MEGAN MIRANDA

TOATE FETELE DISPĂRUTE

virtual-project.eu

MEGAN MIRANDA

TOATE FETELE DISPĂRUTE

Original: *All the Missing Girls* (2016)

Traducere din limba engleză de:
LIVIU SZÖKE

virtual-project.eu

CORINT BOOKS
2022

PARTEA I

Plecarea acasă

Omul... nu poate învăţa să uite, dar se agaţă de trecut; oricât de departe sau de repede fuge, lanţul acela fuge odată cu el.

Friedrich Nietzsche

A început cu un telefon, dezamăgitor de simplu şi uşor de ignorat. Vibraţia de pe noptiera lui Everett, pâlpâitul displayului – prea puternic în dormitorul pe care îl ţinea atât de întunecos, cu jaluzelele trase până jos, pe pervaz, şi cu ferestrele fumurii care reprezentau o a doua linie de apărare în faţa strălucirii orbitoare a soarelui şi-a oraşului. Am văzut numele, am atins butonul care dădea telefonul pe silenţios şi l-am întors cu faţa în jos, lângă ceas.

Cu toate astea. Am rămas întinsă, trează, întrebându-mă de ce m-ar fi sunat fratele meu atât de devreme într-o zi de duminică. Am început să trec în revistă posibilităţile: tata; bebeluşul; Laura.

Am început să bâjbâi prin întuneric, pipăind cu mâinile colţurile ascuţite ale mobilierului, până ce am găsit întrerupătorul de la baie. Tălpile mele goale s-au lipit de gresia rece când m-am aşezat pe capacul closetului cu telefonul lipit de ureche, în vreme ce deja simţeam cum se formează pielea de găină pe picioare.

Mesajul lui Daniel a răsunat în tăcerea profundă: „Banii aproape s-au terminat. Trebuie să vindem casa. Tata nu vrea totuşi să semneze actele”.

O scurtă pauză.

„Nu se simte deloc bine, Nic”.

Fără să ceară ajutorul, căci asta ar fi însemnat să fie prea direct. Prea diferit de felul nostru de-a fi.

Am apăsat butonul de ştergere, după care m-am strecurat înapoi sub aşternuturi, înainte să-l trezesc şi pe Everett, pipăindu-l ca să fiu totuşi sigură.

Dar mai târziu, întoarsă la mine acasă, am început să frunzăresc teancul de corespondenţă din ziua precedentă şi am găsit scrisoarea – *Nic Farrell,* notat cu familiarul lui scris de mână, cu cerneală albastră; adresa era completată de altcineva, cu un pix diferit, mai închis la culoare.

Tata nu mai suna. Apelurile telefonice îl făceau să se simtă şi mai dezorientat, prea departe de persoana pe care încerca de fapt să o sune. Chiar dacă îşi amintea pe cine apelase, mintea sa ne uita cu totul imediat ce-i răspundeam, transformându-ne în simple voci fără de chipuri în eter.

Am desfăcut scrisoarea – o pagină de jurnal cu marginile zdrenţuite, scrisul său de mână lăbărţându-se dincolo de linii şi înclinându-se uşor către stânga, ca şi cum ar fi căutat să îşi noteze înnebunit ideile pe foaie, înainte ca acestea să-i scape din strânsoare.

Fără vreun salut.

Trebuie să stăm de vorbă! Fata aia! Am văzut-o pe fata aia!

Fără vreo încheiere.

L-am sunat înapoi pe Daniel, în vreme ce scrisoarea îmi tremura în mână.

— Doar ce ţi-am primit mesajul, am zis eu. Vin acasă! Spune-mi ce se petrece!

ZIUA 1

Mi-am făcut un ultim inventar al apartamentului înainte de-a încărca maşina: valizele aşteptând lângă uşă; cheia, într-un plic de pe blatul din bucătărie; o cutie fără capac pe jumătate plină cu chestiile neprevăzute adunate cu o seară înainte. Vedeam orice unghi al apartamentului din bucătăria înghesuită – goală şi expusă –, dar tot aveam senzaţia sâcâitoare că uitasem ceva.

Strânsesem totul în mare grabă, terminând ultimele câteva săptămâni ale anului şcolar în vreme ce mă ocupam de telefoanele de la Daniel şi încercam să găsesc pe cineva care să stea în locul meu pe perioada verii – niciun moment de respiro

ca să pot accepta faptul că făceam într-adevăr asta. Că mă întorceam. Că mă întorceam *acolo.* Daniel nu ştia nimic de scrisoare. Ştia doar că veneam să-l ajut şi că aveam două luni la dispoziţie înainte de-a fi nevoită să mă întorc la viaţa de aici.

Acum, apartamentul era practic gol. O cutie industrială, despuiată de toată căldura, aşteptându-l pe absolventul cu atitudine de om cât de cât responsabil care avea să locuiască în ea până în august. Îi lăsasem şi vasele, căci erau un adevărat chin când venea vorba de împachetat. Îi lăsasem şi canapeaua extensibilă, căci aşa îmi ceruse el, oferindu-mi pentru asta cincizeci de dolari în plus.

Restul – adică lucrurile care nu-mi mai încăpeau în maşină – rămâneau într-un spaţiu de depozitare aflat la câteva cvartale distanţă. Toată viaţa mea era acum închisă într-un cub etanş, plin până sus cu mobilier vopsit şi haine de iarnă.

O bătaie în uşă a răsunat între pereţii goi, făcându-mă să tresar. Noul chiriaş avea să sosească peste câteva ore, când eu urma să fiu deja pe drum. Era mult prea devreme pentru oricine altcineva.

Am străbătut camera îngustă şi am deschis uşa de la intrare.

— Surpriză! a exclamat Everett. Speram să te prind înainte să pleci!

Era îmbrăcat de muncă – curat şi elegant – şi s-a aplecat să mă sărute, cu un braţ ascuns la spate. Mirosea a cafea şi a pastă de dinţi; a scrobeală şi a piele; a profesionalism şi a eficienţă. De la spate a scos un pahar din polistiren din care ieşeau aburi.

— Ţi-am adus asta. Pentru drum.

Am inspirat adânc.

— Drumul spre inima mea!

M-am rezemat de blat şi am luat o înghiţitură zdravănă.

El şi-a verificat ceasul şi a tresărit.

— Detest s-o fac, dar trebuie să plec! O şedinţă de dimineaţă tocmai în celălalt capăt al oraşului.

Ne-am întâlnit la jumătatea drumului pentru un ultim sărut. L-am prins de cot când se desprindea din strânsoare.

— Mulţumesc! am adăugat, iar el şi-a lipit fruntea de a mea.

— Va trece repede! Ai să vezi!

L-am urmărit îndepărtându-se – cu paşi atent măsuraţi şi cu părul brunet frecându-i gulerul – până ce a ajuns la liftul din

capătul holului. S-a întors spre mine chiar când se deschideau uşile. M-am rezemat de toc, iar el mi-a zâmbit.

— Să conduci cu grijă, Nicolette!

Am lăsat uşa să se închidă singură, iar gândul la ceea ce urma mi-a făcut picioarele ca de plumb şi mi-a trimis furnicături în buricele degetelor.

Numerele roşii ale ceasului de la cuptorul cu microunde s-au schimbat, făcându-mă să mă înfior.

E un drum de nouă ore cu maşina de la Philadelphia la Cooley Ridge, fără a pune la socoteală traficul, pauza de masă, alimentarea maşinii şi opririle la toaletă. Şi, dat fiind că deja plecam cu douăzeci de minute întârziere, deja mi-l imaginam pe Daniel aşteptând pe veranda din faţă şi bătând din picior, în timp ce eu trăgeam maşina pe aleea nepavată.

I-am trimis un SMS în timp ce ţineam uşa deschisă cu ajutorul unei valize: *Sunt pe drum, dar ajung mai degrabă la 15.30.*

Am avut nevoie de două drumuri ca să-mi târăsc bagajul şi cutiile rămase până jos, la maşina parcată la capătul cvartalului, în spatele clădirii. Auzeam deja cum începe ora de vârf în depărtare, un zumzet constant pe autostradă, plus ocazionalele claxoane. O armonie bine cunoscută.

Am pornit motorul, aşteptând să-şi facă efectul aerul condiţionat. *Bun, bun!* am rostit în sinea mea. Mi-am vârât telefonul în suportul pentru pahar şi am văzut răspunsul lui Daniel: *Tata te aşteaptă la cină. Să nu întârzii!*

De parcă aş fi putut întârzia încă trei ore peste ce pretinsesem deja. Asta era una dintre cele mai impresionante realizări ale lui Daniel: perfecţionase arta mesajelor pasiv-agresive. Şi o practica de ani de zile.

•

Când eram mai tânără, credeam că pot să prevăd viitorul. Asta probabil că era din vina tatălui meu, care-mi umpluse copilăria cu platitudini desprinse din lecturile lui filosofice, lăsându-mă să cred în chestii care nu puteau exista. Închideam ochii şi-mi doream ca ele să apară, măcar în crâmpeie mici, frumoase. Îl vedeam pe Daniel în robă şi cu toca de absolvire. Pe mama surâzând lângă el prin lentilele aparatului meu foto în timp ce le făceam semn să vină mai aproape.

„Pune-ţi mâinile în jurul ei! Pretindeţi că vă plăceţi unul pe altul! Perfect!”

Mă vedeam pe mine şi pe Tyler, ani mai târziu, aruncându-ne rucsacurile în spatele camionetei sale murdare de noroi, pornind spre facultate. Lăsând de tot în urmă acel loc.

Îmi era imposibil să înţeleg că plecarea de-acolo nu însemna un eveniment singular cu o camionetă, ci un proces de desprindere care avea să dureze zece ani. Kilometri şi ani, scurtând încetişor distanţa. Fără a mai menţiona faptul că Tyler nu a mai plecat niciodată din Cooley Ridge. Că Daniel nu a mai absolvit niciodată. Şi că mama noastră oricum n-ar mai fi apucat să trăiască pentru a-l vedea.

Dacă viaţa mea ar fi fost o scară, atunci Cooley Ridge ar fi fost baza – un orăşel şters şi înghesuit de la marginea Smoky Mountains, adică exact Orăşelul american prin definiţie, dar lipsit de farmecul tipic. Orice altceva – oriunde altundeva – reprezenta o treaptă mai înaltă, pe care aveam să urc gradual şi lent. Facultatea la 320 de kilometri distanţă, spre est, masterul cu un stat mai spre nord, o perioadă de stagiatură într-un oraş în care am pus ferm piciorul şi din care am refuzat să mai plec. Un apartament pe numele meu şi o plachetă cu numele meu pe propriul birou, Cooley Ridge rămânând permanent lucrul de care mă îndepărtam tot mai mult.

Însă iată care e şpilul pe care l-am înţeles legat de plecare – nu te mai poţi întoarce acolo. Nu mai ştiu ce atitudine să am faţă de Cooley Ridge, şi nici Cooley Ridge nu mai ştie ce atitudine să aibă faţă de mine. Distanţa doar creşte de la an la an.

De cele mai multe ori, dacă încercam să mi-l aduc aminte cum trebuie – „Povesteşte-mi despre casa ta, povesteşte-mi despre cum ai crescut, povesteşte-mi despre familia ta”, mă îndemna Everett –, tot ce vedeam cu ochii minţii era o caricatură a lui: un oraş miniatural aranjat pe o masă de la intrare, în preajma sărbătorilor, cu tot ce ţinea de el încremenit pentru totdeauna în timp. Aşa că îi ofeream răspunsuri parţiale, lipsite de substanţă şi extrem de vagi: „Mama a murit când aveam şaisprezece ani; e un oraş micuţ, la marginea pădurii; am un frate mai mare”.

Chiar şi mie, în timp ce răspundeam, mi se părea că nu-i ofer nicio lămurire. O poză Polaroid ştergându-se pe la margini, cu culorile golite de strălucire; conturul unui oraş-fantomă plin cu fantome.

Însă un telefon de la Daniel – „Trebuie să vindem casa” – şi am simţit cum se crapă pământul sub mine.

— Vin acasă! am zis.

Şi marginile au tremurat, iar culorile au devenit mai vii: mama îşi lipea obrazul de fruntea mea; Corinne ne legăna cabina înainte şi înapoi în vârful roţii din parcul de distracţii; Tyler se balansa, încercând să îşi păstreze echilibrul, pe trunchiul unui copac prăbuşit care rămăsese atârnat peste râu, întins între noi.

Fata aia, scrisese tata, iar râsul ei mi-a făcut inima să tresalte.

•

„Trebuie să stăm de vorbă! Fata aia! Am văzut-o pe fata aia!”

O oră mai târziu, o *clipă* mai târziu, probabil că uitase – lăsase plicul lipit deoparte până ce altcineva avea să-l găsească abandonat pe noptiera sau sub perna lui, urmând să-mi ia adresa din dosarul tatei. Însă pesemne că existase un factor declanşator. O amintire. O idee pierdută printre sinapsele creierului său; lansarea unui gând care n-avea încotro să se îndrepte.

Pagina smulsă, scrisul strâmb, numele meu pe plic...

Iar acum, ceva ascuţit şi sălbatic eliberat în mintea mea. Numele ei, sărind de colo-colo precum un ecou.

Corinne Prescott.

Scrisoarea tatei rămăsese împăturită în poşeta mea în ultimele săptămâni, zăbovind în tot acest timp extrem de aproape, gata să iasă la iveală dintre gândurile care nu-mi dădeau pace. Îmi vâram mâna după portofel sau după cheile de la maşină şi simţeam un colţ sau o margine care îmi împungeau pielea, şi mă trezeam că ea e iar peste tot: păr lung, arămiu, căzându-i până pe umeri, izul unei gume mentolate, şoapta ei în urechea mea.

Fata aia! Ea era mereu *fata aia.* Ce altă fată ar fi putut fi?

Ultima oară fusesem cu maşina acasă în urmă cu ceva mai mult de un an – când Daniel mă sunase şi îmi zisese că trebuie să-l internăm pe tata într-un azil, iar eu nu găsisem nicio justificare pentru costul unui bilet de avion luat în ultima clipă. Plouase aproape tot drumul, atât la dus, cât şi la întors.

Astăzi însă era o vreme perfectă pentru condus. Fără ploaie, înnorat, dar nici prea întuneric. Lumină, dar nu foarte puternică. Am străbătut trei state fără să mă opresc deloc, oraşele şi ieşirile de pe autostradă estompându-se pe măsură ce treceam

în viteză pe lângă ele – întruchiparea a tot ceea ce apreciam la faptul că trăiam în nord. Îmi plăceau enorm liniştea, felul în care îţi puteai umple ziua cu o listă întreagă de lucruri de făcut sau cum puteai prelua controlul asupra orelor şi adapta după propriile nevoi. Şi nerăbdarea vânzătorului de la magazinul din colţul clădirii în care aveam apartamentul, modul în care acesta nu-şi ridica niciodată privirea din rebusul său, fără să stabilească defel contact vizual cu tine. Îmi plăcea foarte mult tot acest anonimat. Al unui trotuar plin cu străini şi infinite posibilităţi.

Aşa era şi condusul prin aceste state. Însă începutul unei călătorii trece întotdeauna mai repede decât finalul ei. Mai departe spre sud, ieşirile devin mai rare, peisajul pare acelaşi peste tot, plin de lucruri pe lângă care eşti sigur că ai mai trecut de altă o mie de ori.

Mă aflam undeva, în Virginia, când telefonul pe care îl ţineam în suportul pentru pahar mi-a sunat. Am bâjbâit prin poşetă după dispozitivul *hands-free,* păstrând o mână pe volan, însă până la urmă am renunţat şi am atins butonul de răspuns.

— Alo? am strigat.

— Bună, mă auzi? a pârâit glasul lui Everett, iar eu nu mi-am dat seama dacă de vină era difuzorul telefonului sau semnalul prost.

— Da, care-i treaba?

A zis ceva greu de înţeles, cuvintele sale întrerupându-se de mai multe ori.

— Scuze, se tot întrerupe! Ce-ai zis? practic am strigat eu.

— Iau o gustare, mi-a răspuns el printre pârâituri din receptor. Voiam doar să văd ce faci. Cum rezistă pneurile?

I-am simţit zâmbetul din voce.

— Mai bine decât semnalul mobilului, i-am răspuns, făcându-l să râdă.

— Probabil că am să fiu în şedinţe tot restul zilei, dar sună-mă imediat ce ajungi, ca să ştiu că eşti bine!

M-am gândit să mă opresc pentru prânz, dar nu vedeam decât asfalt şi câmpuri cale de kilometri întregi, fără de sfârşit.

•

Îl cunoscusem pe Everett cu un an în urmă, în noaptea de după ce îl mutaserăm pe tata. Mă întorsesem acasă încordată şi neliniştită, avusesem o pană la cinci ore după ce plecasem cu

maşina şi fusesem nevoită să schimb roata pe o burniţă care mă biciuise încontinuu.

Când ajunsesem la apartament, eram pe punctul de-a izbucni în lacrimi. Intrasem în casă cu rucsacul atârnat pe umăr, iar mâinile îmi tremurau în vreme ce încercam să vâr cheia în uşă. În cele din urmă, îmi rezemasem capul de lemnul solid al uşii ca să mă calmez. Pentru ca lucrurile să fie şi mai rele, tipul de la 4A tocmai ieşea din lift, astfel încât îl simţeam zgâindu-se la mine şi aşteptând pesemne o inevitabilă cădere nervoasă din partea mea.

Apartamentul 4A! Singurele lucruri pe care le ştiam despre el: asculta muzică mult prea tare şi avea mult prea mulţi musafiri, fără a ţine niciodată seama de programul normal al zilei. Lângă el se afla un bărbat – fercheş, în vreme ce el era exact opusul. Elegant, în vreme ce el era, la fel, opusul. Treaz, în vreme ce el era beat.

Tipul de la 4A îmi mai zâmbea uneori când treceam seara unul pe lângă altul pe hol, iar o dată a ţinut şi liftul oprit pentru mine, însă aşa era oraşul. Oamenii veneau şi plecau. Chipurile se estompau.

„Salut, 4C!” rostise el cu glas neclar, clătinându-se.

„Nicolette!” îi replicasem.

„Nicolette!” repetase el. „Trevor!”

Bărbatul de lângă el părea jenat şi-n locul lui.

„Iar el e Everett. Pare c-ai avea nevoie de o băutură. Hai încoace, poartă-te ca o vecină!”

Cugetasem că să te porţi ca un vecin adevărat ar fi însemnat să-mi înveţe numele cu un an în urmă, când mă mutasem aici, dar chiar voiam ceva de băut. Voiam să simt distanţa între *acolo* şi *aici*; aveam nevoie de o distanţare de cele nouă ore de condus departe de casă.

Trevor deschisese uşa apartamentului său în timp ce mă îndreptam spre ei. Bărbatul de lângă el întinsese mâna şi zisese „Everett”, ca şi cum prezentarea lui Trevor n-ar fi avut nicio importanţă.

Când plecasem de la ei, îi spusesem deja lui Everett că îl mutasem pe tata de-acasă, iar el îmi zisese că făcusem exact ce trebuia. Îi povestisem despre apartament, despre ploaie şi despre tot ce voiam să fac peste vară, cât eram plecată. Când mă oprisem din vorbit, mă simţeam mai uşoară, mai în largul

meu – lucru pe care-l puteam pune pe seama votcii, însă preferam să cred că responsabil era Everett –, iar Trevor dormea dus pe canapea, lângă noi.

„Oh! Ar trebui să plec!” zisesem.

„Dă-mi voie să te conduc!” mă rugase Everett.

Mă simţeam ameţită în timp ce mergeam amândoi în tăcere, apoi mâna mea era deja pe clanţă, iar el era tot aproape de mine, şi care e regula adulţilor pentru asemenea lucruri?

„Vrei să intri?”

Nu îmi răspunsese, dar mă urmase înăuntru. Rămăsese încremenit în chicineta minusculă, care dădea în salonul meu transformat în studio, o încăpere cu ferestre înalte şi perdele subţiri atârnate de ţevi dezgolite, care separau încăperea de dormitor. Însă prin ele vedeam patul – nefăcut, tentant – şi ştiam că şi el îl vedea la rândul său.

„Uau!” exclamase el.

Era mobila, eram sigură. Piese de mobilier adunate de prin magazine cu chilipiruri şi din talciocuri, pe care le dezasamblasem şi apoi le vopsisem în nuanţe îndrăzneţe, pentru a se potrivi unele cu altele.

„Mă simt precum Alice în Ţara Minunilor!”

Îmi scosesem pantofii, apoi mă rezemasem de blatul din bucătărie.

„Pun pariu pe zece dolari că n-ai citit-o!”

El zâmbise şi deschisese uşa frigiderului, de unde scosese o sticlă de apă.

„Mă bag!” răspunsese el, făcându-mă să izbucnesc în râs.

După care scosese o carte de vizită o aşezase pe blat, se aplecase în faţă şi îmi atinsese uşor buzele cu ale lui, înainte de-a se retrage.

„Sună-mă!” îmi zisese.

Şi l-am sunat.

•

Călătoria prin Virginia părea să nu se mai termine, cu clădirile albe ale fermelor, colinele şi baloturile ei de fân punctând fâşiile de iarbă ce se întindeau în toate părţile. Apoi drumul prin munţi – parapete şi indicatoare rutiere ce-i avertizau pe şoferi să aprindă luminile de ceaţă – şi pârâiturile statice ale staţiilor radio care se auzeau parcă de peste tot. Cu cât mergeam mai

mult, cu atât mai lent mi se părea că o fac. *Relativitate,* am cugetat.

Ritmul era diferit acasă. Oamenii nu se mişcau la fel de repede şi nici nu se schimbau prea mult în decurs de un deceniu. În Cooley Ridge, te agăţi de persoana care ai fost dintotdeauna! Când am părăsit autostrada, pătrunzând direct pe rampa de ieşire şi ajungând pe şoseaua statală, am pariat în gând că aveam să dau peste Charlie Higgins sau peste cineva asemenea lui stând rezemat de clădirea dărăpănată a CVS. Sau poate peste Christy Pote atârnând în urma fratelui meu, în timp ce acesta pretindea că nu bagă de seamă, chiar dacă apoi şi-au văzut fiecare de drumul său şi s-au căsătorit cu altcineva.

Poate de vină erau umiditatea sau modul în care a trebuit să ne descurcăm fiecare cum a putut, precum melasa dulce şi vâscoasă care ni se lipeşte de tălpi. Poate faptul că am trăit atât de aproape de munţi – o mie de ani pentru fiecare eveniment, lenta mişcare a plăcilor tectonice de dedesubt, copacii care erau acolo încă de când m-am născut şi care vor rămâne acolo şi după ce nu voi mai fi eu.

Poate faptul că nu mai poţi vedea nimic dincolo de ei odată ce ai ajuns aici. Ci doar munţii, pădurea şi tu. Atât!

Zece ani mai târziu, la o sută şaizeci de kilometri distanţă, şi eu trec graniţa statului – *Bun-venit în Carolina de Nord!* –, iar copacii devin mai masivi, aerul e mai apăsător, şi iată-mă înapoi!

Marginile prind iarăşi contur, gândurile mi se aşază şi încep să-mi reamintesc. Nălucile noastre capătă substanţă: Corinne aleargă pe marginea drumului în faţa mea, scoţându-şi degetul mare în faţă, picioarele îi sclipesc de sudoare, iar fusta îi e suflată de curentul iscat de o maşină ce trece prea aproape de ea. Bailey stă agăţată de umărul meu, iar răsuflarea îi miroase a votcă. Sau poate că a mea miroase aşa.

Degetele mi s-au desprins de pe volan. Voiam să întind mâna afară şi să le ating. Să o fac pe Corinne să se întoarcă şi să zică „Adună-te naibii, Bailey!”, să îmi surprindă privirea şi să zâmbească. Însă au dispărut amândouă mult prea repede, ca toate lucrurile, de altfel, şi tot ce a rămas e durerea ascuţită a dorului de ea.

Zece ani şi alţi treizeci de kilometri, şi-mi pot vedea casa. Uşa de la intrare. Cărarea năpădită de buruieni şi bălăriile ce răsar

prin pietrişul de pe aleea pentru maşini. Aud cum se deschide scârţâind uşa de plasă, apoi glasul lui Tyler: „Nic?” Şi pare ceva mai profund decât o simplă amintire de-ale mele, ceva mai apropiat cumva.

Aproape am ajuns acasă.

Aproape de ieşire, stânga la semafor, pe asfaltul cenuşiu, plin de crăpături.

Un indicator proaspăt înfipt în pământ în colţ, cu partea de jos mânjită de noroi uscat – tradiţionalul bâlci s-a întors în oraş –, şi ceva îmi tresaltă în piept.

Iată clădirea CVS şi grupul de puşti care pierd vremea în capătul terenului, aşa cum făcea şi Charlie Higgins odinioară. Iată şi fâşia de magazine, cu vitrinele acoperite de litere cu forme şi dimensiuni diferite faţă de cele pe care le ştiam când eram mică, toate cu excepţia lui Kelly’s Pub, care era cel mai apropiat de formula tradiţională care ne reprezenta pe noi, toţi. Iată şi şcoala generală şi, peste drum, secţia de poliţie, cu dosarul de caz al lui Corinne îndesat în vreun dulap din spate, pe care se tot adună praful! Îmi imaginam toate probele strânse într-o cutie şi înghesuită în vreun colţ, pentru că nu există alt spaţiu disponibil. Pierdute pe drum, uitate odată cu trecerea timpului.

Cablurile de curent sunt întinse deasupra şoselei, iar dincolo de ele văd biserica la care mergea aproape toată lumea, indiferent că erai sau nu protestant. Iar lângă ea, cimitirul. Corinne ne făcea să ne ţinem răsuflarea când treceam pe lângă el. Ne lipeam mâinile de plafonul maşinii când treceam peste şinele de cale ferată, ne sărutam când clopotele băteau de douăsprezece ori şi nu ni se îngăduia să respirăm când eram în preajma morţilor. Ba ne convinsese să facem asta chiar şi după ce murise mama. Ca şi cum moartea era o superstiţie, ceva ce puteam depăşi, aruncând cu sare peste umăr sau încrucişându-ne degetele la spate.

Mi-am scos telefonul la semafor şi l-am sunat pe Everett. A intrat căsuţa vocală, aşa cum ştiam că o să se întâmple.

— Am ajuns! I-am anunţat. Sunt aici!

•

Casa era exact cum mi-o închipuisem în ultimele nouă ore. Cărarea de la şosea până la veranda din faţă se unea acum cu restul curţii, maşina lui Daniel era trasă tocmai până lângă uşa

şopronului de lângă garaj, pentru a lăsa loc şi pentru a mea, iar bălăriile îmi zgâriau gleznele goale în timp ce păşeam din piatră netedă în piatră netedă, întrucât ştiam pe de rost unde erau amplasate. Zidul lateral ivoriu, mai întunecat în unele locuri, decolorat de soare în altele, astfel încât trebuia să-mi mijesc ochii pentru a privi direct la el. M-am oprit la jumătatea drumul dintre maşină şi casă, alcătuind o listă în minte: *Împrumută un aparat de spălat cu presiune, găseşte un puşti cu o maşină de tuns iarba, cumpără nişte glastre cu flori colorate pentru verandă...*

Încă mai mijeam ochii, umbrindu-mi-i cu mâna, când Daniel a răsărit de după colţul casei.

— Am zis eu că ţi-am auzit maşina, a spus.

Avea părul mai lung decât mi-l aduceam aminte, până la bărbie – aceeaşi lungime pe care o avea şi-al meu când plecasem de-acasă. Avea obiceiul să se tundă periuţă, pentru că atunci când şi-l lăsase să crească, o singură dată, lumea zisese că seamănă cu mine.

Părea mai deschis, lung cum era acum – mai degrabă blond, decât mai închis la culoare –, în timp ce ai meu căpătase o nuanţă mai întunecată de-a lungul anilor. Tenul îl avea tot mai palid decât al meu, iar umerii goi i se înroşiseră deja puternic de la soare. Însă slăbise mult, astfel încât liniile definitorii ale feţei erau acum mai pronunţate. Abia dacă mai puteam trece drept fraţi în clipa de faţă.

Pieptul îi era plin de dâre de praf, iar mâinile îi erau murdare de pământ. Şi-a şters palmele de blugi în timp ce se apropia de mine.

— Şi înainte de 15.30, am adăugat, ceea ce era ridicol.

Dintre noi doi, el fusese mereu cel responsabil. El fusese cel care renunţase la şcoală ca să se ocupe de mama. Cel care zisese că tata are nevoie de ajutor. El era cel care avea grijă de finanţe. Faptul că ajunsesem cât de cât la timp nu-l impresiona mai deloc.

A râs şi şi-a şters iar mâinile pe blugi.

— Mă bucur să te văd, Nic!

— Scuze! am zis şi eu, aruncându-mă să-l iau în braţe, un lucru exagerat, desigur.

Mereu făceam asta. Încercam să compensez, dând în extrema cealaltă. A rămas ţeapăn în îmbrăţişarea mea, şi mi-am dat seama că mă murdăream de pământ pe haine.

— Cum e cu slujba, ce face Laura, tu ce mai faci?

— Ocupată. Tot mai nervoasă, pe măsură ce înaintează sarcina. Mă bucur că eşti aici!

Am zâmbit, după care m-am aplecat ca să intru în maşină pentru a-mi lua poşeta. Nu mă pricepeam la amabilităţi cu el. Nu mă descurcasem niciodată bine cu astfel de chestii sau să interpretez ce vrea el să zică prin ele. Era, aşa cum tata o zicea tare mândru, o persoană greu de citit. Avea tot timpul o expresie dezaprobatoare, perfect naturală pentru el, astfel încât mă comportam întotdeauna defensiv în preajma lui, având impresia că trebuie să-i dovedesc ceva.

— Oh! am zis, deschizând portiera din spate şi mutând cutiile. Am adus ceva pentru ea. Pentru amândoi. Pentru bebeluş.

Unde naiba era? Era undeva, în pungile acelea pentru cadouri, cu o zornăitoare în partea din faţă şi cu sclipici înăuntru, care se mişca ori de câte ori era clătinată.

— E pe aici, pe undeva! am murmurat apoi.

Iar hârtia de ambalat avea nişte scutece minuscule prinse cu bolduri, chestie pe care chiar nu o înţelegeam, dar care părea a fi pe placul Laurei.

— Nic, a zis el, cu degetele prelungi încleştate peste partea de sus a portierei deschise a maşinii, poate aştepta! Petrecerea copilului e weekendul viitor. Adică, dacă nu eşti prea ocupată. Şi dacă vrei să vii. Şi-a dres glasul şi şi-a desprins degetele de pe portieră, apoi a adăugat: Ea ar vrea să vii.

— Bine! am zis eu, îndreptându-mă de spate. Sigur! Fireşte!

Am închis portiera şi am pornit către casă, Daniel potrivindu-şi ritmul cu al meu.

— Cât de rău e? l-am întrebat apoi.

Nu mai văzusem casa de vara trecută, când îl mutaserăm pe tata la Grand Pines. Pe atunci, încă mai credeam că există o şansă să fie doar o soluţie temporară. Asta îi zisesem şi lui. „Doar deocamdată, tată. Până te faci mai bine. Doar un pic”. Acum era limpede că nu avea să se facă mai bine, că nu avea să fie o soluţie doar temporară. Mintea lui era vraişte. Situaţia financiară, şi mai şi, un adevărat dezastru care sfida orice logică. Însă măcar avea casa. *Noi* aveam casa.

— Am sunat ieri să pornim iar utilităţile, însă e ceva în neregulă cu aerul condiţionat.

Simţeam cum părul lung mi se lipeşte de ceafă, cum rochia subţire de vară mi se lipeşte de piele, iar sudoarea de picioarele goale, şi nu eram aici decât de cinci minute. Genunchii mi s-au îndoit când am păşit pe scândurile pline de aşchii ale verandei.

— Unde-i briza? l-am întrebat.

— Aşa e de o lună, a răspuns el. Am adus nişte ventilatoare. Nu aveam nimic altceva în afară de aerul condiţionat. E nevoie de vopsea nouă, de becuri, de o curăţenie zdravănă, şi mai e nevoie şi să hotărâm ce facem cu tot ce-i înăuntru, evident. Vom economisi o groază de bani dacă o vom face noi înşine, a adăugat, aruncându-mi o privire cu subînţeles.

Aici intram eu în scenă. Pe lângă faptul că mă ocupam de hârtiile tatei, Daniel voia ca tot eu să vând şi casa. El avea un serviciu, un bebeluş pe drum, o viaţă întreagă aici.

Eu aveam două luni libere. Un apartament pe care-l subînchiriam pentru niscaiva bani în plus. Un inel pe deget şi un logodnic care muncea şaizeci de ore pe săptămână. Iar acum, şi un nume – Corinne Prescott –, ce-mi ţopăia printre gânduri ca o fantomă.

A deschis uşa de plasă, iar scârţâitul familiar l-am simţit până în măruntaie. Cum se întâmpla de fiecare dată. Bine ai venit înapoi, Nic!

•

Daniel m-a ajuta să descarc maşina, cărându-mi bagajele până pe holul de la etaj şi depozitându-mi obiectele personale pe masa din bucătărie. Şi-a plimbat mâinile pe blatul din bucătărie, iar particule de praf au rămas plutind în aer, suspendate într-o rază de lumină care pătrundea pe geam. A tuşit, cu palma lipită de faţă.

— Scuze! a zis el. Încă nu m-am ocupat de interior. Dar am adus ce trebuie.

A schiţat un gest în direcţia cutiei de carton de pe blat.

— De-asta mă aflu aici! i-am răspuns.

Mi-am zis că, dacă aveam de gând să locuiesc aici tot timpul, trebuia să încep cu propria cameră, ca să am unde dormi. Mi-am dus valiza în capătul scărilor şi am cărat cutia cu produse de curăţenie, ţinând-o în echilibru pe şold, spre vechiul meu dormitor. Scândurile de pe hol scârţâiau, la un pas distanţă de

uşa mea, aşa cum o făceau dintotdeauna. Lumina de afară pătrundea prin perdele, şi tot ce se afla în încăpere părea doar pe jumătate prezent în semiîntunericul neclar. Am aprins becul, dar nu s-a întâmplat nimic, aşa că am lăsat cutia în mijlocul podelei şi am tras draperiile, urmărindu-l pe Daniel îndreptându-se spre garajul despărţit de casă, ducând sub braţ cutia unui ventilator.

Cuvertura galbenă cu margarete deschise la culoare stătea în continuare mototolită pe patul meu, ca şi cum nici nu plecasem vreodată de-aici. Adânciturile în cearşafuri – un şold, un genunchi, forma unei feţe –, ca şi cum cineva doar ce se trezise. L-am auzit pe Daniel la uşa din faţă şi am tras iute cuvertura, netezind umflăturile şi adânciturile.

Am deschis ambele geamuri – cel cu zăvor care funcţiona şi cel cu zăvor care se mai strica uneori când eram în gimnaziu şi pe care nu îl reparaserăm niciodată. Plasa exterioară dispăruse, dar nu era vreo mare pierdere; fusese smulsă şi îndoită după atâţia ani de manevre lipsite de delicateţe. Din partea mea, care o împingeam de jos în sus, căţărându-mă pe acoperişul înclinat şi dându-mi drumul în compost, gest care se lăsa cu dureri doar dacă apreciai greşit distanţa, noapte de noapte. Genul de lucru care pare perfect firesc când ai şaptesprezece ani, dar care acum e complet ridicol. Nu mă mai puteam căţăra înapoi, aşa că mă strecuram pe uşa din spate şi mă furişam în sus, pe scări, evitând scârţâitul din hol. Pesemne că la fel m-aş fi putut furişa şi afară, scutindu-mă de săritură şi evitând distrugerea plasei de protecţie.

Când m-am întors cu spatele la geam, cu camera acum plină de lumină, am observat toate lucrurile mărunte de care se ocupase deja Daniel: câteva tablouri fuseseră date jos de pe pereţi, vopseaua galbenă fiind decolorată acolo unde atârnaseră; vechile cutii de pantofi care stătuseră sus, pe dulap, erau lipite frumos de perete, în colţul opus; şi preşul împletit din papură care îi aparţinuse mamei pe când era mică, întins în mijlocul podelei şi tras de sub picioarele patului meu.

Am auzit scârţâitul podelei, iar Daniel a apărut în uşă, având cutia cu ventilatorul la subraţ.

— Mersi! i-am zis, iar el a ridicat din umeri.

— Pentru puţin!

L-a lăsat într-un colţ şi a apăsat întrerupătorul. Nimic!

— Mersi că ai venit, Nic!

— Mersi că ai început cu camera mea! am spus eu, mutându-mă de pe un picior pe altul.

Nu înţelegeam cum pot alţi fraţi să întreţină o relaţie naturală. Cum pot redeveni copii cu atâta naturaleţe, renunţând cu totul la formalităţi. Eu şi Daniel aveam să ne petrecem toată ziua dându-ne târcoale şi mulţumindu-ne tot timpul unul altuia.

— Ha? a zis el când a pornit ventilatorul, iar zumzetul scăzut al acestuia s-a transformat într-un zgomot uşor de ignorat, înăbuşind sunetele de afară.

— Camera mea! am răspuns, arătând în jur. Mersi că ai dat tablourile jos!

— Nu eu le-am dat, a răspuns el, oprindu-se în faţa ventilatorului şi închizând o clipă ochii. Le-o fi dat tata.

Posibil! Nu-mi mai aduceam aminte. Fusesem aici în urmă cu un an, în noaptea de după ce îl ajutaserăm să se mute, însă detaliile... detaliile se pierduseră. Cutiile de pantofi fuseseră jos? Tablourile fuseseră desprinse de pe perete? Simţeam că mi-ar fi plăcut să-mi amintesc aceste detalii. Că toată noaptea era o ceaţă neclară.

Daniel nu ştia că mă întorsesem aici în loc să plec direct acasă cu maşina, aşa cum îi spusesem că aveam să fac – „Am treabă de făcut, trebuie să plec”. Mă întorsesem aici, umblând din cameră în cameră, cu ochii uscaţi şi zguduită bine, precum un copil rătăcit în mijlocul unui bâlci de ţară, în căutarea unui chip familiar. Mă făcusem covrig pe cearşafuri în casa pustie şi rămăsesem aşa până auzisem motorul unei maşini în faţă şi soneria de la uşă, însă nu răspunsesem. Apoi, scârţâitul uşii de plasă, cheile în uşă, ghetele lui pe trepte. Până ce Tyler ajunsese să stea sprijinit de peretele dormitorului meu.

„Aproape te-am ratat”, zisese el. „Te simţi bine?”

— Când ai fost ultima oară aici? l-am întrebat pe Daniel.

S-a scărpinat în cap şi a mai făcut un pas spre ventilator.

— Habar n-am! Veneam cu maşina, mai băgăm niţel capul pe uşă din când în când sau intram să văd de ce mai are tata nevoie. De ce?

— Nu contează! am răspuns.

Dar nu era adevărat. Îmi imaginam umbra altcuiva în cameră. Scotocindu-mi prin cutii. Mutându-mi preşul. Uitându-se. *Căutând.* Aveam senzaţia că lucrurile mele nu mai erau unde ar

fi trebuit să fie. Urmele strâmbe din praf, dezvăluite de lumina soarelui. Sau poate era doar perspectiva din care le vedeam eu. Crescusem, iar casa devenise mai mică. Acasă la mine, dormeam în patul mare, care îmi ocupa jumătate din apartament, iar al lui Everett era şi mai mare. Acest pat normal părea făcut pentru un copil.

M-am întrebat, oare dacă m-aş fi făcut covrig pe saltea, aş fi simţit adâncitura creată de altcineva? Poate că era doar fantoma mea. Am smuls aşternuturile de pe pat şi am trecut pe lângă Daniel. Cutele dintre ochi i s-au adâncit când s-a uitat cu atenţie la mine.

În clipa în care m-am întors sus, după ce băgasem o maşină de rufe, camera mi s-a părut că parcă îmi aparţine din nou. În ceea ce priveşte relaţia dintre mine şi fosta mea cameră, lucrurile stăteau aproape la fel ca în cazul relaţiei dintre mine şi Daniel: dura ceva până să ne obişnuim iar una cu alta. Mi-am scos inelul şi l-am lăsat în bolul ciobit de pe noptieră, înainte de a mă ocupa serios de baie şi de sertarele şifonierului. După aceea, m-am întins pe podea în uşă, în faţa ventilatorului, şi am rămas aşa, sprijinită pe coate.

Abia a doua oară, iar eu deja amânam lucrurile. Trebuia să-l văd pe tata. Trebuia să aduc hârtiile şi să-l ascult repetând aceleaşi şi aceleaşi lucruri. Trebuia să-l întreb ce voise să spună prin acea scrisoare şi să sper că avea să-şi amintească. Trebuia să mă prefac că nu mă doare când îmi uită numele.

Nu mai conta de câte ori se mai întâmplase până atunci, îmi frângea inima de fiecare dată.

•

Am adunat actele necesare pentru a obţine statutul de tutore legal pentru tata ca să i le duc doctorului său – şi să începem *procesul.* Astfel încât, cea mai mare ironie a vieţii, să devenim tutorii legali ai tatălui nostru şi ai bunurilor sale. Când mă pregăteam să plec, am auzit nişte zgomote slabe, înăbuşite, venind de afară – portiere închizându-se, motor ambalat. Mi-am închipuit că trebuie să fie Daniel strigând pe cineva din curte. Însă apoi a scârţâit uşa de plasă, răzbătând chiar şi peste zumzetul ventilatorului.

— Nic?

Cunoşteam acel glas, ca şi cum doisprezece ani de istorie s-ar fi condensat într-o singură amintire, într-o singură silabă.

M-am aplecat pe geam. Am văzut camioneta lui Tyler oprită la marginea străzii. O fată pe locul din dreapta. Spatele ars de soare al lui Daniel întors spre mine, în vreme ce stătea aplecat pe geamul camionetei, discutând cu ea.

Rahat!

M-am întors şi-am dat peste Tyler în uşa deschisă a dormitorului meu.

— Mi-am zis că ar fi fost nepoliticos să nu trec ca să te salut.

I-am zâmbit fără să vreau, pentru că era Tyler. O reacţie instinctuală.

— Adică fără să mai baţi la uşă? am zis eu, ceea ce l-a făcut să râdă, dar *de* mine.

Deveneam prea uşor de citit, şi nu-mi plăcea deloc.

Nu a zis „Cum mai eşti?” sau „Ce-ai mai făcut?”, şi nici nu m-a întrebat dacă îi dusesem dorul, în glumă sau nu. N-a zis nimic nici de cutii, de bagaje sau de părul meu, care era mai lung decât anul trecut şi cu cârlionţii bine struniţi. Dar l-am văzut observând totul. Lucru pe care îl făceam şi eu.

Chipul îi era ceva mai plin, părul castaniu, ceva mai ciufulit, iar ochii albaştri păreau niţel mai strălucitori. Când eram mai tineri, avea nişte cearcăne întunecate sub ochi care nu dispăreau niciodată, chiar de-şi petrecea toată ziua dormind. Contribuiau cumva la farmecul lui, însă acum, că dispăruseră, arăta la fel de bine. Părea mai tânăr. Mai fericit.

— Dan nu mi-a zis că ajungi astăzi, a rostit el odată intrat cu totul în cameră.

Lui Daniel îi plăcea de noi amândoi, însă nu şi dacă eram împreună. Când aveam şaisprezece ani, îmi zisese că avea să mi se ducă vestea dacă începeam să mă văd cu un tip de genul lui Tyler – tot nu sunt sigură dacă remarca era îndreptată împotriva mea sau a lui Tyler –, şi n-a părut să treacă niciodată peste faptul că se înşelase.

— Nici mie nu mi-a zis că ai să treci astăzi pe-aici, i-am răspuns şi eu, încrucişându-mi braţele la piept.

— În apărarea lui, trebuia să trec şi să las maşina de tuns iarba în timpul pauzei de masă, acum vreo cinci ore. A ridicat din umeri şi a completat: Dar oricum trebuia să fiu în zonă. Două dintr-o lovitură, nu?

Am aruncat o privire peste umăr, să văd ce-i cu fata, dar şi în căutarea unei ocazii de-a mă uita oriunde altundeva, numai nu

la el. În vreme ce cu Daniel îmi lua zile întregi să intru într-un fel de relaţie care să nu mai pară stânjenitoare pentru amândoi, cu Tyler totul decurgea natural. Nu conta cât trecuse sau ce ne spuseserăm ultima oară. Stă în camera mea şi e vacanţa de vară, cu doi ani în urmă. Face un pas spre mine şi e vara de după absolvirea facultăţii. Îmi rosteşte numele, şi am şaptesprezece ani.

— Eşti combinat cu ea? l-am întrebat, văzând o coadă blondă şi un braţ slăbănog ieşit pe geamul maşinii.

El a rânjit.

— Ceva de genul ăsta.

M-am uitat iar peste umăr.

— Mai bine te-ai întoarce! i-am spus. Probabil că Daniel o avertizează deja.

Partea de sus a corpului lui Daniel dispăruse deja în interiorul camionetei, iar eu am tresărit, surprinsă, când am auzit claxonul.

— Apropo, am adăugat, nu te vedeai cu ea.

Când m-am întors cu faţa spre el, Tyler se afla şi mai aproape.

— Dacă n-aş fi ştiut, a zis el, aş fi putut bănui că nu mă vrea în preajma surioarei lui.

M-am abţinut să nu zâmbesc la gluma care prinsese deja formă, căci asta era partea cea mai periculoasă. Nu conta că avea o fată în maşină sau că se îndrepta către o întâlnire cu una chiar în clipa aceea. Pentru că ori de câte ori mă întorceam, exact asta se întâmpla. Nu conta că plecam iar sau că el rămânea. Că nu discutam niciodată despre prezent sau viitor. Că el renunţa la cineva pentru mine şi că eu mă prefăceam că nu observ.

— Sunt logodită, i-am spus.

Şi am spus-o repede, silindu-mi cuvintele să iasă.

— Oh, am reţinut partea asta!

S-a uitat la mâna mea, cu degetul gol, iar eu mi-am trecut degetul mare peste piele.

— E pe noptieră, l-am informat. Nu voiam să se murdărească.

Ceea ce părea ridicol, pretenţios şi exact lucrul pe care Tyler îl ura la o fată şi la un inel.

L-am făcut să râdă.

— Păi, să-l vedem, atunci!

Ca o provocare.

— Tyler...

— Nic...

Am înclinat bolul de ceramică în palmă şi i-am aruncat inelul ca şi cum nu valora deloc mai mult decât eu şi cu el combinaţi. Ochii i s-au făcut mari preţ de o clipă în vreme ce-l răsucea în palmă.

— Uau, Nic! Bravo ţie! Cine-i norocosul?

— Se numeşte Everett.

A început iar să râdă, făcându-mă şi pe mine să-mi muşc buza ca să nu râd. Acelaşi lucru îl gândisem şi eu când ne cunoscuserăm – colegul de apartament membru Ivy League al vecinului meu, partener la firma de avocatură a tăticului. Mă gândisem: *Fireşte că aşa se numeşte. Fireşte*. Însă Everett mă luase prin surprindere. Şi continua să mă surprindă.

— Se numeşte Everett şi ţi-a luat acest inel, a continuat Tyler. Fireşte. Când e data?

— Nu-i nicio dată, deocamdată, i-am răspuns. Doar... la un moment dat.

A încuviinţat din cap şi mi-a azvârlit inelul înapoi exact cum i-l aruncasem şi eu mai devreme. Ca şi cum ar fi dat cu banul sau ar fi aruncat o monedă într-o fântână.

„Cap sau pajură? Pune-ţi o dorinţă! Un bănuţ ca să aflu la ce te gândeşti”.

— Cât rămâi aici? m-a întrebat în vreme ce lăsam inelul să cadă înapoi în bol.

— Nu sunt sigură. Cât e nevoie. Am liber toată vara.

— Atunci, bănuiesc că ne mai vedem pe-aici.

Era aproape ieşit pe uşă.

— Cineva pe care o cunosc? l-am întrebat, arătând spre geam.

A ridicat din umeri.

— Annaleise Carter.

De aceea se afla în zonă. Terenul familiei Carter era spate în spate cu al nostru, iar Annaleise era cea mai mare dintre fraţi, dar nu la fel de mare ca noi.

— Cât are, treisprezece ani? l-am întrebat.

A râs, ca şi cum ar fi putut vedea până în străfundurile mele.

— Pa, Nic! a mai zis.

Annaleise Carter avea nişte ochi mari ca de căprioară, aşa încât părea mereu surprinsă şi nevinovată, totodată. Am văzut

acum acei ochi – am văzut-o aplecându-se pe geamul maşinii, fixându-mă cu privirea şi clipind lent, ca şi cum văzuse o fantomă. Am ridicat mâna – *salut!* —, după care am ridicat-o şi pe cealaltă – *nevinovată.*

Tyler s-a urcat pe locul şoferului şi a mai făcut odată cu mâna spre fereastra mea, după care a plecat.

Cât o avea acum, 23? Pentru mine, ea va avea mereu treisprezece ani. Tyler va avea nouăsprezece, iar Corinne, optsprezece. Încremeniţi în clipa în care totul s-a schimbat. Când Corinne a dispărut. Iar eu am plecat.

•

Cu zece ani în urmă, exact în acest moment – ultimele două săptămâni din iunie –, bâlciul sosise în oraş. De atunci, n-am mai venit acasă pentru el. Şi totuşi, cu tot timpul şi toată distanţa, aceasta încă rămânea cea mai clară amintire a mea – lucrul care îmi venea prima oară în minte ori de câte ori Everett mă întreba despre casă:

Stau peste marginea cabinei roţii de la bâlci, metalul îmi intră în burtă, şi-i strig numele. Tyler e mult dedesubt, prea departe ca să-i disting chipul cum trebuie, încremenit cu mâinile în buzunare, în timp ce toţi cei din jurul lui fac cu mâna. Ne urmăresc. Mă urmăresc. Corinne îmi şopteşte în ureche: „Fă-o!” Râsul lui Bailey, încordat şi agitat, şi cabina se leagănă înainte şi înapoi, suspendată deasupra lui Cooley Ridge.

„Tic-tac, Nic!”

Eu, căţărându-mă peste margine, deşi toate purtam fuste, mutarea centrului meu de greutate făcând cabina să se legene şi mai abitir, strâng cu coatele bara de deasupra cabinei din faţa mea, în vreme ce picioarele mi se balansează pe postamentul de dedesubt aflat la înălţimea taliei. Mâinile lui Corinne pe coatele mele, răsuflarea ei în părul meu. Tyler ne urmăreşte în timp ce roata îşi începe coborârea. Vântul se înteţeşte pe măsură ce ne apropiem de sol, stomacul îmi urcă până-n gât, inima îmi bubuie năvalnic. Călătoria noastră se opreşte cu un scârţâit la baza roţii, iar eu sar cu o secundă prea devreme.

Impactul cu puntea de metal de dedesubt îmi zguduie genunchii şi alerg în jos, pe rampă, ameţită şi plină de adrenalină, strigând în urmă la angajatul care ţipă după mine: „Ştiu, ştiu, plec acum!” Mă năpustesc spre Tyler, care zâmbeşte uşor, expresia lui spunându-mi tot ce-şi dorea în acea clipă în

care stătea aproape de ieşire. Un *facilitator.* Aşa-l numea Daniel, încercând să dea vina pe altcineva, nu pe mine.

„Fugi!” a fost cuvântul format de buzele lui Tyler. Mi se tăiase răsuflarea, nu râdeam, dar nici nu mai aveam mult, în vreme ce alergam spre el. Buzele i se răsfrângeau într-unul dintre zâmbetele lui abia schiţate, şi am ştiut că nu vom reuşi să ieşim din parcare. Am fi avut noroc dacă ajungeam până la camioneta lui.

Însă apoi o mână m-a înhăţat – „Am zis că plec”, am izbucnit şi apoi mi-am smucit braţul.

Dar nu era paznicul. Era Daniel. M-a înhăţat bine, cu forţă, şi m-a lovit. M-a lovit peste faţă cu pumnul încleştat, iar impactul m-a trântit din picioare pe o parte, braţul rămânându-mi răsucit între pământ şi burtă.

Şoc şi durere, spaimă şi ruşine, toate mi se păreau aidoma în minte, amestecate cu gustul de sânge şi de praf. Nu mă mai lovise niciodată. Nici măcar când eram copii, de fapt. Zece ani mai târziu, acel moment încă mai zăbovea între noi la fiecare interacţiune a noastră, la fiecare mesaj pasiv-agresiv şi la fiecare apel telefonic ignorat.

Iar mai târziu în acea noapte, cândva între momentul închiderii bâlciului şi ora şase dimineaţa, Corinne a dispărut, iar tot ce s-a întâmplat în ziua aceea a căpătat o nouă greutate, un nou înţeles. În săptămânile care au urmat, un potenţial deces a devenit plauzibil. Era peste tot în jur, intangibil, dar cumva sufocant, existând în fiecare turnură a evenimentelor. Putea fi foarte bine moartă, într-o mie de moduri diferite.

Poate că plecase pentru că tatăl ei o abuza. Poate că de aceea mama ei divorţase de el şi părăsise oraşul, un an mai târziu.

Sau poate că era iubitul ei, Jackson, pentru că de obicei e prietenul şi pentru că se certaseră. Sau tipul de la bâlci pe care nu-l cunoşteam niciunul – cel de la standul cu hotdogi. Cel despre care Bailey jură că ne urmărea tot timpul din priviri.

Sau poate că ea făcuse semn cu mâna să fie luată la ocazie pentru a ajunge acasă, în fusta ei prea scurtă şi-n bluza transparentă cu mâneci lungi, şi poate că un străin aflat în trecere prin oraş o luase, profitase de ea şi o abandonase.

Poate că pur şi simplu plecase. Asta au hotărât poliţiştii în cele din urmă. Avea optsprezece ani – legal, era adultă – şi se săturase de acest loc.

„Ce aţi făcut voi toţi în acele ore?” ne-au întrebat poliţiştii. „Dezvăluiţi-vă secretele, cine, ce şi de ce, tot ce s-a întâmplat între zece seara şi şase dimineaţa!” Aceiaşi poliţişti care dădeau buzna peste noi la petreceri, dar care mai apoi ne conduceau acasă, în loc să ne sune părinţii. Aceiaşi poliţişti care se combinau cu prietenele noastre şi beau bere cu fraţii sau cu taţii noştri. Iar acele secrete – „Unde ne aflam între zece seara şi şase dimineaţa”, „Ce făceam” şi „De ce” – n-aveau cum să reziste în faţa lor. Nici la bar, nici în pat, nicăieri în acest oraş.

În momentul în care personalul de la stat a venit să dea o mână de ajutor, deja era prea târziu. Deja ne închiseserăm în noi, deja ne stabiliserăm propriile teorii, deja credeam ceea ce aveam nevoie să credem.

Versiunea oficială: Corinne a existat pentru ultima oară pentru oricare dintre cei care o cunoşteau exact înainte de ieşirea din bâlci, iar de acolo, a dispărut.

Însă nu a dispărut, de fapt. Mai era ceva. O părticică pentru fiecare dintre noi, pe care o păstram ascunsă.

Pentru Daniel, ea a dispărut în exteriorul bâlciului, în spatele gheretei pentru bilete.

Pentru Jackson, în parcarea pentru vizitarea grotelor.

Iar pentru mine, s-a estompat până a dispărut de lângă curba unei şosele sinuoase ce ducea înapoi în Cooley Ridge.

Eram un oraş plin de temeri, în căutare de răspunsuri, însă eram şi un oraş plin de mincinoşi.

•

Cantina de la Grand Pines reprezintă o mare decepţie – podele cu parchet gros de lemn şi mese cu feţe din pânză de in închisă la culoare care s-ar potrivi mai degrabă într-un restaurant, nu într-un azil de recuperare. Un pian în colţ, deşi pare să aibă un rol mai mult decorativ, şi o muzică clasică dată încet care se aude în fundal la cină. Mâncarea, din ce-am auzit, ar fi cea mai bună din toate azilurile din Sud – mă rog, aşa i s-a zis lui Daniel când a ales acest loc, ca şi cum asta l-ar fi putut face să se simtă mai bine pe el şi, implicit, şi pe *mine.*

„Nu-ţi face griji, tată, vom veni în vizită! Iar mâncarea e bună de te lingi pe degete!”

Astăzi, asistenta de la recepţie m-a condus în cameră, unde l-am zărit pe tata stând la o masă pentru doi din colţ. Privirea i-a alunecat peste asistentă şi peste mine, după care şi-a îndreptat din nou atenţia la furculiţa cu care răsucea pastele.

— Nu ne-a zis că veniţi, altminteri i-am fi reamintit să vă aştepte, a zis asistenta, cu buzele ţuguiate de îngrijorare.

Tata a ridicat privarea în timp ce femeia mă conducea la masă şi a deschis gura ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, însă asistenta a vorbit prima, schiţând un surâs exersat şi molipsitor şi făcându-ne atât pe mine, cât şi pe tata să-i urmăm exemplul.

— Patrick, fiica ta e aici! Nicolette, a adăugat ea, întorcându-se cu faţa la mine, ne bucurăm tare mult să te vedem!

— Nic, i-am răspuns asistentei.

Mi s-a strâns inima în piept în timp ce aşteptam, sperând că numele se prinsese de el, la fel de molipsitor precum surâsul.

— Nic! a repetat tata.

A bătut darabana încet cu degetele în masă o dată, de două ori, de trei ori, o dată, de două ori, de trei ori, apoi a părut să aibă loc declicul. Ritmul s-a accelerat, un doi trei, un doi trei.

— Nic!

A zâmbit. Era prezent.

— Bună, tată!

M-am aşezat în faţa lui şi m-am întins să-i prind mâna.

Dumnezeule, trecuse atâta timp! Un an de când nu ne mai aflaserăm în aceeaşi încăpere. Telefoane, o vreme, în timpul cărora avea şi nu prea perioade de luciditate, până când Daniel zisese că-l agitau prea tare. Apoi doar scrisori, cu poza mea vârâtă în plicuri. Însă acum era aici, cu mine. Precum o versiune mai bătrână a lui Daniel, dar mai domoală, din pricina vârstei şi a unei vieţi de admiraţie la adresa hranei de tip fast-food şi a alcoolului.

Mi-a cuprins mâna cu a lui şi m-a strâns. Întotdeauna se pricepuse la asemenea lucruri. La afecţiune fizică, la exprimarea făţişă a iubirii de tată. Îmbrăţişări, când se întorcea pe şapte cărări acasă în toiul nopţii. Strângeri de mână, când aveam nevoie de cumpărături, însă el pur şi simplu nu se putea ridica din pat. *Strângere de mână, ia cardul meu,* iar asta însemna o revanşare completă din partea lui.

Privirea lui a plutit spre mâna mea, după care a bătut uşor cu degetul în inelarul meu.

— Unde e?

Mi-a tresăltat inima în piept. Dar i-am zâmbit tatei, bucuroasă că îşi amintise acest detaliu. Mă bucura să ştiu că-şi aminteşte lucruri pe care i le pomenisem în scrisori. Nu-şi pierdea memoria, ci doar era pierdut în ea. Era o diferenţă. *Eu* trăiam acolo. *Adevărul* trăia acolo.

Am căutat o poză în telefon şi am mărit-o.

— L-am lăsat acasă. Făceam curăţenie.

Şi-a mijit ochii la ecran, la unghiurile acelea perfect tăiate şi la diamantul superb.

— Tyler şi la luat?

Mi s-a pus un nod în stomac.

— Nu Tyler, tată. Everett!

Se pierdea din nou, dar nu greşea. Ci doar era altundeva. Cu un deceniu în urmă. Eram copii. Iar Tyler îmi cerea să mă mărit cu el, exact asta făcea – o exprima ca pe o cerere. *Rămâi,* asta însemna.

Iar acest inel însemna... Habar n-aveam ce însemna acest inel. Everett avea treizeci de ani, eu mă apropiam de treizeci, iar el mă ceruse în căsătorie de ziua lui, o promisiune cum că eu nu-mi iroseam vremea cu el şi nici el nu şi-o irosea cu mine. Zisesem da, dar asta se întâmpla acum două luni, dar despre nuntă nu discutaserăm încă nimic şi nici nu începuserăm să recapitulăm planurile logistice legate de mutarea împreună, cu toate că stăteam cu chirie. Era un *la un moment dat.* Un *plan.*

— Tată, trebuie să te întreb ceva! i-am zis eu.

Privirea lui s-a mutat la hârtiile care mi se iţeau din poşetă, şi a încleştat pumnii.

— Lui deja i-am zis, nu semnez nicio hârtie! Să nu-l laşi pe fratele tău să vândă casa! Bunicii voştri au cumpărat acel teren. E al *nostru.*

Mă simţeam ca o trădătoare. Casa urma să se vândă, într-un fel sau altul.

— Tată, trebuie s-o vindem, am rostit cu blândeţe.

Ai rămas fără bani, l-ai cheltuit fără să ţii deloc cont, Dumnezeu ştie pe ce. Nu mai rămăsese nimic. Nimic în afară de banii băgaţi în betoane şi-n cei patru pereţi, şi-n curtea lăsată de izbelişte.

— Nic, pe bune, ce-ar crede mama ta?

Deja îl pierdeam. Curând, avea să dispară într-un alt moment din timp. Întotdeauna începea aşa, cu mama, ca şi cum aducerea ei în discuţie îl absorbea într-un loc în care ea continua să existe.

— Tată, am continuat, încercând să-l păstrez aici, cu mine, nu de asta am venit! Am tras adânc aer în piept şi-am adăugat: îţi aminteşti că mi-ai trimis o scrisoare acum câteva săptămâni?

A răpăit iar cu degetele în masă.

— Sigur! O scrisoare...

Pârâituri statice inaudibile – îl simţeam bâjbâind, încercând să-şi aducă aminte.

Am scos hârtia şi am desfăcut-o pe masă, între noi, apoi l-am văzut mijindu-şi ochii.

— Tu mi-ai trimis-o.

A rămas cu ochii aţintiţi la cuvinte înainte de-a ridica privirea la mine, cu genele pline de lacrimi şi alunecând tot mai departe, pierzându-se în gânduri.

Fata aia! Am văzut-o pe fata aia!

Îmi auzeam bătăile inimii în cap, la fel şi numele ei, sărind de colo-colo.

— La cine te refereai? Pe cine ai văzut?

S-a uitat în jur, prin cameră. S-a aplecat mai aproape. Gura i s-a deschis şi s-a închis de două ori, înainte ca numele să alunece afară ca o şoaptă:

— Fata aia, Prescott.

Am simţit cum toate firicelele de păr de pe ceafă mi se ridică, unul câte unul.

— Corinne, am completat eu, iar el a încuviinţat din cap o singură dată.

— Corinne, a zis şi el, ca şi cum găsise ceva ce căutase. Da! Am văzut-o.

M-am uitat înjur, prin cantină, apoi m-am aplecat mai aproape de el.

— Ai văzut-o? Aici?

Încercam să-mi imaginez năluca ei plutind între aceste ziduri. Sau chipul ei în formă de inimă şi părul arămiu, ochii de chihlimbar şi buzele arcuite – aşa cum arăta în urmă cu zece ani. Petrecându-şi un braţ în jurul meu, apăsându-şi obrazul de al meu şi mărturisindu-mi în şoaptă doar mie: „Practic, cea mai

bună glumă din lume, nu? Ei, haide, nu te înfuria! Doar ştii că te iubesc!”

Privirea tatei plutea departe. Apoi i s-a concentrat din nou, băgând de seamă locul unde se afla, hârtiile din poşeta mea, pe mine.

— Nu, nu, nu aici! Era acasă!

— Când, tată? Când?

Dispăruse imediat după absolvire. Chiar înainte să plec eu. Acum zece ani... În ultima noapte a bâlciului.

„Tic-tac, Nic!”

Mâinile ei reci pe coatele mele, ultima oară când o atinsesem.

Nicio imagine cu ea de atunci.

Prinseserăm de copaci poza ei din albumul de absolvire. Căutaserăm prin locuri în care ne era teamă să căutăm, căutaserăm ceva ce ne era teamă să găsim. Căutaserăm în adâncurile fiecăruia dintre noi. Dezgropaserăm părţi din Corinne care ar fi trebuit să rămână ascunse.

— Ar trebui s-o întrebi pe mama ta...

Privirea îi aluneca din nou. Pesemne că scosese la iveală o amintire din anii trecuţi. De dinainte de dispariţia lui Corinne. De dinainte de moartea mamei.

— Stătea pe veranda din spate, însă a fost doar pentru o clipă...

Ochii i s-au făcut mari.

— Pădurea are *ochi,* a adăugat el.

Tatei îi plăcuseră întotdeauna metaforele. Ani buni, predase filosofie la facultate. Era mai rău când se îmbăta – scotea citate dintr-o carte şi le rearanja ca să se potrivească toanelor sale sau scotea citate din context cărora încercam disperată să le găsesc vreun sens. În cele din urmă, începea să râdă, mă strângea de umăr şi trecea peste. Însă acum se pierdea cu totul în metaforă, fără a mai fi în stare să iasă din ea. Momentul lui de luciditate dispărea.

M-am aplecat peste masă şi l-am strâns de braţ, până s-a concentrat la cuvintele mele.

— Tată, *tată,* nu mai avem timp! Povesteşte-mi despre Corinne! Mă căuta pe mine?

A oftat, exasperat.

— Ba mai avem timp! Timpul nici măcar nu e *real,* a răspuns el, şi am ştiut că îl pierdusem iar – *el* se pierduse, umblând în

cerc în propria minte. E doar o unitate de măsură inventată de noi pentru a înţelege lucruri. Un centimetru. Sau un kilometru.

Îşi mişca mâinile în timp ce vorbea, pentru a-şi sublinia spusele.

— Ceasul acela, a continuat el, arătând undeva, în spatele său. Nu doar măsoară timpul. Îl creează. Observi diferenţa?

M-am uitat la ceasul de pe peretele din celălalt capăt, la secundarul care se tot mişca, se mişca întruna, fără contenire.

— Totuşi, eu continui să îmbătrânesc, am murmurat.

— Da, Nic, aşa e! a zis el. Te schimbi. Însă trecutul, trecutul e tot acolo. Singurul lucru care se mişcă eşti tu.

Mă simţeam ca un şoarece într-o roată, încercând să am o discuţie cu el. Învăţasem să nu îl contrazic, ci doar să aştept. Pentru a evita să-l agit, lucru care ar fi dus foarte iute la pierderea orientării. Mai bine încercam mâine, cu o abordare diferită, într-un moment diferit.

— Bine, tată! Acum trebuie să plec.

S-a retras şi s-a uitat la mine, măsurându-mă atent din priviri. M-am întrebat ce versiune a mea vedea acum – pe fiica lui sau o străină?

— Nic, ascultă-mă!

Auzeam ticăitul ceasului.

„Tic-tac, Nic!”

A bătut iar darabana cu degetele pe masa dintre noi de două ori mai repede decât ceasul. Din cealaltă parte a încăperii s-a auzit un bubuit, aşa că m-am răsucit în scaun şi am văzut cum un bărbat aduna o tavă cu vase pe care trebuie să le fi scăpat în timp ce debarasa mesele. M-am întors spre tata, care-şi privea concentrat farfuria, răsucindu-şi pastele, ca şi cum ultimele câteva minute nici nu existaseră.

— Chiar ar trebui să guşti pastele, a zis el, zâmbindu-mi cu căldură, dar cumva distant.

M-am ridicat, am netezit marginile hârtiilor pe masă şi am schiţat şi eu un zâmbet identic cu al său, călduros, dar distant.

— Chiar mă bucur că te-am văzut, tată!

Am înconjurat masa, l-am îmbrăţişat strâns şi l-am simţit ezitând înainte să-şi ridice mâna spre braţul meu şi să mă strângă şi el.

— Să nu-l laşi pe fratele tău să vândă casa! a adăugat el, reluând discuţia în buclă, pornind totul de la capăt.

•

Lumina de pe verandă era aprinsă, cerul era aproape negru, iar eu aveam un mesaj de la Daniel când am tras maşina pe aleea cu pietriş. Urma să se întoarcă în zori, dar puteam suna dacă aveam nevoie de ceva, în caz că mă răzgândeam şi voiam totuşi să stau cu el şi cu Laura.

Încă în maşină şi urmărind felinarul care se mişca odată cu vântul, lumina sa proiectând umbre peste toată partea din faţă a casei noastre, am început să mă gândesc iar. La ce-ar fi fost dacă aş fi condus prin tot oraşul şi aş fi scos salteaua distrusă din camera copiilor care era nefolosită? Pentru că vedeam iar imaginile cu noi, umbrele noastre, cu un deceniu în urmă, pe când spuneam poveşti cu fantome pe acea verandă, în lumina dănţuitoare.

Corinne şi Bailey erau cu totul captivate, în vreme ce Daniel le povestea că în pădure se afla un monstru – şi că nu era o chestie pe care s-o poată vedea, ci una pe care o puteau simţi. Că răpea oameni şi că-i obliga să facă lucruri. Puteam auzi acea versiune a mea în mintea de-acum, spunând că totul e o prostie. Şi o vedeam pe Corinne înclinându-şi capul către Daniel şi rezemându-şi spatele de balustrada verandei, scoţându-şi pieptul în afară, proptindu-şi talpa pe o scândură, îndoindu-şi unul dintre picioarele ei lungi şi spunând: „Pe *tine* ce te-ar obliga să *faci*?” Forţând mereu nota. Forţând-o mereu.

Mereu am urât faptul că fantomele noastre locuiau aici, cu noi. Însă Laura era gata să nască, iar eu n-aveam loc acolo, la ei, şi chiar dacă Daniel se oferise, era de la sine înţeles că aveam să spun nu. Aveam o casă aici, o cameră aici, destul loc aici. Nu mai eram responsabilitatea lui.

Am deschis uşa din faţă şi am auzit altă uşă închizându-se în cealaltă parte a casei, ca şi cum tocmai ce-i tulburasem echilibrul.

— Hei? am strigat, încremenită în loc. Daniel?

Nimic în afară de vântul de seară care făcea să tremure geamurile, iscând familiarul zornăit. O boare de vânt, slavă Domnului!

Aprindeam luminile pe măsură ce mă apropiam de bucătărie, dar jumătate funcţionau, jumătate, nu.

Daniel nu era aici. Nu era nimeni aici.

Am tras zăvorul, însă lemnul din jur era putrezit şi fărâmiţat, astfel încât bucata de fier trecea prin toc indiferent că era trasă sau nu. Toate păreau la fel cum le lăsasem: o cutie pe masă, un pahar murdar în chiuvetă, totul acoperit de un strat subţire de praf.

Inelul! Am sărit câte două trepte o dată şi am mers drept la noptieră, degetele tremurându-mi în timp ce le vâram în bolul de ceramică, simţind în acelaşi timp cum îmi bubuia inima în piept şi îmi zvâcneau buricele degetelor atingând metalul.

Inelul era aici. Era în regulă. L-am strecurat înapoi pe deget şi mi-am trecut mâna, tremurând toată, prin păr.

Totul e în regulă. Respiră!

Patul era în continuare gol, însă aşternuturile erau împăturite şi aşezate frumos deasupra, aşa cum le lăsa Daniel când începuse să se ocupe de lucruri după ce mama nu mai putuse. Am mutat cutiile de pantofi înapoi în dulap şi am vârât preşul la loc sub picioarele patului. Am aşezat cutia de bijuterii sub oglindă, un pătrat curăţat de praf unde stătuse cel puţin tot anul scurs până acum. Totul se reaşeza. Se realinia.

Simţeam cum acelaşi lucru se întâmpla şi cu amintirile. Se reaşezau unde trebuie. Ancheta. Tot ce lăsasem în urmă, aşezate frumos, ca într-o arhivă, preţ de zece ani.

Am privit roată prin cameră şi am văzut pătratele de vopsea decolorată. Am închis ochii şi am văzut imaginile care atârnaseră odinioară acolo.

Stomacul mi-a bolborosit, creându-mi o stare de nelinişte. Corinne fusese în absolut toate.

O *coincidenţă,* am reflectat eu. Corinne era atât de bine înfiptă în copilăria mea, încât de bună seamă că îi puteam găsi umbra în orice loc de aici dacă aş fi încercat s-o caut.

Trebuia să aflu ce gând ieşise la suprafaţă şi apoi se pierduse, determinându-l pe tata să ia o coală de hârtie şi un plic cu numele meu. Ce amintire licărise în porţiunea moartă a creierului său, cerşind atenţie înainte de-a dispărea definitiv! Corinne. *În viaţă.* Dar când? Trebuia să aflu.

Totul era blocat aici. Aşteptând pe cineva să preia iniţiativa şi să repună în ordine probele, poveştile, evenimentele – până aveau să se reaşeze într-un mod care să aibă sens.

În această privinţă, tata avea dreptate. Legat de timp. Legat de faptul că trecutul era viu.

Am coborât treptele de lemn până în bucătăria unde linoleumul începea să se încreţească la colţuri. Şi mi-am închipuit, preţ de o clipă, că zăresc imaginea unei fete cu păr lung şi arămiu, al cărei râs reverbera în noapte în vreme ce sărea treptele verandei din spate...

„Tic-tac, Nic!”

Trebuia să mă concentrez, să înţeleg ce e cu această casă şi să scap de-aici. Înainte ca trecutul să înceapă să se strecoare afară din pereţi şi să şoptească prin grilaje, înainte să se desfacă singur din arhivă, strat cu strat, tocmai până la punctul în care a început totul.

PARTEA A II-A

Înapoi

E destul de adevărat ce spun filosofii; că viaţa trebuie înţeleasă de la sfârşit către început.

SØREN KIERKEGAARD

Două săptămâni mai târziu

ZIUA 15

Dacă ţineam ochii închişi, aproape că îmi puteam imagina că mergem cu maşina înapoi spre Philadelphia. Everett era cel care şofa, bancheta din spate era plină de bagaje, iar Cooley Ridge se pierdea în oglinda retrovizoare – nicio fată dispărută; nicio maşină fără însemne care să facă ture prin oraş; niciun motiv de temere.

— Te simţi bine? m-a întrebat el.

Doar o clipă. Mai aveam nevoie de timp. Încă un minut în care să mă prefac că nu se întâmpla nimic.

Nu aici, în Cooley Ridge. Nu din nou.

Nicio altă fată care să se piardă în această pădure în toiul nopţii, dispărând fără urmă. Niciun alt afiş prins de copaci, atârnat în vitrinele magazinelor – un alt chip nevinovat, cerând să fie găsit. *Te rog, nu aşa!*

Însă mi s-a făcut iar pielea de găină la ceafa când lumea a redevenit clară, şi iat-o şi pe ea, imposibil de ignorat, cu ochii ei mari şi albaştri uitându-se de sub literele roşii ale cuvântului DISPĂRUTĂ de pe afişul prins pe un stâlp de telefon: Annaleise Carter. Dispărută.

— Nic? a spus Everett.

Dumnezeule, câteva zile petrecute în acest loc şi se pare că şi el îmi spune Nic! S-a prins cu ghearele şi de el!

— Da! am răspuns, continuând să privesc pe geam.

Privirea mea a surprins-o din nou la următorul semafor, chipul ei sub literele vopsite cu alb ale Julie’s Boutique, imediat lângă un aranjament cu bijuterii făcut de mână şi o eşarfă de mătase verde. Annaleise Carter, a cărei proprietate se învecina cu a mea, care se întâlnea cu fostul meu iubit în noaptea în care a dispărut. Annaleise Carter, pierdută şi dată dispărută în urmă cu două săptămâni.

— Alo!

Mâna lui Everett a rămas suspendată deasupra umărului meu, înainte de-a se lăsa pe el şi a-l strânge.

— Eşti cu mine?

— Scuze, mă simt bine!

M-am întors spre Everett, însă simţeam privirea lui Annaleise pironită în propria-mi ceafă, ca şi cum încerca să-mi spună ceva.

„Uită-te! Uită-te mai bine! Vezi?”

— Nu plec până nu mă conving că te simţi bine.

Mâna lui zăbovea pe umărul meu, ceasul argintiu – din oţel, îmi spusese – ţindu-i-se de sub mâneca lungă a puloverului cu nasturi. Cum de nu se încingea în el?

— Credeam că ăsta e rostul programării, am zis eu, ridicând punga de hârtie cu reţeta, astfel încât Everett să o vadă. Voi lua două şi te voi suna dimineaţă.

Am reuşit să schiţez un zâmbet, însă expresia lui a devenit încordată când privirea i-a poposit pe inelarul meu gol. Mi-am coborât mâna înapoi în poală.

— Am să găsesc inelul, i-am zis eu.

— Nu-mi fac griji pentru inel! Îmi fac griji pentru tine!

Poate că se referea la felul în care arătam: cu părul dat pe spate şi strâns într-o coadă neglijentă; pantaloni scurţi care mi se potriveau cu două săptămâni în urmă, dar care acum îmi atârnau pe şolduri; un tricou vechi pe care îl găsisem în dressingul în care rămăsese abandonat în ultimii zece ani. În acelaşi timp, părul lui era tuns şi aranjat cum trebuie, şi era îmbrăcat pentru muncă, de parcă toate astea făceau parte din rutina lui zilnică de lucru: *Du-o pe Nicolette la doctor, pentru că n-a dormit; ocupă-te de hârţogăria pentru tatăl ei, viitorul tău socru; ia taxiul până, la aeroport şi pregăteşte-te pentru proces!*

— Everett, sincer, mă simt bine!

A întins mâna şi mi-a vârât la loc şuviţele de păr care scăpaseră din coadă.

— Chiar aşa?

— Da, chiar aşa!

Ochii îmi ardeau în vreme ce alunecau înapoi la imaginea lui Annaleise. Doar o persoană sănătoasă şi-ar fi dat seama cât de aproape este de a claca. Nu ca tatăl meu, care nu ştiuse că se afla deja pe buza prăpastiei, care nu păruse să perceapă schimbarea de ritm până ce nu se dăduse de-a berbeleacul drept în abis.

Dar eu ştiam. Ştiam cât de aproape eram cu toţii de-a claca. Iar dacă ştiam, eram bine. Acestea erau regulile de bază ale capacităţii de-a nu o lua razna, potrivit spuselor lui Tyler.

— Nicolette, nu vreau să te las singură aici!

O maşină din spatele nostru ne-a claxonat, făcându-l pe Everett să tresară şi să calce pedala de acceleraţie a maşinii mele imediat ce s-a făcut verde.

Am rămas uitându-mă ţintă la faţa lui, urmărind cum şoseaua se înceţoşa în urmă.

— Nu sunt singură. E şi fratele meu aici.

Everett a oftat, oferindu-mi astfel posibilitatea de a-i simţi împotrivirea exprimată prin tăcere.

Fetele dispărute au un mod al lor de-a se insinua în mintea cuiva. Pur şi simplu nu ne putem abţine să nu le vedem în toţi cei din jur, făcându-ne să înţelegem cât de trecători şi de fragili suntem. O clipă eşti aici, iar în următoarea, n-a mai rămas decât o poză care se uită la tine din vitrina unui magazin.

E o senzaţie care ţi se insinuează între coaste şi începe să te roadă lent – teama iraţională că oamenii îţi alunecă exact prin faţa ochilor şi dispar. O simţeam, zăbovind la suprafaţă, în ritmul monoton, capabil să te bântuie, al înregistrării vocale lăsate de Tyler şi-n expresia tot mai greu de citit a lui Daniel. O simţeam tot mai insistentă ori de câte ori intram în Grand Pines. Eram de două săptămâni în Cooley Ridge, şi toată lumea era în pericol să dispară.

Everett a tras maşina pe aleea de pietriş, a parcat şi apoi a coborât fără să scoată niciun cuvânt. Privea fix la faţada casei, la fel cum procedasem şi eu când mă întorsesem acasă.

— Trebuie să-l scot pe tata de la Grand Pines, am zis, apropiindu-mă de el.

Everett îi oprise deocamdată pe poliţişti din a-l mai interoga pe tata, însă ştiam că era doar o chestiune de timp înainte ca bălmăjelile lui despre „fata aia” să-i aducă încă o vizită din partea detectivilor disperaţi după o pistă.

Everett mi-a cuprins mijlocul cu un braţ şi m-a condus înăuntru. L-am simţit prinzând materialul subţiat al tricoului de pe mine între degete.

— Trebuie să iei măsuri în privinţa propriei tale sănătăţi chiar acum! Doctorul a zis...

— Doctorul a zis că nu e nimic în *neregulă* cu mine.

Everett insistase să mă însoţească în salonul de consultaţii. Mai întâi, doctorul mă chestionase despre istoricul familiei, care era deprimant, dar care n-avea absolut nicio legătură. Apoi urmase întrebarea „Când a început totul?”, iar Everett zisese că odată cu Annaleise – *vecina* mea –, care dispăruse, iar doctorul încuviinţase în semn că înţelege. „Stres. Teamă. Oricare dintre ele. Ambele”. Mâzgălise o reţetă pentru un medicament antianxietate şi nişte somnifere, apoi mă avertizase că mintea îmi va deveni din ce în ce mai greoaie şi mai înceată dacă nu voi începe să dorm mai mult. Şi că exista riscul tot mai crescut să sufăr pierderi de memorie pe timpul zilei cu cât se va prelungi această perioadă, ceea ce reprezentase motivul pentru care Everett ajunsese să aibă cheile mele.

„Încearcă tu să dormi”, voiam să-i spun doctorului. „Încearcă tu să dormi, când a mai dispărut o fată, iar poliţia vrea să-ţi ia tatăl la întrebări, indiferent că el e sau nu în dispoziţia necesară! Încearcă tu să dormi, când ştii că cineva ţi-a pătruns în casă!” De parcă totul avea să fie iar în ordine dacă pur şi simplu te-ai putea *linişti* şi gata.

Everett continua să mă ţină de parcă, altfel, eram gata să mă ridic de la pământ şi să dispar în atmosferă.

— Hai acasă, cu mine! a zis el.

Dar exista, oare, o acasă?

— Nu pot! Tata...

— Mă ocup eu!

Ştiam că poate. De aceea se afla aici.

— Casa, am zis apoi, arătând către cutiile rupte din colţuri, către uşa din spate care trebuia reparată, către toate lucrurile de pe lista de care încă nu apucasem să mă ocup.

A clătinat din cap.

— O să plătesc pe cineva să se ocupe în locul tău! Haide, doar nu trebuie să te afli neapărat aici!

Însă eu am clătinat iar din cap. Nu era vorba de organizare, de reparaţii sau de curăţenie. Nu mai era vorba de toate astea.

— Nu pot să plec şi gata! Nu în mijlocul a toate astea.

Astea fiind ochii mari ai fetei de pe afiş, care ne urmăreau pe toţi, de pe fiecare stâlp de telefon, din vitrina fiecărui magazin. *Astea* fiind ancheta, aflată doar la început. *Astea* fiind cele mai întunecate părţi ale familiei mele, gata să iasă iar la iveală.

Everett a oftat.

— M-ai sunat pentru un sfat, aşa că iată-l: nu eşti în siguranţă aici! În acest loc, cu poliţiştii care dau târcoale ca nişte blestemaţi de vulturi, încercând să înhaţe orice pot. Care interoghează oameni fără motiv. N-are niciun sens, dar asta nu schimbă faptul că se întâmplă exact aşa.

Everett nu înţelegea de ce, dar eu înţelegeam: Annaleise trimisese un mesaj pe mobilul personal al agentului Stewart în noaptea în care dispăruse, întrebându-l dacă poate răspunde la nişte întrebări referitoare la cazul lui Corinne Prescott. Când o sunase înapoi, în ziua următoare, intrase direct mesageria vocală. Iar ea deja dispăruse.

Poliţiştii erau cu toţii de aici din zonă, şi tot aici se aflaseră şi în urmă cu zece ani, când dispăruse Corinne. Sau auziseră poveşti de-a lungul anilor, la un pahar, la bar. Acum erau două fete, abia devenite adulte, care dispăruseră fără urmă din acelaşi oraş. Iar ultimele cuvinte ale lui Annaleise fuseseră despre Corinne Prescott.

Ceea ce avea sens dacă veneai dintr-un loc precum Cooley Ridge.

Dacă întreaga anchetă oficială privitoare la Corinne ar încăpea în interiorul acelei cutii pe care mi-o imaginam depozitată la secţie, presupuneam că astea erau toate probele pe care aveai să le găseşti acolo: un test de sarcină îndesat într-o cutie de bomboane ascunsă la fundul unui coş de gunoi; un inel cu urme de sânge găsit la grote; casete audio cu ore întregi de interogatorii care trebuiau sortate – fapte, minciuni şi

jumătăţi de adevăruri, încolăcite laolaltă şi imposibil de descâlcit; înregistrări cu apelurile efectuate de pe mobilul lui Corinne; şi nume. Nume mâzgălite pe fâşii de hârtie rupte, suficiente bucăţi să căptuşeşti toată cutia cu ele, pe post de umplutură.

Până de curând, îmi închipuiam că această cutie era lipită cu scotch şi ascunsă într-un colţ, în spatele altor cutii, mai noi. Însă acum am căpătat senzaţia că nu era nevoie decât de un simplu ghiont ca să le facă se prăbuşească toate, iar capacul să cadă de pe ea, făcând ca numele să se împrăştie pe podeaua plină de praf. Cutia e exact la fel cum e şi-n Cooley Ridge. Trecutul, adunat şi împachetat, ascuns vederii. Însă niciodată prea departe.

Desfă capacul, pentru că Annaleise a pomenit numele lui Corinne şi apoi a dispărut şi ea! Închide ochii şi bagă mâna înăuntru! Extrage un nume!

Aşa funcţionează lucrurile aici!

Asta se întâmplă aici!

Da, îl sunasem pe Everett pentru un sfat. Pentru *tata.* Mă gândeam că mi-ar fi putut spune ce să fac în privinţa poliţiştilor care-mi încolţiseră tatăl senil în azilul unde era internat, însă el sărise în primul avion cu trei zile în urmă şi plătise o sumă ridicol de mare pentru un taxi, pentru a-şi stabili apoi propria bază de operaţiuni în sufragerie. Îşi făcuse apariţia aici, în faţa casei, şi rămăsese pe verandă pentru că, mi-a zis mai apoi, îl speriasem, lucru pentru care îl iubeam. Îl iubeam pentru că venise. Însă nu puteam săpa în istoria propriei mele familii cu el de faţă. Nu-mi putea da seama ce naiba se întâmplase cu Annaleise fără să-l implic şi pe el.

Sfatul meu pentru el: *Pleacă! Pleacă, înainte să te tragem şi pe tine în jos odată cu noi!*

— E familia mea, i-am spus.

— Nu vreau să stai aici! mi-a şoptit, arătând către curtea din spate, care se întindea cât vedeam cu ochii, dispărând între copaci. O fată a dispărut exact de acolo.

— Am să iau reţeta şi am să încerc să dorm mai mult, îţi promit, dar trebuie să rămân!

M-a sărutat pe frunte şi mi-a murmurat în păr:

— Nu ştiu de ce faci asta.

Nu era evident? Ea era oriîncotro mă uitam. Pe fiecare stâlp de telefon. În vitrina fiecărui magazin. În exact aceleaşi locuri în care pusesem afişe cu Corinne, capsându-le cu un nod în stomac, înmânându-le tot mai repede, ca şi cum de viteza mea depindea, cumva, şi rezultatul final.

Annaleise era acum pe afişe, cu ochii ei mari, deschişi, cerându-mi să-i deschid şi eu pe-ai mei. Oriîncotro mă uitam, o vedeam pe ea.

„Uită-te! Uită-te! Ţine-ţi ochii deschişi!”

Firma de taxi a zis că maşina va ajunge în douăzeci de minute, dar presupuneam că mai degrabă vor fi patruzeci. Everett stătea rezemat de tocul uşii de la spălătorie, urmărindu-mă cu un zâmbet strâmb cum îi îndesam hainele scoase din uscător în coşul de plastic îndoit.

— Nu trebuie să faci asta, Nicolette!

Mi-am dres glasul şi am aşezat coşul de rufe în echilibru pe şold.

— Vreau s-o fac! i-am răspuns.

Voiam să-i împăturesc hainele, să i le împachetez şi să-l sărut de la revedere. Voiam să ajungă acasă, să-şi deschidă geanta şi să se gândească la mine. Dar voiam şi să-l văd plecat.

Mă urmărea cum îi împătuream hainele în pătrate perfecte pe masa din sufragerie. Apoi m-a urmărit cum i le aşezam în geantă, ca şi cum executam cine ştie ce operaţie delicată.

— Vezi cum poţi renunţa la contractul de închiriere, a zis el, apropiindu-se cu paşi mari de mine şi înconjurându-mi şoldurile cu braţele, în vreme ce îi împătuream ultima cămaşă.

Mi-a dat părul strâns în coadă la o parte şi şi-a lipit buzele de gâtul meu.

— Vreau să vii să locuieşti cu mine de îndată ce te întorci!

Am încuviinţat din cap şi am continuat să-mi mişc mâinile. Ar fi trebuit să-mi vină uşor să spun „Da, desigur, da”. Ar fi trebuit să-mi vină uşor să mă văd în felul următor: eu, cu hainele mele, punând stăpânire pe jumătate din şifonierul lui; noi doi, gătind împreună în bucătăria lui, ghemuiţi pe canapeaua lui cu pătura roşie învelindu-mi picioarele, căci el avea obiceiul să ţină temperatura cu trei grade mai coborâtă decât îmi plăcea mie. El, vorbind despre sala de tribunal. Şi eu, vorbind despre elevii mei, în timp ce turnam vin în două pahare.

— Care-i problema? a întrebat Everett.

— Nu-i niciuna! Doar mă gândeam la tot ce am de făcut aici mai întâi.

— Ai nevoie de ceva? m-a întrebat apoi, făcând un pas în spate. Şi-a dres glasul, încercând să şi-l facă să sune cât mai natural: De bani?

Am tresărit. Nu îmi mai oferise niciodată bani. Nu mai discutaserăm niciodată despre bani. El avea, iar eu, nu, ceea ce însemna că ne învârteam în jurul subiectului ca în jurul unui foc ce-ar fi putut scăpa de sub control în orice clipă şi să ne mistuie pe amândoi. Acesta era motivul pentru care nu adusesem niciodată nunta în discuţie, căci asta ar fi însemnat că el ar fi trebuit să pomenească de contractul prenupţial pe care ştiam că tatăl său avea să-mi ceară să-l semnez, iar eu aş fi făcut-o, însă ideea ar fi rămas, undeva, la vedere, gata să ardă tot.

— Nu, n-am nevoie de banii tăi! i-am răspuns.

— Nu asta am vrut... Nicolette, voiam doar să spun că te pot ajuta. Te rog, lasă-mă să te ajut!

Îmi spusese, când începuserăm să ne întâlnim, că eram întruparea a tot ceea ce îşi dorise el să poată fi. Conduceam o maşină, mă descurcam singură cu şcoala, făceam totul cu puterile mele.

Dar, aşa cum îi explicasem atunci, trebuie să pleci de la nimic pentru a putea avea această şansă. Trebuie să-ţi plăteşti datoriile.

„Da, păi, mai am încă zece ani de achitat rate”, îi zisesem la acel moment.

Uneori mă întrebam dacă, atunci când urma să ne căsătorim, avea să mi le achite. Şi dacă acest lucru avea să mă transforme într-o altă persoană. Dacă m-ar mai plăcea la fel de mult.

— Everett, îţi mulţumesc, însă banii nu îmi vor fi de ajutor.

Am închis fermoarul genţii lui şi i-am rezemat-o de perete.

Am auzit o maşină oprindu-se pe stradă, nu departe de noi.

— Ţi-a sosit taxiul, am şoptit, cuprinzându-i talia cu braţele şi lipindu-mi iar capul de pieptul lui.

— Te mai gândeşti? m-a întrebat el, desprinzându-se din strânsoare.

Nu eram sigură la ce se referă – să mă mut cu el sau să-i accept banii – şi uram faptul că adusese în discuţie ambele chestiuni exact *acum.* Că fusese nevoie de asta – să mă vadă

aici, plutind extrem de aproape de o margine nedefinită –, ca să îl facă să pară că îşi doreşte mai mult.

— Bun! a zis apoi, iar expresia lui m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva mă arătasem totuşi de acord cu ceva.

— Aş vrea să pot sta mai mult, a adăugat, trăgându-mă aproape de el ca să mă sărute. Dar mă bucur că am apucat să-ţi cunosc familia.

Am râs.

— Da, bună poantă!

— Vorbesc serios! a zis el. Apoi, coborându-şi glasul, a adăugat: Sunt oameni cumsecade.

— Da! am şoptit, după care l-am îmbrăţişat atât de strâns, încât probabil că mi-au rămas câteva adâncituri pe obraz de la dungile gulerului său. Şi tu eşti la fel, am adăugat când mi-a dat drumul.

Şi-a plimbat palmele pe braţele mele în vreme ce se desprindea de mine şi mi-a ridicat mâna stângă spre faţa lui.

— O să depun o plângere mâine!

— S-ar putea totuşi să apară.

M-am crispat.

— Probabil că e într-una dintre acele cutii desfăcute pe jumătate. Am să mă uit din nou.

— Să mă anunţi dacă-l găseşti, mi-a cerut, trăgându-şi geanta după el când a pornit spre uşă. Şi, Nicolette?

Inima mi s-a oprit când am văzut cum s-a uitat la mine.

— Dacă nu eşti acasă weekendul următor, mă întorc după tine.

•

După ce i-am văzut taxiul plecând, am închis uşa în urma mea, am încuiat-o şi am răsucit de două ori clanţa, ca să fiu sigură. Am dat o raită prin casă, le-am verificat pe toate, am închis ferestrele pe care Everett insistase să le deschidă, după care am proptit scaunul din bucătărie sub clanţa uşii din spate, cea cu zăvorul stricat. Totul mi se părea lent şi greoi, chiar şi propria-mi răsuflare. De vină era căldura asta. Blestematul de aer condiţionat tot nu fusese reparat. M-am târât până în bucătărie – aveam nevoie să beau ceva. Ceva rece. Cu cofeină. M-am aplecat şi mi-am vârât capul în frigider, evaluând oferta.

Apă. Gatorade. Cutii cu suc acidulat. M-am prăbuşit în genunchi în faţa uşii deschise, inspirând aerul rece – *trezeşte-te,*

Nic! –, în timp ce zumzetul electric îmi răsuna în urechi, iar frigiderul ilumina spaţiul din jurul meu.

S-a auzit un scârţâit ascuţit, brusc, când scaunul s-a frecat de podea. Uşa din spate s-a deschis chiar când mă răsuceam, întorcându-mă cu spatele la frigider şi pipăind în jur după vreun obiect cu care să mă apăr.

Tyler stătea în uşă, cu mâinile tremurându-i, acoperit de sudoare şi de ţărână şi de ceva ce mirosea a pământ şi polen. Trupul i se zguduia de parcă era încărcat de adrenalină şi se căznea să se menţină nemişcat. S-a încruntat la scaunul căzut pe o parte, după care a cercetat din priviri încăperea din spatele meu.

— Tyler? Ce faci?

Bocancii maro de muncă îi erau acoperiţi de un strat gros de noroi, iar cu o mână se sprijinea de tocul uşii. M-am săltat în picioare şi am închis uşa frigiderului, iar atunci casa a rămas învăluită într-o tăcere stânjenitoare.

— Tyler? Ce se întâmplă? Spune ceva!

— Mai e cineva aici? a întrebat el, iar eu mi-am dat seama că nu se putea referi la oricare *cineva.*

— A plecat, i-am răspuns, în vreme ce mâinile lui continuau să tremure. Sunt doar eu.

Nu arăta bine. Parcă era Tyler la cincisprezece ani, când merseserăm cu toţii la înmormântarea fratelui său, în vreme ce steagul american stătea în poala mamei lui, iar el părea să stea perfect nemişcat, însă, dacă te uitai mai atent, ai fi putut vedea că-i tremura tot corpul. Eram sigură că era pe punctul de-a se frânge în mii de bucăţele, cu toţii străinii aceia care se împingeau tot mai aproape de el, îngreunând şi mai mult lucrurile. Parcă era Tyler la şaptesprezece ani, în ziua în care ieşiserăm pe bune împreună, când îmi zgâriasem portiera de a lui, iar el păruse atât de încordat iniţial, cu tot corpul inundat de adrenalină, chiar înainte să observe că-mi ţineam respiraţia, aşteptându-i reacţia.

„Doar o bucată de metal”, zisese el atunci.

— Suntem doar noi doi, am zis acum.

A făcut un pas înăuntru, iar bucăţele de noroi întărit au căzut pe podeaua acoperită cu linoleum.

— Îmi pare rău! a murmurat, văzând ce mizerie făcea.

— Unde ai fost? l-am întrebat.

Însă el era atent doar la propriile încălţări şi la noroiul de pe podea. Mă temeam că urma să plece. Că urma să plece şi să dispară, şi că nu-l voi mai vedea niciodată.

— Haide! am adăugat, lăsându-mă în genunchi în faţa lui şi prinzând şireturile pline de noroi ale bocancilor de lucru.

Răsuflarea îi era întretăiată, iar de aproape, puteam vedea o pudră galbenă fină lipită de pantalonii lui. M-am concentrat să-mi menţin mâinile nemişcate, încercând să-mi înăbuş neliniştea crescândă. *Tyler. Era doar* Tyler. Izbutisem să deznod un şiret, când telefonul aşezat pe masă a sunat, făcându-ne pe amândoi să tresărim înspăimântaţi. Tyler m-a urmărit cum umblu prin cameră în timp ce îşi scotea celălalt bocanc.

— E fratele meu, am zis, încruntându-mă la ecranul telefonului.

Reacţia lui Tyler era identică cu a mea. Am dus telefonul la ureche.

— Nic, a zis Daniel înainte să-l pot măcar saluta. Zi-mi unde eşti!

— Sunt acasă, Daniel.

— Eşti cu Everett? a întrebat el, şi puteam auzi vântul în telefon.

Era în mişcare. Şi se mişca foarte repede.

— Nu! i-am răspuns. A plecat. Tyler e aici.

I-am aruncat o privire lui Tyler, care s-a mai apropiat cu un pas. Era la jumătatea camerei, cu capul înclinat pe o parte, ca şi cum încerca să desluşească ce vorbeam cu Daniel.

— Ascultă-mă! a zis Daniel în timp ce un motor de maşină se trezea la viaţă pe fundal. Ieşi afară!

Mi s-a pus un nod în stomac, apoi m-am mai uitat o dată la ghetele lui Tyler.

— Ieşi afară! *Acum!*

Mâna mi-a căzut paralel cu trupul.

— Tyler? am îngăimat, în timp ce telefonul mi-a alunecat din mână şi s-a crăpat când a luat contact cu podeaua.

Polen, mi-am zis în gând. *Pământ.*

— Ce e? Ce-a zis? a întrebat Tyler, o simplă şoaptă străbătută de panică.

M-am uitat la mâinile lui, la ţărâna întărită de sub unghiile lui, la firicelul subţire de sânge uscat care-i cursese între degetul mare şi arătător.

— Tyler! am zis. Ce-ai făcut?

S-a sprijinit de scaun, apăsându-i lemnul cu degetele.

— Nu mai am timp, Nic!

Apoi, l-am auzit – estompat şi îndepărtat –, vaierul ascuţit al unei sirene.

„Tic-tac, Nic!”

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

A închis ochii strâns, iar un tremur uşor i-a străbătut tot corpul.

— Au găsit un cadavru la Ferma Johnson.

Câmpul de floarea-soarelui. *Polen. Pământ.*

Sirena, tot mai insistentă.

Tyler, tot mai aproape.

Iar timpul, perfect, dureros de imobil.

E doar o chestie creată de noi. Un mod de-a măsura distanţa. Un mod de-a înţelege. Un mod de-a explica lucrurile. Se poate deşira şi-ţi poate arăta lucruri dacă îi permiţi.

Permite-i!

Cu o zi înainte

ZIUA 14

Pierdusem cu totul noţiunea timpului. Începusem să scotocesc prin cutiile cu cărţi şi cursuri vechi ale tatei, în timp ce aşteptam să adoarmă Everett, scoţând la iveală bucăţi de hârtie dintre pagini şi verificând marginile după comentarii. Pesemne că trecuse deja de miezul nopţii, dar tot nu găsisem nimic interesant. Mai simplu şi mai sigur era să le arunc pe toate la gunoi. Am depozitat cutiile pe hol, ca să le duc în garaj de dimineaţă.

Foşnetul aşternuturilor răzbătea prin uşa deschisă, iar eu am revenit în dormitor în picioarele goale. Everett stătea tolănit în mijlocul patului meu, pătura galbenă fiind aruncată şi mototolită pe podea. Nu avea el un somn foarte adânc, însă acum răsufla încet şi egal. I-am pus o mână pe umăr, iar spatele i se ridică şi cobora în acelaşi ritm egal.

Ceasul de pe noptieră arăta 3.04 dimineaţa. Perfect! Era un interval neutru – momentul când toată lumea doarme, când ultimii muşterii de la Kelly’s Pub pornesc spre case, când primii muncitori se trezesc din somn şi când începe livrarea ziarelor de dimineaţă. Lumea era tăcută şi în aşteptare.

Am ieşit din cameră, păşind peste o bucată de parchet care scârţâia, şi am mers în vârful picioarelor pe podeaua de lemn din vechiul dormitor al părinţilor mei, apropiindu-mă apoi de şifonierul dinăuntru, cel plin cu papuci uzaţi, pantofi zdrenţuiţi şi haine de muncă de care tata nu va mai avea niciodată nevoie. Mi-am strecurat mâna într-un papuc, unde ascunsesem cheia până când urma să am posibilitatea să verific – până ce puteam fi sigură – pentru ce anume era. Am simţit adâncitura unui picior în branţul din blană falsă tocit. Simţeam cheia rece în mână, iar în beznă nu puteam distinge modelele complicate ale lanţului din dreptunghiuri metalice de care era prinsă cheia. Însă simţeam, răsucindu-se la infinit şi închizându-se una în alta, când am strâns pumnul în jurul lor.

„Tic-tac, Nic!”

Adidaşii mă aşteptau lângă uşa din spate, şi am simţit o boare de aer rece pe mâini. Pesemne că Everett deschisese iar ferestrele de la parter.

Am sărit pe blat şi am închis la loc ferestrele, răsucindu-le zăvoarele.

Apoi am dispărut.

•

Pădurea asta e a mea.

Era pădurea alături de care crescusem. Se întindea de la mine de-acasă şi se continua prin tot oraşul, legând totul, tocmai până la râu şi până la grote. Trecuseră ani buni, dar, dacă mă opream să cuget un pic şi mă mişcam urmându-mi instinctul, puteam urma nenumărate căi prin ea, zi sau noapte. Era a mea, iar eu eram a ei, lucru pe care n-ar fi trebuit să mi-l reamintesc mie însămi. Însă acum erau prea multe necunoscute. Foşnetul animalelor în noapte, ceva extrem de straniu legat de viaţa de noapte, de chestiile care aveau nevoie de întuneric pentru a putea supravieţui. Chestii care respirau, creşteau şi mureau. Totul, într-o continuă mişcare.

Pădurea asta e a mea.

Am atins cu degetele trei trunchiuri în timp ce mergeam, repetându-mi cuvintele. Era pădurea prin care mă strecuram în toiul nopţii pentru a mă întâlni cu Tyler, care-şi lăsa camioneta în parcarea băcăniei şi mă întâmpina la mijlocul drumului, într-un luminiş pe care fratele meu mi-l arătase când eram mai mică. Eu şi Daniel construiserăm odată un fort acolo din crengi şi îl înconjuraserăm cu mlădiţe pline de spini – „ca să ţinem monstrul departe”, zisese el. Furtuna care măturase ţinutul pe când eram în gimnaziu distrusese fortul, iar Daniel devenise deja prea mare ca să-i mai pese, aşa că luminişul îmi rămăsese mie şi numai mie.

Însă pădurea asta reprezenta şi locul în care Annaleise fusese văzută ultima oară. Asta era pădurea pe care o scotocisem cu zece ani în urmă în căutarea lui Corinne. Pădurea pe care o scotocisem din nou săptămâna trecută. Eram singură pe afară, în acel interval de timp gol în care doar animalele nocturne şi oamenii care tânjesc după întuneric umblă.

Lanterna mea măturа umbrele, crengile atârnând până jos şi rădăcinile ce răsăreau din pământ, şi ceva mic şi iute care s-a îndepărtat cu mare repeziciune la apropierea mea. Am încetat să mă mai gândesc că nu trebuie să fac zgomot, astfel încât paşii mi-au devenit tot mai zgomotoşi pe măsură ce începeam să mă mişc mai repede.

Am ieşit din lizieră, stând acum chiar pe proprietatea familiei Carter. Atelierul în care locuise Annaleise în timp ce se pregătea pentru ultimul an de facultate era întunecat şi ceva mai în spate faţă de casa principală. Nu era nici deosebit de mare, însă-l menţinuseră destul de îngrijit, dacă nu puneai la socoteală curtea sau şindrila. Casa principală avea luminile exterioare aprinse, ca şi cum cei dinăuntru s-ar fi aşteptat în orice moment ca Annaleise să revină.

Locuinţa fetei fusese, propriu-zis, un garaj, înainte ca tatăl ei să-l renoveze şi să-l transforme într-un atelier de artă cu câţiva ani înainte – „Fiica mea promite atât de mult!”, i se lăudase el tatei. Dar asta se întâmplase înainte să rămână fără serviciu – „restructurări”, le zisese el, stând pe veranda din spate împreună cu tata, cu băuturile în mâini. Înainte de divorţ – „Ea primeşte blestemata de casă; i-a aparţinut familiei *mele,* iar ea primeşte blestemata de casă. Înainte de-a pleca la un job în

Minnesota sau Mississippi, nu-mi mai aduc exact aminte. Pe când o promisiune chiar părea ceva serios.

Aproape că făcuserăm şi noi acelaşi lucru cu garajul nostru pentru Daniel, cu câţiva ani mai devreme. Găsirea unui locuinţe în Cooley Ridge nu era chiar atât de simplă pe cât era în nord – nu există un inventar constant al apartamentelor care se eliberează, iar majoritatea locuinţelor de închiriat rămân ocupate ani la rând. Existau apartamente deasupra magazinelor pe strada principală, plus pivniţe numai bune de închiriat sau rulote pe care le puteai uşor închiria şi parca pe terenurile altor persoane pentru o sumă modică. Aşa că atunci când Daniel se hotărâse să rămână, se gândise că modificarea garajului e cea mai ieftină variantă. Ellison Construction – firma tatălui lui Tyler – urma să facă lucrarea, însă tata şi Daniel aveau să dea şi ei o mână de ajutor, ca să mai reducă din costuri.

Construiseră un şopron pentru maşină între garaj şi casă înainte de-a începe, ba chiar apucaseră să toarne şi un nou strat de ciment peste podeaua neterminată a garajului, lăsând loc pentru ţevi. Însă nu mai ajunseseră să se ocupe şi de izolaţie sau de instalaţiile sanitare. Corinne dispăruse, iar lumea se oprise în loc. Daniel se răzgândise apoi în privinţa modului în care să cheltuiască banii, alegând să locuiască alţi câţiva ani împreună cu tata, până ce el şi Laura îşi cumpăraseră casa.

Impresia mea era că Annaleise n-ar fi ales să prindă rădăcini definitiv în Cooley Ridge. Ba chiar şi plecase o dată. Plecase şi se întorsese, şi pun pariu că ea şi Cooley Ridge n-au mai ştiut după aceea ce să facă unul cu altul. Acest apartament era acum al ei, însă apoi i-ar fi putut aparţine fratelui ei, care era la liceu. „Doar pe moment”, mi-o puteam închipui zicând ori de câte ori venea vorba. „Doar până ce va apărea ocazia potrivită. Până-mi găsesc propriul drum”.

O alee şerpuia de la şoseaua principală până la zidul lateral, datând din vremurile când clădirea servea pe post de garaj. Maşina lui Annaleise şi alte două erau aliniate sub acoperişul şopronului foarte lat de lângă casă.

Mi-am ţinut lanterna stinsă cât am alergat pe distanţa rămasă până la uşa ei din spate, simţind cum dinţii cheii îmi tăiau palma. Am tras aer în piept şi am potrivit cheia în broască, fiecare adâncitură potrivindu-se unde trebuia. Palma mi s-a

zguduit uşor când am răsucit cheia, limba încuietorii alunecând fără zgomot.

Tot corpul mă furnica din cauza neliniştii cumplite când am păşit înăuntru.

N-ar trebui să fiu aici!

Am aprins iar lanterna, menţinând-o cu capătul în jos, departe de ferestre. Locul semăna un pic cu apartamentul meu, cu pereţi înălţaţi doar pe jumătate pentru a împărţi camerele, însă fără uşi. Exista un pat de mărime medie cu o cuvertură pe el chiar în faţa mea şi un birou pentru desen lipit de peretele opus, cu instrumentele aşezate în recipiente speciale, aliniate într-un şir perfect.

Prin despărţitură, am văzut o canapea aşezată în faţa unui televizor prins pe perete. Toată locuinţa era mobilată cu zgârcenie, însă cu ştiinţă. Totul era discret şi minimalist, cu excepţia pereţilor. Aceştia erau acoperiţi de tablouri, desene toate, însă chiar şi acelea arătau ca şi cum fuseseră executate în creion sau cărbune, întregul loc părând complet golit de culoare.

Am plimbat lanterna de la un tablou la altul. Schiţe înrămate – operele lui Annaleise, presupuneam –, deşi unele păreau replici ale unor imagini celebre. Marilyn Monroe, cu privirea plecată şi corpul răsucit într-o parte, stătea rezemată de un zid de cărămidă. O fetiţă, cu părul tăiat strâmb suflat peste faţă. O mai văzusem undeva, dar nu-mi mai aduceam aminte unde anume. Şi mai erau şi unele pe care nu le recunoşteam. Nu ştiam dacă erau copii sau chestii originale create de Annaleise.

A, dar exista totuşi o temă: fete, toate singure, fără nicio excepţie. Fete care păreau vulnerabile, triste şi pline de un anumit dor. Fete ignorate, trecute cu vederea, privind ţintă de lângă câte un zid: *Uitaţi-vă! Uitaţi-vă la noi!*

Fete precum Annaleise cea prinsă de stâlpii de telefon, mute şi amuţite.

Annaleise mergea la o cunoscută şcoală de artă, lucru deloc surprinzător. Pe când era în gimnaziu, câştigase un concurs de fotografie la nivel statal, iar vestea ajunsese la ştirile locale. Vedea mereu ce trebuie – fata din partea cealaltă a camerei foto. Timidă şi cu osatură fină, cu ochii prea mari, mereu circumspectă, atentă, calculată. Cea care crea, văzând mereu, dar fără să fie văzută niciodată. Opusul lui Corinne.

Ştiam că fuseseră şi poliţiştii aici, însă locul părea complet netulburat.

În mod clar nu avusese loc nicio încăierare în apartament. În plus, ştiam cu toţii că-i plăcea să se plimbe. Dacă i se făcuse rău, nu se întâmplase aici. Poşeta îi dispăruse, dar acest lucru s-ar fi putut explica şi prin faptul că o avea cu ea când plecase. Maşina ei era aici. Acesta era Marele Semn. Cine pleacă fără propria maşină? Nu îi găsiseră telefonul mobil, aşa că teoria general acceptată era că îl avea cu ea, oriunde ar fi fost asta. Şi era închis, dat fiind că nu izbutiseră să identifice unde se afla.

Poliţiştii îi scotociseră locuinţa, de bună seamă că şi părinţii ei, deşi nu auzisem absolut nimic despre vreo dovadă sau vreun indiciu. Însă această cheie era ceva real, solid şi de-a dreptul răscolitor. Această cheie era periculoasă.

I-am răscolit prin birou. În şifonier. În dulăpioarele din baie. Chiar şi-n coşul de gunoi, aducându-mi aminte de testul de sarcină pe care îl găsiseră acasă la Corinne, îndesat într-o cutie de Schittles.

N-am găsit nimic aici. Un şerveţel, un deodorant gol şi ambalajul unui săpun. Deşi era posibil să fi făcut cineva curat aici înainte de venirea poliţiştilor, strângând după ea şi scutind-o de vreun motiv de jenă, şi îngăduindu-i să păstreze doar pentru ea părţile care ar fi trebuit să rămână ascunse.

I-am verificat şi sertarele comodei. Totul era împăturit perfect şi îi aparţinea doar ei. Niciun obiect bărbătesc. Nicio periuţă de dinţi în plus lângă chiuvetă. Niciun bileţel pe biroul ei. Absolut nimic aici, în afară de laptopul subţire aflat lângă un mănunchi de cabluri. Mi-am mestecat pielea de pe o parte a degetului mare. Probabil că deja căutaseră şi prin el. L-aş fi putut aduce înapoi înainte să bage cineva de seamă. *Aş fi putut.*

L-am înşfăcat, înainte să mă pot răzgândi.

I-am verificat şi sub pat în drum spre ieşire. Am văzut o geantă – încă o dovadă că nu plecase într-o călătorie. Şi lângă ea, o cutie albă în care ar fi putut încăpea un album foto mare. Am lăsat laptopul pe podeaua din parchet masiv şi am tras cutia afară de sub pat. Ridicându-i capacul, am văzut că înăuntru se aflau schiţe care încă nu ajunseseră pe perete.

Le-am frunzărit repede, strângând lanterna metalică rece între dinţi şi întrebându-mă dacă mai îndesase şi altceva printre desene. Ceva care să le fi scăpat poliţiştilor, ceva pe care

încercase să-l păstreze ascuns. Dar nu, erau doar desene. Şi mai multe fete triste. Cu ochii deschişi, închişi, toate singuratice, abandonate, cumva. A trebuit să mijesc ochii pentru a le vedea chipurile, întrucât trăsăturile le erau foarte vagi. Ciorne, probabil. Schiţe pe care să le îngroaşe şi să le contureze mai bine, pentru a le putea oferi, mai târziu, profunzime. Toate s-au transformat parcă într-o ceaţă când am început să le întorc tot mai repede.

Dar apoi m-am oprit, întorcându-mă înapoi cu câteva imagini. Am scos lanterna din gură şi i-am plimbat lumina peste trăsăturile familiare ale chipului, peste curbura zâmbetului sau peste pistruiul de lângă coada ochiului ei drept. Conturul arcuit al gurii ei şi rochia vaporoasă ce-i ajungea imediat deasupra genunchilor...

Corinne!

Era un desen care o reprezenta pe Corinne. Nu, era o afurisită de copie a pozei care atârna pe peretele camerei mele. Fuseserăm într-un câmp de floarea-soarelui. Ferma Johnson. Era la doar câteva orăşele distanţă, practic o atracţie turistică – oamenii conducea ore întregi ca să facă poze acolo. Era locul preferat pentru poze al lui Bailey.

Această poză fusese făcută cu aparatul lui Bailey cu un an înainte să terminăm liceul. Făcuserăm cel puţin o mie de cadre în ziua aceea, pozând una lângă alta până ce ajunseserăm să uităm cu totul că stăm la poze. Lui Bailey îi plăcea să ne facă să ne rotim cât de repede puteam, şi-şi setase camera pentru expunere lungă, iar după ce developa filmul, arătam precum nişte imagini înceţoşate, bântuitoare. Precum nişte fantome.

N-am încercat niciodată să păstrez acele poze – detestam faptul că nu puteai face niciodată diferenţa între noi atunci când ne roteam. Le-am luat pe cele cu noi zâmbind, chipuri încremenite şi fericite, şi le-am atârnat pe pereţii mei, ca pe-o dovadă.

Fusesem şi eu în această imagine. Corinne avea ochii închişi şi un surâs discret, surprins între momente diferite. Ne spunea o poveste pe care nu mi-o mai amintesc, iar mâna ei mângâia partea superioară a unei plante de floarea-soarelui înalte până la talie.

Aceasta era poza mea favorită cu noi. Însă Annaleise o desenase doar pe Corinne. Pe mine mă lăsase în urmă când o

schiţase pe Corinne, apoi umpluse spaţiul gol cu alte plante de floarea-soarelui. Eram dispărută, ştearsă din amintire. O complicaţie inutilă, uşor de extirpat. Fără mine în ea, Corinne arăta singură şi tristă, la fel ca toate celelalte fete din cutie.

Am pus foaia deoparte, iar sub ea am găsit alta. Alt desen după pozele mele, de data asta cu Corinne, Bailey şi cu mine. Din nou, desenul o înfăţişa doar pe Corinne, care se uita trist într-o parte. În poză priveam amândouă înspre Bailey, în timp ce ea se răsucea cu capul dat pe spate, iar fusta albă se învârtea în jurul picioarelor ei închise la culoare. Acum era Corinne singură în câmpul de floarea-soarelui.

Cum naiba de pusese Annaleise mâna pe pozele mele? Pesemne că fusese la mine în casă. Pesemne că fusese chiar în *camera* mea. Cine era fata asta alături de care trăisem ani întregi?

Annaleise era cu cinci ani mai mică, aşa că abia o observam pe atunci. O observam şi mai puţin deoarece era un copil tăcut, iar în momentele în care mi-o aduc aminte se afla în faza aceea stânjenitoare dintre copil şi adolescent, slăbănoagă şi nesigură.

Asta era tot ce ştiam despre ea: părinţii o trimiseseră cu mâncare suficientă să ne ajungă trei luni după ce murise mama, iar ea nu părea să ştie absolut deloc ce să spună atunci când ne-o adusese aşa că nici n-a zis absolut nimic; nu avea prea mulţi prieteni, nu cred să fi avut mulţi prieteni, pentru că în toate momentele în care mi-o aminteam, era singură; câştigase concursul de fotografie, însă aflasem despre asta doar din cauză că se înscrisese şi Bailey la el; şi mai ştiam şi că îi plăcea îngheţata de căpşuni. Sau îi plăcea suficient cât să mănânce la bâlciul de ţară din urmă cu zece ani.

Stătea singură, aproape de intrare, în vreme ce eu mă îndepărtam în fugă de roata cea mare; iniţial, n-o văzusem. Îl văzusem doar pe Tyler, care mă aştepta. Abia când Daniel mă lovise atât de tare, încât mă prăbuşisem la pământ, abia atunci când îmi răsucisem braţul în poziţia care trebuia şi întorsesem capul, îi observasem chipul încremenit în spatele unei cupe de îngheţată de căpşuni aproape topită, cu limba încă afară, ajunsă la jumătatea cornetului.

Apoi auzisem un pumn făcând contact cu carnea – ceva pârâise – şi nu fusese nevoie să mă uit ca să înţeleg exact despre ce era vorba. Cupa de îngheţată a lui Annaleise căzuse

din cornet, iar ea o rupsese la fugă spre ieşirea principală. Întorsesem capul în direcţia opusă exact la timp ca să văd cum picăturile de sânge se adunau pe jos atunci când Daniel se îndoise de spate, cu palmele făcute căuş în jurul nasului, în vreme ce Tyler înjura în barbă şi-şi scutura mâna.

Am strecurat acum cutia înapoi sub pat. Însă am împăturit desenele cu Corinne şi le-am vârât în interiorul laptopului. Oricum erau aproape ale mele.

•

— Nicolette?

Everett stătea pe marginea patului meu în această dimineaţă, în vreme ce mă zgâiam la spaţiul gol în care atârnaseră, odată, tablourile pe pereţii mei.

— Ce faci?

— Mă gândeam doar.

Am deschis sertarul de sus şi am scos un schimb de haine. Ascunsesem laptopul şi desenele în şifonierul tatei, alături de blestemata de cheie, înainte de-a mă strecura la loc în pat. Însă el deschisese ochii atunci când mă strecurasem înapoi sub aşternuturi, apoi îl simţisem uitându-se la faţa mea când mă întorsesem pe o parte.

— Ai dormit vreun pic? M-am trezit, şi nu erai aici.

— Un pic. N-am putut dormi o vreme, aşa că am mai împachetat câte ceva.

Am mers în baie şi am dat drumul la duş, trăgând nădejde că Everett avea să o lase baltă.

— Te-am auzit, a continuat el, stând în uşă şi urmărindu-mă cum turnam nişte pastă de dinţi pe periuţă.

Am început să mă spăl pe dinţi şi-am înălţat din sprâncene spre el, câştigând un pic de timp.

— Te-am auzit intrând. Pe unde ai umblat?

A făcut un gest dincolo de pereţi, în direcţia pădurii. Everett crescuse într-un oraş în care o fată care umblă noaptea pe străzi nu e în siguranţă. Unde pădurea e un lucru necunoscut sau primejdios, ori o aventură pe care s-o împărtăşeşti cu prietenii şi un cort, şi un bax de bere călduţă.

Am scuipat în chiuvetă şi am zis:

— Am făcut doar o plimbare. Ca să-mi limpezesc gândurile.

L-am simţit în încăpere, ocupând spaţiul, aşa că mi-am ţinut răsuflarea. Ştia cum să obţină adevărul. Doar asta era afurisita

lui de slujbă. Dacă voia, mă putea încolţi din orice unghi, până ce m-aş fi rupt în două. Era foarte bun la ce făcea.

Însă a lăsat-o moartă.

— Trebuie să-mi petrec dimineaţa la bibliotecă, a continuat el. Pot lua maşina?

Ori de câte ori avea nevoie de internet, trebuia să meargă acolo. Casa asta nu avea nici măcar linie telefonică.

— Nicio problemă! Te duc eu!

Urmăream cum curge apa în chiuveta mea, cu mintea de cealaltă parte a copacilor, scotocind printre desenele lui Annaleise.

Everett ajunsese deja lângă mine, apoi mi-a ridicat bărbia ca să-l pot privi în ochi, cu periuţa iţindu-mi-se din gură. M-am smuls din strânsoarea lui.

— Ce e? l-am întrebat.

Mâna i-a căzut, însă privirea i-a rămas aţintită la mine, cu colţurile gurii atârnate în jos.

— Arăţi epuizată, a răspuns el. Ai ochii injectaţi.

Mi-am ferit privirea, am lăsat periuţa jos şi am început să mă dezbrac pentru duş, sperând că avea să-şi mute atenţia la altceva.

— Ştii, ai putea lua ceva care să te ajute. Să dormi. Mergem mâine la doctor.

Prelua controlul. Complet. Întocmea un plan. Evita criza.

Aburul a început să umple încetişor camera. Chiar şi când ieşea cu spatele afară, tot în ochi mă privea.

•

Am tras maşina chiar în faţa intrării în bibliotecă, un edificiu care arăta a bibliotecă doar dacă ştiai deja la ce te uiţi. Odinioară, fusese o clădire victoriană cu două niveluri, bovindouri şi o verandă care o înconjura pe toate laturile. Fusese parţial renovată – pereţi dărâmaţi ca să se formeze spaţii deschise –, însă treptele scârţâitoare, balustradele grele şi băile unice rămăseseră.

— De cât timp ai nevoie? l-am întrebat.

— Scuze, probabil toată ziua! Avem proces săptămâna viitoare.

— N-a acceptat înţelegerea.

M-a săgetat cu privirea.

— N-ar trebui să ştii astfel de detalii.

N-ar trebui să ştiu niciodată. Totuşi, nu mă oprea din a-l întreba. Cu câteva nopţi înainte să plec încoace, încercam să termin toată documentaţia necesară pentru finalul anului. Stăteam în faţa lui Everett la masă în timp ce lucra, iar conţinutul servietei sale era împrăştiat pe tot blatul. Îmi trecusem degetele peste hârtiile lui, urmărind rândurile evidenţiate şi notiţele de pe margini.

„Cazul Parlito?" îl întrebasem.

Exista o cerere de urmărire a telefonului pe care voia s-o respingă. Iar dacă pricepeam eu bine, exista şi o încercare de a se cădea la o înţelegere.

El rânjise şi strânsese teanc hârtiile. După care întinsese mâna sub masă, către picioarele mele, care se odihneau pe scaunul de lângă el, şi mă strânsese de pulpă. Îl întreb mereu. A devenit deja un joc. Iar el nu-mi spune niciodată. Adevărul e că apreciez foarte mult faptul că nu-mi spune. Şi că e bun atât la ceea ce face, cât şi, în general, la suflet.

— Sună-mă când termini! i-am cerut eu, mijindu-mi ochii pentru a mi-i apăra de lumina soarelui care pătrundea prin parbriz.

M-a strâns de cot înainte să deschidă portiera.

— Fă o programare la doctor, Nicolette!

•

Uneori, când nu mă concentrez cum trebuie, mă trezesc într-un loc în care n-aveam nicio intenţie să ajung. Ca şi cum aş avea un muşchi al memoriei. Pornesc spre magazin, dar ajung la şcoală. Pornesc spre bancă, dar ajung la metrou. Pornesc către Daniel cu maşina, dar mă trezesc în faţa vechii locuinţe a lui Corinne. Ceea ce trebuie să se fi întâmplat şi acum, căci m-am trezit parcată la colţul clădirii în care se afla Kelly's Pub, deşi intenţionasem să mă întorc acasă.

Privirea mi-a alunecat peste vitrină, peste marchiză, ajungând apoi la fereastra de la etaj, de pervazul căreia atârna unitatea de aer condiţionat. Obloanele erau ridicate.

În fine, oricum voiam să discut cu el despre cheie. Şi nici nu-mi răspundea la mesaje – nu că l-aş fi învinovăţit.

Am împins uşa şi am intrat în holul de la Kelly's Pub, înfiorându-mă când am auzit clopoţelul ce-mi anunţa intrarea. Măcar noaptea era prea mult zgomot ca să-l bagi în seamă. Am simţit mirosul de fum, de grăsime şi de ceva stătut, discret

totuşi, când am trecut de uşa de la interior care ducea la şirul îngust de trepte.

— Nu-i aici! a strigat cineva, iar zgomotul râsetelor a plutit prin încăperea întunecoasă.

Am sărit câte două trepte o dată şi am ajuns la holul cu uşi pe ambele laturi, rămânând în faţa celei din dreapta. Am ciocănit rapid de trei ori, am aşteptat, am încercat încă o dată, după care mi-am lipit urechea de uşă. Am sunat apoi de pe mobil, rămânând cu urechea lipită de uşă, şi am auzit cum îi vibra telefonul undeva, în interior, până ce a intrat căsuţa vocală: *Salut, sunt Tyler! Lasă un mesaj.* Poate că era la duş. Am încercat să disting zgomotul făcut de apă prin ţevi sau vreo mişcare de orice fel înăuntru. Am sunat iar – vibraţii, căsuţă vocală, după care nimic.

Altă rundă de râsete la parter. Am verificat ora pe telefon: ora 13.00, duminică. Noua oră 17.00. În timpul vacanţei de vară îl găseam pe tata pe aici. Dar nu atât de devreme. Niciodată atât de devreme.

M-am întors să plec, dar o ciudată senzaţie că sunt urmărită mi-a ridicat firele de păr de la ceafă, coborând apoi tot mai jos, pe şira spinării. Şirul de trepte era pustiu. Uşa de la baie era închisă. Am aşteptat să aud mişcare undeva, în apropiere. Un foşnet în pereţi. O răsuflare în gurile de aerisire. Se zărea o umbră în minuscula fâşie de lumină ce pătrundea pe sub uşa apartamentului de vizavi, însă nu se clintise deloc. M-am apropiat de ea, încercând să mă mişc cât mai silenţios cu putinţă.

Putea fi unghiul – raze de soare şi mobilă –, dar... Am rămas privind ţintă la vizorul din uşă, apoi m-am aplecat spre el, văzându-mi propria imagine distorsionată în sticla lui. Precum o oglindă ce deformează, cu ochi prea mari şi gură prea mică, totul fiind lungit şi straniu.

Am bătut o singură dată, uşor, însă umbra nu s-a mişcat. Perii minusculi de pe ceafă mi s-au ridicat dintr-odată. Am închis ochii şi am numărat până la zece. Asta se întâmpla în cadrul unei anchete. Simţeai priviri pretutindeni. Deveneai suspicios în privinţa tuturor. Totul se destrăma dacă nu rămâneai cu picioarele pe pământ. *Rămâi cu picioarele pe pământ!*

Am coborât iute scările, paşii răsunându-mi în spaţiul gol de sub trepte, după care am intrat în bar. O mulţime de feţe pe

care le cunoşteam doar vag s-au întors în direcţia mea, iar un bărbat s-a aplecat să-i spună ceva tipului de lângă el. I-am urmărit buzele mişcându-se – „E fiica lui Patrick Farrell” –, iar celălalt bărbat şi-a dus sticla la gură.

Am încercat să surprind privirea barmanului, însă acesta ori nu mă vedea, ori nu dădea nici măcar o ceapă degerată pe informaţia asta. Probabil era varianta a doua. Am bătut în tejghea.

— Jackson! am zis, încercând să păstrez un ton coborât.

S-a apropiat, muşchii şi tendoanele de pe antebraţ încordându-i-se când aduna teanc farfuriile în spatele barului, apoi şi-a aţintit ochii verzi şi injectaţi asupra mea.

— Da, Nic?

— Cine locuieşte în apartamentul de deasupra? Vizavi de Tyler?

Pielea de la coada ochilor i s-a întins când m-a măsurat din cap până-n picioare, după care şi-a frecat cu o mână bronzată chipul închis la culoare.

— Eu! De ce?

Am clătinat din cap.

— Nu contează!

Trebuia să merg acasă. Trebuia să verific laptopul. Trebuia să-l duc înapoi în locuinţa lui Annaleise, înainte să intre cineva ca să-l caute.

Jackson şi-a mijit ochii în vreme ce mă măsura iar iute cu privirea.

— Stai jos, Nic! m-a îndemnat el. Pare că ţi-ar prinde bine!

Jackson mi-a turnat ceva într-un pahar cu urme vizibile de buze pe margine de la ultimul client.

— Votcă, da? Din partea casei.

Stomacul mi-a protestat, aşa că l-am împins înapoi către el pe suprafaţa lipicioasă a tejghelei.

— Trebuie să plec!

M-a prins de mână, încercând să-şi mascheze strânsoarea puternică în spatele unui surâs glumeţ.

— E o maşină albastră, a zis el, ferindu-şi privirea de restul lumii. Am văzut-o trecând de trei ori în ultima jumătate de oră. Nu eşti singura care-l caută pe Tyler. A fost plecat tot weekendul.

„Plecat tot weekendul”. Numai că telefonul lui rămăsese aici.

— Eram doar prin zonă, am răspuns eu.

— Sigur că erai!

M-am întrebat dacă nu cumva Jackson ştie mai multe, însă chipul său nu trăda absolut nimic. Şi-a înclinat capul, degetele sale rămânând în continuare strânse în jurul încheieturii mele.

Un bărbat din capătul îndepărtat al barului şi-a ridicat paharul – un prieten de-ai tatei, ori poate cineva cu care obişnuia să bea aici. Avea o chică de păr grizonant şi obraji de un roşu-aprins, ca al merelor.

— Salutări tatălui tău, scumpo! E totul în regulă?

Privirea i-a alunecat la mâna lui Jackson, apoi i-a revenit la mine.

— Da, totul e în regulă! i-am răspuns, smulgându-mi mâna din strânsoare.

Jackson s-a încruntat, a dat pe gât băutura, după care a trântit paharul pe tejghea.

— Se va întâmpla ceva, Nic! O simţi şi tu, nu-i aşa?

Era ca o tensiune statică în aer. O plasă care se strânge, o maşină care tot dă târcoale. Două săptămâni de săpat în trecut, şi toate minciunile începeau deja să iasă la suprafaţă. Annaleise dispăruse, iar cutia cu probe din cazul lui Corinne era zguduită bine, ba chiar răsturnată cu totul. Şi toate numele ieşeau la iveală.

Eram la uşa de la intrare când l-am văzut. Un sedan albastru, cu geamuri fumurii, mergând uşor prin cartier. L-am aşteptat să treacă, apoi am pornit spre maşina mea.

•

Laptopul lui Annaleise n-avea parolă, lucru care mi s-a părut un pic ciudat, însă nu foarte neobişnuit, dat fiind că locuia singură în mijlocul pustietăţii. Sau poate că poliţia i-l spărsese deja, lăsându-l neprotejat. Am căutat prin folderele cu proiecte pentru facultate şi cereri de înscriere la diverse şcoli, sortându-le după data ultimei modificări, ca să văd dacă nu cumva exista ceva nou sau potenţial relevant. După care am procedat la fel şi cu pozele ei.

Fotografiile erau aranjate simplu, după dată, cu datele inscripţionate pe ele care mergeau din urmă cu cinci ani şi până în urmă cu trei săptămâni. Am zăbovit niţel la una cu Tyler în camioneta lui, cu gura uşor deschisă şi mâna uşor ridicată: *„Zâmbeşte”, spune ea. Iar el ridică mâna pentru a-i face cu ea*

sau pentru a o împiedica să-l pozeze. Un moment încremenit în timp. O sută de posibilităţi, coexistând toate odată. Şi, cel mai recent, câteva cadre din timpul bâlciului din acest an. Roata cea mare învârtindu-se ameninţător, cu cabinele goale şi lumini pâlpâind în amurg. Un copil mâncând vată pe băţ, cu gura lipicioasă şi mânjită de zahăr roz, fuioarele de vată topindu-se de îndată ce-i ating buzele. Vânzători întinzând mâinile cu rest sau hotdogi, degetele lor începând să se răsfire, şi oameni aflaţi de partea cealaltă, uitându-se către propriii copii sau peste umăr, deja întorşi pe jumătate.

Mi-o puteam închipui pe Annaleise stând acolo, la fel cum o făcea şi când era mică. Un martor al poveştii, urmărind cum se desfăşoară vieţile celorlalţi. Am închis pozele şi am căutat rapid prin fişier, găsind imediat discrepanţa. Numele pozelor erau în ordinea numerelor, însă existau câteva omisiuni – câteva *goluri.* Coşul de gunoi fusese golit. Era posibil ca lui Annaleise să nu-i fi plăcut cum ieşiseră. Dar nu puteam scăpa de senzaţia că cineva căutase deja aici, încercând să descopere ceva ce nu voia să fie văzut. Am derulat până jos, urmărind datele, în căutarea fişierelor lipsă: un calup din urmă cu patru sau cinci luni.

În clipa în care Everett m-a sunat ca să-l iau de la bibliotecă, scotocisem deja în fiecare colţişor al calculatorului. Găsisem portofoliile pe care le scanase şi le copiase ea, dar şi pozele cu lucrările ei. Verificasem lista ultimelor site-uri vizitate, care erau mai ales website-uri ale şcolilor sau oferte de muncă.

Unde naiba eşti, Annaleise?

Am şters tastatura şi restul laptopului şi am strecurat cheia în buzunarul din faţă al pantalonilor mei scurţi, simţind metalul acesteia încă fierbinte de la statul în soare. Le-am vârât pe amândouă în şifonierul tatei până avea să se facă iar noapte, când lumea avea să fie adormită, tăcută şi în aşteptare.

•

Probabil că toate discuţiile mele cu Annaleise n-ar fi ocupat mai mult de o oră adunate. Cu toate acestea, simţeam o ciudată conexiune cu ea, una aproape palpabilă, care avea legătură cu cele mai clare amintiri ale mele.

Pentru că în acea cutie, cea pe care mi-o închipuiam într-un colţ al secţiei de poliţie, pitită ca să nu poată fi găsită, numele ei avea să rămână mereu legat de ale noastre. Poliţiştii care ne interogaseră pe fiecare în parte, punându-ne întrebări despre

noaptea aceea – despre motivul pentru care Daniel avea nasul spart, despre motivul pentru care Tyler avea nodurile degetelor zdrelite, despre motivul pentru care eu arătam ca şi cum cineva mă bruftuluise serios. Tyler fusese cel care îşi amintise.

„Fata aia, Carter”, le spusese el poliţiştilor. „Începe cu un *A.* Era şi ea acolo. Ne-a văzut”.

Îmi închipui că îi puseseră şi ei întrebări şi că şi ea ne confirmase povestea, pentru că nu ne-au mai pus întrebări niciodată.

Annaleise fusese alibiul nostru.

Cu o zi înainte

ZIUA 13

— Everett e aici, am zis eu.

Stăteam cu faţa spre un colţ al băii, mormăind la telefon, cu duşul curgând în fundal.

— Everett e unde? a replicat Daniel.

Aburul umplea camera, acoperind oglinda cu un strat subţirel, ca o ceaţă.

— *Aici,* i-am zis, aruncând o privire peste umăr. În dormitorul meu. L-am sunat pentru tata, iar el şi-a făcut ieri apariţia, ca să mă ajute. Şi chiar mă ajută.

O puteam auzi pe Laura în fundal – zicând ceva despre vaporii degajaţi de vopsea şi sarcină, şi „deschide naibii fereastra!”, ceea ce m-a făcut să o iubesc niţel în clipa aceea.

— Bun, e bine! E foarte bine! O pauză, timp în care mi l-am închipuit îndepărtându-se de Laura, apoi l-am auzit iar: Ce i-ai spus?

Am crăpat uşa, iar aburul a năvălit în dormitorul meu, fuioare subţiri târându-se în direcţia orificiilor de ventilare. Everett era tot tolănit şi cu faţa în jos pe pat; puteam să pun pariu că e mahmur. Am închis uşurel uşa şi-am străbătut baia micuţă, îndreptându-mă către cealaltă uşă, cea a vechiului dormitor al lui Daniel.

— I-am spus adevărul, Daniel. Că poliţia încerca să-i pună tatei întrebări despre dispariţia unei fete din urmă cu zece ani,

chiar dacă starea lui mintală e cum e. S-a dus valvârtej la secţie *şi* la Grand Pines, ameninţându-i cu acţionarea în justiţie dacă se mai întâmplă o dată.

— S-a rezolvat? Asta-i tot?

— Luni o să vadă ce e de făcut. Să obţină nişte hârtii de la doctor sau ceva de genul ăsta. Dar poliţiştii o să stea în banca lor până atunci.

— Deci rămâne până luni?

— Aşa se pare.

Am auzit-o iar pe Laura: „Cine rămâne până luni?" După care zgomotul a fost înăbuşit, ca şi cum Daniel acoperea telefonul cu mâna. Şi-a dres glasul.

— Laura vrea să-l aduci la noi la cină, diseară.

— Spune-i că-i mulţumesc, dar...

— Super! La şase, Nic!

•

Nu l-am trezit pe Everett până aproape de seară, şi doar pentru că hârtiile lui erau strânse grămadă în mijlocul mesei din sufragerie şi pentru că ştiam că trebuie să recupereze pentru munca pierdută ieri. L-am înghiontit în umăr şi i-am întins calmantele cu o mână, ţinând un pahar cu apă în cealaltă. A gemut când s-a rostogolit, privirea sa umblând prin cameră în timp ce încerca să-şi dea seama unde se află.

— Ia de-aici! l-am îndemnat, lăsându-mă pe vine lângă pat şi încercând să-mi ascund zâmbetul.

Cel mai mult îmi plăcea de Everett dimineaţa, când era leneş şi maleabil, iar gândurile îi rămâneau cu câteva secunde în urmă; întotdeauna părea surprins când mintea sa întârzia cu recuperarea evenimentelor recent petrecute. Înainte ca fluxul sangvin să-i fie inundat de cofeină şi să redevină atent şi alert.

Îmi plăcea şi mai mult de el în rarele dimineţi în care se trezea în apartamentul meu şi bâjbâia după alarma telefonului său, apreciind greşit distanţa până la noptieră, păcălit de apartamentul-studio şi de mobilierul vopsit.

— Salut! a zis el, apoi mi-a făcut cu ochiul, după care s-a ridicat pe coate şi-a dat pe gât calmantele, înainte de-a se prăbuşi la loc pe saltea.

— Vrei să mai dormi un pic?

S-a chiorât la ceas, apoi şi-a trântit un braţ peste ochi.

— Of, nu!

Dormise aproape douăsprezece ore. În tot acest timp, eu fusesem ocupată cu mutarea cutiilor din sufragerie în proaspăt terminatul garaj. Le făcusem stivă lângă pereţi, organizându-le în teancuri: *Pentru tata; Pentru Daniel; Pentru mine.*

Toate celelalte trebuiau să dispară. Şi toate celelalte erau strânse grămadă în mijlocul podelei, în saci de gunoi: cărţi de bucate şi bibelouri de sticlă, reviste de anul trecut şi draperii cu modele înflorate care prinseseră şi zile mai bune, scrisori legate de vechi carduri de credit şi pixuri rămase fără pastă.

— Cafeaua e jos! l-am anunţat. Când eşti gata...

Mi-am turnat şi mie o cană şi am rămas în faţa ferestrei din bucătărie care dădea către veranda din spate, cu vedere tocmai până la pădure. Everett m-a mângâiat pe mână, făcându-mă să tresar speriată.

— Scuze, n-am vrut să mă furişez aşa! a zis el, întinzând mâna după ibric.

Am dus cana la buze, însă lichidul mi s-a părut amar şi mi-a lăsat şi un gust rău după. L-am aruncat în chiuvetă, în timp ce Everett îşi umplea o ceaşcă.

— Fac alt ibric, am zis eu.

Aburul se ridica uşor din ceaşcă atunci când a luat o înghiţitură.

— E perfectă! Drăguţă privelişte! a adăugat apoi, rămânând în picioare lângă mine.

Casa noastră era situată pe fundul văii, aşa că nu prea aveam cine ştie ce privelişte în afară de copaci, dar bănuiam că tot era mai plăcută decât cea din oraş – clădiri şi cer sau, în cazul meu, o parcare. Aici mai era şi dealul care se înălţa în spatele nostru, cu o vedere superbă către valea din această parte, pădurea întinzându-se până la râu în cealaltă parte. Acolo ar trebui să-l duc. Să-i arăt ceva ce chiar merită văzut. „Bucata asta de teren”, i-aş spune, „se află în stăpânirea familiei noastre de trei generaţii”. Nu era mult pământ, dar tata avea oarecum dreptate. Mic cum era el, era al nostru. Proprietatea familiei Carter se învecina cu a noastră de cealaltă parte a unui pârâu care secase cu ceva timp în urmă şi care acum se transformase într-un şanţ îngust care devenea tot mai puţin adânc de la an la an din pricina frunzelor putrezite şi a eroziunii terenului. Următoarea generaţie urma să fie nevoită să ridice un gard sau să pună un semn dacă voia să ştie unde se află delimitarea.

Everett n-a rămas mult timp la fereastră, lăsându-se să cadă pe un scaun din bucătărie şi frecându-şi tâmplele în vreme ce-şi sorbea cafeaua.

— Dumnezeule, ce pun ăştia în băutură pe aici? Spune-mi că-i alcool contrafăcut, ca să-mi pot păstra totuşi o minimă stimă de sine!

Am deschis un dulap, cercetând cu privirea ceştile dinăuntru.

— Ha! am exclamat. Aici e Sudul. Mai multă tărie la acelaşi preţ. Nu e totul îndoit cu apă sau contrafăcut.

I-aş fi putut duce lui Daniel vesela de porţelan de la nunta părinţilor noştri în seara asta şi aproape aş fi terminat cu bucătăria. I-aş fi putut lăsa şi banii, înainte să bage de seamă şi să refuze. Şi, din moment ce Everett se afla aici, asta probabil ar fi fost tot ce-aş fi putut face deocamdată.

— Daniel şi Laura vor să mergem la ei la cină în seara asta, l-am anunţat.

— Grozav! a exclamat el. Ar fi şi mai bine dacă ar avea şi internet!

— Sunt sigură că au. Însă pesemne că Laura ne va pune trei sute de întrebări despre nuntă. Aşa că să te pregăteşti!

Şi-a dat capul pe spate şi a rânjit din celălalt colţ al odăii.

— Trei sute, ai?

— Preţul accesului la internet.

— Un târg cinstit, îmi închipui.

A mers în sufragerie, unde laptopul şi servieta lui stăteau pe masă. Era un mic ungher, vizibil din bucătărie, unde aranjasem şi depozitasem majoritatea cutiilor. A privit în jur, prin cameră.

— Ai făcut o groază de treabă! De cât timp te-ai trezit?

— De ceva timp! am strigat eu drept răspuns, deschizând restul dulapurilor, aşa încât încăperea părea şi mai mică, pereţii practic închizându-se în jurul nostru.

— Uită-te în jur! Tot mai sunt multe de făcut.

— Mda, bine, probabil că aş fi făcut totul în jumătate din cât ţi-a luat ţie dacă m-ai fi aşteptat...

— Everett, te rog! m-am răstit eu, iar el a bătut cu pixul în masa din sufragerie.

— Eşti stresată.

Am înşfăcat un teanc de farfurii şi le-am aşezat pe masă, în faţa lui.

— Normal că sunt stresată. Închipuie-ţi cum ar fi ca poliţia *să-ţi* trateze tatăl în felul ăsta!

— Bun, linişteşte-te! mi-a cerut el, făcându-mă să urăsc brusc felul practic în care se exprima.

Condescendent. S-a foit în scaun, făcând lemnul să se frece de lemn.

— În legătură cu tatăl tău, Nicolette...

— Da?

Stăteam de partea cealaltă a mesei de lemn, cu braţele încrucişate la piept.

— Pot opri oamenii să-i pună întrebări în mod oficial, dar nu-l pot opri să le ofere informaţii în mod voluntar, înţelegi asta, nu?

Am simţit un nod în stomac.

— Dar el nu ştie ce zice! E complet senil*. Înţelegi şi tu asta,* nu?

A încuviinţat din cap, a deschis calculatorul, apoi şi-a mutat rapid privirea de la ecran la mine şi înapoi.

— E posibil ca el să fi avut ceva de-a face cu aia?

— Cu ce? l-am întrebat.

A rămas cu ochii la ecran. Făcea să pară că lucra, însă îl cunoşteam foarte bine.

— Cu fata. Cea din urmă cu zece ani.

— Nu, Everett. *Dumnezeule!* am zis eu. Şi se numeşte Corinne. Nu era doar o *simplă fată.* Era cea mai bună prietenă a mea.

A tresărit, iar privirea i-a alunecat cu iuţeală la mine, ca şi cum doar ce se trezise în camera mea plină cu mobilier vopsit.

— Te porţi de parcă ar trebui să ştiu asta, dar nu ai pomenit-o niciodată. Nici măcar o dată. Nu te înfuria doar pentru că ai neglijat să-mi spui şi mie.

Neglijat. Ca şi cum era datoria mea. Eşecul meu. Greşeala mea. Toate poveştile pe care nu i le spusesem: eu şi Corinne în biroul directorului. Eu şi Corinne în bucătărie, împreună cu mama, pline de făină pe haine, lingându-ne zahărul de pe buze. Eu şi Corinne pe bancheta din spate a agentului Bricks în ultimul an de liceu, în prima lui lună în calitate de poliţist, încercând să-şi păstreze expresia serioasă în timp ce ne spunea: „Nu sunt serviciu de taximetrie. Data viitoare vă duc direct la secţie şi îi chem pe părinţi să vă ia”. Aproape toate poveştile din copilăria

mea o includeau şi pe Corinne. Iar Everett nici măcar nu-i auzise vreodată numele.

Lui Everett nu-i plăcea când anumite detalii îl luau prin surprindere. Fusese, la un moment dat, luat prin surprindere în mijlocul unui proces – clientul său îi ascunsese nişte informaţii – şi pierduse. Nu prevăzuse acel rezultat, nu se aşteptase deloc la aşa ceva, şi-l lovise cu o neaşteptată intensitate. În spatele uşilor închise, devenea de nepătruns. Complet închis şi deprimat până peste poate. „N-ai cum să înţelegi”, spunea el întruna şi avea dreptate. N-aveam cum. Trei zile mai târziu, prelua alt caz şi era ca nou. Pe celălalt nu-l mai menţiona niciodată.

Dacă şi Corinne s-ar fi aflat aici, pesemne că s-ar fi luat întruna de această vulnerabilitate a lui până ce i-ar fi scos-o la iveală, iar atunci ar fi ştiut cum s-o manevreze în propriul avantaj. Şi l-ar fi prins şi pe el în mreje.

Eu eram mai generoasă cu neajunsurile oamenilor. Toată lumea avea demoni, chiar şi eu.

— Nici eu nu ştiu absolut nimic despre anii tăi de şcoală, am contracarat. Pentru că, ghici ce? Nu contează!

— Familia mea n-a fost implicată în ancheta privind o potenţială crimă.

Nu s-a uitat la mine când a zis-o, dar nu l-am învinovăţit pentru asta.

M-am aplecat peste masă, simţindu-mi palmele asudate pe ea.

— O, înţeleg! Ar da rău pentru tine, nu-i aşa? Ţi-ar păta imaculata imagine a familiei?

A plesnit masa mai tare decât ne-am fi aşteptat amândoi, judecând după expresia lui. Şi-a trecut apoi mâna prin păr şi s-a lăsat pe spate în scaun, măsurându-mă din priviri.

— Nu eşti tu, a conchis el.

Greşeala era doar a mea. Nici măcar nu eram sigură că Everett apucase să înţeleagă cine sunt cu adevărat. Începuserăm să ieşim împreună când eu luasem deja vacanţa de vară, aşa că practic petrecusem toată vara fiind iubita lui Everett. Puteam fi orice avea el nevoie, indiferent când avea nevoie. Eram exact definiţia flexibilităţii. Îi puteam aduce prânzul la birou, îi puteam saluta tatăl, puteam rămâne oricât de târziu voiam şi puteam dormi până la amiază. Îi puteam ajuta sora să-şi caute apartament, puteam scotoci prin târgurile de

vechituri după-amiaza, puteam fi liberă ori de câte ori ajungea acasă de la muncă, întotdeauna dornică să fac ce voia el. Când mă întorsesem la serviciu în luna următoare, ajunseserăm să înghesuim de trei ori mai mult timp în acelaşi interval ca până atunci.

Singură mă făcusem mică şi discretă, descoperind că mă potriveam perfect în viaţa lui de dinainte să mă cunoască. Un an mai târziu, iar el ştia despre mine chestii ca şi cum erau o listă de probe prezentate într-un caz, totul fiind ridicat de la locul faptei, etichetat şi numerotat în pungi de plastic. *Nicolette Farrell. Vârsta: 28. Tatăl: Patrick Farrell, cu demenţă ca urmare a unui accident vascular. Mama: Shana Farrell, decedată din cauza cancerului. Oraşul natal: Cooley Ridge, Carolina de Nord. Studii: diplomă în psihologie, master în consiliere psihologică. Fratele: Daniel, evaluator de poliţe de asigurare.* Mâncărurile preferate, emisiunile preferate, chestiile care-mi plăceau şi ce anume îmi plăcea la ele. Trecutul meu era doar o sumă de factori, nu ceva care exista cu adevărat pentru el.

— N-am venit aici ca să ne certăm, a continuat el.

— Ştiu! am zis, inspirând adânc. Corinne avea nişte deficienţe clare. Iar mie mi-au scăpat complet. Sau am ignorat acest lucru. Habar n-am. Iar ancheta a avut şi mai multe deficienţe. Însă tatăl meu n-a făcut nimic.

— Atunci spune-mi! a insistat el. Spune-mi povestea!

Când a văzut că mă împotrivesc, a ridicat mâinile în sus, încercând parcă să mă liniştească.

— Ăsta e jobul meu! Şi mă pricep la el.

Povestea. Exact asta era acum. O poveste cu goluri pe care încercam cu toţii să le umplem cu lucruri care să aibă sens. O poveste din perspective diferite şi cu povestitori diferiţi, având o singură fată în centru.

— Aveam optsprezece ani şi doar ce absolviserăm.

Am coborât vocea, şi chiar şi mie mi s-a părut bântuitoare. Şi bântuită.

— Era cam în acest moment al anului, cu aproape zece ani în urmă. Bâlciul avea loc aici, exact în această săptămână. Ne aflam cu toţii la bâlci în seara respectivă.

— Cine erau aceşti „noi”? a întrebat el.

Mi-am azvârlit braţele în aer.

— Toţi! Toată lumea...

— Chiar şi tatăl tău?

Am vizualizat imediat o imagine – eu, în boxă, iar Everett punându-mi întrebări. Obţinând adevărul de la mine.

— Nu, nu şi tatăl meu! Daniel. Corinne, eu şi cealaltă prietenă a noastră, Bailey – am mers toate cu maşina lui Daniel. Prietenii noştri urmau să ne aştepte acolo. Toţi prietenii noştri.

— Şi aţi plecat împreună?

— Everett, mă laşi să spun povestea sau ai de gând să mă interoghezi întruna?

Şi-a împletit mâinile pe masă.

— Scuze! Obiceiul!

Mi s-au încordat toţi muşchii. Prea multă cofeină. Am început să umblu încolo şi-ncoace prin faţa mesei, încercând să scap de efectul ei.

— Nu, n-am plecat împreună. Eu şi Daniel ne-am certat rău. Lucrurile au devenit oarecum haotice după aceea, adică nimeni n-a mai stat să observe cine a plecat şi cine a rămas, ca să mă exprim mai exact. Eu, una, am plecat cu altcineva, iar Corinne încă era acolo. Am ridicat din umeri, apoi am adăugat: Asta e partea mea de poveste. Bailey n-a mai putut să o găsească pe Corinne după aceea, aşa că a plecat acasă cu fratele meu, mai târziu. A presupus că şi Corinne plecase împreună cu fostul ei iubit, Jackson. Însă Jackson a jurat că n-a văzut-o deloc în seara respectivă.

Everett a mai luat o gură de cafea, rămânând tăcut şi aşteptând să continui.

Eu am ridicat iar din umeri.

— Mama ei a sunat acasă la noi în dimineaţa următoare, întrebând de ea. Apoi a sunat acasă la Bailey şi la Jackson. La sfârşitul nopţii, deja căutam cu toţii prin pădure.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot!

Nu puteai explica restul cuiva care nu se aflase acolo. Care nu o cunoştea pe ea sau pe noi. Mai cu seamă pentru că o poveste e cea mai simplă versiune a evenimentelor – ceva căruia să-i imprimi o formă vocală lipsită de viaţă şi totuşi limpede în acelaşi timp.

— Ştiu cum se termină asemenea lucruri, Nicolette.

Am încuviinţat din cap, dar nu m-am aşezat pe scaun. Nici nu m-am apropiat de el.

— În afară de gluma în care s-a transformat ancheta, totul a luat o întorsătură urâtă – oameni acuzându-se reciproc, oameni spunând anumite lucruri despre Corinne... Secretele, gândurile şi suspiciunile tuturor scoase la iveală. O adevărată încurcătură. Eu am plecat la finalul verii, însă nimic nu s-a schimbat. N-am mai găsit-o niciodată.

Everett căzuse pe gânduri. Lumina de pe chipul lui s-a modificat atunci când ecranul laptopului său a intrat în repaus.

— Aşadar, cine a făcut-o?

— Poftim?

— Adică, dacă merg şi mă aşez la bar – s-a cutremurat – după ce-mi revin după noaptea trecută cel puţin... Dacă merg şi mă aşez la bar, şi le fac tuturor cinste cu un rând, şi-i întreb: „Ce s-a întâmplat cu Corinne?”, ce-mi vor spune? Întotdeauna există un nume. Chiar dacă nu duce la o arestare sau la un proces, întotdeauna există un consens. Aşadar, care-i numele?

— Jackson, am răspuns eu. Jackson Porter.

— Iubitul?

„Cel care ţi-a amestecat băuturile azi-noapte”, voiam să-i spun. Însă „Iubitul”, da, în asta îl transformase ancheta.

— Corect! am răspuns.

Everett a mai luat o gură de cafea, după care s-a pus iar pe treabă.

— El e de obicei. Tot pe el îl suspectează şi-n cazul celeilalte fete?

— Annaleise, am completat eu, uitându-mă pe fereastră. N-am idee! Poate...

— Tu ce crezi? El a făcut-o?

— Habar n-am!

Erau prea multe de explicat, prea multe de rezumat într-un interogatoriu încrucişat în boxa martorilor.

— Chestia e că Jackson şi Corinne se certau mereu. Nu era nimic nou.

Îşi petreceau cel puţin jumătate din timp despărţindu-se şi împăcându-se la scurt timp. Dacă n-ar fi dispărut Corinne, mi-i puteam închipui prinşi în continuare în acelaşi cerc. Pe ea, împingându-l pe el să facă ceva ce n-ar fi trebuit să facă; pe el, săturându-se şi părăsind-o; pe ea, „iertându-l”; şi pe el, întorcându-se la ea. El se întorcea mereu la ea.

Nu conta că, o dată, ea o trimisese pe Bailey la el, pe când el era mai mult decât beat, ca să vadă dacă îl poate face s-o sărute. Sau că, în jumătate din timp, Corinne nu apărea când spunea că va apărea. Sau că apărea pe neaşteptate, jurând că tu însuţi făcuseşi acel plan şi „Cum naiba ai uitat?” şi „Ai luat-o naibii razna sau ceva de genul ăsta?”

Nu conta că încerca tot timpul să ne facă să ne dovedim loialitatea faţă de ea.

— Îi plăcea să-l testeze, i-am răspuns eu. Îi plăcea să testeze pe toată lumea. Dar el tot o iubea.

Everett a înălţat o sprânceană.

— Asta era cea mai bună prietenă a ta?

— Da, Everett. Era şi aprigă şi frumoasă, şi o ştiam dintotdeauna. Mă cunoştea mai bine decât oricine. Iar asta contează enorm, să ştii!

— Dacă zici tu.

S-a întors la treabă, calm şi atent, însă eu eram plină până la refuz de adrenalină.

Everett nu fusese niciodată o adolescentă – poate că exista totuşi echivalentul în adolescentul băiat, ceva care bolboroseşte chiar la suprafaţa unei astfel de prietenii, însă adevărul pur era că atunci când te iubeşte o fată precum Corinne, nu te mai întrebi care-i motivul. Pur şi simplu nădăjduieşti ca lucrurile să rămână exact aşa cum sunt.

Nici Tyler n-a înţeles vreodată acest lucru. În mod inevitabil, el a fost cel care ne-a schimbat. Vacanţa de iarnă, ultimul an de liceu. Corinne mă târâse la o petrecere la care nici măcar nu voiam să particip – mai cu seamă pentru că se afla şi fratele meu acolo. „Nu-i spune lui Tyler”, îmi ceruse Corinne. „O să fie o surpriză”. Îmi spusese să găsesc un loc pentru gecile noastre, după care o urmărisem din interior cum practic se aruncase peste Tyler, care stătea în spatele camionetei sale, cu oblonul din spate coborât şi cu picioarele atârnând peste margine. El o împinsese într-o parte – nu tare, dar totuşi ferm, astfel încât Corinne sfârşise prin a se izbi de maşina aflată lângă a lui.

„Abuz domestic, nemernicule!” îi strigase ea, frecându-şi coastele, în timp ce mulţimea începea deja să se adune.

Eu eram deja afară, căci începusem să mă mişc încă din clipa în care o văzusem aplecându-se peste el.

„Nu sunt interesat”, zisese Tyler, urmărind mulţimea cu privirea şi oprindu-se la mine.

Îşi făcuse loc prin mulţime, intrând apoi în casă, în timp ce Corinne le povestea tuturor celor dispuşi să o asculte propria versiune asupra întâmplării.

„Chiar te întrebai ce-am să fac?” mă chestionase el. Nu sunt dispus să-i intru în joc. Nu te juca cu mine, Nic!

„Nu mă joc!” îi răspunsesem. „N-am ştiut ce-are de gând să facă”.

Îşi mutase iar privirea la grupul de oameni, iar atunci am remarcat asupra cui i se fixase: Corinne, care se uita la noi.

„Eşti prietenă cu ea, deja îi faci jocurile”.

Adevăr sau provocare. Provocare. Provocare. Întotdeauna acceptă provocarea.

„Tic-tac, Nic!”

Mă luasem de ea când plecasem de-acolo, în timp ce Tyler mă aştepta la uşă.

„Ce naiba, Corinne?” o luasem la întrebări.

„Trebuia să ştii”, îmi răspunsese ea, zâmbindu-mi. „Iar acum ştii”.

Îşi frecase braţul, apropiindu-se şi mai mult de mine când văzuse că Daniel ne urmărea.

„Dar spune-mi, mereu împinge atât de tare?”

Asta se întâmpla cu şase luni înainte să dispară. Apoi începusem să mă îndepărtez de ea puţin câte puţin. Optsprezece ani, aproape adulte, dar tot timpul cutremurându-mă din pricina senzaţiei că în orice clipă aş fi putut ieşi din propria piele. Că eram prinsă într-o capcană, că oraşul Cooley Ridge era lucrul de care voiam să scap.

Îmi scăpase ceva. Asta i-am spus lui Everett. Ignoram apelurile ei când eram împreună cu Tyler. O respingeam când se ivea pretinzând că avem planuri împreună, plecând în schimb alături de Tyler.

Nu mă uitasem când trebuia, iar ea dispăruse.

•

Fragmente din aceste poveşti au încăput şi ele în cutia imaginară – ancheta oficială –, în declaraţiile martorilor, în suspiciunile oamenilor.

Tyler împingând-o pe Corinne a ajuns în cutie.

Bailey sărutându-l pe Jackson a ajuns în cutie.

Dar mai existau nenumărate alte poveşti care n-au ajuns niciodată acolo. Lucruri de care m-am ataşat deoarece mi se păreau prea personale, precum şoaptele ei în toiul nopţii petrecute în sacul de dormit, una lângă alta. Precum momentul în care pasărea a zburat pe fereastra sufrageriei de la etaj, şi cum ea nici măcar n-a tresărit, ci doar şi-a dat ochii peste cap şi a luat o lopată din garaj şi a zdrobit pasărea cu ea, în vreme ce aripile acesteia băteau în trotuar, şi cum zgomotul scos de aripile ei lovind cimentul m-a bântuit luni întregi. La fel şi cuvintele lui Corinne de după aceea: „Cu plăcere!”

Sau excursia din ultimul an de liceu, felul în care mă târâse după ea în duşul de afară – „Nu mai fi aşa puritană!” –, transformând totul într-un adevărat spectacol, picioarele noastre rămânând vizibile pe sub uşa batantă, în timp ce hainele ne erau aninate peste peretele duşului.

„Îmi dai cu săpun pe spate?”, mă întrebase suficient de tare, încât cineva de afară să scoată un fluierat. Ea se răsucise lent, aşa încât să-i pot vedea tăietura adâncă ce mergea de la şira spinării până la omoplat şi încă una, mai jos, fine şi precise, făcute parcă de o lamă de brici. Nu zisesem absolut nimic, ci doar mişcasem bucata de săpun de colo-colo, fără să mă apropii vreun pic. N-am aflat nici până în ziua de azi dacă erau de la Jackson, de la tatăl ei ori de la cineva cu totul diferit, dar mi le arătase, iar eu îmi dădusem seama.

Iar când ieşiserăm amândouă afară, cu pielea umedă lipindu-se de hainele noastre uscate, simţisem căldura privirii lui Jackson – îl simţisem urmărindu-mă printre copaci tot restul acelei excursii.

Corinne era de-a dreptul impresionantă aici. Devenise şi mai impresionantă din cauză că dispăruse. Dar era doar o copilă, avea optsprezece ani şi nu-şi încăpea deloc în propria piele. Credea că lumea avea să se muleze conform dorinţelor ei. Pesemne că o dăduse complet peste cap prima ocazie în care pricepuse că nu aşa stăteau lucrurile.

•

Everett a ridicat fereastra în sus, marginile acesteia frecându-se de tocul de lemn cu un scârţâit ascuţit de protest, făcând să-i zboare hârtiile de pe masă într-un fâlfâit hipnotic.

Mi-am petrecut restul după-amiezii înfăşurând bibelourile de porţelan în ziare vechi şi mânjindu-mi astfel buricele degetelor

de tuş negru, apoi am încărcat maşina cu cutii pentru Daniel. Când a venit vremea să mergem acasă la Daniel şi la Laura, am închis şi am încuiat ferestrele deschise de Everett.

— Va fi ca-n cuptor când ne vom întoarce, a zis Everett.

— Se lasă rece noaptea. Eşti la munte. Mergi înainte şi porneşte aerul din maşină! i-am strigat eu.

Am auzit pornind motorul şi-am mai aruncat o ultimă privire pe geamul de la bucătărie. Apoi am tras un scaun de sub masa din bucătărie şi l-am proptit sub clanţa uşii din spate. Dacă încerca iar cineva să intre, aveam să aflu. Scaunul avea să fie mişcat din loc. Sau ferestrele aveau să fie descuiate.

Aveam să ştiu.

•

Am zărit dârele negre de sub ochii Laurei când l-a întâmpinat pe Everett, în timp ce Daniel îşi freca insistent ceafa de parcă ar fi fost o problemă căreia nu-i dădea nicidecum de cap, însă Laura se comporta exact ca o adevărată gazdă din Sud. Ajunsese deja la o dimensiune care făcea imposibil să o mai poţi îmbrăţişa altfel decât din lateral, lucru pe care Everett îl şi făcea, astfel încât expresia ei a devenit imediat una de bucurie atent exersată.

— Am auzit atâtea despre tine! i-a zis ea lui Everett, apăsându-i ceafa cu degetele ei umflate, în timp ce se prefăcea că-l sărută pe obraji.

— Da, şi eu la fel! a zis el, trăgându-se îndărăt şi înfigându-şi adânc mâinile în buzunare. Mă bucur tare mult că în sfârşit ne cunoaştem!

— Asemenea! a zis ea. Abia aştept să aud toate detaliile despre nuntă! Nic a fost prea ocupată cu casa de când s-a întors!

Un surâs jucăuş în direcţia mea.

Everett s-a silit să zâmbească şi el când am ridicat din sprâncene în direcţia sa.

— Când trebuie să naşti? a întrebat-o.

Ea şi-a trecut mâinile peste rochia înflorată pe care burta i-o întindea la maximum.

— Peste trei săptămâni.

— Ştii ce e?

Laura mi-a aruncat o privire scurtă.

— Fată, a răspuns.

— Aţi ales vreun nume?

Încă o privire spre mine, întrucât devenea evident că nu prea îi dezvăluisem mare lucru lui Everett.

— Shana.

— Drăguţ!

Ea şi-a plecat capul pe un umăr.

— După mama lui Dan şi-a lui Nic.

Everett a încuviinţat prea repede din cap, iar Daniel a făcut semn din mână către living, salvându-ne pe amândoi.

— Nic zicea că ai nevoie să trimiţi nişte e-mailuri?

Daniel l-a condus la canapea, iar Laura a renunţat să-şi mai joace rolul, lăsându-şi umerii să cadă la loc în vreme ce se rezema de perete.

— E un moment nepotrivit? Te simţi bine? am întrebat-o.

Laura m-a tras în bucătărie, cu ochii mari.

— O, Dumnezeule, Nic! a exclamat ea.

Aşa era ea – credea că, dacă purtam eticheta de cumnată, asta însemna că suntem în mod automat şi confidente, fără ca vreuna dintre noi să-şi fi câştigat acest drept. Nu mai conta că mă ignorase pe toată durata liceului şi după aceea, până ce începuse să iasă cu Daniel, în urmă cu patru ani. Era ca şi cum, brusc, hotărâse că trebuie să devenim apropiate una de alta, iar acum exact asta voia să facă să se întâmple.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

Un cronometru de deasupra cuptorului a început să ţiuie, însă Laura n-a părut să-l observe.

— *Poliţia* doar ce-a trecut pe la noi, a şoptit ea.

Era aproape lipită de mine, iar cronometrul devenea tot mai insistent, şi eu simţeam cum o durere surdă îşi croia loc în spatele ochilor mei. În cele din urmă, Daniel a traversat camera şi a lovit cronometrul cu pumnul, încruntându-se la felul în care stăteam eu şi Laura.

— Ce voiau? am întrebat, cu faţa întoarsă către Daniel.

— A, vrei să spui, în afară de-a mă forţa pe mine să nasc mai devreme? a răspuns ea, frecându-se iar pe burtă şi expirând tot aerul din plămâni. Au trecut şi pe la tine?

— Laura, ce-au zis?

— A, n-au *zis* nimic. Au *întrebat.* Au *cerut* să afle. M-au tratat ca şi cum... ca şi cum...

— Laura! a avertizat-o Daniel.

Everett stătea în uşă, cu laptopul lipit de şold.

— Totul e în regulă?

— Ai terminat? l-am întrebat, desprinzându-mă de lângă Laura.

— Tocmai mă pregăteam să apăs butonul de trimite pentru câteva e-mailuri.

Privirea lui s-a plimbat de câteva ori de la Laura la Daniel şi înapoi.

Laura şi-a mutat greutatea pe celălalt picior.

— Eşti avocat, a zis ea. Aşa că, zi-mi şi mie, e legal să interoghezi pe cineva fără niciun motiv?

— Laura...

Nu voiam să-l implic şi pe Everett în asta. Nu voiam să implic asta în viaţa mea alături de Everett.

— Derulaţi niţel înapoi! a cerut Everett. Încă mai vorbim despre tatăl vostru?

Laura s-a sprijinit cu spatele de blat.

— Poliţia doar ce-a trecut pe la noi şi mi-a pus întrebări despre Annaleise Carter. Fără niciun motiv! Pot să o facă?

Chipul lui s-a încordat, apoi s-a relaxat.

— N-au arestat pe nimeni, aşa că nu aveau niciun motiv să vă citească drepturile. Şi nici voi nu sunteţi obligaţi să staţi de vorbă cu ei. Dar ei tot pot să încerce.

Ea a clătinat din cap către el.

— Firește că trebuie să stai de vorbă cu ei.

— Nu, în mod legal...

Asta a făcut-o să râdă.

— În mod legal!

S-a desprins de blat şi şi-a trecut palmele peste şale.

— Dacă nu stai de vorbă cu ei, vor crede că ai avut vreo legătură cu ce s-a întâmplat. Până şi *eu* ştiu asta.

— Ce le-aţi zis? am întrebat-o pe Laura.

— N-a fost nimic *de* zis. A fost Bricks, ştii, Jimmy Bricks. Ţi-l aminteşti? Dar a mai fost un tip, fără uniformă. Pe el nu-l ştiu. Mai mult el a vorbit. Ne-a întrebat dacă o cunoşteam, şi normal că o cunoşteam, dar nu *bine.* I-ar fi putut spune şi Bricks asta. Apoi ne-a întrebat când am interacţionat ultima oară cu ea, lucru de care n-am mai fost sigură. Poate la biserică, în urmă cu câteva săptămâni? Poate că m-a întrebat despre bebeluş? *Habar*

n-am. Abia o cunoşteam pe fată. Apoi l-a întrebat pe Daniel dacă o cunoştea.

— Îşi dădeau cu presupusul, a rostit Everett.

— Dar tu? l-am întrebat pe Daniel. *Tu* ce le-ai zis?

— Eu nu eram aici, a răspuns el, strângând din fălci.

Atunci mi-am dat seama ce anume căutau poliţiştii. Din ce cauză credea Laura că eu sunt următoarea pe lista lor. *Daniel!* Numele lui fusese extras din cutie.

— Ştii ce mi-am zis când şi-au făcut apariţia aici? Mi-am zis că s-a întâmplat ceva cu Daniel, a zis Laura, ducându-şi iar mâinile la burtă. A tras aer adânc în piept şi-a continuat: N-ar trebui să li se îngăduie să facă aşa ceva. Şi-a încleştat pumnii şi-a conchis: E *viaţa* noastră.

Daniel a mângâiat-o pe spate.

— E în regulă! S-a terminat! a zis el.

— Nu s-a *terminat*! l-a contrazis Laura, cu ochii lucind când şi-a ridicat privirea spre Daniel. Abia au început.

Niciunul dintre noi n-a mai avut cuvinte care s-o liniştească după asta. La urma urmei, trecuserăm deja odată cu toţii prin aşa ceva.

Chiar dacă Annaleise era alibiul nostru, confirmându-mi povestea cum că mă certasem cu Daniel, iar el mă lovise, asta nu-l absolvea de vină. De fapt, îi agrava situaţia. Din clipa în care povestea începuse să circule prin oraş, lumea se întrebase ce altceva mai făcea el în spatele uşilor închise. Alea de pe spatele meu erau cumva vânătăi? Ce se întâmpla în casa noastră fără o mamă şi cu un tată plecat jumătate din timp?

„Cumva el şi Corinne fuseseră vreodată combinaţi?" întrebaseră ei. Îl întrebaseră. Ne întrebaseră pe toţi.

„Niciodată", le răspunsese Daniel.

„Niciodată", le răspunsese Bailey.

„Niciodată", le răspunsesem şi eu.

•

Cina consta din pui şi legume la grătar pe care Laura le cultivase singură în grădină. Mai făcuse şi ceai dulce cu gheaţă, din care era evident că Everett nu gustase niciodată. Ochii l-au trădat când a luat prima gură, însă şi-a revenit destul de repede, făcându-mă să-l strâng de picior pe sub masă.

— Zahăr şi lichior, l-am informat eu. Le luăm foarte în serios.

A zâmbit, iar eu mi-am zis că poate vom trece până la urmă cu bine peste. Dar n-a urmat decât o clipă de tăcere – cuţite frecate de farfurii şi o bucată de pâine crănţănindu-mi în gură –, înainte ca Laura să înceapă iar:

— Ar trebui să-i ia la întrebări pe muncitorii din urmă cu zece ani, să vadă dacă nu mai e vreunul care a lucrat şi atunci. Le-am zis asta. Doi alcătuiesc deja un tipar, nu-i aşa?

Vârfurile părului ei blond erau la doar câţiva centimetri să-i intre în farfurie, aşa că i-am făcut semn cu furculiţa spre el.

— O! a făcut ea. Mersi! a adăugat, aruncându-şi-l peste umeri.

— Cina e delicioasă! am lăudat-o eu.

— Îmi dai şi mie untul? a cerut Daniel.

— Tot caută pe unde nu trebuie, a continuat Laura.

Am încercat să-i surprind privirea lui Daniel, însă era atent la carnea de pui pe care o desprindea de pe os cu cuţitul, cu o expresie de nepătruns pe chip. Ea şi-a împins puţin scaunul îndărăt, răsucindu-se uşor pe o parte.

— Sincer, ar trebui să mai stea niţel de vorbă cu Tyler.

Mâna mi-a încremenit în aer, cu cuţitul deasupra puiului. Ea s-a aplecat mai aproape, conspirativ.

— Fără să vreau să jignesc, Nic. Dar el *era* combinat cu ea, şi-am auzit că pe el la sunat ultimul...

Daniel şi-a lăsat un pic cam tare cana pe masă.

— Cine e Tyler? a întrebat Everett.

Laura a râs auzindu-l, înainte să-şi dea seama că el vorbea serios.

Daniel şi-a dres glasul şi-a răspuns în locul ei:

— Un prieten alături de care am crescut. Era combinat cu Annaleise. El şi tatăl său deţin o firmă de construcţii, aşa că ne mai ajută cu niscaiva reparaţii.

— Ştii, Tyler al lui Nic, a completat Laura, de parcă asta ar fi trebuit să lămurească tot.

— O, Dumnezeule! am exclamat eu, dându-mi ochii peste cap. Fostul meu prieten, Everett. Tyler a fost prietenul meu din liceu.

Everett i-a adresat un zâmbet încordat Laurei.

— Tyler al lui Nic, ai? Apoi, către mine: Şi te ajută cu casa?

— O! l-a întrerupt Laura. Dar asta s-a întâmplat acum zece ani. E om cumsecade. Ţi-ar plăcea de el.

Daniel s-a înecat cu mâncarea şi a tuşit în scobitura cotului, iar Laura a întins o mână spre el.

— Te simţi bine?

Mie îmi tremura furculiţa pe farfurie, aşa că mi-am apăsat picioarele cu mâinile pentru a mi le opri din tremurat.

— Crezi că e implicat în dispariţia lui Annaleise? am întrebat eu. Asta le-ai zis poliţiştilor?

— Nu, nu *asta* am vrut să insinuez! Voiam doar să spun că *lui* ar trebui să îi pună întrebări, nu nouă. Probabil că el ştie mai multe... Oh! a icnit Laura, prinzându-mă de mână şi lipindu-mi-o de burtă.

Am încremenit, încercând să mi-o desprind cât mai politicos cu putinţă, când ceva s-a răsucit alene, iar eu m-am trezit că-mi ţin răsuflarea şi că mă aplec mai aproape de ea, mişcându-mi mâna şi încercând să-l găsesc iar.

— L-ai simţit? a întrebat ea.

Am privit-o în ochi – mai mult bucălată decât drăguţă, compensând unghiurile prea dure ale lui Daniel – şi am simţit în clipa aceea cât de norocos avea să fie acest copil. Spre deosebire de mama, Laura avea să trăiască. Iar Daniel avea să ştie ce să facă, fără să se prăbuşească sub greutatea responsabilităţilor.

— Aşa veţi fi şi voi doi într-o bună zi, a zis Laura, iar eu mi-am tras cât mai blând mâinile înapoi.

Până la urmă Everett s-a prefăcut că nu aude această ultimă parte a discuţiei noastre, concentrându-se la mâncarea lui, iar Daniel l-a imitat.

— E chiar bună, Laura! am zis eu.

— Da, chiar e! a adăugat şi Everett.

Am strâns masa, ajutată fiind şi de Everett.

— Vii cu mine la un pahar în spate? l-a întrebat Daniel pe Everett.

— Vin cu tine în spate, dar va trebui să zic pas paharului cu băutură, a răspuns el, rânjind spre mine. Nicolette m-a scos în oraş, şi m-am făcut mangă azi-noapte. Voi, oameni buni, nu glumiţi pe-aici!

Daniel a început să râdă.

— Nu, presupun că nu! Unde te-a scos?

— La Murry’s a răspuns Everett. Kenny’s?

— Kelly’s, l-a corectat Daniel, în timp ce eu frecam farfuriile în chiuvetă. Nu mai spune!

M-am răsucit spre ei.

— Daniel, arată-i curtea din spate! Serios, Everett, credeai că priveliştea noastră e drăguţă? Asta e superbă! Stai jos! am îndemnat-o apoi pe Laura, care încerca să mă ajute.

— Mulţumesc! N-am vrut să-ţi creez probleme cu Everett.

— Nu mi-ai creat probleme, am liniştit-o eu. Doar că nu prea vorbesc mult despre acasă. Probabil că l-ai luat prin surprindere.

— OK! Păi, tot îmi pare rău! a adăugat ea. Eram tulburată. După ce-au apărut poliţiştii aici... Iar când sunt neliniştită, vorbesc prea mult.

Am încuviinţat din cap, apoi am făcut ceva ce ne-a surprins pe amândouă când ea se îndrepta către uşa din spate. Am luat-o în braţe. Mâinile îmi erau murdare de săpun, iar de vârfurile firelor ei de păr atârnau nişte firimituri, şi i-am simţit burta apăsându-mă într-o parte.

— Tu şi Daniel veţi fi bine, am liniştit-o, iar când i-am dat drumul, a încuviinţat scurt din cap, cu ochii în lacrimi, şi şi-a dres glasul.

— Vii?

Mi-a făcut semn spre veranda din spate, unde Everett şi Daniel stăteau sub bec, urmărind apusul.

— Doar o secundă. Tre’ să merg la baie!

Mi-am înşfăcat poşeta şi-am aşteptat în hol până ce-am auzit închizându-se uşa de plasă. Acum, că era aproape gata camera copilului, biroul lui Daniel era reprezentat aproape în întregime de o cămară de depozitare de sub scări, nu mai mare decât un dulap. Am scos plicul galben-închis plin cu bani şi-am folosit un pix ca să scriu pe el numele lui Daniel. Nu credeam că Laura vine des aici, dar mi-am dat seama că trebuie să-l las în sertarul biroului lui, pentru orice eventualitate.

Îi datoram bani lui Daniel. Dar dacă-i trimiteam un cec, n-avea să-l încaseze. Dacă i-i înmânam direct, n-avea să-i primească. Probabil că i-aş fi putut da Laurei, însă eram destul de sigură că nu ştia nimic despre ei. Iar să-i spun acum n-ar fi făcut-o decât să se întrebe ce alte secrete mai ţinea Daniel faţă de ea.

Trecuse foarte multă vreme înainte să încep să i-i dau înapoi şi-mi fusese destul de greu să-i strâng, după ce achitam chiria şi leasingul, plus împrumuturile pentru şcoală, însă stăteam aici pe

perioada verii, iar puştiul acela îmi plătea o sumă frumuşică pentru a locui în locul meu, iar dacă amânam cu o lună plata la maşină – doar de data asta –, îi puteam lăsa lui Daniel banii ăştia. Înainte să se nască bebeluşul. Toate datoriile plătite. Toate legăturile tăiate.

Mi-i dăduse înainte să plec, dintr-un simţ al responsabilităţii cam sucit. Îmi dăduse mie banii şi lăsase garajul neterminat. „Pentru şcoală”, îmi zisese, apoi mă îndemnase să plec. O soră cumsecade n-ar fi luat banii. Dar el tot mai avea nasul rupt, aşa că era greu să nu-mi amintesc. Era greu să zic nu în faţa ochilor să-i negri. Spusese că vrea să-i iau. Să fie ai mei.

Dar, mai cu seamă, voia ca eu să plec.

•

Am deschis sertarul lui Daniel şi am împins într-o parte un teanc de carneţele, astfel încât el să vadă plicul în spaţiul gol rămas lângă ele. Însă în lumina de pe hol am zărit ceva într-un colţ din fundul sertarului. O scânteie argintie. Luciul unei chei. Am aruncat o privire peste umăr, după care mi-am vârât mâna înăuntru. Arăta ca o cheie de la o casă, fiind prinsă de un inel simplu, legat de un lanţ pentru chei argintiu, cu buclele şi zalele unindu-se pentru a forma o literă *A* foarte elaborată.

Nu, te rog!

Am auzit râsete de afară, iar uşa de plasă a scârţâit.

Am scos cheia. Am lăsat banii pe birou şi am strecurat cheia în buzunar.

— Everett? am strigat. Îmi pare rău, nu mă simt bine!

S-au întors înăuntru fără să se grăbească deloc, discutând despre momentul când ne vom întoarce în oraş. Daniel a luat o carte de vizită de la Everett, promiţându-i să-l sune dacă avea nevoie de ceva, orice ar fi. Everett mi-a pus o mână pe braţ în timp ce ne îndreptam spre maşina mea în lumina amurgului.

— M-am simţit bine!

— Mincinosule! am zis eu.

Am aruncat o privire scurtă înapoi spre Daniel, care ne urmărea de la fereastra dinspre stradă.

A-ul putea veni de la orice, mi-am zis în gând.

Cheia putea fi de oriunde.

Nu trebuia să însemne neapărat ceva. Nu trebuia să fie neapărat fratele meu.

•

— Aşadar, aveai de gând să-mi spui vreodată despre tipul ăsta, Tyler?

Dacă drumul până acasă ar fi fost o linie dreaptă pe hartă, nu ne-ar fi luat mai mult de cinci minute. Însă străzile se intersectau în mod inutil, tăind pădurea şi muntele, aşa că probabil am avut nevoie de vreo douăzeci de minute.

— Ai de gând să mă sâcâi în legătură cu foştii prieteni, aşa-i?

I-am aruncat o privire, să văd dacă glumea.

— O, chiar asta ai de gând!

— Încetează să mai fi drăguţă! mi-a cerut el.

— Nu-i nimic de zis, Everett.

— Nu asta credea şi Laura.

— Aşa se întâmplă lucrurile pe-aici. Bârfe din urmă cu zece ani încă sunt relevante. Pentru că nu pleacă nimeni cu adevărat vreodată.

— Însă tu ai plecat.

— Am plecat.

S-a încruntat, fără să pară convins.

— Eram doar nişte puşti, Everett.

S-a întins şi şi-a rezemat capul de geamul maşinii, iar un colţ al gurii i s-a arcuit în sus.

— Ai mers la balul de absolvire cu el?

— Încetează! i-am cerut, dar el doar mă tachina, iar eu râdeam. Niciun bal.

— Ţi-ai pierdut virginitatea cu el la şaisprezece ani, pe bancheta din spate a camionetei lui?

— Eşti un aşa un nemernic!

— Pentru că am dreptate?

Un surâs enorm.

— Nu! am răspuns eu.

La şaptesprezece ani. În camera lui. Pe patul lui alcătuit doar dintr-o saltea cu arcuri, cu o pătură în plus pe care o luase de pe canapea, pentru că ştia că-mi va fi mai cald cu ea. Era ziua mea de naştere, iar degetele îi tremurau pe nasturii rochiei mele, aşa că mi-am pus mâinile peste ale lui pentru a-l ajuta.

Maşina mi se părea prea înghesuită, prea fierbinte, aşa că am coborât geamurile, lăsând aerul să-mi răsfire părul precum o amintire pe care nu mai izbuteam s-o prind.

— Cu o viaţă în urmă, Everett.

•

Am parcat maşina pe aleea casei, lăsând farurile să lumineze veranda pustie.

— Bun, deci acest Tyler i-a făcut ceva lui Annaleise? Tu ce zici? a întrebat Everett.

Dumnezeule, chiar discutam despre aşa ceva? Am oprit motorul maşinii, noaptea rămânând întunecoasă şi plină de viaţă.

— Nu ştie nimeni dacă ea a păţit ceva. Fratele ei a văzut-o intrând în pădure. Nu ştie nimeni dacă a mai ieşit. Poate că a ieşit. Poate că a plecat de bunăvoie.

— Dar el i-ar fi putut face ceva?

I-ar fi *putut* face ceva? Asta era întrebarea.

El a profitat de ezitarea mea:

— Nu vreau să mai stai singură aici.

— Doar nu vorbeşti serios?

— Fostul tău a fost ultima persoană sunată de pe telefonul unei fete care a dispărut în pădurea din spatele casei tale. Şi el a lucrat la tine în casă.

— Tyler nu mi-ar face rău, am răspuns în timp ce intram amândoi.

— Oamenii se schimbă în zece ani, Nicolette.

— Ştiu asta.

Doar că n-o ştiam. *Nu cu adevărat.* Oamenii erau precum păpuşile matrioşca ruseşti – versiuni îndesate înăuntrul unor versiuni mai recente ale lor. Dar ei continuau să trăiască înăuntru, neschimbaţi, doar că departe de ochii celorlalţi. Tyler era *Tyler.* Un om care nu mi-ar face niciodată rău, n-aveam nicio îndoială. Însă şi un om care se amuzase când îşi văzuse iubita atârnată de marginea unei roţi din parcul de distracţii, un bărbat care o împinsese pe Corinne în văzul tuturor şi care nu-şi ceruse niciodată scuze pentru asta.

Am verificat scaunul din bucătărie rămas proptit sub clanţa uşii din spate. Era un pic mişcat din loc? Tras niţel într-o parte? Exact aşa îl lăsasem când plecasem?

— Te simţi bine? a strigat Everett.

Simţeam o tensiune electrică peste tot. În aer, în pereţi.

— Doar mă gândeam, i-am răspuns.

— Vino în pat!

— Nu sunt obosită, i-am răspuns.

Urmăream reflexiile amândurora în geam. Everett se apropia. Mi-a tras părul peste umăr cu o mână. Gura i s-a lipit de pielea gâtului meu.

— Hai în pat cu mine! a repetat el.

M-am concentrat la spaţiul îndepărtat de dincolo de reflexiile noastre, de dincolo de copaci.

— Nu sunt obosită, am repetat şi eu.

Simţeam greutatea cheii în buzunar, dinţii acesteia apăsându-mi pielea – toate posibilităţile, care existau în acelaşi timp.

Cu o zi înainte

ZIUA 12

Era ceva anume în această casă.

„Ceva în legătură cu scheletele”, spusese tata ieri. N-avea niciun sens ce zicea, dar dacă oamenii devin suficient de disperaţi, ar putea încerca să găsească un înţeles în ideile lui sucite, şi aşa eram eu. Iar atunci n-aş mai fi fost singura care căuta.

Îl sunasem pe Everett pentru un sfat în legătură cu tata, iar el spusese că avea să se ocupe. Însă el era în Philadelphia, iar eu eram aici, şi nu mai auzisem nimic de la el de la telefonul de cu o zi în urmă. Dacă Everett nu-mi spunea cum puteam opri toate astea, până la urmă aveau să caute şi-n această casă, la fel cum făcusem şi eu toată noaptea. Până îmi dădusem seama ce voise tata să spună: dressingul. Se referise la dressingul lui. Într-al meu căutasem deja. Iar al lui Daniel era complet gol.

La acesta se referea el, la dressingul neluminat din dormitorul principal. Sigur la el se referea.

Dar tot ce-am găsit în ei au fost vechile lui haine de lucru pe care n-avea să le mai folosească niciodată şi papucii zdrenţăroşi pe care chiar trebuia să-i arunc, plus câteva monede împrăştiate pe podeaua de lemn plină de praf.

Am smuls hainele de pe umeraşe într-o ultimă încercare disperată de-a găsi ceva, iar umeraşele de metal s-au lovit unul de altul în timp ce se legănau pe suport. Până ce-am devenit o

fată care stătea în mijlocul unui morman de veşminte mucede şi încerca din răsputeri să n-o ia razna.

Cu asta te alegi dacă pleci urechea la un senil, Nic.

Cu asta te alegi.

M-am ridicat în şezut şi am tras o gură mare de aer pentru a-mi opri agitaţia mâinilor, însă tot mai simţeam cum tremurăturile mă străbăteau până în vârful degetelor. Mi-am plecat capul în piept şi am încercat din nou, încrucişându-mi palmele pe peretele din faţa mea şi proptindu-mi fruntea de tencuială, privirea concentrându-mi-se la textura lemnului de sub mine.

Praf pe podea, un bold cu gămălie rotundă care probabil că rămăsese acolo de când încă mai trăia mama şi două şuruburi mici lângă piciorul meu stâng, pe care le-am aruncat într-un colţ. *Dacă mi-aş pierde încetişor minţile, unde mi-aş păstra lucrurile?* Am pipăit şuruburile cu degetul gol de la picior şi, în timp ce se rostogoleau, am văzut că aveau capetele vopsite în alb, la fel ca pereţii. Am verificat spaţiul din faţa mea – şi iată, unui grilaj pentru aer condiţionat îi lipseau cele două şuruburi de jos. Colţul din stânga sus era doar parţial strâns. Am tras aer în piept şi am simţit fiorul descoperirii, al speranţei. Mâinile continuau să-mi tremure în vreme ce desfăceam şurubul până ce a căzut pe podea alături de celelalte, astfel încât grilajul ajunsese să atârne strâmb, lăsând acum expus orificiul dreptunghiular de dincolo de el.

Nu puteam vedea în interior din acest unghi, dar mi-am vârât braţul înăuntru şi am simţit hârtia – carnete legate cu spirale metalice. Le-am scos afară, lăsându-le să cadă pe podea, iar câteva pagini desprinse au plutit prin aer, până au poposit deasupra lor. Hârtii, praf şi carnete acopereau acum podeaua dressingului. Cât de adânc mergeau toate astea? Cât de departe ajungeau secretele ascunse de tata prin această casă? Îmi închipuiam deja hârtiile care căptuşeau spaţiile dintre pereţi, precum nişte schelete.

Am împins mormanul de haine la perete şi m-am suit pe el, ridicându-mă pe vârfuri ca să pot privi în întuneric. Orificiul de ventilaţie o cotea la un moment dat, pornind în sus, la nouăzeci de grade, aproape de capăt. M-am întins după ultimele resturi rămase, atingând cu buricele degetelor colţul unei pagini îngălbenite, când a sunat soneria de la uşă.

Căcat!

Căcat căcat căcat!

Nu mai era timp. Nu mă puteam mişca suficient de repede. Oare puteau face rost atât de iute de un mandat de percheziţie? Oare ştiau ce să caute? Unde să caute?

Am încremenit, ţinându-mi răsuflarea. Maşina mea era în faţa casei. Ştiau că sunt acasă.

Soneria a sunat din nou, apoi s-a auzit bubuitul înfundat al cuiva în uşă. Nu trebuia neapărat să răspund. *Plecată la o plimbare; la duş; mă luase o prietenă.* Dar mai conta dacă eram sau nu aici? Dacă aveau un mandat, nu mai era nevoie de prezenţa mea în casă, eram destul de sigură de acest lucru.

Am scos un geamăt şi am vârât totul la loc, în gura de ventilaţie. Am mototolit foile şi le-am împins cât de adânc mergeau. Apoi am înşurubat la loc două dintre şuruburi, dar s-a auzit iar soneria şi mai că am scăpat pe jos cel de-al treilea şurub, aşa că l-am vârât în buzunar, după care m-am repezit în jos, pe scări, cu părul şi hainele în neorânduială, ca şi cum doar ce coborâsem din pat.

Bun aşa!

Am tras adânc aer în piept, am avut grijă să casc şi am deschis uşa.

Soarele se afla în spatele lui Everett, care avea telefonul scos şi mâna ridicată spre uşă, ca şi cum se pregătea să mai bată o dată. S-a luminat la faţă când m-am aruncat în braţele lui cu o uşurare descătuşată. *Everett!* Nu poliţia. Everett!

Picioarele îmi erau încolăcite în jurul taliei lui şi i-am inspirat mirosul – gel de păr, săpun şi scrobeală – în timp ce intra înăuntru, râzând.

— Şi mie mi-a fost dor de tine! a zis el. N-am vrut să te trezesc, dar voiam să-ţi fac o surpriză.

I-am eliberat trupul, apoi i-am privit jeanşii, tricoul polo subţire şi servieta de pe verandă.

— Sunt surprinsă, am zis, cu mâinile încă pe el – pe braţele lui solide, simţindu-i strânsoarea; totul era real. Ce cauţi aici?

— Mi-ai cerut ajutorul, aşa că-l ai! Aceasta e una dintre acele situaţii de care trebuie să te ocupi personal. În plus, aveam nevoie de o scuză ca să te văd, a răspuns el, plimbându-şi iute privirea pe trupul meu nearanjat.

Surâsul i s-a mai şters niţel, şi a încercat să şi-o ascundă, mimând nedumerirea.

— Unde mi-am pus servieta? A, aici era...

A tras servieta în interiorul casei, iar când s-a uitat din nou la mine, expresia era cea obişnuită, liniştită şi atent măsurată.

— Iar acum, ce trebuie să facem? am întrebat eu, cu umerii încordaţi şi cu-o migrenă care îşi făcea deja loc în spatele ochilor.

— Deja am trecut pe la secţia de poliţie pe drum încoace. Le-am lăsat actele şi le-am cerut să înceteze să-i mai pună tatălui tău întrebări, în aşteptarea unei evaluări a stării lui.

Am simţit cum tot corpul mi se relaxează şi cum muşchii îmi devin moi.

— O, Dumnezeule, te iubesc!

El stătea în mijlocul livingului, observând tot ce era în jur: cutiile stivuite în jurul spaţiului unde luam masa şi al holului, masa şubredă şi uşa de plasă care scârţâia. Podeaua prinsese şi zile mai bune, iar mobila fusese dată la o parte de lângă pereţi, ca să-i pot vopsi. Şi mai eram şi eu. Acum se uita la mine. Mi-am lipit palmele de şolduri ca să le menţin nemişcate.

— Ţi-am spus că o să mă ocup, a zis el.

— Mulţumesc!

Iar apoi am fost doar eu şi Everett în acest loc despre care credeam că n-o să-l vadă niciodată, şi nu eram sigură ce să fac mai departe.

Privirea lui a trecut încă o dată pe lângă mine.

— O să fie bine, Nicolette!

Am încuviinţat din cap.

— *Tu* te simţi bine?

Am încercat să-mi imaginez ce vedea el: pe mine, un dezastru. Nu mai făcusem duş de ieri şi pesemne că scotocisem toată noaptea prin dressing. Băusem mult prea multă cafea, iar mâinile îmi tremurau dacă nu strângeam ceva în ele.

— A fost stresant, am răspuns.

— Ştiu! Ţi-am simţit-o ieri în voce.

— Of, rahat, tu n-ai treabă de făcut?

Ce zi era? Joi? Nu, vineri. Da, sigur vineri.

— Cum de-ai scăpat?

— Am adus-o cu mine. Urăsc să fac asta, dar va trebui să lucrez mai tot weekendul.

— Cât stai? l-am întrebat, trecând pe lângă el ca să-i iau servieta – mai mare decât o geantă pentru o noapte – de lângă uşa de plasă.

— Mergem astăzi să discutăm cu medicul tatălui tău şi să sperăm că vor avea hârtiile care ne trebuie până luni. Însă după aia va trebui să plec.

Gândul mi-a fugit la jurnalele din gura de ventilaţie. La uşa care nu voia să se încuie. La persoanele dispărute, de atunci şi de acum.

— Ar trebui să stăm la un hotel. Locul ăsta n-are deloc aer, şi o s-ajungi să-l urăşti.

— Nu te mai prosti! a zis el. Cel mai apropiat hotel e la cel puţin patruzeci de kilometri distanţă.

Deci verificase, şi cu siguranţă nu luase în considerare motelul ieftin de la şosea dintre acest oraş şi următorul, care categoric avea camere libere.

— Aşadar, fă-mi turul de onoare! mi-a cerut el.

Dintr-odată, nu mai voiam s-o fac. Am ridicat din umeri, parcă dând la o parte casa şi tot ce reprezenta ea – fără să mă mai gândesc că *Asta e scaunul tatei, asta e masa mamei, care odinioară le-a aparţinut bunicilor, pe care ea a curăţat-o până la lemn şi a restaurat-o* transformând-o în schimb într-o cutie din lemn şi încercând să o văd cu ochii lui Everett.

— Nu-i cine ştie ce! Locul unde luăm masa, livingul, bucătăria, spălătoria. Baia e în capătul holului şi mai e şi o verandă în spate, însă mobilierul a fost scos, iar ţânţarii sunt o mare pacoste.

Everett părea să caute un loc unde să-şi aşeze laptopul, unul special adică, şi s-a oprit la masa pe care mâncam.

— Aici! a hotărât el, adunând chitanţele şi hârtiile în teancuri, strângând laolaltă lucruri şi aruncându-le în sertarele din bucătărie pe care doar ce le golisem.

Şi-a aşezat laptopul pe masa proaspăt curăţată, lângă servieta sa tip acordeon.

— Pot lucra aici?

— Sigur, dar nu e internet!

A făcut o grimasă, însă apoi a ridicat o chitanţă care îmi scăpase – de la Home Depot, cu data aproape indescifrabilă subliniată cu un evidenţiator galben – şi s-a încruntat la ea.

I-am luat-o din mână şi am mototolit-o, ca şi cum era lipsită de importanţă.

— Nu mai locuieşte nimeni aici de mai bine de-un an. Aşa că era cam lipsit de noimă să plătim internetul.

Fără a mai pomeni că nici înainte nu avuseserăm internet tras. Pe aici, rămâneam des fără semnal de la satelit dacă se strica vremea chiar şi un pic, aşa că nici nu merita să-l mai enervăm pe tata din această pricină. Majoritatea îşi pot verifica e-mailul şi pe telefon, însă o singură reţea de telefonie funcţiona aici, iar Everett avea contract la alta.

— Poţi folosi biblioteca! E aproape de secţia de poliţie. Destul de aproape. Te pot duce eu cu maşina.

— E-n regulă, Nicolette! Dar poate am putea trece pe la bibliotecă când mergem să-l vedem pe tatăl tău, ca să trimit un document.

— Eşti sigur? Pentru că...

— Am venit aici să te văd pe tine, a răspuns el. Nu să stau la bibliotecă. Mi-a fost dor de tine!

Acum, că tot pomenise de asta, nu ne despărţiserăm de chiar aşa mult timp. Nu că era ceva neobişnuit să fim despărţiţi, dar mă întrebam ce-ar fi fost să ne lăsăm purtaţi în virtutea inerţiei şi să nu facem niciodată un pas aiurea, să nu ne abatem de la curs? Ce s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi oprit brusc, doar ca să ne tragem un pic răsuflarea?

Îi fusese dor de mine, eram sigură! Voia să mă ajute, da, normal! Dar mai aveam şi senzaţia că acest caz de care se ocupa acum îi dădea mari bătăi de cap. Poate că avea nevoie de o pauză. Să dea un pic uitării munca. I-o simţisem în glas, la telefon.

— Ce-au zis poliţiştii?

Şi-a trecut o mână prin păr.

— N-au avut multe de zis. N-au fost prea bucuroşi să mă vadă, dar nici nu pare să fie prioritatea lor absolută momentan. Nu sunt chiar sigur că declaraţia lui va fi de ajutor, date fiind împrejurările. S-a uitat la mine cu coada ochiului în timp ce-şi aranja hârtiile pe masă şi a adăugat: Povesteşte-mi şi mie despre fata care a dispărut! Sunt peste tot afişe cu ea.

— N-aş numi-o chiar fată, însă numele ei e Annaleise Carter. Fratele ei a văzut-o intrând în pădure, iar a doua zi dimineaţă n-a mai venit acasă. N-a mai văzut-o nimeni de atunci.

Privirea mi s-a îndreptat în mod involuntar către curtea din spate, dincolo de care se întindea proprietatea lor.

— O cunoşti?

— Everett, toată lumea cunoaşte pe toată lumea într-un oraş ca acesta. Nu eram prietene sau ceva de genul, dacă la asta te referi. E mai mică decât mine, dar locuia în spatele casei noastre.

Am înclinat din cap înspre bucătărie, iar Everett s-a dus la fereastră.

— Nu văd decât copaci.

— Păi, na, nu chiar în spatele casei. Dar sunt cei mai apropiaţi vecini ai noştri.

— Aha!

Nu a plecat de la fereastră, lucru care mă stingherea un pic. Existau secrete în această pădure – trecutul ieşea la iveală şi se întrepătrundea cu prezentul, un nesfârşit şi de neoprit şir de piese de domino puse deja în mişcare. Am clătinat din cap ca să-mi alung gândul în vreme ce Everett se întorcea iar cu faţa la mine.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat.

Fetele care tot dispar; poliţiştii şi tatăl meu, şi lucrurile pe care le tot spune; hârtiile din dressing de care voiam, să scap înainte să dea şi altcineva de ele.

— Am pierdut inelul, i-am răspuns, răsuflarea venindu-mi în valuri slabe, sacadate, în vreme ce încercam să-mi controlez panica.

Am simţit înţepături când din ochi mi-au ţâşnit lacrimi, iar Everett a devenit o imagine înceţoşată.

— Îmi pare rău! L-am scos ca să pot pune lucrurile în cutii şi am tot mişcat obiecte de colo-colo, iar acum nu-l mai găsesc.

Mâinile au început din nou să-mi tremure, iar el mi le-a prins şi m-a tras aproape de trupul său. Mi-am odihnit fruntea pe pieptul lui.

— OK! E-n regulă! Atunci, e undeva prin casă?

— Nu ştiu! L-am pierdut!

Am auzit un ecou în casă, fantoma mea, probabil, o altă versiune a mea prin aceste încăperi, din alte vremuri. Mi-am retras mâinile şi am încleştat pumnii.

— L-am pierdut!

Două fete dispărute, la zece ani distanţă. Bâlciul, revenit în oraş. Şi noi, toţi. Acoperind pauza asta de zece ani, ca şi cum n-ar fi fost aproape nimic. Doar o clipire din ochi. O scurtă privire aruncată peste umăr.

— Nu plânge! a zis el, plimbându-şi degetul mare pe obrazul meu şi ştergându-mi lacrimile.

„Doar o bucată de metal”, spusese Tyler. „Doar bani”.

— E asigurat, a adăugat Everett. Sunt convins că va apărea până la urmă!

Am dat din cap la pieptul lui. Mâinile sale îmi apăsau uşor omoplaţii.

— Eşti sigură că te simţi bine?

Am încuviinţat încă o dată şi i-am simţit râsul în piept.

— Nu mi te-am imaginat niciodată ca pe-o fată care plânge pentru un inel.

Am tras încet aer în piept şi m-am desprins de el.

— Chiar era un inel drăguţ!

A râs sincer, mai tare de această dată, cu capul dat pe spate, ca de fiecare dată.

— Haide!

Şi-a petrecut un braţ pe după umerii mei în timp ce pornea spre scări, cu bagajul în cealaltă mână.

— Terminăm turul de prezentare?

Am râs şi eu lângă el.

— O să-ţi doreşti să fi ales hotelul.

Stăteam acum amândoi pe holul îngust care mergea de-a lungul întregului etaj al casei. Erau un dormitor principal cu baie proprie, plus două alte dormitoare, legate între ele printr-o baie comună.

— Asta e camera tatei, l-am informat, arătând către patul mediu şi dressingul vechi dinăuntru. L-am tras pe

Everett după mine şi am închis uşa când am trecut pe lângă ea, după care am continuat prezentarea: Aceasta a fost a lui Daniel, am zis eu la uşa următoare, însă şi-a luat deja mobila din ea.

Acum se transformase într-un loc de depozitare pentru lucrurile cu care tata nu mai ştia ce să facă: romane vechi, materiale de predare, cutii cu programe şcolare, cărţi de filosofie cu colţurile îndoite şi notiţe scrise cu caligrafia lui înclinată.

— Vom primi un tomberon săptămâna viitoare. Hai mai departe! Mi-am dres glasul: Asta e a mea!

Patul galben părea trist, iar camera arăta mult prea mică acum, că se afla şi Everett aici. Lui nu-i plăcea să stea nici măcar în micul meu apartament transformat în atelier; îmi imaginam ce părere are despre cameră.

— Poate ar trebui să stăm în cealaltă cameră? Are patul mai mare, a zis el.

— Eu *nu* dorm în patul părinţilor mei. O să dorm pe canapea, dacă e prea mic pentru tine.

S-a uitat la mine, apoi s-a uitat la pat.

— Vedem noi mai târziu!

•

Everett şi-a lipit telefonul de geamul maşinii şi a murmurat un „Aleluia!” sarcastic când am ajuns la jumătatea drumului către Grand Pines. Telefonul i-a ţiuit drept răspuns, descărcându-i e-mailurile acum, că reveniserăm pe tărâmul semnalului.

A cercetat rapid cu privirea împrejurimile înainte de a-şi îndrepta toată atenţia la e-mailuri.

— Ar trebui să ne întoarcem la toamnă! Pun pariu că e o privelişte pe cinste, a zis el.

Tap, tap, tap făcea ecranul telefonului în timp ce tasta pe el.

— Da! am zis şi eu, chiar dacă ştiam amândoi că n-o să ne întoarcem.

Toamna pare că vrea să se răzbune aici când pică frunzele – timp de două zile, când bate vântul, cad ca o ploaie pe jos de zici că-i o furtună, acoperind totul ca o pătură de nea.

— E mai drăguţ iarna! am spus eu.

— Hmm!

— Doar dacă nu încerci să ajungi pe undeva. Atunci şoseaua asta zici că-i trecătoarea Donner[1].

— Mmm!

Tap, tap, tap pe tastatură, apoi un *fâş* când a fost trimis mesajul.

— E şi un monstru acolo, am adăugat eu.

— Mmm! Stai! Cum?

[1] Trecătoare din munţii Sierra Nevada, aflată deasupra lacului Donner, unde, în iarna anilor 1846–1847, un grup de familii de colonişti a rămas blocat în urma unui lanţ de evenimente nefericite, astfel încât, până să sosească ajutoarele, patru luni mai târziu, din 87 de persoane mai rămăseseră în viaţă doar 48, recurgând inclusiv la canibalism pentru a supravieţui (n. tr.).

Am rânjit la el.

— Verificam doar.

•

Femeia care lucra la recepţia Grand Pines a început să se aranjeze niţel când am intrat noi pe uşă. Spatele drept, părul dat pe spate, pieptul scos în afară. Eram obişnuită cu asta, cu felul în care reacţionau oamenii când îl vedeau pe Everett.

Everett provine dintr-o veche familie înstărită din Philadelphia. Tot ce ţine de familia sa e aşa, precum clădirile vechi şi impunătoare, curţi cu piatră cubică şi case acoperită cu iederă. Şi, la fel cum e cazul şi cu Clopotul Libertăţii[2], imperfecţiunile le fac şi mai interesante. Mai demne de viaţa pe care le-a hărăzit-o soarta. Everett poate atrage tuturor atenţia, la propriu – chiar şi prietenilor săi, chiar şi mie. E ca o vrajă, o vrajă minunată, felul în care poate exprima autoritate fără să pară că o face pe şeful, încredere fără să fie încrezut. Îmi imaginez că membrii familiei sale au fost învăţaţi aceste lucruri aşa cum au fost învăţaţi să se târască pe când erau bebeluşi – *Să-i ştii pe clasici şi berea de calitate.* Perfect acordaţi, cu toţii, cu un tată care să ţâţâie imediat dezaprobator dacă deviau de la calea impusă.

Am rămas plină de încredere alături de Everett în timp ce intra cu paşi mari în Grand Pines. N-aveau nicio şansă cei de aici, şi o ştiam prea bine.

În timp ce mergea mai departe ca să se întâlnească cu directorul, femeia din spatele recepţiei a ridicat o sprânceană spre mine, apoi un colţ al gurii, zicând parcă: „Drăguţ!”

Am încuviinţat din cap. *Ştiu.*

Apoi privirea ei m-a luat în primire, ca şi cum m-ar fi desfăcut bucată cu bucată, făcându-mă să simt că hainele nu-mi veneau deloc bine, că părul nu-mi era aranjat aşa cum trebuie, şi mai ştiam şi că mâinile probabil încă îmi tremurau de la cofeină.

— Am venit să-l vedem pe tatăl meu. Patrick Farrell, am zis eu.

— Bine, sigur! a răspuns ea, ridicând telefonul.

---

[2] Liberty Bell, un simbol de referinţă al independenţei Statelor Unite, aflat în Philadelphia, Pennsylvania, care, se crede, a fost tras pentru a marca festiv citirea în public a Declaraţiei de Independenţă la 8 iulie 1776. A crăpat de mai multe ori de-a lungul timpului. Acum este adăpostit în Liberty Bell Center, sub un pavilion de sticlă, pentru a fi protejat (n. tr.).

Asistenta pe care o văzusem în prima zi m-a condus în salonul comun, unde tata îşi făcea de lucru cu un pachet de cărţi, un joc ce părea a fi Solitaire, dar care nu părea să urmeze vreo regulă pe care s-o înţeleg.

— Uite pe cine am găsit, Patrick! Pe fiica ta.

El a ridicat privirea, afişând un surâs mare şi sincer, iar eu mi-am simţit chipul făcând exact acelaşi lucru.

— Bună, Nic!

O propoziţie atât de simplă, de minunată!

— Eşti tare popular astăzi! a continuat asistenta, lăsându-ne singuri.

Am prins-o de braţ în timp ce dădea să plece.

— Cine a fost aici? Poliţia?

— Ce... Cine?

Rămăsese privindu-mi ţintă degetele încleştate pe mâneca ei, aşa că i-am dat drumul repede.

— Nu, bărbatul care vine aici la prânz!

Şi-a trecut palma peste mânecă, netezindu-i încreţiturile.

— Daniel? am întrebat, privind de la ea la tata.

Femeia a clătinat din cap.

— Nu, celălalt! Patrick, cine-i bărbatul care vine la prânz în fiecare vineri?

Tata bătea darabana cu degetele în masă şi se uita pe lângă, rânjind uşor.

— Nu îţi pot spune, Nic!

Am rânjit şi eu la asistentă, ca şi cum era o glumă. Destul de amuzantă, chiar.

— Tată, cine a fost aici?

— Nu am voie să-ţi spun.

A fost destul de insolent cât să şi râdă.

Asistenta i-a făcut tatei cu ochiul, apoi s-a întors spre mine.

— Un tip arătos. Ochi albaştri, păr şaten, mereu în jeanşi şi bocanci de lucru...

Am întors capul spre tata, care îşi mesteca interiorul obrazului.

— *Tyler?* am întrebat.

Asistenta l-a bătut pe tata pe umăr şi a plecat. El îşi adunase iar cărţile, iar acum era atent să le împartă între mine şi el. Habar n-aveam ce să fac cu mâna primită. Tata a lăsat un popă pe masă, părând să aştepte să zic ceva.

— De ce naiba ar veni Tyler încoace?

— De ce să nu vină Tyler? Ai depus cumva vreo cerere de exclusivitate în privinţa prieteniei cu Tyler Ellison? E rândul tău! a adăugat, făcând semn spre cărţile mele.

Am aruncat un as şi am încercat să-mi relaxez umerii, încercând să împiedic această discuţie să alunece prea iute departe de el.

— Ha! Nu mi-am dat seama că voi aveţi atâtea în comun!

Tata s-a încruntat când a ales altă carte, după care a lăsat jos un cinci de care.

— Fii atentă!

— Asta şi fac! Zi-mi ce vrea Tyler de la tine!

Mi-am mutat atenţia de la joc, încercând să-l fac să se concentreze.

El a ridicat din umeri, evitând contactul vizual.

— Nu vrea nimic. Doar vine încoace. A făcut semn spre mâna mea până ce am lăsat o carte la întâmplare, apoi a adăugat: E un puşti de treabă, Nic. Cred că îi place mâncarea de aici.

S-a uitat prin toată camera, ca şi cum ar fi devenit confuz pe moment.

— Sau poate îi place tânăra asistentă care lucrează aici vinerea. Habar n-am. Dar vine la prânz.

Am aruncat o privire peste umăr şi am văzut-o pe asistentă prin uşa deschisă cum pierdea vremea aproape de biroul de la recepţie. Era mai scundă ca mine, cu o uniformă banală, iar rujul îi era întins mult dincolo de linia buzelor, însă era atrăgătoare. Avea părul negru şi aranjat. Era tânără. Plină de viaţă.

— Şi nu trebuie să-mi spui şi mie? l-am întrebat.

— Categoric nu!

Doi de inimă neagră.

— Şi de ce, mă rog, dacă tot nu are niciun motiv specific pentru a veni încoace? Gândeşte-te şi tu, tată!

Doi de inimă roşie.

— Nu eşti atentă, a zis el în timp ce tăia teancul în două – nu ştiu dacă se referea la cărţi sau la Tyler.

Un grup nou de rezidenţi a venit înăuntru, iar câteva asistente au început să intre şi să iasă, cărând mape după ele. Ni se termina timpul. Tata a strâns teanc toate cărţile, iar eu mi-am aşezat o mână peste a lui.

— Tată, trebuie să discut cu tine!

— Credeam că asta facem, a spus el.

— Tată, ascultă-mă! Ne-am ocupat noi. Poliţiştii nu îţi pot pune întrebări. Să *nu îi laşi* să îţi pună întrebări. Să ne zici nouă imediat. Sau asistentei. Sau doctorului. Nu au voie să o facă. Nu eşti obligat să discuţi cu ei. Ai înţeles?

— Eu... Sigur că nu! N-o să-i las! a răspuns el.

Dar i-ai lăsat.

— Îmi doresc să fi fost un tată mai bun, Nic!

— Tată, nu...

— Chiar îmi doresc asta. Acum, că s-a terminat, îmi dau şi eu seama. Dar nu poţi da timpul înapoi, nu-i aşa?

Am clătinat din cap. *Nu, nu poţi.*

S-a bătut uşurel cu degetul într-o parte a capului.

— Asta e penitenţa mea, nu crezi?

Ca şi cum faptul că-şi pierdea minţile era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru că fusese un tată jalnic.

— N-ai fost egoist. N-ai fost rău.

Nu fusese în niciun fel. Mă făcea să râd, îmi oferise un acoperiş deasupra capului şi mâncare pe masă, şi nu ridicase niciodată mâna la mine, nici măcar vocea. Pentru o mulţime de oameni, asta îl făcea bun. Un tată bun. *Un om bun.*

S-a aplecat peste masă şi m-a luat iar de mână.

— Eşti fericită, Nic?

— Da! am răspuns.

Aveam tot ce-mi doream în Philadelphia. Aveam o viaţă întreagă acolo.

— Bun, bun!

L-am strâns de mână.

— Nu meriţi asta! i-am spus. Nimic din toate astea!

El a început să bată iar darabana cu degetele, repetând mişcarea de două ori, apoi s-a aplecat spre mine şi şi-a coborât vocea până la o şoaptă răguşită:

— Nic, ascultă-mă! Trebuie să plătesc! Trebuie!

— O să mă ocup eu de tot! i-am zis. Nu mai spune nimic! Nimic! Niciun cuvânt. *Nimănui.* Ai înţeles?

— Am înţeles!

Dar ştiam că asta n-avea să dureze decât în jur de-o oră.

— Trebuie să te concentrezi! Trebuie să-ţi aminteşti ce ţi-am zis!

— O să-mi amintesc, Nic!

Şi-a ridicat faţa spre mine, cu ochii că ai unui copil, aşteptându-mă să-i ofer explicaţii.

Mi-am coborât privirea la mâna mea aşezată peste a lui, observându-i petele de bătrâneţe ce-i punctau dosul palmei şi pistruii de pe a mea.

— Tată, vor să te ducă la secţie. Trebuie să nu mai vorbeşti cu ei. *Te rog!*

A deschis gura să zică ceva, dar eu am ridicat mâna ca să-l împiedic. Peste umărul tatei, l-am văzut pe Everett stând chiar la intrarea în cantină, privirea sa găsindu-mă imediat. Am ridicat mâna, iar tata mi-a urmărit privirea.

— Tată, vreau să cunoşti pe cineva. El e Everett, am adăugat când s-a apropiat.

Aminteşte-ţi cine e Everett. Te rog!

S-a uitat la Everett, apoi la mâna mea goală, şi a zâmbit.

— Sigur, sigur! Mă bucur să te cunosc, Everett!

Acesta a prins mâna tatei şi i-a scuturat-o.

— Şi eu mă bucur, Patrick! Îţi cer scuze că n-am putut veni de Crăciun.

Trebuia să luăm un avion, dus-întors, scurt, pentru o vizită din Ajunul Crăciunului înainte să petrecem restul sărbătorilor cu familia lui Everett, însă o furtună de zăpadă ne stricase planurile, şi nu mai reuşiserăm să o reprogramăm. Dar acesta era un detaliu pe care tata cu greu l-ar fi găsit printre amintirile sale. A scos un sunet indistinctibil, care lui Everett i-a sunat probabil a neplăcere.

Everett s-a întors spre mine.

— S-a aranjat totul, doar dacă nu cumva vrei să rămâi la cină?

Dintr-odată, am avut impresia că aveam iar şaptesprezece ani, că stăteam în bucătărie şi că tata mă întreba dacă plec sau rămân. „Plec”, îi spuneam eu. Mereu plecam. Eram deja cu un picior plecată imediat ce încetasem să mă mai conving că mama avea să supravieţuiască.

— Am o mulţime de treabă, am răspuns acum. Dar ne vedem mai târziu, tată!

Everett şi-a lăsat cartea de vizită pe masă.

— Le-am spus directoarei şi asistentelor de la birourile din faţă, dar dacă cineva încearcă să discute cu tine – indiferent cine –, îmi dai un telefon!

Tata a ridicat o sprânceană spre mine în timp ce mă pregăteam să plec. Când m-am uitat în urmă, el încă ne privea. Am clătinat din cap o dată, rugându-mă să-şi amintească.

Am dat o fugă la baie, în timp ce Everett stătea de vorbă cu femeia din spatele biroului de la recepţie. Am închis uşa cabinei şi am format numărul lui Tyler, senzaţia de nelinişte curgându-mi parcă prin vene.

— Răspunde, fir-ar! am murmurat, dar fireşte că n-a răspuns.

Mi-a trecut prin minte să sun la informaţii şi să obţin numărul de la Kelly's, ca să văd dacă e acolo. Dar din faţa uşii băii s-a auzit un ecou slab al vocii lui Everett:

— Ce spunea, mai exact, Patrick Farrell?

M-am năpustit imediat afară.

— Everett? am strigat, urmărindu-l cum se desprindea cu încetineală de biroul de la recepţie. Gata?

Bârfele! Cea mai primejdioasă parte a unei anchete. O adevărată infecţie, de care nu poţi scăpa. Un lucru care-mi era extrem de familiar, chiar şi înainte de slujba mea de consilier pentru elevi.

Sunt primejdioase, pentru că pornesc de la ceva adevărat, de la o sămânţă sădită în pământ, căpătând apoi viaţă proprie. Se amestecă laolaltă – adevărul şi ficţiunea iar uneori devine foarte greu să mai faci distincţie între ele. Uneori devine foarte greu să-ţi mai aminteşti care parte mai există cu adevărat.

Când a dispărut Corinne şi am epuizat locurile în care să căutăm, oamenii pe care să-i întrebăm şi pistele pe care să le urmăm, singurul lucru care le-a mai rămas celor din oraş au fost discuţiile.

Despre Corinne, despre Bailey şi despre mine. Nesăbuite, însetate de viaţă şi fără să ne gândim niciodată la consecinţe. Despre cum ne treceam câte o sticlă din mână în mână în poiana din faţa grotelor şi cum invitam băieţi înăuntru. Despre cum şterpeleam acadele din magazin (ca o provocare, mereu o provocare) şi nu aveam niciun respect faţă de proprietate sau autorităţi. Despre cum n-aveam nicio limită una cu alta, o încâlceală de membre, păr şi sărutări sub razele soarelui – „Făceau chiar şi schimb de iubiţi, să ştiţi".

Căci uitaţi-vă şi voi la probele astea care stau cuminte în cutie: Jackson o sărută pe Bailey; Corinne se dă la Tyler în timp ce eu mă uit la ei! Noi trei ne învârtim, imaginea devine neclară,

precum nişte fantome într-un câmp de floarea-soarelui. Iar eu, ieşită în afara roţii celei mari, urmărind cum se năpusteşte moartea spre noi. Locuiam prea aproape – prea aproape una de alta, prea aproape de o misterioasă margine, prea nesăbuite şi invincibile, prea naive în privinţa propriei noastre mortalităţi, prea, *prea.* Discuţiile: că poate noi singure o provocaserăm.

Poate că aşa şi e.

Iar de cealaltă parte a discuţiei: Daniel, Jackson şi, poate, Tyler, cei care ne urmăreau cu priviri îngrijorate. Cei care ne dădeau târcoale, urmărindu-ne, aşteptându-ne. Cei care-şi dădeau frâu liber furiei, cei care acţionau. Cei care se despărţeau de noi, cei care ne alungau când erau nemulţumiţi şi care, mai apoi, se întorceau pentru a o lua de la capăt.

Cine era, de fapt, surprins, când se uita din afară înăuntru?

După toate discuţiile, n-am înţeles cum de mai rămăsese vreunul aici.

•

Am condus încet din pricina strălucirii soarelui pe cale să apună şi a şoselei care se curbează treptat şi apoi brusc, fără niciun avertisment. Şi a căprioarei care te poate aştepta chiar acolo, încremenită exact pe banda despărţitoare dublă de culoare galbenă. Şi pentru că Everett îşi tot verifica e-mailurile şi semnalul poate că avea să se piardă chiar la următoarea cotitură.

Mă aşteptam să înceapă să înjure telefonul.

— Vrei să ne oprim iar la bibliotecă?

— Nu, a răspuns, rezemându-şi capul de geam. Poate aştepta până mâine.

— Ţi-e foame? l-am întrebat.

— Sunt lihnit.

— Bun! Cunosc un local. I-am aruncat o privire scurtă şi am adăugat: Acasă n-am decât mâncare de încălzit la microunde. Putem da mâine o fugă la magazin.

— Trebuie să te hrăneşti mai bine, a zis el. Mi se pare c-ai mai slăbit.

Judecând după cum cădeau pantalonii pe mine, probabil că avea dreptate. Fusesem ocupată, sărisem peste mese, îmi umplusem burta cu cafea şi suc, până începusem să simt acidul bolborosind şi atacându-mi stomacul. Mi se părea că totul are un gust metalic sau de stătut.

Am tras maşina în parcarea din spatele Kelly’s Pub, căci străzile din faţa acestuia erau deja pline cu maşini şi pentru că acela era locul în care parcau cei din oraş. Camioneta lui Tyler nu era acolo, însă motocicleta lui Jackson era într-un colţ.

Mulţimea de vineri seară era diferită de cea din timpul zilei. Studenţi veniţi de la facultate acasă şi căutând să-şi ocupe timpul cu ceva. Cei ieşiţi de la muncă şi dornici să dea pe gât niscaiva pahare înainte de-a se întoarce la familii. Însă mirosul era mereu acelaşi: alcool, grăsime şi parfum, totul amestecat cu sudoare.

Două persoane se ocupau de un bar plin cu oameni. Jackson se afla în celălalt capăt, alături de o femeie pe care o cunoşteam doar vag, o tipă cu un maiou prea strâmt şi un păr foarte drept, lung până în talie. Aceasta s-a uitat în direcţia mea când am intrat.

— Găsiţi-vă un loc! a zis ea, dând din cap în direcţia meselor, ca şi cum habar n-aveam cum funcţionau lucrurile pe-aici.

M-am strecurat la o masă de două persoane lipită de geam, având astfel cale liberă spre holul îngust unde se aflau scările ce duceau la apartamentele de deasupra.

— Aruncă tu o privire la meniu, iar eu merg să iau ceva de băut pentru amândoi! am spus, ridicându-mă.

Everett le-a făcut semn ospătarului şi ospătăriţei din local, însă am clătinat din cap.

— E mai rapid aşa. Crede-mă!

M-am îndreptat spre partea de bar unde se afla Jackson şi am bătut în tejghea, întrucât el stătea tot cu capul în jos.

— Iisuse, ce te-aduce azi pe aici, Nic? m-a întrebat cu un surâs înfumurat.

— Votcă tonică, i-am răspuns. Dublă.

— O zi grea?

— Şi apă.

Jackson s-a oprit şi s-a uitat peste umărul meu la Everett, care studia meniul cu mare atenţie în lumina chioară.

— Cine dracu îi ăla?

— Everett. Logodnicul meu, i-am răspuns, în vreme ce privirea injectată a lui Jackson revenea la mine. L-ai văzut pe Tyler? Trebuie să stau de vorbă cu el!

— Aşa că te-ai gândit să-ţi aduci logodnicul la el acasă? Asta-i o cruzime chiar şi pentru tine.

Am tresărit.

— E o urgenţă!

— Nu l-am văzut, Nic, a răspuns el, făcând să alunece băuturile în faţa mea. Dar asta – a înclinat din cap în direcţia lui Everett – nu e cea mai bună cale să-i atragi atenţia.

Am sorbit din băutură.

— Fă-mi o favoare! am continuat, arătând spre paharul cu votcă tonică. Continuă să tot aduci din astea.

La masă, Everett mă urmărea în timp ce dădeam comanda, iar după ce a plecat ospătăriţa, colţul gurii i-a rămas săltat în sus, deşi nu ştiam dacă responsabil era alcoolul sau cu totul altceva.

— Nu te-am auzit vorbind niciodată aşa cu cineva, în afară de mine, a zis el. E drăguţ.

Accentul meu n-a fost niciodată la fel de puternic ca al majorităţii celor de-aici. Tatăl meu nu era din zonă. Mama fusese, dar plecase la un moment dat. Mersese la şcoală, îl cunoscuse pe tata, se măritase cu el. Avusese o carieră, o viaţă întreagă departe. Dar se întorsese cu Daniel. Spunea că voise să-şi crească copiii acolo unde crescuse şi ea, unde locuiseră şi părinţii ei, unde muriseră şi unde fuseseră îngropaţi. Ea însăşi e îngropată acum lângă ei.

Când am plecat, a trebuit să învăţ să-mi ascund accentul, deşi era unul slab – să-mi retez cuvintele, să scurtez vocalele, să nu mai accentuez *I*-urile, să ascut *A*-urile. Să vorbesc cu o eficienţă firească. Până ce am ajuns să vorbesc ca şi cum aş fi putut fi de oriunde.

Accentul ieşea la iveală când mă îmbătăm, dar nu mă îmbătăm des. Acum nici măcar nu beam, dar tot mi se strecura în glas.

— Eşti chitită să mă îmbeţi şi să profiţi de mine, Nicolette? a întrebat Everett, iar eu m-am silit să zâmbesc.

Am petrecut mare din cină holbându-mă la uşa deschisă, iraţional de furioasă pe absenţa lui Tyler. Pe vizitele pe care i le făcuse tatălui meu, pe întrebările la care trebuia să primesc răspuns, pe felul în care îmi închipuiam că Tyler se uita la propriul telefon, văzând că eu îl căutasem şi hotărând să-mi ignore apelul.

Aproape ne terminaserăm burgerii, iar Everett tocmai sorbea ultima picătură din al treilea pahar cu votcă tonică, când a

apărut şi Tyler. S-a oprit o clipă, a cercetat mulţimea cu privirea de la intrare – zărindu-mă pe mine, zărindu-l şi pe Everett – şi apoi a dispărut.

— Mă întorc imediat! am zis eu. Baie.

Everett stătea cu spatele la uşă, aşa că nu m-a văzut făcându-mi loc prin mulţime şi cotind la dreapta în hol în loc să mă îndrept către cealaltă parte a barului, unde se afla baia.

— Hei! am strigat, însă Tyler a continuat să urce scările. Trebuie să vorbesc cu tine!

S-a oprit pe trepte, dar nu s-a întors spre mine.

— El e?

Am tropăit pe scări în urma lui, coborându-mi glasul:

— Ai fost la tata în vizită? De ce îmi vizitezi tatăl?

S-a întors şi ne-am trezit foarte aproape unul de altul. M-am lipit cu spatele de balustradă.

— Poftim? Am o lucrare în apropiere. Trec o dată pe săptămână şi luăm prânzul împreună. Îi prinde şi lui bine un pic de companie. Iar eu sunt aproape de el.

— Îi prinde bine un pic de companie? Încerci să mă faci să mă simt vinovată?

— Nu! Nu încerc să te fac să te simţi în niciun fel.

A părut să bage de seamă cât de aproape stăteam unul de altul, aşa că a tras aer în piept şi a făcut un pas îndărăt.

— Mama ta a murit, iar el n-a mai fost acolo pentru voi. Cunosc, eram acolo. Înţeleg. Nu-i datorezi absolut nimic. Nu te învinovăţeşte nimeni.

— Nu de asta... Am o slujbă şi-o viaţă. Nu mă pot *opri* pur şi simplu pentru că tata a băut practic până n-a mai ştiut de el.

A încuviinţat din cap.

— Bine, Nic! Nu trebuie să mă convingi pe mine. Aşa că merg în vizită la el. E alegerea mea, să ştii!

— A zis că nu trebuie să-mi spună nimic, am continuat eu, căci acel aspect trebuia să aibă o anumită importanţă.

Mă simţisem ca şi cum Tyler voia să ascundă ceva faţă de mine, iar acum eram absolut sigură.

— Despre ce discutaţi? Ce ţi-a spus?

Şi-a dat capul pe spate, fixând tavanul cu privirea.

— Despre nimic. Pur şi simplu... vorbim. Nu trebuie să-ţi spun nimic din cauza asta, Nic. *Acesta* e motivul.

Mi-am înfipt un deget în pieptul lui.

— Să nu mă minţi!

Şi-a mişcat falca dintr-o parte în alta.

— Nu te mint! Şi o ştii şi tu.

Pe vremuri, eram sigură de asta. El era cel în aveam cea mai mare încredere. Însă un lucru era cert: îmi ascunsese faptul că merge în vizită la tata şi nici nu voia să aflu.

— Spune-mi de ce, Tyler!

— Las-o baltă, nu-i nimic de zis! S-a apropiat cu un pas de mine şi a adăugat: El e familia ta, iar tu erai a mea. Ai plecat, însă el a rămas. Eu nu renunţ pur şi simplu la oameni atunci când nu mai am nevoie de ei. Asta-i tot, Nic!

Mi-am înconjurat talia cu braţele. „Când nu mai am nevoie de ei”.

— N-am mai fost *a ta* de zece ani. El nu mai e problema ta. Asta-i tot, nu crezi?

O clipă, am crezut că o să mă contrazică. Că o să-mi spună toate motivele pentru care mă înşelam, toate chestiile pe care nu le înţelegeam. În schimb, a râs. A râs cu ochii închişi, iar ce-a ieşit aducea cu o grimasă.

— Bine! Nicio problemă! A făcut un pas în spate, apoi a scos la iveală un inel pentru chei, adăugând: Zece ani, ai? Aş fi jurat că n-a trecut chiar atât de mult.

A scos o cheie de pe inel – *pe a mea* – şi mi-a aruncat-o, dar am lăsat-o să zăngănească pe scări, reverberând în timp ce tot cădea.

— Auzi, eu mai am nişte treabă de făcut. Fă-mi plăcerea şi stai departe!

Apoi am simţit-o – pumnul în stomac –, senzaţia că îmi scapă ceva de mare importanţă, că nu dibuiesc despre ce-i vorba. Din nou.

Am ridicat mâna, ca să-l opresc, însă avea ochii închişi.

— Ia-l de-aici! Vreau să cobor şi eu la parter şi să beau un nenorocit de pahar, şi nu vreau să fiu nevoit să-i văd moaca!

— Tyler...

— Nu, Nic! A făcut un gest spre bar, adăugând: Nu pot...

Şi-a lăsat mâna să cadă.

— Uite, hai să ne facem viaţa mai uşoară! Mi-ai cerut să te las în pace, iar acum îţi cer şi eu să faci acelaşi lucru. Asta vrem amândoi, nu-i aşa? Simplu!

Şi iată-mă acolo, o fată de optsprezece ani care se desparte de iubitul ei. Caracterul definitiv al unei bucăţi de metal reverberând pe beton pe nişte scări sordide. N-am mai avut parte de acest moment, şi poate că a fost vina mea că m-am furişat sau a lui, pentru că s-a prefăcut că n-am făcut-o, însă nu ne-am despărţit niciodată în mod oficial. E o prostie că mă gândesc la asta tocmai acum. Că acele momente disparate alcătuiesc cea mai lungă şi mai importantă relaţie a mea de până acum. Că poate am rămas totuşi împreună în toţi aceşti zece ani, căci nu ne-am despărţit niciodată cu adevărat. Ci doar am plecat. „Renunţ la oameni când nu mai am nevoie de ei”.

Aceasta e senzaţia pe care n-am putut să o îndur pe atunci. Motivul pentru care m-am furişat în toiul nopţii, fără să-mi iau măcar la revedere. Dar zece ani nu schimbă mare lucru, nu împiedică apariţia senzaţiei de ameţeală, nu schimbă expresia de pe chipul lui.

M-am întors cu spatele, ca să nu vadă ce îmi făcuse şi mie.

Am bâjbâit după cheie, apoi m-am întors cu paşi mari în bar, după care am plesnit cu palma în tejgheaua barului.

Jackson s-a uitat la mine cu coada ochiului.

— Aşa bine a mers, ai?

— Nu fi nemernic! i-am cerut. Te rog!

A aşezat un pahar cu votcă pe tejghea.

— Din partea mea! Trebuie să pleci! Am luat paharul, dar el m-a prins de braţ, adăugând: Pe bune. Pleacă!

De data asta am dat pe gât jumătate de pahar înainte să mă întorc la masă.

— Haide!

A trebuit să-l târăsc pe Everett înapoi la maşină; depăşise deja cu mult limita. Am scotocit prin poşetă ca să-mi găsesc cheile, iar Everett m-a încadrat cu mâinile pe acoperişul maşinii.

— Bună! a zis când am ridicat privirea la el.

M-a sărutat, lovindu-şi dinţii de ai mei, iar o mână i-a alunecat în josul trupului meu.

— Păstrează-ţi ideea! i-am spus, împingându-l în spate.

Apartamentul lui Tyler dădea înspre parcare, iar eu nu eram, după cum insinuase Jackson, „chiar atât de crudă”.

— Cred, a continuat el, că m-am îmbătat.

— O descriere destul de precisă, am replicat, ajutându-l să se aşeze pe scaunul pasagerului.

S-a oprit, cu mâna pe umărul meu şi cu privirea întoarsă spre clădire.

— Ne urmăreşte cineva, a zis.

— Intră în maşină, Everett!

— Totuşi, am avut toată ziua această senzaţie.

S-a clătinat uşor, apoi s-a aşezat pe scaun.

— Că ne urmăreşte cineva. Tu n-ai simţit-o?

— Nu eşti tu obişnuit cu pădurea, i-am răspuns.

Însă un fior mi-a urcat pe spate, căci o simţeam şi eu. Simţeam ochi în pădure, în spatele ferestrelor întunecate, îi simţeam peste tot.

•

Felinarul se mişca iar pe veranda din faţă, proiectând umbre şi năluci.

— Locul ăsta e plin de capcane în întuneric, a zis Everett, venind în urma mea pe alee.

— E plin de capcane când eşti beat, am replicat eu, conducându-l înăuntru.

Everett s-a prăbuşit practic pe canapea, cu capul îndreptat spre tavan.

— O să doară al naibii de dimineaţă.

— O să fac un foc, am spus eu.

— O să fie ca într-un cuptor.

— E răcoare noaptea, am replicat. Odihneşte-te!

În timp ce el zăcea acolo, cu ochii închişi şi cu braţul atârnat într-o parte ca o păpuşă din cârpe, am verificat toată casă, fereastră cu fereastră, uşa din spate cu scaunul ei proptit sub clanţă şi fereastra fără zăvor de la dormitorul meu. Totul părea la locul lui. În final, am mers la uşa dressingului din dormitorul principal, plimbând prin interior lanterna mobilului meu. Aerisirea din dressingul tatei era exact cum o lăsasem, dar cât avea să mai rămână aşa?

— Nicolette? a strigat Everett de jos.

Nu mai aveam timp.

— Vin! i-am răspuns.

L-am ajutat pe Everett să se bage în pat şi am reuşit să-i scap când încerca să mă tragă sub el.

— Mă întorc imediat! i-am zis.

Am desfăcut şuruburile grilajului de ventilaţie şi am luat jurnalele şi hârtiile la parter, unde m-am aşezat în faţa focului

vioi. Am frunzărit tot-jurnalele dovedindu-se mai degrabă registre – şi am simţit cum piesele puzzle-ului se aşază preţ de o singură clipă. Şi bucăţile de hârtie rămase: descrieri ale bijuteriilor mamei, bonuri de cumpărături sau liste cu şiruri de achiziţii de la magazine de amanet. Am smuls paginile din jurnal, le-am mototolit şi le-am azvârlit în foc, urmărind cum li se încreţeau marginile, devenind negre.

Apoi am scos hârtiile din sertar, aşezând pe masa pe care mâncam toate bucăţile cărora încercam să le găsesc un înţeles. Extrageri de la bancă. Chitanţe subliniate cu evidenţiatorul. Le-am ars pe toate. S-au transformat în cenuşă, în nimic, în fum. Nu mai aveam timp să studiez în amănunţime, să încerc să înţeleg treptat, uşor. Se întorcea răzbunându-se, precum frunzele toamna. Îşi schimbau culoarea, ca o avertizare, apoi, când vântul prindea putere, începeau să cadă.

Cu o zi înainte

ZIUA 11

Adolescenţii împrăştiaţi prin toată poiana au adormit în cele din urmă, iar eu mi-am făcut loc cu grijă prin tabăra lor, păşind peste cutii de tablă goale şi saci de dormit, îndreptându-mă către grote. Zorii îşi făceau deja apariţia printre copaci, cerul căpătând o nuanţă de un roz decolorat, însă întunericul parcă îmi dădea cu tifla de la intrarea în grote. Timpul încetează să mai existe acolo. Prea multe cotituri pentru ca lumina să mai poată pătrunde. Distanţa e prea mare. Trebuie să te mişti pipăind, din instinct. Cu mâinile pe talia lui Tyler, urmând paşii lui, cu râsul lui Corinne reverberând din adâncuri...

Acum zece ani, aceste grote ne aparţineau nouă.

De la mine de-acasă, cu maşina, sunt la mai bine de şaisprezece kilometri distanţă, dar prin pădure sunt mai degrabă trei sau patru kilometri. Corinne, eu şi Bailey o luam pe aici înainte de-a ajunge la vârsta necesară pentru a conduce o maşină. Nu doar către grote. Asta a venit după. Asta era întotdeauna provocarea. Mai întâi a fost poiana unde ne întâlneam toate trei, exact cum procedează acum puştii ăştia.

Locul era administrat şi întreţinut de o firmă privată, dar acum era abandonat şi pe jumătate sălbăticit, însă instalaţiile sanitare din clădirea cea veche unde se aflau toaletele erau încă funcţionale. Locul perfect pentru focuri de tabără sau petreceri. Le aparţinea tinerilor şi, la fel ca o vrajă, îl dădeau uitării de îndată ce plecau mai departe.

Ne strecuram pe porţile ruginite ale grotei, urmând cărarea încadrată de funie până în adâncuri, mergând cât de departe cutezam. Cu lanternele stinse, cu fiori reci pe şira spinării, simţind o bătaie pe umăr: „Adevăr sau provocare...”

În întuneric, eram doar mâini, râsete şi şoapte. Ne agăţăm una de alta sau ne lipeam cu totul de pereţii umezi, încercând să rezistăm mai mult decât toţi ceilalţi. Pretinzând că vedem fantome, pretinzând că *suntem* fantome, până când cineva ceda şi-şi aprindea lanterna.

•

Tururile oficiale în interiorul grotei se opriseră cu o generaţie în urmă, după ce avusese loc un accident. Un cuplu se pierduse de grup, rătăcindu-se în bezna totală, şi doar unul supravieţuise până dimineaţă. Femeia alunecase pe rocile umede şi se lovise la cap, iar soţul ei nu mai izbutise s-o găsească în întuneric. Tot dăduse roată grotei târându-se pe palme şi pe genunchi, umblând în cerc şi strigându-i numele, dar fără să mai poată ajunge la ea. Strigase după ajutor din spatele porţii încuiate, însă pădurea cea nesfârşită îi înghiţise rugăminţile. Te poţi dezorienta uşor acolo, jos – pare improbabil să rămâi blocat în aceeaşi peşteră şi să nu-l mai găseşti niciodată pe celălalt, dar, dacă ai fost vreodată acolo, înţelegi perfect. Se poate întâmpla.

O găsiseră într-o baltă alcătuită din propriul sânge, iar pe el, la nici douăzeci de metri distanţă.

Explorau un tunel îngust aflat în afara rutei oficiale. Nu băgaseră de seamă că plecaseră toţi până ce nu se stinseseră luminile. Bâjbâiseră înapoi până în grota principală, căutând cărarea cu funie pentru a o urma până la intrare. Şi atunci, ea se pierduse de el.

Fireşte, asta era povestea lui. Dar existaseră zvonuri, şoapte, care se tot perpetuaseră. Că el o omorâse. Că aşa-şi plănuise. Sau că fusese un accident, o răbufnire de pasiune, o împingere prea puternică. Sau, după cum ne spunea Daniel: monstrul îl împinsese să o facă. Acesta trăia în pădure, iar aceasta era casa

lui, şi-ţi vorbea doar într-o şoaptă ce părea ecoul propriilor tale cuvinte.

Oricum ar fi fost, locul era închis acum, generatorul nu mai avea combustibil, iar şirul de becuri era stins de tot – şi, odată cu el, se stinseseră şi veniturile oraşului. Atracţiile turistice existau din belşug pe atunci. Cu grotele aproape, cu munţii de jur împrejur şi cu râul care tăia oraşul în două. Ferma Johnson era şi ea aproape, cu câmpul ei de floarea-soarelui la o distanţă uşor de parcurs cu maşina – oamenii se opreau pe marginea drumului şi pătrundeau în mijlocul lor ca într-un labirint, cu aparatele foto atârnate la gât.

Încă ne mai aminteam acele imagini, priveliştea, *stilul de viaţă* care stârnea curiozitatea oamenilor. Însă oraşul aflat la treizeci de kilometri distanţă avea o cale ferată cu un trenuleţ ca-n desene animate şi organiza excursii de o zi, şi mai avea şi râul şi munţii, era aproape de Ferma Johnson şi, prin urmare, ne fura toţi vizitatorii.

Prinseseră în rocă porţile de metal chiar în gura grotei, le legaseră cu lanţuri şi cu un lacăt, de care atârnaseră apoi un semn: *Pericol. Interzis. Păstraţi distanţa!*

Ca o tentaţie, ca un adevărat de blestemat de Reflector al lui Batman care proiectează pe cer: „Tineri! Veniţi încoace!”

Şi normal că veneam.

Porţile şi lacătul erau mai mult pentru spectacol. Toată lumea cunoştea pe cineva care cunoştea pe cineva care avea o cheie. Probabil că existau vreo opt copii ale cheii în uz la momentul când am absolvit noi, transmise mai departe ca într-un ritual de trecere, de la anii mai mari la cei mai mici – provocările, pariurile, intimitatea întunericului din săli pierzându-şi farmecul după absolvire. Când cei care căutau intimitate şi secrete depăşeau momentul pereţilor reci şi al podelelor umede şi treceau la motelul aflat la jumătatea distanţei dintre oraşul nostru şi următorul.

Când a dispărut Corinne, poliţiştii n-au reuşit să caute peste tot. Pur şi simplu zona era prea vastă, iar ei aveau prea puţine resurse, până ce au venit ajutoarele de la poliţia statală. Mai ales pentru o tânără de optsprezece cunoscută pentru farsele ei. N-au reuşit să elimine complet posibilitatea ca ea să fi fugit.

Însă grotele se aflau aproape de principala şosea aflată între bâlci şi oraşul nostru, un drum de acces doar pe jumătate

asfaltat pe vremea alocărilor financiare de la comitat. Un loc convenabil pentru a te debarasa de un cadavru.

Jackson a fost cel care le-a sugerat poliţiştilor să ne împartă în grupuri de căutare la două zile după dispariţia lui Corinne: „A verificat cineva grotele?” N-aveau cum să *nu* le verifice. Nu cu noi, toţi, suflându-le în ceafă, gata să ne aventurăm din propria iniţiativă, înarmaţi cu lanterne, disperare şi o cheie ilegală.

Eram acolo când au intervenit poliţiştii; Bailey lângă Jackson, cu faţa înfiptă în pieptul lui, el având deja tricoul mânjit de machiajul ei; Tyler, cu degetele împletite cu ale mele, strângându-mă prea tare; Daniel, cu braţele încrucişate la piept, bosumflat şi cuprins de nelinişte. Poliţiştii veniseră cu o unealtă uriaşă pentru tăiat lanţuri, însă nu mai aveau nevoie de ea. Lacătul era descuiat, lanţul era desfăcut, poarta atârna uşor întredeschisă, iar întunericul ne tachina.

Jimmy Bricks a intrat cu o lanternă enormă în mână, iar agentul Fraize încerca să ne ţină la distanţă, în vreme ce ne strângeam tot mai mulţi. Am aşteptat la nesfârşit, anticiparea strângându-mi parcă gâtul, iar aerul de vară părând prea dens şi sufocat de mirosul de putreziciune.

Au stat acolo jos mai bine de o oră, însă singurul lucru pe care l-au adus înapoi a fost inelul.

Inelul era splendid, de-a dreptul unic. Benzi înguste de argint întrepătrunse, strângând între ele un şir de pietre albastre minuscule. L-au aruncat pe masă, în faţa mea, a doua zi, închis într-o pungă de plastic sigilată.

— Uită-te mai bine la el! mi-a cerut agentul Fraize.

O parte dintre pietricele erau înnegrite, acoperite cu sânge uscat. Am închis ochii şi am clătinat din cap.

— Nu-i al ei! i-am zis.

În săptămânile următoare, au încercat să dea de urma proprietarei inelului – am auzit de la agentul Fraize, care era căsătorit cu secretara şcolii, care le-a zis membrilor clubului ei de lectură. Au încercat să facă legătura cu Corinne, apoi cu Jackson, cu un bon sau o carte de identitate de la un magazin de amanet. Însă inelul a apărut exact cum dispăruse Corinne.

Din nimic.

În nimic.

Bailey zicea că nu e al lui Corinne. Jackson zicea că nu e al lui Corinne. Însă poliţia se agăţa de acea idee, cum că exista ceva

ce noi nu ştiam despre ea. Ceva care o făcuse să se ducă acolo, după care ea se impregnase în pereţii grotei – oasele i se preschimbaseră în rocă netedă, dinţii, în piatră zimţată, hainele i se dezintegraseră în beznă –, singurul lucru rămas în urmă fiind metalul unui inel şi sângele lipit de el.

Din ce alt motiv le-ar fi zis Jackson poliţiştilor să caute acolo? Asta fac cei vinovaţi atunci când vina ameninţă să-i copleşească. Stă în natura omului să vrea să se descarce. Să fie absolvit de vină.

Apoi blocaseră încă o dată grotele: lanţuri noi, poartă nouă, lacăt nou. Fără chei. Din ce ştiu eu, n-au mai fost deschise în ultimii zece ani.

•

Credeam că pentru asta veniseră aici noaptea trecută puştii care dormeau acum în poiană. Credeam că se aflau aici ca să o caute pe Annaleise, la fel cum şi noi o căutaserăm pe Corinne. Că poate şi ei ştiau mai multe, ceva ce erau prea speriaţi să spună. Dar nu era cazul.

Am scormonit pământul când a dispărut Corinne. Când poliţia n-a mai putut, când n-a mai vrut, noi am continuat să căutăm. Ne-am aruncat atât de adânc în dispariţia ei, că unii dintre noi n-au mai izbutit niciodată să iasă la liman.

„Monstrul trăieşte acolo”, spunea Corinne. După care mă prindea de mână şi mă trăgea înăuntru, râzând până rămânea fără aer. „Vino să ne găseşti!” striga ea, apoi auzeam paşi – ai lui Jackson sau ai lui Tyler –, mici raze de lumină proiectate pe podea în timp ce ne aruncam iute din calea lor.

Am rămas acum în faţa acelor porţi, înconjurând cu mâinile barele de fier ruginit şi ascultând cum briza se năpustea prin beznă şi-şi trimitea ecourile într-un urlet gutural. Lacătul era încuiat, iar lanţul era acoperit de un strat de muşchi aspru care s-a desprins prea uşor, mânjindu-mi palmele.

Am urmărit conturul lanţului până la lacăt. Am tras de bare, însă acestea nici nu s-au clintit pe piatră. Abia au scos vreun zgomot, în vreme ce lacătul şi lanţul continuau să reziste. Degetele mi s-au încleştat în jurul barelor şi m-am apropiat şi mai mult, lipindu-mi cu totul faţa de fier şi aţintindu-mi privirea la locul în care lumina dispărea după colţ.

— Alo? am şoptit, ascultând cum cuvântul ricoşa din pereţi. Mi-am dres glasul şi am mai încercat o dată: Annaleise?

Nimic în afară de vocea mea ce-mi răspundea la strigăt.

Am încercat porţile dintr-un alt unghi, trăgând de barele de metal paralele cu stânca, pentru a vedea dacă cedează, dacă alunecă. Am strâns barele şi le-am scuturat cu putere, până ce-am auzit o fată murmurând în apropiere:

— Ai auzit?

M-am strecurat între copaci înainte ca ea să bage de seamă.

•

Am avut un moment de panică – simţind că n-am să mai fiu în stare să găsesc drumul înapoi spre casă fără o cărare pe care să o pot urma. Trecuse atât de mult de când fusesem aici de una singură: Dar mi-am amintit tot. De la cărarea bătătorită care ducea la poiana unde mă întâlneam cu Tyler, până la zgomotul râului, de care mă lăsam condusă până ajungeam acasă.

Valul de căldură nu încetase, aşa că eram asudată şi murdară când am sosit în curtea din spate a casei mele.

Când am văzut maşina lui Daniel parcată pe alee, am încremenit la marginea pădurii. Am mers până la uşa din spate, care ducea în bucătărie, încercând să găsesc un motiv pentru care se afla aici. L-am auzit vorbind la telefon, pantofii săi umblând de colo-colo pe podeaua din lemn solid.

— Doar spune-mi dacă ea e acolo!

O pauză. Alţi paşi.

— Termină cu prostiile! Doar spune-mi dacă e în regulă. Ne-am certat, şi... ea... Habar n-am! Nu se simte bine!

Paşii au continuat.

— Nu, am venit încoace, maşina ei nu-i aici... Toate căcaturile ei sunt aici, dar ea a dispărut.

— Daniel?

Am împins uşa din spate, la fel cum procedasem când ieşisem.

El s-a ivit de după colţ, cu telefonul la ureche.

— Nu mai contează! a spus, strecurându-şi telefonul înapoi în buzunar. Bună, Nic! a adăugat lent şi măsurat, cu mâinile în şolduri şi mimând o atitudine relaxată. Unde-ai fost?

— Am ieşit la o plimbare.

Privirea i-a rămas aţintită la hainele mele, aceleaşi de ieri, ceea ce l-a făcut să se încrunte.

— În pădure?

— Nu! am răspuns. Pe şosea! Mi-am dres glasul şi am adăugat: Hei, ştii cumva dacă cineva a verificat şi grotele?

Ridul dintre ochi i s-a adâncit, iar colţurile gurii i s-au lăsat în jos.

— Ce tot zici acolo?

— Grotele. Poliţiştii s-au uitat măcar o dată înăuntru?

Daniel mi-a mai aruncat o privire din cap până-n picioare, făcându-mă să-mi încleştez pumnii pentru a ascunde ţărâna şi muşchiul.

— Cred că ar trebui să-i lăsăm să-şi facă treaba, a răspuns el. Nu ajută pe nimeni să ne băgăm şi noi.

— Orişicât. Cineva ar trebui să verifice.

— Nic, a continuat el, fluturând din mână, am venit să discut cu tine!

Şi-a răsucit gâtul. O clipă, am crezut că se pregăteşte pentru o scuză, aşa că m-am pregătit să-i urmez exemplul.

— În legătură cu tata. Am veşti bune şi veşti proaste.

Neah, se pare că nu!

— În primul rând, a zis Daniel, avem o dată pentru proces.

Aveam două declaraţii oficiale care depuneau mărturie în favoarea incapacităţii totale a tatei şi o cerere pe care Everett mă ajutase să o depun, ce îl numea pe Daniel tutore primar, apoi pe mine, în cazul în care murea Daniel.

— Dar va mai dura încă două luni.

— Două luni? am întrebat.

— Da! Iar dacă tata refuză să semneze actele pentru a scoate casa la vânzare, va mai dura până după procesul care mă va numi tutorele lui ca să o putem pune pe piaţă.

— O să stau de vorbă cu el!

Daniel şi-a dres glasul.

— Poate ar trebui să pleci acasă.

Ochii mi-au rămas pironiţi într-ai lui. Îmi spunea mereu dacă să rămân sau să plec, şi voiam să aflu motivul. De ce voia să plec.

— Credeam că vrei ajutorul meu. Tu mi-ai zis. Mi-ai zis că vrei să vin.

— Mă descurc, a răspuns el, cu chipul impenetrabil.

Imposibil de citit. Tipic Daniel!

— O să stau de vorbă cu tata! am insistat. O să semneze actele! Vom vinde casa!

A încuviinţat din cap. Privirea i-a rămas fixată la pădure.

— Ia-ţi telefonul cu tine data viitoare când ieşi! Ca să nu-mi fac griji!

•

În primul rând al parcării de la Grand Pines se afla o maşină de poliţie, iar eu, din instinct, am parcat în spate. Ştiam că mă comport iraţional, dar chiar şi-aşa...

Poliţistul a ieşit din clădire chiar când coboram din maşină, aşa că am rămas lângă ea, răsfoind iarăşi hârtiile. Exista ceva vag familiar la mersul lui, cu privirea pironită la pantofi şi cu mâinile vârâte în buzunare. Ceva la părul brunet-închis tuns perfect, sub care se vedea pielea maro-deschis – „scorţişoară", obişnuia să spună Jackson când se referea la Bailey. Ca şi cum grupul etnic de care aparţinea ea avea un miros sau o aromă anume.

— Mark? am strigat, îndepărtându-mă de maşină. Mark Stewart?

Poliţistul căruia Annaleise îi lăsase un mesaj chiar înainte să dispară: *Am câteva întrebări despre cazul Corinne Prescott. Putem stabili o oră ca să discutăm?*

Mark Stewart. *Aici!*

A încremenit la jumătatea drumului rămas până la maşină, izolat parcă pe liniile albastre ale unui loc de parcare pentru handicapaţi. Am fugit uşor spre el, şlapii din picioarele mele plesnind cimentul, iar hârtiile alunecându-mi din teancul strâns la subraţ. Le-am prins mai bine între cot şi mijloc, cu inima bubuindu-mi în piept.

— Nic Farrell? Îţi aminteşti?

Ochii i s-au mărit de surpriză, însă expresia i-a fost înlocuită repede de o încuviinţare şi un surâs.

— Bună, Nic! Uau, au trecut...

A lăsat ideea să plutească în aerul dintre noi.

— Da! am zis. Dumnezeule, ce te-ai înălţat!

I-am cercetat chipul cu atenţie, însă se închisese complet, devenind şi familiar, şi de necitit, totodată. Bailey era mereu cuceritoare, genul de persoană de la care nu-ţi mai poţi smulge privirea, indiferent de câte ori ai mai văzut-o. Mama lor era japoneză – tatăl ei o cunoscuse acolo în timpul celor patru ani petrecuţi în marină – şi încă mai avea acel stil de-a vorbi cam pedant pe care Bailey îl putea imita la perfecţie.

Aceeaşi combinaţie la fratele ei – părul brunet, ochii căprui, pielea ca de scorţişoară – avea cumva un efect total opus. Se pierdea în mulţime, îl uitai repede. M-am întrebat dacă el şi Annaleise fuseseră apropiaţi. Dacă el ştia ceva mai multe lucruri, pe care le păstra doar pentru sine însuşi. Cum ar fi motivul pentru care întrebase ea, în primul rând, despre cazul Corinne Prescott.

Mark avea paisprezece ani când am plecat eu. Singurul lucru pe care mi-l amintesc cu adevărat despre personalitatea lui era că se comporta excepţional de stângaci, în felul acela lipsit de maturitate tipic băieţilor, în propria casă. Afară, era posomorât şi tăcut. Iar când mă loveam de el în faţa casei sale, departe de familia sa, roşea când mă vedea, ca şi cum îl jena faptul că îi cunoşteam şi cealaltă versiune.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat.

Obrajii i-au căpătat o nuanţă purpurie, aşa că m-am bucurat că încă mai aveam acest efect asupra lui. Avea să-l determine să supracompenseze prin dezvăluirea de informaţii suplimentare.

— Am primit un pont, a răspuns el, privind pe lângă mine. De la o asistentă. Despre o potenţială infracţiune. Ni s-a cerut să-i dăm curs.

Am încuviinţat, încercând să-mi potolesc mâna şi să-mi liniştesc respiraţia.

Ar putea fi oricine? Câţi pacienţi se află aici? Ce scria în broşura aia? 620? Poate 260. Chiar şi-aşa, o şansă mai mică decât unu la sută.

— Şi ce-ai mai făcut? Locuieşti tot în oraş?

— Neah! Doar muncesc acolo. Stau la câţiva kilometri de Bailey. O zonă drăguţă. Doar o ştii!

Se comporta de parcă aş fi ştiut ceva despre Bailey. Habar n-aveam unde locuieşte sau cu ce se ocupă. Nu voiam să pun întrebări, să atrag atenţia asupra stânjenitorului adevăr: nu mai vorbeam cu Bailey. Încetaserăm după dispariţia lui Corinne. Nici măcar o dată de atunci încoace.

Cutia aia din secţia de poliţie? Le face oamenilor anumite lucruri. Te face să spui lucruri despre ceilalţi. Devine o înregistrare permanentă a trădării tale, cu semnătura ta imediat sub ea.

— Păi, am adăugat, mă bucur că te-am văzut, Mark!

Ajunsesem deja aproape la uşă, când m-a strigat:

— Hei, Nic, a spus el, folosind un glas pe care nu i-l mai auzisem până acum: glasul de poliţist. Mai rămâi o vreme în oraş?

Am ridicat din umeri.

— Mă ocup de nişte chestii neterminate.

Am strâns şi mai tare hârtiile, ca să-mi opresc mâinile din tremurat.

Nu m-a întrebat de ce mă aflam aici sau pe cine vizitam.

Ştia deja.

Imediat ce s-au închis uşile în urma mea, m-am repezit spre salonul tatălui meu.

•

Tata părea deosebit de rătăcit astăzi sau zguduit, sau amândouă, mai degrabă.

Stătea pe marginea patului, holbându-se la perete şi legănându-se uşurel înainte şi înapoi. Am ciocănit în uşa deschisă, însă nu mi-a răspuns.

— Tată? am strigat.

S-a întors ca să se uite la mine, apoi a revenit la perete şi la legănatul lui. Se închidea deja în sine.

Nu exista niciun pericol iminent. Niciun motiv pentru care directoarea să-l sune pe Daniel sau să programeze o întâlnire ca să-şi detalieze preocupările la adresa lui. Pesemne că erau destul de mulţumiţi de propriile persoane.

Dar, pentru mine, toate astea erau şi mai înfricoşătoare. El nu se agăţa cu ghearele de propria sănătate, nici nu se lupta să înţeleagă şi nici nu se înfuria din pricina sentimentului de rătăcire. Pur şi simplu, renunţa.

Pe peretele de vizavi de pat se aflau poze cu noi, cu mine şi cu Daniel, cu asistentele şi cu doctorii, oameni de care lui n-ar fi trebuit să-i fie teamă. Oameni pe care ar fi trebuit să şi-i amintească. În clipa de faţă, privea drept prin ei. M-am aşezat lângă poza mea. În ea, aveam părul mai scurt şi zâmbeam, iar tata îmi înconjura umărul cu un braţ. Poza era de anul trecut, când îl aduseserăm aici, şi fusese făcută chiar în această cameră, pentru că nu găsiserăm nicio poză mai recentă cu noi doi. *Cu fiica, Nic,* era notat dedesubt cu scrisul de mână al lui Daniel.

Tata continua să se legene. Mormăia ceva – repetând cuvinte pentru el însuşi, legate unul de celălalt şi alcătuind ceva lipsit de sens.

— Tată, am încercat din nou, dar el a privit drept prin mine.

Apoi s-a oprit, a ezitat scurt şi s-a concentrat.

— Shana? a întrebat.

Am închis ochii, iar el s-a întors la legănatul lui.

Pe pereţi nu se afla nicio poză cu mama. Fusese o decizie grea, asupra căreia eu şi Daniel cumpăniserăm cel mai mult – dacă să o punem sau nu şi pe ea sus, pe perete, şi să-i insuflăm speranţa că mama încă mai trăia. Sau dacă să ne prefacem că nici nu existase. Ce era mai rău? Eu şi Daniel dezbătuserăm subiectul la cina din seara de dinainte să-l mutăm aici. Eu fusesem cea care luase decizia, pentru că o ştiam prea bine: pierderea. Pierderea a ceva pe care credeai că-l ai. Asta era cu mult, mult mai greu.

Am ieşit pe holul luminat prea puternic, unde bâzâitul tuburilor fluorescente acoperea complet zumzetul slab al glasurilor din celelalte saloane.

— Bună! i-am spus primei persoane cu aspect de lucrător aici care a trecut pe lângă mine.

Fără uniformă, îmbrăcată casual, cu părul lăsat liber şi un chip ca de pasăre. Am recunoscut-o de ultima oară când fusesem aici. Am prins-o de braţ când a încercat să treacă pe lângă mine cu un surâs ţeapăn pe faţă.

— Ce i-aţi făcut? am întrebat-o.

Poate c-a fost felul în care am prins-o de braţ sau poate expresia din privirea mea, căci a clipit lent şi a zis:

— Îi trimit un mesaj doctorului.

— Nu! Vreau să stau de vorbă cu Karen Addelson, am rostit pe un ton ferm, încercând să adopt cea mai bună imitaţie a lui Everett, pronunţând numele întreg al directoarei.

— E într-o şedinţă.

Dacă Everett ar fi fost aici, cu siguranţă ar fi scos-o afară din acea şedinţă fără să pară că ar fi fost ideea lui. Ar fi lăsat-o pur şi simplu pe această femeie să se convingă singură să o facă: *N-ar trebui să dureze mult; o, înţeleg care e problema; păi, poate că aş putea vârî niţel capul înăuntru, să văd dacă poate lipsi o clipă.* Ar fi făcut să pară că fusese de la bun început ideea ei.

— Trebuie să stau de vorbă cu ea, am repetat.

— O să o anunţ de îndată ce termină.

— Acum! am insistat. Trebuie să stau de vorbă *acum* cu ea. A trecut cumva cineva să-l vadă pe tata? De aceea se leagănă acum înainte şi înapoi pe pat, fără să scoată niciun cuvânt? Asta vreţi să spuneţi prin – am ridicat mâinile, schiţând în aer ghilimelele închipuite – grijă deosebită pentru pacient?

S-a înroşit instantaneu.

— Bine! Puteţi merge în sala de aşteptare! O să-i spun că sunteţi aici.

I-am urmat paşii hotărâţi pe hol.

— De ce a venit poliţia încoace? am întrebat-o.

A ezitat scurt, apoi şi-a reluat mersul.

— Nu ştiu. Poliţiştii şi-au făcut apariţia acum o oră...

— Poliţiştii sau *poliţistul?* am întrebat. Mark Stewart?

S-a oprit în uşa biroului, apoi s-a întors la mine cu o expresie uimită.

— Un poliţist. Şi-a dres glasul, apoi a adăugat: Asiatic, cred.

A roşit iar, ca şi cum nu era un mod de exprimare tocmai corect politic pentru a descrie pe cineva.

Doar un tip. Un copil stângaci şi bosumflat. *Mark.*

— Şi l-ai lăsat să stea de vorbă cu tata? Pe voi am să vă fac responsabili dacă asta – am făcut o mişcare cu braţul pentru a cuprinde tot ce era tata în clipa de faţă – se înrăutăţeşte.

Ea a făcut un gest în direcţia canapelei, după care s-a aşezat la biroul de la recepţie.

— Eu eram aici. Habar n-am avut ce se întâmplă. A ridicat telefonul şi a apăsat un buton, spunând: Fiica lui Patrick Farrell se află în sala de aşteptare.

Karen Addelson era în faţa biroului ei, ieşind să conducă un cuplu şi cerându-şi scuze un minut întreg în faţa lor pentru întrerupere. Apoi directoarea şi-a întins mâinile în faţă.

— Nicolette! Intră, te rog!

Ca şi cum mă aştepta.

Biroul ei era plin de flori în ghiveci şi cu o mică grădină zen pe o măsuţă de cafea, cu o greblă miniaturală care trasa dâre uşoare prin nisip.

— Ce i-aţi făcut tatălui meu? L-am văzut pe agentul Stewart în parcare, iar tata era practic într-o stare catatonică în camera lui. Ce naiba s-a întâmplat?

— Ia loc, te rog! a repetat ea.

M-am aşezat pe scaunul cu spătar drept din faţa biroului ei, ignorând canapeaua pe care mi-o indicase. E greu să simţi că faci lucrul corect când te lăfăi pe o canapea supradimensionată în faţa unei grădini zen.

Nu s-a grăbit deloc în timp ce ocolea biroul pentru a-şi ocupa locul obişnuit. După ce s-a aşezat, şi-a împreunat mâinile pe registrul de pe birou, scoţându-şi în evidenţă venele albăstrii de pe nodurile degetelor şi făcând să pară că are cu zece ani mai mult decât îmi închipuisem iniţial. Şaizeci de ani. Vârsta tatei. Dumnezeule, el nici n-ar fi trebuit să fie aici!

— Domnişoară Farrell, a început ea, nu pot împiedica poliţia să chestioneze un pacient, oricât de mult mi-aş dori eu ca lucrurile să nu stea aşa. Au fost doar câteva întrebări. Se pare că tatăl dumitale ar putea fi potenţialul martor al unei crime.

Am început să râd.

— Sigur! Sunt convinsă că poliţiştii speră ca el să fie un martor de nădejde pe care să-l poată folosi în boxa martorilor.

— Domnişoară Farrell, a zis ea, chiar dacă el s-ar dovedi un martor imposibil de folosit la tribunal, noi suntem legaţi de mâini. Din punct de vedere legal, nu le putem interzice poliţiştilor să îi pună întrebări unui pacient. Responsabilitatea vă aparţine vouă.

— L-aţi văzut? E o epavă. Nimic din ce spune n-are sens.

— Ascultă-mă! El a stat de vorbă cu asistenta, iar asistenta spune că el i-a zis Nic şi că a tot pomenit de o fată dispărută. Că ştie el ce s-a întâmplat. Iar ea a trebuit să anunţe, vezi bine.

M-am căznit să nu mi se citească surpriza pe faţă, însă un val de ameţeală m-a luat prin surprindere, făcându-şi loc din stomac şi urcându-mi până-n gât.

— Nu, nu *înţelegeţi?* Dacă el credea că altcineva sunt eu, atunci deja nu mai ştia ce zice. Nu vedeţi eroarea de raţionament de aici? Nimic din ce spune el n-are sens.

— Ba, din contră, tatăl tău e un bărbat foarte inteligent. Întotdeauna adevărul e pe aici, pe undeva. Poate că ar trebui să-l întrebi pe el. Întreabă-l despre fata dispărută şi vezi ce zice!

— Erai acolo, cu el? am întrebat-o.

I-a luat câteva clipe să se adune, iar eu am recunoscut în pauza ei tactica folosită de obicei de Everett: fii calm, linişteşte situaţia. Înfrânează-ţi emoţiile, profită de avantajul creat.

— Nu! Poliţistul a insistat să fie între patru ochi. Doar reprezintă poliţia, până la urmă. Am mâinile legate.

M-am îndepărtat de masă. Când mă înfuriam, nu-mi mai puteam înfrâna lacrimile. Ca şi cum două sentimente diferite se amestecau şi alcătuiau un întreg. Iar asta mă făcea să mă înfurii şi mai tare, întrucât păream slabă, când eu voiam de fapt să par încrezătoare şi îndreptăţită, la fel ca Everett. Cel mai măreţ lucru pe care am putut să-l fac a fost să ies clocotind de furie din încăpere.

•

A durat mai bine de-o oră până ce tata m-a recunoscut, iar în tot acest timp am stat în camera lui, aşteptând răbdătoare. După care, parcă s-a produs un declic. S-a uitat la poza de pe perete şi apoi la mine, aflată pe scaunul pentru musafiri aşezat în colţ.

— Nic! a zis, bătând darabana cu degetele pe suprafaţa noptierei lui. Nic, prietena ta! Fratele prietenei tale! Ştiai că e poliţist? Eu nu ştiam...

— E-n regulă, tată. O să mă ocup eu. Spune-mi ce te-a întrebat! Spune-mi ce i-ai zis!

M-am ridicat şi am închis uşa, în vreme ce el mă urmărea cu coada ochiului.

— Despre fată. Fata care a dispărut.

M-au cuprins toţi fiorii.

— Nu trebuie să răspunzi. S-a întâmplat acum zece ani, iar Mark probabil că oricum nici nu-şi mai aminteşte...

— Nu, nu Corinne! Adică, da, ea! Dar, de asemenea, cealaltă. Cealaltă fată. Cea...

— Annaleise Carter? Tu n-ai cum să fii martor. Te afli aici de... Mi-am dres glasul şi am încheiat: Te aflai aici când a dispărut ea.

— De cât timp, Nic? De cât timp mă aflu aici? E important!

Am făcut o scurtă pauză.

— Aproape un an.

A tras brusc aer în piept.

— Sunt în întârziere.

— Tată, ce te-au întrebat? am zis eu, încercând să-l fac să se concentreze.

— Voiau să ştie dacă o cunoşteam bine. Şi pe fratele tău. Mereu fratele tău. Care n-ar fi trebuit să facă aşa ceva.

A rămas privindu-mă fix în ochi, ca şi cum ar fi putut vedea acolo urma pe care mi-o lăsase Daniel cu zece ani înainte. Ca şi cum se întâmplase cu doar o clipă în urmă. Am simţit înţepătura răzbătând la suprafaţă precum o amintire şi mi-am plimbat limba pe interiorul obrazului, aşteptându-mă să simt gust de sânge. Mişcarea braţului său, care-l condamnase la o permanentă suspiciune.

— Şi dacă cu cred că exista o legătură între ele. Între Corinne şi Annaleise. Da! Asta voiau să afle. Sunt prea multe în casa aia, Nic.

— Nu e nimic în casă, tată. Ai cuvântul meu!

— Sunt o mulţime! a insistat el. Trebuie să... Păstrez amintiri. Un dosar cu toate, ca să-mi ajut mintea, un...

Asistenta a deschis uşa.

— Doamna Addelson doreşte ca pacientul să fie consultat de un doctor. Haide, Patrick! a zis ea, fără să încerce să mă privească în ochi.

Tata s-a ridicat şi s-a aplecat când a trecut pe lângă mine, lăsându-şi mâna grea pe umărul meu.

— Cu scheletele, a şoptit el. Găseşte-le! Găseşte-le tu prima!

•

Am petrecut drumul spre casă sunând oameni care nu-mi răspundeau la telefon. Daniel era la serviciu, undeva, pe teren. Tyler era probabil şi el ocupat cu munca. Everett nu mi-a răspuns, însă mi-a trimis un mesaj după aceea, spunându-mi că e blocat într-o şedinţă şi că mă va suna mai târziu.

Când am parcat pe alee, Laura aştepta pe veranda din faţă, proptită pe coate şi foindu-se fără să-şi găsească locul pe treptele de lemn.

Ceva era în neregulă. Noi două nu aveam o relaţie de genul vizite inopinate. Nu mai vorbiserăm de la petrecerea bebeluşului. Şi ce gen de veşti aducea, dacă nu mi le putea transmite la telefon? Mi-am ţinut respiraţia cât am mers până la trepte, simţind cum îmi bubuie inima în piept, înainte să văd glastrele şi sacii cu pământ pentru flori împrăştiaţi pe verandă.

— Salut! a zis ea, uşor nesigură. Dan zicea că v-ar prinde bine nişte lucruri pentru grădină. Şi cum eu sunt în modul „construit cuiburi”, dar am rămas fără chestii cu care să-l construiesc... Aş face-o eu însămi, dar cad în nas ori de câte ori încerc să fac ceva în grădină. E jenant.

— Mulţumesc! Nu trebuia! Dar mulţumesc!

— Şi, a reluat, voiam să-ţi cer scuze pentru sâmbătă! Pentru prietenele mele.

Am clătinat repede din cap.

— Nu-i nevoie! E-n regulă!

— Ba nu, nu e! a zis ea. Uneori nu gândesc. Sunt oameni cumsecade, de fapt. Dar asta nu le scuză.

— Bine! am acceptat, doar ca s-o fac să înceteze, apoi m-am aşezat lângă ea, pe trepte. Te-aş invita înăuntru, la răcoare, însă cred că-i mai rău acolo. Vrei ceva de băut?

— Nu, sunt bine! a răspuns ea. Eşti ocupată? Sau ai timp să-mi îngădui să-ţi dau şi eu o mână de ajutor cu toate astea?

Avea un glas plin de speranţă, aşa că n-am putut să o refuz. Nu aşa. Nu acum. Nu când toţi ceilalţi nu-mi răspundeau la telefon şi tot ce mai aveam să-mi ţină companie erau cuvintele tatei. Cu scheletele, după cum se exprimase el. Simţeam că mintea mea doreşte să se avânte după el, în vizuina de iepure în care căzuse.

— Da! am răspuns. Am timp.

Laura avea un anumit miros, un iz de la lucrul în grădină, care se agăţase, prinzând practic rădăcini, de ea. Ca şi cum ea însăşi înflorea sau se dezvolta. Pielea îi devenise transparentă sau venele i se întunecaseră la culoare, în timp ce sângele îi năvălea pe sub piele, îngăduindu-mi să văd reţeaua fină ce se întindea prin trupul ei. *Viaţă,* mi-am zis în gând.

— Acestora le place doar la umbră, a zis ea, arătând spre o glastră, aşa că m-am gândit că s-ar potrivi perfect în grădina laterală. S-a oprit, încruntându-se, apoi a adăugat: Vreo vietate şi-a făcut de cap cu ea.

M-am ridicat de pe trepte şi am întins mâna în jos ca s-o ajut să se ridice. Şi-a netezit materialul rochiei, întinzându-şi gâtul ca să privească casa de sus până jos.

— Este o construcţie solidă, a zis apoi. Mai are nevoie de câteva reparaţii. Dan se bucură că eşti aici.

— Are un mod tare ciudat de-a o arăta.

A ignorat comentariul cu o fluturare din mână.

— Are o mulţime de chestii pe cap, cu munca, tatăl tău, casa şi bebeluşul. E, pur şi simplu, stresat. A rânjit, apoi a continuat: Am de gând să-i cer să ridice o anexă lângă casa noastră, însă mi-am zis că mai bine aş aştepta până trec toate astea.

A făcut un gest cu mâna în jurul propriului cap, dar nu eram sigură dacă se referea la casa noastră sau la *tot.*

— Bună idee!

Am ales glastrele mai mari şi am pornit pe lângă zidul casei. Laura a luat câteva mai mici, venind încetişor în urma mea.

— Ştiu că Daniel nu e perfect, a continuat ea. Ştiu că aţi avut anumite diferenţe de opinie. Dar are grijă de tatăl tău şi are grijă şi de noi. O să fie un tată bun – vezi şi tu, nu?

— Desigur! am răspuns în mod automat.

Era răspunsul pe care-l aştepta, cel care trebuia dat.

Laura s-a încruntat, ca şi cum m-ar fi citit cu mare uşurinţă.

— Era doar un copil pe atunci, Nic! La fel ca tine.

Ca şi cum era ceva ce discutaseră împreună. Ca şi cum Daniel o atrăsese în mijlocul familiei noastre cu toată istoria care venea la pachet – nu doar ca o adăugire, ci şi cu ceva în plus. O parte a trecutului nostru, la fel de mult ca şi viitorul nostru. Acum se sprijinea de zidul lateral, urmărindu-mă.

Am oftat, dând din cap în semn de aprobare.

— Bine, Laura! am zis, ştergându-mi palmele de pantaloni. De unde începem?

•

Mobilul mi-a sunat când eram în duş, în timp ce pământul se desprindea şi dispărea răsucindu-se în scurgere. Am întins mâna prin perdea şi am atins butonul microfonului, ca să nu ud telefonul.

— Alo? am zis, aşteptându-mă la Daniel sau la Everett.

Dar glasul... glasul era la fel de clar ca şi amintirea mea. Încordat şi rapid. Uşor şi nesigur.

— Sunt Bailey, a zis ea.

— Bună! am răspuns eu ca o idioată.

Am oprit apa şi am rămas goală acolo, cu părul picurând şi cu pielea de găină.

— Îl vor duce pe tatăl tău la secţie mâine, pentru întrebări. A lăsat să-i scape o răsuflare prelungă, înainte de-a continuă: Nu ştiu de ce îţi zic asta.

Nimic nu rămâne secret în oraşul ăsta. Nici în pat, nici la masa unde iei cina, nici la bar, nici între membrii familiei, între prieteni sau vecini. Nici măcar între noi.

Panica mă cuprinsese cu totul, tot soiul de idei dădeau năvală, un amalgam de liste cu lucruri de făcut formându-mi-se

deja în cap, înceţoşat, imposibil de citit. *Everett! Sună-l pe Everett!*

— Îţi rămân datoare! Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc!

Cuvintele mele reverberau în baie, aşa că am fost nevoită să ciulesc urechile ca s-o aud pe Bailey din pricina propriei mele respiraţii.

O pauză. Apoi:

— Stai departe de mine!

Dacă acestea sunt datoriile mele, dacă aşa le plătesc, atunci poate că aceasta e a ei.

•

L-am sunat pe Everett după ce mi-am înfăşurat trupul într-un prosop, în timp ce picăturile de apă căzeau pe linoleum.

— Chiar mă pregăteam să te sun înapoi. Îţi cer scuze! a zis el.

— Am nevoie de ajutor de specialitate, l-am anunţat.

— Bine! a răspuns el. În legătură cu tutelajul? Ai declaraţiile, nu?

— Încearcă să-l aducă pe tata la interogatoriu. În legătură cu o crimă. Everett, el nu e întreg la minte, am adăugat cu glas tremurător. Nu ştiu ce spune sau ce le va spune. Zi-mi cum să-i împiedic!

— Derulează niţel înapoi! Ce s-a întâmplat?

I-am povestit fragmente. O fată dispărută în urmă cu zece ani. O altă persoană dispărută, care a scos la iveală acel caz pentru o privire mai atentă. Totul, pe un ton ascuţit şi sacadat. Glasul îmi era înecat de lacrimi.

— O să mă ocup eu, a zis Everett.

— Dar ce pot să fac? Cu cine să discut?

— Am zis că o să mă ocup eu. Sună la azil, dă-le numărul meu, spune-le să mă sune dacă cineva, indiferent *cine,* încearcă să stea de vorbă cu tatăl tău! Spune-le că îi vom da în judecată dacă nu mă sună. N-o să avem un caz. Dar tu spune-le totuşi!

Am făcut ce mi-a zis. Am sunat-o pe Karen Addelson şi i-am lăsat în căsuţa vocală un mesaj limpede, lipsit de echivoc, pe care-l repetasem de trei ori în oglindă. Apoi l-am sunat pe Daniel şi i-am zis ce-mi spusese Bailey şi ce spusese apoi Everett.

Am încercat iar să-l sun pe Tyler. M-am gândit să-i las şi lui un mesaj, dar ştiam că e o idee proastă. Orice rămânea înregistrat putea fi folosit într-o anchetă atunci când aveau să înceapă iar să ne disece pe toţi, şi oricum deja îl cercetau pe Tyler pentru

un motiv. Se mai întâmplase şi înainte. Mi-am amintit unul dintre lucrurile care ajunseseră în cutia cazului lui Corinne!

Înregistrarea unui mesaj vocal, Corinne către Jackson. „Îmi pare rău”, zisese ea, cu un glas înecat, deloc tipic ei. Detectivul trimis de Stat mi-l dăduse să-l ascult, ca să vadă dacă ştiam la ce se referea ea în acel mesaj. „Te rog, Jackson! Te rog, întoarce-te! O să fiu la bâlci! Caută-mă acolo! O să fac orice! Doar nu o face. Nu o face! Te rog!”

Jackson jurase că nu se întâlniseră deloc. Dar dacă o făcuse, dacă ultimul lucru de pe înregistrare era stabilirea unei întâlniri între Corinne şi Jackson... Era suficient: un mesaj vocal implorator, şi apoi nimeni nu o mai văzuse. Era suficient ca să condamni pe cineva într-un loc ca acesta.

•

Am închis când a intrat mesageria vocală a lui Tyler, apoi am început să caut. Am căutat scheletele din casă. Trebuia să le găsesc! Trebuia să le găsesc eu prima!

Cu o zi înainte

ZIUA 10

Nu mai puteam dormi în casă căci îmi făceam griji că lipsea ceva – *cineva* fusese în casă, pesemne umblând chiar acum pe-afară. Am ieşit pe veranda din spate cândva după miezul nopţii ca să iau aer şi să-mi limpezesc mintea. M-am aşezat pe treptele din spate, dar am lăsat luminile exterioare stinse – mă simţeam prea vulnerabilă altminteri, neavând în cap altceva decât cuvintele tatei: „Pădurea are ochi”.

Am rămas privind în noapte – umbrele care se conturau pe fondul întunericului –, lăsându-mă cuprinsă de braţele somnului. Umbrele se mişcau odată cu norii ce alunecau prin faţa lunii. Formele întunecate, pe care le surprindeam cu coada ochiului, se strecurau precum nişte monştri.

•

Poliţiştii încă n-au găsit nimic – nicio probă solidă. Sau, dacă au găsit, nu spun nimic. Şi nu pare a fi stilul lor. Nu cei pe care îi cunosc eu.

Agentul Fraize era poliţist acum zece ani, când a dispărut Corinne. Acesta i-a spus soţiei sale despre Jackson, despre Bailey, despre Tyler şi mine. Soţia sa era secretara şcolii – poate că tipul s-a gândit că ea ştia ceva ce l-ar fi putut ajuta la caz. Poate căuta doar informaţii, însă nu făcea decât să lase să-i scape: „Bailey şi Jackson? Corinne şi Tyler? Îţi mai aduci aminte de Daniel Farrell? Povesteşte-mi despre ei! Povesteşte-mi tot!”

Jimmy Bricks era în ultimul an când a intrat Daniel la liceu. Pe lângă faptul că era primul din neamul Bricks care mergea la facultate, tot el deţinea şi recordul liceului pentru cele mai multe beri băute cu furtunul odată. Recordul rămăsese nedoborât la momentul absolvirii mele. Eram prea apropiaţi ca vârstă. Cercurile noastre se suprapuneau. Îl vedeam cu toţii la petreceri când se întorcea acasă de la facultate. Dădea glas zvonurilor despre Corinne ca şi cum erau fapte extrase dintr-o anchetă a poliţiei şi nu invers.

Abia când au adus-o pe Hannah Pardot de la Biroul Statal de Investigaţii a început să înainteze cazul. Detectivul Hannah Pardot, care nu zâmbea niciodată, nici măcar atunci când încerca să o facă pe drăguţa, cu privirea ei pătrunzătoare şi rujul roşu ca sângele, care uneori îi mai păta dinţii. Ea mă tulbura cel mai tare, în special pentru că fusese şi ea, la un moment dat, o fată de optsprezece ani. Ea părea să ştie că mai erau lucruri legate de Corinne pe care nu le putea spune nimeni.

Avea cam treizeci de ani pe atunci, cu părul castaniu şi creţ, şi cu ochii ei cenuşii, care nu dezvăluiau absolut nimic. Poate că făcuse copii între timp şi se aşezase la casa ei. Poate că se pensionase mai devreme. Sau poate că se succedaseră nenumărate cazuri de atunci încoace şi pe noi ne uitase de mult – nu că noi am fi păstrat-o în amintirile noastre.

Hannah era meticuloasă şi nu lăsa să-i scape nimic către ceilalţi, concentrându-se doar la faptele simple, lipsite de echivoc. Dacă ar fi fost de la început acolo, poate că ar fi descoperit ce se întâmplase cu Corinne.

Poate că ar fi fost şi acum aici, ca să afle ce s-a întâmplat cu Annaleise.

Faptele! Era greu să vezi faptele în mod limpede. Faptele erau precum privelişte a de pe veranda noastră – umbre în întuneric şi forme pe care le inventezi din însăşi teama care îţi dă târcoale.

•

Era ceva acolo, afară. Picioare care zdrobeau frunze, tot mai zgomotoase, apropiindu-se din ce în ce mai mult – cineva care alerga. Adrenalina m-a făcut să sar în picioare, în vreme ce tot sângele îmi năvălea în cap. Paşii se apropiau tot mai iute, dinspre stânga mea. Mi-am ţinut răsuflarea, încercând să văd ce era, însă oricine ar fi fost, rămânea ascuns dincolo de liziera copacilor. A trecut de casa mea, frunzele continuând să-i foşnească sub tălpi la intervale regulate, înainte să urmeze o pauză prelungită atunci când a sărit peste pârâul care secase cu mult timp în urmă, pe terenul familiei Carter.

Mi-am căutat telefonul – *înăuntru* – şi m-am gândit la durata necesară cuiva să ajungă aici. Paşii s-au estompat cu totul cât timp am dezbătut eu acest subiect în minte.

Du-te!

Mă mişcam rapid prin iarbă, însă tălpile mele goale au protestat când am pătruns în pădure, făcându-mă să păşesc mult mai prudent. Mi-am înăbuşit un ţipăt când o crenguţă ascuţită mi-a zgâriat glezna şi m-am sprijinit de un arbore, încercând să disting zgomot de paşi. Nimic altceva decât tăcerea acum. Mă auzise? Plecase de tot?

Mi-am ţinut răsuflarea, strângând trunchiul arborelui, şi am numărat până la douăzeci.

Tot niciun zgomot.

Am păşit cu atenţie, oprindu-mă la fiecare câteva secunde ca să ascult, până ce am ajuns la dealul dintre terenul nostru şi cel al familiei Carter. M-am lăsat pe vine, suind dealul pe palme şi genunchi şi încercând să găsesc o vedere mai bună a locului printre copaci.

Acolo! O lumină! O umbră mişcându-se prin faţa spaţiului dintre draperiile atelierului modificat. M-am mai apropiat niţel, urcând dealul în zigzag. Lumina era slabă – insuficient de puternică pentru a proveni de la o veioză, doar o simplă licărire printre umbre. O lanternă, ecranul unui televizor sau, poate, al unui computer.

M-am furişat mai aproape, însă draperiile au fost trase într-o parte, iar umbra s-a chiorât afară. Felul în care lumina lunii se reflecta în fereastră îi scotea ochii în evidenţă, făcându-i să licărească, aşa că mi i-am închis şi eu, în eventualitatea în care şi cel dinăuntru proceda identic. M-am strecurat în spatele

primului copac întâlnit în cale, rămânând cu spatele lipit de trunchiul acestuia, şi am încercat să-mi domolesc respiraţia.

O uşă a fost descuiată, o cheie a fost răsucită în broască – cealaltă persoană era acum afară. Am văzut frunzele mişcându-se, pe cineva umblând cu precauţie, încet, la început, apropiindu-se tot mai mult. Apoi mai iute, îndepărtându-se, dispărând cu totul.

Am aşteptat preţ de câteva minute, nici nu ştiu cât timp am rămas aşa, înainte de-a mă întoarce spre casă, cu picioarele tremurând şi cu tălpile amorţite de la solul pe care păşeam. Cineva fusese în locuinţa lui Annaleise în toiul nopţii. Cineva care cunoştea foarte bine pădurea. Cineva care avea o cheie. Cineva care putea alerga prin beznă fără să şovăie vreun pic.

•

Apa duşului s-a răcit, iar eu nu eram sigură dacă tremuram din pricina temperaturii sau a adrenalinei rămase în corp. Însă apa oferea o senzaţie plăcută. Căldura zilei începea deja să se simtă, iar eu nici măcar nu începusem să caut pe cineva care să repare aerul condiţionat. Tyler zisese că de vină o fi probabil un condensator defect, însă Daniel voia o a doua opinie. O opinie din partea cuiva *priceput,* aşa se exprimase de fapt.

M-am îmbrăcat, am pus de un ibric de cafea, m-am lăsat să cad într-un scaun de bucătărie şi mi-am odihnit capul pe braţe în timp ce fierbea apa. Am încercat să-mi limpezesc mintea, să o golesc de tot, să alunec într-o uitare lipsită de griji. Însă trebuia să dau de Tyler înainte să plece. Trebuia să-l privesc în ochi când îl întrebam. Trebuia să ştiu.

Încă un minut. Doar o clipă, apoi aveam să plec.

•

Cafeaua era călduţă când am izbutit să mă urnesc de la masă. *Căcat!* Am dat iute pe gât o ceaşcă, în loc să iau micul-dejun, şi am sărit în maşină, conducând direct la Kelly’s Pub.

Camioneta lui Tyler nu mai era acolo, însă vedeam luminile slabe din cafenea prin geamurile murdare. Motocicleta lui Jackson era în parcarea din spate, ca de obicei. Deşi era miercuri dimineaţă, deja la bar se aflau câţiva inşi. Whisky în pahare. Bere în sticle. Şi un bol cu diverse soiuri de alune pe tejgheaua dintre ei.

Clopoţelul a sunat când am intrat pe uşă. Jackson m-a privit drept în ochi din spatele barului.

— Te pot ajuta cu ceva?

Când am venit mai aproape, am văzut că încerca să-şi înfrâneze un rânjet răutăcios.

— Dumnezeule, tu munceşti tot timpul aici? l-am întrebat.

— E jobul meu, a răspuns el, cu palmele aspre desfăcute şi proptite în tejghea, aplecat în aşa fel încât muşchii îi întindeau materialul tricoului, iar tatuajele de pe antebraţe îi tresăltau, pline de viaţă.

Unghiile îi erau roase din carne, şi nu-mi dădeam seama dacă buricele degetelor îi erau pătate de alcool sau de nicotină.

— Apropo, l-ai ratat cu câteva ore!

A zis-o fără să mă privească în ochi.

Eu şi Jackson ne purtaserăm întotdeauna precaut unul cu celălalt. Chiar şi atunci când cuvintele lui purtau greutatea unei ameninţări, erau parcă îngropate sub altceva. Ştiam prea multe despre el, iar el despre mine. Prea multe am aflat unul despre celălalt, dar şi despre Corinne în timpul anchetei. Abia după dispariţia ei mi-am dat seama cât de puţine lucruri împărtăşise prietena mea cea mai bună cu mine. Când n-am mai putut găsi răspunsurile la întrebările precise ale lui Hannah Pardot. „Ce părere avea ea despre părinţii ei? Ce spunea despre Jackson? Ştiai că avea de gând să se întâlnească cu el? Ce-i cerea ea lui în acest mesaj?” Nu-i puteam oferi decât răspunsuri ipotetice. Pe acelea le ştiam. „Ar fi plecat ea cu cineva pe care doar ce-l cunoscuse? Ar fi plecat de-aici? Ţi-ar fi cucerit prietenul şi să pretindă că e pentru propriul tău bine?”

Însă „Care era starea ei de spirit?” Chestiile cu adevărat grele – răspunsurile tangibile, răspunsurile cu adevărat importante –, acelea erau evazive. O cunoşteam doar pe acea Corinne care exista în variantele ipotetice, teoretice: „Ar fi vrut, ar fi putut, ar fi fost capabilă?”

Abia când Hannah Pardot a scos-o la iveală pe adevărata Corinne, am aflat şi eu ce era cu ea. Corinne Prescott: mai reală în presupusa moarte decât atunci când era în viaţă.

Jackson a scăpat cu lucrurile pe care le ţinea ascunse: „N-am văzut-o; ea nu m-a găsit acolo; nu ştiu la ce făcea referire mesajul”.

Însă doar pentru că eu nu l-am luat niciodată la întrebări.

La acea vreme, lumea voia să-l creadă. „Jackson Porter, care o iubea pe Corinne, care n-ar fi putut niciodată”.

Era ceva cu el pe când eram adolescenţi. Ceva legat de înfăţişarea lui care-i făcea pe oameni să-l creadă. Nu părea chiar sincer, să fim bine înţeleşi, însă trăsăturile lui te făceau să ai încredere în el.

Oamenii îi vedeau ochii căprui, care erau mari şi încadraţi de gene prea lungi pentru un băiat, ceea ce-l făcea să pară mereu că ascultă chiar şi atunci când nu o făcea. Iar părul lui, care nu avea chiar aceeaşi culoare ca ochii, lucru ce părea perfect logic, făcându-te să ai încredere în el. Dar mai era ceva în plus – totul era simetric la el. Ceea ce-l făcea incapabil să trădeze încrederea cuiva. Când a dispărut Corinne şi-au început întrebările, am căpătat brusc senzaţia că Jackson putea – şi fusese capabil dintotdeauna – să scape cu orice.

Şi ştiam că minte.

Nu voiam să mă aflu în aceeaşi încăpere cu el. Sau să vorbesc despre el. Şi de asta şi profitase Hannah Pardot. Nu de cuvintele mele, ci de distanţa pe care încercam să o pun între mine şi Jackson. De această reticenţă a mea de-a comenta orice cuvânt rostit de Jackson. Când m-a întrebat, nici n-am confirmat, nici n-am infirmat. Am apelat la „Nu ştiu”, adică exact singura replică pe care mi-o lăsase la dispoziţie Corinne.

În final, nici n-a mai contat. Bailey a cedat la prima tentativă, imediat ce-a aflat de testul de sarcină descoperit în baia lui Corinne. A umplut cutia cu toate trădările şi temerile noastre. La spus lui Hannah Pardot tot ce voia să audă: „Nic? Crede că e prea bună pentru acest oraş. Dar nu e absolut nimic fără noi. Absolut nimic”. Şi „Nu, noi nu ştiam nimic de sarcina lui Corinne, însă trebuie să fi fost cu Jackson, şi la asta probabil că se referea ea în mesajul vocal, iar Jackson nu-l voia, evident”. Bailey a urmărit firimiturile presărate de Hannah pentru ea, servindu-i în schimb exact povestea care i se cerea: Corinne era impulsivă şi nesăbuită – ba chiar dăduse foc hambarului familiei Randall –, iar eu încă mai eram şucărită că ea se dăduse la Tyler la petrecere. Iar Daniel era prea aspru cu mine – cu sublinierea cuvântului „aspru”. „Jackson n-avea de gând să o mai ierte şi de data asta”, a spus Bailey. „Mi-a zis el”.

El era! El trebuia să fie. Nu o mai voia nici pe ea, nici copilul.

Bailey a inventat povestea şi, din moment ce era una dintre cele mai bune prietene ale lui Corinne, a transformat-o în ceva adevărat – toată lumea adăugând mai apoi straturi peste

straturi deasupra ei: „Am auzit-o vomitând în baie; nu mai purta deloc tricouri din acelea scurte, pentru că evident că îl ascundea; îi era ruşine. Jackson i-a dat papucii. Săraca fată! Săraca fată, păcat de ea! Ea şi-a făcut-o totuşi cu mâna ei, vă daţi seama!”

Nici nu mai ştiu ce-am gândit când am aflat. De ce am îmbrâncit-o pe Bailey, de ce-am ţipat, de ce am acuzat-o când l-a distrus pe Jackson. De ce îmi păsa.

Pentru că ea chiar l-a distrus. Asta-i povestea pe care lumea a ajuns să o creadă, chiar dacă n-a reuşit nimeni să o dovedească. Şi acesta-i motivul pentru care el lucrează acum în acest bar, de unul singur. Şi pentru care nicio altă fată nu i-a mai rămas prin preajmă. Acum, aceiaşi ochi şi aceleaşi gene imposibil de lungi îl făceau să pară că ascultă prea atent, că trage, practic, cu urechea, punând ceva la cale. Înfăţişarea sa era prea plină de coincidenţe. Simetria lui era doar o mască. Iar el, monstrul din spatele ei.

Acest bar era cel mai sigur loc în care să-l ţii.

— De ce nu pleci de-aici, Jackson?

Nu mi-a răspuns. Tatuajele i s-au tresăltat când a început să şteargă tejgheaua dintre noi. Însă credeam că ştiu. Aici îi aştepţi pe oameni. Să se întoarcă. Pentru ca lucrurile să capete sens.

— Tu de ce te tot întorci aici? a întrebat el.

— Ca să ajut cu tata.

— Deci te întorci doar pentru el?

A rânjit iar, evitându-mi privirea.

M-am lăsat să cad pe un taburet.

— De când a devenit acceptabil din punct de vedere social să bei la micul-dejun? am întrebat eu.

Jackson şi-a lipit buzele strâns una de alta, fixându-mă o secundă în plus cu privirea.

— E trecut de prânz.

Am aruncat o privire la ceasul din spatele barului, holbându-mă la secundarul care se oprea scurt după fiecare mişcare. Pesemne că aţipisem o oră sau două la masa din bucătărie. Profitând în timpul zilei de somnul de care nu avusesem parte în timpul nopţii.

— Ce doreşti, Nic?

Am răpăit cu degetele pe tejghea aşa cum ar fi făcut-o tata, după care m-am oprit. Mi-am desfăcut degetele, lipindu-le de lemn. Le-am impus să nu mai tremure din pricina cofeinei.

— Ştii unde lucrează Tyler?

— În acelaşi loc în care a lucrat tot timpul.

— Ştii la ce mă refer.

Tyler nu avea un birou. El şi tatăl său lucrau de acasă, unde lui Tyler i-a plăcut să rămână mult după o vârstă pe care nu o mai consideram de mult acceptabilă, spunând că vrea să pună bani deoparte.

„Dar atunci va trebui să-i cheltuieşti pe un motel ori de câte ori vrei vrea să aduci o fată în cameră la tine”, îl tachinam eu, stând prea aproape de el.

Iar el râjea şi spunea: „Le duc acasă la ele”.

Şi apoi mă ducea acasă la mine, ca să-şi întărească spusele.

Însă acum locuia aici. Într-un apartament situat deasupra barului. Iar eu nu eram sigură dacă azi lucra din casa părinţilor săi sau era plecat pe teren.

Jackson a aruncat cârpa pe tejghea şi mi-a făcut semn să-l urmez afară din bar, departe de urechi curioase. Am rămas în holul dintre uşa de la intrare şi scări, iar el s-a aplecat în jos, spre mine.

— Stai departe de el zilele astea! Ai încredere în mine!

— Ce tot zici acolo?

Îi simţeam pe cei din bar ciulind urechile la noi, încercând să ne-audă – simţeam toate zvonurile care puteau lua naştere după această întâlnire a noastră: „Jackson şi Nic, şoptindu-şi unul altuia despre caz. Jackson şi Nic, prea aproape unul de celălalt”.

— Annaleise Carter, a zis el. Toţi îl strâng cu uşa pe Tyler în cazul ăsta. Şi faptul că eşti şi tu aici? Nu dă deloc bine pentru el.

— De unde ştii asta?

— N-are importanţă! Nu mai turna şi tu gaz peste zvonuri, Nic!

— Ce zvonuri?

Mi-a retezat-o cu o singură privire, aşa că am renunţat la vreun răspuns la comentariul meu.

— Sunt logodită. Nu vreau decât să stau de vorbă cu el.

— Trebuie să stai departe de el. Annaleise era...

A ezitat, căzând pe gânduri. Annaleise rămăsese tot o fată de treisprezece ani pentru mine. Eu plecasem şi ratasem ce devenise ea.

— Annaleise era ce?

— Era obsedată. Şi-a dres glasul, apoi a continuat: De Corinne. Petrecea o groază de timp pe-aici. Se purta mult prea prietenos. Tot punea întrebări.

— Despre ce s-a întâmplat?

— Nu chiar. Nu e ca şi cum era obsedată de ce s-a întâmplat, ca să fiu mai precis. Doar... de ea. Jackson a privit peste umărul meu, spre bar, cu gura foarte aproape de urechea mea: Spunea lucruri pe care jur că mi le zicea mie Corinne, folosind exact acelaşi ton. Era înfricoşător, Nic! De-a dreptul înfricoşător. O putea imita al naibii de bine, o chestie cu adevărat bolnavă.

A strâns din fălci, toţi muşchii din corp încordându-i-se.

— Eu niciodată... Băga groaza în mine mai rău decât orice altceva. Dar poliţiştii tot au stat de vorbă cu mine. Au fost aici chiar în dimineaţa asta. Pun pariu că acum sunt la Tyler, că *tot* voiau să afle pe unde lucrează. Pun prinsoare că vor sta de vorbă şi cu fratele tău, cât de curând.

— Cu Daniel? De ce naiba ar vrea să stea de vorbă cu el?

Jackson şi-a lipit iar buzele una de alta şi a rămas fixându-mă cu privirea, fără să clipească.

— Doar nu vorbeşti serios! am zis eu. Daniel n-ar face aşa ceva!

A ridicat din umeri.

— Am auzit că şi pe el îl suna foarte des. Trecea pe aici, întrebând de el, aşa cum întrebi tu acum de Tyler. Am auzit că soţia lui a petrecut câteva zile acasă la sora ei acum câteva luni – nu ştiu dacă are vreo legătură sau nu. Zvonuri. Doar ştii cum funcţionează!

Zvonuri. Întotdeauna pleacă de la ceva. Daniel nu îmi spusese că Laura plecase. Pe de altă parte, de ce mi-ar fi zis?

— Jackson, doar spune-mi unde lucrează!

— Chiar nu ştiu, a zis el, privirea alunecându-i de la mine.

Minciună! Din nou!

M-a lăsat singură la intrarea în bar. Iar undeva, pe drum, în timp ce căpătăm senzaţia că pierd controlul a tot ceea ce reuşisem să ţin laolaltă – familia mea –, iar panica mea căpăta

noi şi noi puteri, mi-am pierdut orice urmă de mândrie. L-am urmat înăuntru. Am ridicat glasul în liniştea barului.

— Ştie cineva unde pot da de Tyler Ellison?

Bărbatul cu paharul de whisky a tuşit în pumn. M-am apropiat până când aproape că m-am lipit de el.

— Ştii sau nu? l-am întrebat, apropiindu-mă atât de mult, încât tăria din răsuflarea lui mi-a înţepat ochii.

A ridicat paharul între noi ca pe un scut, apoi a zâmbit în timp ce şi-l ducea la buze.

— Neah, eram doar curios să aflu cum anume a convins o fată să dea buzna într-un bar ca să-l caute.

A râs singur la gluma lui.

Bărbatul cu berea l-a ignorat. S-a încruntat şi şi-a înclinat sticla spre mine.

— Fiica lui Patrick Farrell, corect?

Celălalt bărbat a rămas tăcut, iar eu am încuviinţat din cap.

— Ellison Construction a primit un proiect la calea ferată. O gară nouă. Finanţată de consiliul oraşului.

A luat o gură mare de bere, apoi a trântit sticla pe tejghea.

— Pentru afurisiţii de turişti!

Celălalt bărbat a bombănit ceva legat de bani, fonduri, străzi şi şcoli.

— Bănuiesc că ai să-l găseşti acolo. Cum se mai simte tatăl tău?

— Nu prea bine, am răspuns. De fapt, destul de rău. Starea lui se agravează.

— Vinzi casa? Aşa am auzit?

— Nu ştiu, i-am răspuns.

Totul devenise parcă iarăşi fluid. Tata nu semnase hârtiile. Însă casa devenise doar vârful aisbergului acum.

M-am întors ca să plec, însă Jackson m-a prins de mână.

— Fii isteaţă! m-a sfătuit el.

Şi, precum un ecou, l-am auzit pe Tyler şoptindu-i lui Jackson jos, la râu. „Fii isteţ”, îi zisese el, apoi eu călcasem pe o rămurică, iar ei se răsuciseră amândoi, prefăcându-se că discutau despre altceva.

„Jackson le-a zis poliţiştilor că el n-a văzut-o deloc la bâlci, Nic”, îmi zisese Tyler mai târziu. „Pretinde că n-a văzut-o deloc în noaptea aceea”.

Dar era o minciună.

Îi *văzusem* pe Jackson şi pe Corinne. *După* bâlci. Dar dacă spuneam că... Trebuie să înţelegeţi cum stăteau lucrurile. Poveştile pe care oamenii le puteau ţese pornind de la puţinele lucruri pe care le ştiau deja, de la adevărurile pe care le scoteau din acea cutie.

Aveau nevoie de cineva pe care să dea vina. De cineva pe care să-l transforme în personaj negativ şi pe care să-l vâre într-o celulă, pentru a se putea simţi iarăşi în siguranţă. De cineva care să joace rolul, care să fie monstrul.

Or eu nu le puteam oferi aşa ceva. Ar fi fost suficient ca să închidă pentru totdeauna cutia. L-aş fi putut condamna definitiv.

Jackson nu era doar un fraier pe care Corinne să-l poată păcăli la nesfârşit. Nu era vreun puşti furios care să se simtă trădat, aşa cum ar fi vrut să te facă să crezi anchetatorii. N-avea nicio legătură cu vreun copil, cu vreo ceartă. Când Corinne îl scotea din sărite, când îl respingea şi când îl făcea să-i răspundă cu aceeaşi monedă, suficient pentru a o părăsi, lui îi plăcea.

Ştiam asta, căci o făceam cu toţii.

Îi plăcea pentru ceea ce urma – telefonul prin care-l implora să se întoarcă la ea. Mesajul acela pe telefon pe care îl foloseau ca să ne joace pe degete: „Te rog! Te rog, întoarce-te!” Felul în care ea îl iubea, categoric, atunci când el o făcea. Nimeni nu te putea iubi vreodată atât de aprig, de intens, de total. Iar părţile din tine pe care voiai să le păstrezi ascunse – ei îi plăceau cel mai mult.

„Nic”, zisese ea când a murit mama, trăgându-mă la pieptul ei şi plângând şi ea. „Te iubesc! Aş face schimb cu tine, dacă aş putea. Ştii asta, nu?”

Rămăsesem lipită de ea, fără să zic nimic. Corinne avea obiceiul să vorbească aşa, ca şi cum oamenii erau obiecte cu care să faci schimb, piese pe o tablă de şah pe care să le mutăm de colo-colo, pe care să le putem controla.

„Vrei să urmărim cum arde ceva?” mă întrebasem ea apoi.

În noaptea aceea, merseserăm la hambarul abandonat al familiei Randall. Luase cu ea o canistră de benzină pe care o golise acolo, trasând conturul.

Mă lăsase pe mine să aprind chibritul, după care mă ţinuse de mână, în timp ce-l urmăream cum se face scrum. Stătuserăm prea aproape, atât de aproape, încât simţeam cum se aprinde

fiecare bucată de lemn în parte, cum ia foc, cum se transformă în nimic.

Îl sunasem apoi pe Tyler ca să vină să mă ia, iar el ne zisese să spunem că fuseserăm împreună toată noaptea.

„Plecaţi!” ne îndemnase chiar înainte să sune la 911.

Luase asupra ei toată vina pentru incendierea hambarului.

„Le-am spus că exersam cum să aprind un foc. Precum cercetaşele. În caz de urgenţă. L-am scăpat de sub control”.

Cu un surâs enorm pe chip. Toată chestia fusese doar o mică favoare. Şase luni în serviciul comunităţii şi mânia tatălui ei, un mic dar ca să mă ajute să îndur mai uşor moartea mamei mele.

Cum să *nu o* iubesc pe Corinne Prescott în acele momente? Cum să nu o iubească toţi? Îmi place să cred că pentru asemenea lucruri, şi nu pentru că eram atrasă de partea rea din ea sau pentru felul în care putea distruge lucruri fără să tresară – o pasăre moartă, un hambar abandonat. Îmi place să cred că făcea toate acele lucruri pentru că şi ea mă iubea, la rândul ei.

Acum pot vedea toate acele lucruri ceva mai limpede, ajutându-mă şi de filtrul timpului. Cum, dacă înclini niţel cadrul şi schimbi perspectiva, poate că ea nu a luat toată vina asupra ei doar pentru mine. Că poate a fost doar o za în plus în lanţul de „îţi rămân datoare”, un şantaj emoţional care într-o bună zi avea să fie invocat şi de care avea să profite din plin.

Corinne, cred eu, considera că până şi cu însăşi viaţa se putea negocia cumva. Că în toate exista un soi de dreptate ascunsă. Că anii petrecuţi pe pământ reprezentau, de fapt, doar un joc. Un risc pentru obţinerea unei recompense, un test pentru răspuns, un război cu prieteni şi duşmani şi un scor la final. Acum ştiu că tot ce făceam sau ziceam, şi tot ce nu făceam şi nu ziceam, era păstrat într-un registru în mintea ei – şi întotdeauna într-un colţişor, ascuns bine de tot, al minţilor noastre.

•

L-am sunat pe Daniel din maşină în timp ce porneam să-l caut pe Tyler, iar el a răspuns la primul apel.

— Alo? a zis, tastând ceva în fundal.

— Spune-mi că nu te prosteai cu Annaleise Carter!

Tastatul a încetat brusc.

— Iisuse Hristoase, Nic!

— La naiba, Daniel, glumeşti? Unde dracu ţi-a fost mintea? Ce naiba făceai? Şi *Laura...*

— Ştiu că nu-mi ţii predici legate de fidelitate, Nic. Dar nu! a zis el. Nu!

Mai apăsat. Dar tot nu-l credeam. Asta spui atunci când eşti luat la întrebări. De asta te agăţi când nu mai ai de ce, deşi toate probele indică spre tine. Asta spui şi te rogi ca altcineva să îţi susţină spusele.

Am făcut-o şi eu o dată pentru el.

Cu zece ani în urmă, când am auzit-o pe Hannah Pardot întrebându-l pe fratele meu în living:

— Tu şi Corinne eraţi implicaţi în vreun soi de relaţie?

Îmi lipisem urechea de grilajul din podeaua băii şi îl auzisem jurând:

— Niciodată! Niciodată!

Când îmi venise şi mie rândul, îi repetasem cuvintele. „Niciodată”, zisesem. „Niciodată”.

— Nic? Mă asculţi?

Glasul lui Daniel s-a încordat la telefon.

— Jackson a zis...

— Jackson habar n-are ce dracu vorbeşte! Am o groază de treburi cu care am rămas în urmă. Aşadar, mai ai nevoie şi de altceva sau m-ai sunat doar pentru interogatoriu?

— Bine! Bine!

Am închis, simţind cum mă ia cu rău de la stomac. Încă o dată, am văzut o fată dispărută în centrul pânzei. Cuvintele lui Jackson se răsuceau, preschimbându-se într-un avertisment. Annaleise îşi făcuse loc, insidios, în vieţile tuturor celor care aveau legătură cu Corinne Prescott. Ca şi cum ar fi căutat ceva.

La semafor am observat cu coada ochiului un afiş cu o persoană dispărută cu ochii mari şi întrebători. M-a străbătut un fior, iar mâinile au început iar să-mi tremure.

Şi eu căutam ceva.

Mă întrebam dacă ea găsise deja ce căuta.

•

Tyler nu era la gară. Era la vreo sută de metri dincolo de ea, unde extindeau peronul, cu un cofraj enorm şi o şapă de ciment deja la locul lor. De partea cealaltă a străzii, înconjurat de oameni îmbrăcaţi exact la fel – jeanşi tociţi, bocanci de lucru de culoarea pielii şi tricouri, aceeaşi uniformă pe care o adoptase şi el cu unsprezece ani în urmă –, îl distingeam perfect. În timp ce restul echipei purta căşti de protecţie din plastic galbene, el

purta o şapcă de baseball cu logoul ECC scris cu litere groase deasupra cozorocului.

Un tip slăbănog s-a uitat peste umărul lui Tyler, apoi i-a făcut semn cu bărbia.

— Cred că ai companie.

Tyler s-a întors încet. Chipul i-a rămas impasibil când m-a recunoscut, o atitudine deloc tipică pentru Tyler. În mod normal, când apăream, el se întorcea şi-mi zâmbea. „Salut, Nic!”, ca şi cum fusesem plecată doar o zi. Nu şase luni, un an, mai mult.

Însă acum expresia nu i s-a modificat.

— Salut! a zis.

O scurtă răsucire a degetului mare de la mână, singurul indiciu că nu eram altceva decât un străin. Ochii i-au alunecat iute într-o parte, acolo unde se afla slăbănogul care ne urmărea.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Trebuie să stau de vorbă cu tine. E urgent!

M-am dojenit în gând pentru asta. „Urgent”, aşa cum se exprima Everett într-o şedinţă de afaceri.

— Sigur!

A gesticulat către o rulotă mică, făcându-mă să mă îngrijorez că urma să vorbim în faţa tatălui său, dar, când am intrat, mi-am dat seama că biroul era al lui. Un singur pupitru, cu cheile camionetei sale aruncate peste nişte hârtii. Câteva scaune cu spătarul drept, împrăştiate prin toată încăperea. Planuri şi avize prinse cu bolduri de panouri din plută. Când lucra pentru tatăl său, în timpul şcolii şi după aceea, am crezut mereu că e doar temporar. Că îşi dorea să facă ceva mai mult, la fel ca mine. Dar el n-a mers la facultate după ce-a absolvit, aşa că ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu doar să presupun că muncea pentru tatăl său numai pentru că mă aştepta pe mine.

Zece ani mai târziu, iar el conduce firma. Zece ani mai târziu, cu două diplome mai puţin decât mine, şi era de două ori mai împlinit.

M-a urmat înăuntru şi a închis uşa, apoi a rămas rezemat de ea.

— Scuze, nu te aşteptam! A aruncat o privire pe geam, adăugând: Chiar nu e cel mai potrivit moment!

— Îmi pare rău! Dar s-a întâmplat ceva...

Am încercat să-i citesc chipul, însă cozorocul îi era mult tras în jos, aşa că nu i-am putut vedea ochii. Doar gura, o linie subţire.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat, cu spatele rămas în continuare lipit de uşă.

Distanţa dintre noi părea tangibilă, forţată şi stânjenitoare.

— Noaptea trecută. După miezul nopţii. Cineva a fost acasă la Annaleise.

Un muşchi al maxilarului i-a tresărit brusc. Voiam să-i smulg şapca aia de pe cap. Aveam nevoie să-i văd ochii.

— Iar tu ştii asta deoarece...

— Deoarece l-am văzut.

— Nic, trebuie să stai dracului departe de pădurea aia! Trebuie să renunţi la asta!

— Tyler...

— Ce e?

— Trebuie să te întreb.

O pauză, dorindu-mi să nu mă forţeze să-l întreb.

Şi-a potrivit şapca mai bine, apoi s-a întors la uitatul pe geam.

— Ce vrei, mai exact, să mă întrebi?

În câte feluri i-aş fi putut spune asta? M-am apropiat de el, însă chipul îi rămânea ascuns în umbră.

— Tu ai fost?

Şi-a întors privirea către mine, ca şi cum toată această discuţie l-ar fi prins pe picior greşit.

— *Ce* să fiu eu? La ce dracu te referi?

Mi-am coborât glasul, chiar dacă eram singuri:

— Tu ai fost acasă la ea azi-noapte? După miezul nopţii? l-am întrebat.

Tyler şi-a întors capul şi m-a privit în ochi – „Ce zici acolo, Nic?” –, până a trebuit să-mi feresc privirea.

— Ai o cheie? l-am întrebat.

— Tu chiar faci naibii mişto de mine acum?

— Nu mi-ai spus niciodată, am zis eu. Nu mi-ai zis niciodată dacă era treabă serioasă sau doar i-o trăgeai.

Şi-a scos şapca, şi-a trecut o mână prin păr, apoi şi-a pus şapca la loc. A mestecat în gol o vreme, apoi a adăugat:

— Doar i-o trăgeam, Nic. Mulţumită?

— Nu, nu sunt mulţumită!

Glasul mi-a tremurat, aşa că am tras adânc aer în piept ca să mă adun.

— Cineva a fost acolo.

— Poliţia, probabil. Din moment ce doar au trecut pe-aici.

Futu-i! Afurisitul de Jackson, care avea în pizda mă-sii dreptate!

— Ce voiau? Ce le-ai zis?

A privit iar pe geam.

— Vor s-o găsească pe Annaleise. Şi să găsească goluri în alibiul meu. Vor să mă prindă cu minciuna.

Am căzut pe gânduri.

— Care-i alibiul tău, Tyler?

S-a strâmbat.

— Asta-i problema. N-am niciun blestemat de alibi. Alibiul meu e că, pur şi simplu, n-am fost acolo. Bine, cu excepţia faptului că fusesem cu câteva ore mai devreme. Aşa că alibiul meu e că nu am fost acolo când a dispărut ea. Că n-am avut nicio ceartă care să capete o turnură urâtă.

— Asta cred ei?

A ridicat din umeri.

— Asta-i povestea pe care par să şi-o dorească. Că am sunat-o. Că ne-am certat. Dintr-un motiv pe care încă nu l-au elucidat, am căzut amândoi de acord să ne întâlnim în pădure. Ea m-a acuzat că umblu cu tine. Eu... am făcut ceva.

Şi-a întins mâinile în faţă, îndoindu-şi degetele ca şi cum le-ar fi strâns în jurul gâtului ei delicat.

— De ei depinde să dovedească asta, am zis eu.

— Oare? Chiar aşa să fie? Dacă toată lumea o crede deja, iar tu apari la mine la muncă în toiul zilei?

— Îmi pare rău! am şoptit, simţind cum mă înroşesc la faţă. Îmi pare rău că am venit! Voiam doar să aflu.

A încuviinţat din cap.

— Nu, îţi cer scuze! Sunt şucărit. Sunt şucărit pe ei. Nu pe tine. Probabil că poliţia a fost acasă la ea, Nic.

— Nu, nu poliţia. Nu era nicio maşină. Era cineva care a venit pe jos.

Cineva care nu voia să fie văzut. Cineva care avea o cheie. Cineva care ştia codrul cu ochii închişi.

— Cineva din familia ei, atunci.

— Prin pădure, Tyler. Cineva a venit prin pădure.

S-a uitat iar fix la mine, apoi a pornit spre uşă, şi-a îndreptat iar cozorocul şepcii ca să stea exact la mijloc şi a încuviinţat o dată din cap.

— N-am fost eu. S-a mai uitat o dată de sus până jos la mine şi a adăugat: Du-te acasă! Pleacă de-aici, înainte să vină să-ţi bată şi ţie la uşă!

L-am urmat afară din rulotă în lumina oferită de soare, şantierul părându-mi-se prea luminos, ca un soi de fotografie supraexpusă.

•

Mesele încep să se amestece una cu alta, împreună cu orele, pierzându-şi consistenţa, exact aşa cum au fost şi zilele de dinainte. Somnul venea greu, iar eu încercam să-i suplinesc lipsa cu ajutorul prea multor cafele pe timpul zilei. Era trecut de nouă seara când mi-am amintit că trebuie să mănânc. Erau prea multe posibilităţi. Toate acele nume şi evenimente legate unul de altul în acea cutie ipotetică, plutind de colo-colo, desfăcându-se în mintea mea. Şi multe altele – poveştile care n-au încăput niciodată în cutie. Întrebările pe care nu ni le-am pus niciodată unul altuia şi care acum începeau să iasă la iveală.

Ca să rezolvi o taină, ca să rezolvi o taină *aici,* nu poţi veni din afară.

Aici existau oameni care ştiau mai multe decât spuneau, dar care alegeau să păstreze tăcerea, precum faptul că Jackson se întâlnise cu Corinne. Precum faptul că îi văzusem împreună. Sigur mai existau taine printre noi. Trebuia să înţeleg tăcerea. Odată cu Corinne vine Annaleise. Odată cu Annaleise vine Corinne.

Aplică filtrul următoarei imagini, urmăreşte-o cum capătă claritate!

•

Pe fereastră, afară, se vedea o lumină, în pădure. Cineva era iar acasă la ea. Nu m-am sinchisit să-mi iau telefonul, ci doar lanterna care se afla în sertarul de lângă cuptorul cu microunde de când mă ştiam.

Îl pierdeam deja, şi nu puteam îngădui asta. Trebuia să aflu.

Noul poliţist trimis de Stat, care stătea la motelul din oraş? Altcineva? Annaleise?

Găseşte-i! Află răspunsurile!

M-am furişat prin curte aşa cum o făceam când eram mică, fără niciun zgomot şi rămânând în umbre până am ajuns la liziera copacilor. Am văzut lanterna săltând în sus şi-n jos periodic în depărtare, apoi am rupt-o la fugă până am ajuns

prea aproape. Mi-am lăsat lanterna stinsă. Luna era suficientă pentru a nu păşi greşit, sau poate că era doar memoria mea.

Însă lumina nu se mai îndrepta către locuinţa lui Annaleise sau a mea. Se îndepărta. Se retrăgea. Umbla prin pădure cu paşi siguri, cu un scop precis, prin pădure. Către un ascunziş, pesemne. Sau o maşină, de partea cealaltă.

Ne mişcăm de mai bine de jumătate de oră, iar un fior de panică îşi făcea deja loc în pieptul meu. Eram în dezavantaj, eram singură, eram neînarmată, neprotejată – fără telefon, hartă sau GPS. Singurele opţiuni erau să urmăresc lanterna sau să mă opresc fără să am habar unde mă aflu.

Şi totuşi...

Aveam senzaţia că ştiu încotro ne îndreptam. Nu datorită direcţiei, ci a intervalului de timp. Mai străbătusem acest drum pe timp de noapte.

Însă abia când am ajuns în poiană am fost sigură. Un spaţiu deschis enorm, departe de şosea. O cărare îngustă, încadrată de funie, ducând către grote. Am rămas în pădure, urmărind lanterna. În cele din urmă, altă lanternă s-a ivit pe cărare, făcându-mă să-mi doresc în gând să se apropie până ce avea să o lumineze pe persoana pe care o urmărisem până acolo.

Preţ de o clipă, m-am aşteptat să văd braţe subţiri, păr blond şi ochi mari; piele palidă şi haine murdare. Poate că nu era nimic altceva decât speranţă, dar aşa stăteau lucrurile: mă aşteptam s-o văd pe Annaleise.

Însă era un băiat. Un adolescent. *Fratele ei.* Iar persoana aflată alături de el era o fată cu păr negru, ce-şi ţinea o mână la ochi pentru a şi-i feri de lumină.

— Doamne, mă orbeşti, boule!

— Unde-i David?

— Aduce băuturile. Carly e în maşină. Nu-i place aici când suntem doar noi. Spune că nu e sigur. Fata a ezitat scurt, apoi a adăugat: Vreo veste despre sora ta?

— Neah, a răspuns el, coborând lumina lanternei.

— Îmi pare rău, Bryce! a zis fata.

Bryce. Aşa! Nu părea deosebit de zdruncinat de faptul că sora lui era dată dispărută. Şi nici nu semănau – nu aşa cum semănasem eu cu Daniel. Bryce era bondoc, moştenind maxilarul pătrăţos al tatălui său şi umerii lui lăţi.

— Poate că o să apară până la urmă, a zis el.

Nouă zile, şi asta era tot ce putea spune băiatul ăsta! Mie, una, mi s-ar fi părut suspect dacă nu i-aş fi cunoscut genul – parte a unei generaţii de copii care se-aşteaptă să primească totul de-a gata: cei care dispar, ei bine, se întorc ei. Misterul, dezlegat pentru ei. Cu zece ani în urmă, noi am întors pe dos această pădure. I-am urmărit pe poliţişti în locuri în care deja căutaseră şi-am căutat noi înşine în locuri în care ei nu căutaseră. Dar nu şi aceşti copii. Din câte se părea, ei pur şi simplu puteau ignora totul, oferi condoleanţe şi aştepta să le vină berea.

Poate la mijloc era faptul că Annaleise nu era de-a lor. Un pic prea mare pentru ei, deja plecată, la facultate, apoi se întorsese. Ea nu le aparţinea nici lor, nici nouă. Era pierdută în gaura în care nimeni n-o mai căuta.

Am auzit un motor şi m-am făcut mică, departe de lanterne şi de faruri.

— Iată-l! a zis fata. Haide, pădurea asta mă bagă în sperieţi! Fratele meu îmi spunea că e un monstru în ea.

Bryce a dat din cap şi a urmat-o.

Dacă te laşi atras de-o legendă, dacă o laşi să devină mai mult decât o poveste, atunci nu mai reprezintă deloc o exagerare să-ţi închipui că fata aceea, Corinne, a dispărut fără urmă. Se întâmplă tot timpul din astea, în toată ţara, mai ales în păduri, în toiul nopţii. Iar dacă acelaşi lucru i se întâmplase şi lui Corinne, atunci i s-ar fi putut întâmpla şi lui Annaleise.

Nici măcar să-ţi imaginezi un monstru nu mai e o exagerare. Unul care te urmăreşte, aşteaptă şi te determină să faci lucruri. Să inspiri mirosul de fum scos de focul făcut de nişte adolescenţi. Să-i urmăreşti cum se prăbuşesc unii în braţele celorlalţi, într-o încâlceală de membre. Să simţi cum ţărâna rece ţi se depune sub unghii în timp ce acesta aşteaptă, ascultându-le teoriile, poveştile şi căcaturile. Aşteptând până ce adorm cu toţii, ca tu să te poţi strecura în grote şi să vezi ce secrete – dacă există aşa ceva – au de oferit.

Nu e chiar aşa de greu. Nu departe de unde stăteau ei, ceva făcea exact acelaşi lucru, iar ei habar n-aveau.

În clipa aceea, eu eram monstrul.

Cu o zi înainte

ZIUA 9

Stăteam cu spatele lipit de peretele dormitorului, cu urechea ciulită la fereastra deschisă, ca un copil ce trage cu urechea la discuţia de-afară. Daniel încerca să-i gonească pe poliţişti, să-i împiedice să ne târască într-o nouă anchetă.

„Stai departe de asta”, îmi zisese, şi avea dreptate.

Deja îi dădusem o declaraţie agentului Fraize, deşi era o chestie absolut inutilă. „Ai văzut ceva în pădure? Ai auzit ceva în noaptea aceea? Indiferent ce?”

„Nu, domnule, nu, domnule, nu, domnule”.

N-aveam niciun fel de relaţie cu Annaleise. Nu exista nimic pe nicio hârtie care să ne lege una de alta, cu excepţia acelei ipotetice cutii din secţia de poliţie din urmă cu zece ani, iar aia era doar coroborarea unui alibi. Şi totuşi, iată că acum aveam un nou poliţist în faţa casei, cerând să discute cu mine.

Tonul îi era grav, dar precaut. Atent.

— Aş vrea doar să-i pun câteva întrebări scurte despre relaţia ei cu Tyler Ellison...

Şi iată-l. *Tyler!* Tyler are o legătură cu mine, iar eu am o legătură cu Daniel. Brusc, tot nodul acesta încurcat pe care l-am format împreună este scos la iveală, împuns şi desfăcut până ce vom dezvălui ceva neintenţionat. Ceva ce va fi folosit ca să ne separe. Hannah Pardot era expertă în astfel de chestii. Tipul acesta însă nu prea. Dăduse tocmai peste Daniel, iar Daniel îl depăşea la toate capitolele. În orice caz, poliţistul acesta nu reuşea să ajungă la mine.

— Cred că doarme, l-am auzit pe Daniel spunând. Ascultă, mă pregătesc să plec la serviciu, aşa că nu mai pot zăbovi! Încearcă şi tu după-amiază!

— E important! O femeie a dispărut, şi fiecare zi în care nu e găsită creşte riscurile pentru ea. E de datoria noastră morală să urmărim orice potenţială pistă.

Ca şi cum ieşise direct din concursul Witness Questioning 101. Ce naiba, avea doar o lună de şcoală? Datorie morală! De-a dreptul comic! Ca şi cum era *datoria lor morală* să disece orice aspect al vieţii cuiva, a oricui se încadra în cele trei grade de

separare[3]. Ca să-i distrugă pe cei rămaşi în viaţă ca să-i găsească pe cei care nu mai sunt.

Trecuseră deja opt zile de când Annaleise fusese dată dispărută. Faptul că-mi puneau mie acum întrebări despre Tyler n-avea să schimbe rezultatul final pentru ea. Nu *pe ea* o căutau. Căutau chestii *despre el*. În pofida bunelor intenţii ale lui Daniel, în pofida avertismentelor lui, dacă nu ieşeam afară, poliţiştii aveau să creadă că am ceva de ascuns.

Mi-am luat haine curate pe mine şi am coborât desculţă la parter, discuţia celor doi fiind acoperită cu totul de lemn şi tencuială. Am deschis uşa de plasă şi mi-am umbrit ochii, ferindu-mă de soare.

— Daniel? l-am strigat.

Maşina fără însemne era parcată la jumătatea aleii. Poliţistul acesta voia să facă să pară că e doar în trecere, ca şi cum se afla din întâmplare prin cartier şi nu era vorba de ceva serios. Maşina era bleumarin, cu geamuri fumurii, şi avea nevoie de o spălare.

— E totul în regulă? am întrebat.

Bărbatul nu purta uniformă şi era mai masiv şi mai tânăr decât mi-l închipuisem iniţial după voce. Cam de vârsta mea sau chiar mai mic – de vârsta lui Annaleise –, ceea ce-l făcea prea tânăr ca să fi luat parte la ancheta din cazul lui Corinne. Modul în care vorbea mă făcea să cred că nu e de pe-aici. Mă rog, nu din acest oraş. O oră mai spre est era destul ca să schimbe lucrurile. Munţii şi o singură şosea plină de curbe menţinea acest loc izolat, separat de toate.

— Nicolette – şi-a verificat carnetul – Farrell?

Categoric nu era de-aici. Chiar dacă era prea tânăr ca să mă cunoască personal, numele sunt legate de case. N-ar fi trebuit să reprezinte vreun mister. Proprietatea familiei Carter se învecinează cu cea a familiei Farrell, iar familia McElray deţine terenuri de ambele părţi, deşi încă nu s-a construit nimic pe ele. Familia Lawson făcuse o ofertă pentru casa şi terenul de peste drum atunci când Marty Piper, ultimul din clanul Piper, trecuse

[3] Experiment social pornind de la cel realizat de Jeff Rodrigues în 1967 şi numit „şase grade de separare” (teoria conform căreia oricine poate avea legături cu orice altă persoană de pe planetă printr-un lanţ de cunoştinţe care nu are mai mult de cinci intermediari). Potrivit experimentului, reţeaua mobilă franceză O2 a ajuns la concluzia că, prin intermediul reţelelor sociale de astăzi, în special Facebook, cele şase grade de separare s-au redus acum doar la trei (n. tr.).

în nefiinţă după cel de-al treilea şi ultimul atac de cord, însă casa şi terenul rămâneau în continuare fără proprietar, din pricina unor încurcături juridice cu actele.

Rămăsesem uitându-mă la pădure, în direcţia casei lui Marty, când poliţistul a zis:

— Domnişoară?

— Da?

Daniel şi-a rotit gâtul şi a venit să mi se alăture pe verandă.

— Sunteţi Nicolette Farrell?

— Da!

— Sunt detectivul Charles. Trăgeam nădejde să vă pun câteva întrebări despre relaţia dumneavoastră cu Tyler Ellison.

Părea să aştepte ceva – poate ca eu s-o fac pe gazda din Sud, precum Laura, să deschid uşa de plasă şi să-l invit înăuntru, pentru a-i oferi o ceaşcă de ceai. Străinii vin în oraş doar atunci când înaintează ancheta. Detectivul Charles, eram sigură, era noul Hannah Pardot.

După ce a făcut câţiva paşi şovăitori în direcţia casei, am coborât treptele verandei, întâmpinându-l la jumătatea curţii şi simţind cum tălpile mi se înfundau în pământul umed după ploaia de azi-noapte.

— Cum e motelul? l-am întrebat, doar ca să verific. Sau v-au cazat într-un loc mai drăguţ?

A schiţat o grimasă.

— Îmi pare rău, ne-am mai întâlnit? a întrebat el.

— Nu sunteţi de aici, nu-i aşa? am contracarat eu.

— Nu, doamnă! a răspuns el, răsfoindu-şi carnetul.

Era mult mai înalt decât mine, aşa că n-am putut vedea scrisul. Şi-a dres glasul, zăbovind cu pixul chiar deasupra hârtiei.

— Nu va dura decât câteva clipe. Voi urma un set de întrebări standard. Am auzit că aici e un loc numai bun de unde să încep. Nu a ridicat deloc capul cât timp a vorbit, sau cel puţin nu până ce a zis: Vă rog să descrieţi relaţia pe care o aveaţi cu Tyler Ellison!

— Chiar că se va isprăvi foarte repede, domnule detectiv! N-avem niciun fel de relaţie. Îmi pare rău că v-aţi pierdut vremea venind încoace!

Ochii i-au fugit cu iuţeală la mine, apoi i-au revenit la carnet.

— Dar în trecut?

— A fost iubitul meu în liceu, i-am răspuns. Am 28 de ani.

A dat paginile înainte şi înapoi, a mormăit de câteva ori, apoi a părut să găsească ceea ce căuta.

— V-aţi mai întâlnit de atunci? Am înţeles că aţi mai fost văzuţi împreună de atunci încoace.

I-am zâmbit.

— Eu locuiesc în Philadelphia. Dar când mai veneam în vizită, desigur.

— Şi nu mai veniţi? a întrebat el.

— Sunt logodită, i-am răspuns, şi am văzut cum privirea i-a fugit la degetul meu gol.

A dat iar paginile.

— Ăăă, a fost văzut în preajma casei dumneavoastră. Destul de recent. Foarte recent.

Începeam să mă enervez şi n-am făcut nicio încercare de-a o ascunde.

— Mă ajuta...

Daniel a păşit în faţă, întrerupându-mă:

— Eu i-am cerut să vină. Conduce o firmă de construcţii. Facem reparaţii la casă. Nic rămâne aici doar pentru puţin timp. El *îmi* face o favoare, ajutându-mă.

Detectivul Charles s-a întors cu faţa spre Daniel.

— Sunteţi prieteni?

O ezitare extrem de scurtă, dar tot am simţit-o.

— Da! a răspuns Daniel.

„Fii isteţ!” Oferă cele mai succinte răspunsuri. Închide bucla, nu face deschideri inutile, pentru că vor profita de ele. Şi le vor umple.

— Păi, chestia e că...

Detectivul Charles a mai dat câteva pagini, iar atunci am zărit o pagină goală. Nemernicul se juca, de fapt, cu mine – cu amândoi. N-avea nimic scris pe pagini. Doar câteva cuvinte mâzgălite pe margini. Doar se prefăcea că nu ştie cine suntem ori toată istoria noastră. De fapt, avea deja totul întipărit în memorie. Făcuse cercetări în privinţa noastră, iar acum doar îşi interpreta rolul. Dumnezeule, de cât timp se *afla* oare aici?

Am pus o mână pe braţul lui Daniel şi l-am strâns cât am putut de uşor, înainte ca detectivul Charles să ridice iar privirea.

— Chestia e că nu putem găsi telefonul mobil al lui Annaleise... şi pare să fie şi închis. Dar am aruncat o privire mai atentă la conversaţiile ei. Iar ultimul apel la care a răspuns, în

noaptea de dinainte să fie dată dispărută, a fost de la Tyler Ellison. În jur de unu noaptea.

— Am înţeles că erau combinaţi, am răspuns eu, iar el a bătut cu pixul în pagină.

— Nu, vedeţi, asta-i cealaltă chestie! Tyler a zis că se despărţiseră. Iar când am întrebat care ar fi fost motivul – pentru că asta-i o coincidenţă al naibii de mare, să te desparţi de o fată şi apoi ea să dispară –, am aflat că prin oraş se zvoneşte că despărţirea lor ar fi avut de-a face cu dumneavoastră. De ce credeţi că aşa stau lucrurile?

Am simţit cum mi se încordează falca şi cum mi se încleştează pumnii.

— Pentru că, din punct de vedere cronologic, exact asta s-a întâmplat. Iar în acest oraş, ceea ce se întâmplă în trecut se va întâmpla de fiecare dată, domnule detectiv. Dacă aţi fi fost de pe-aici, aţi fi ştiut asta.

— Nu-i nevoie să deveniţi defensivă. Nu încerc decât să înţeleg ce s-a întâmplat.

— Atunci, întrebaţi-l pe Tyler!

— L-am întrebat, a zis el. Deşi e un tip extrem de greu de găsit.

A fost o vreme în care tot ce trebuia să fac era să-l chem în minte – un singur gând, minuscul –, iar el imediat apărea în carne şi oase, ca şi cum l-aş fi invocat. Însă acum trebuia să fiu de acord cu el. Tyler începea să aducă tot mai mult cu o fantomă, ca şi cum, dacă aş fi clipit o idee prea lung, el ar fi dispărut de-adevăratelea.

Detectivul Charles a ciocănit iar în carnet.

— El spune că Annaleise l-a sunat la unu noaptea şi că, staţi să văd, a hotărât să o rupă cu ea. Pentru că, şi citez: „Ea voia mai mult decât eram eu dispus să-i ofer”. Ce credeţi că vrea să însemne?

— Presupun că exact ce a zis. Nu pare genul care să vrea să rămână legat.

A schiţat un surâs niţel cam înfricoşător – acum semăna cu un rechin gata să joace o carte câştigătoare.

— Asta-i exact opusul la ceea ce am auzit eu. Mie mi se pare că el a rămas legat de-a binelea de acest loc.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul.

— Uitaţi cum stau lucrurile, până săptămâna trecută, eu nu mai stătusem de vorbă cu Tyler de mai bine de-un an. Habar n-aveam cum funcţiona, de fapt, relaţia lor.

Detectivul a simţit inflexiunea din vocea mea, sunt sigură, aşa că m-am străduit să menţin un ton egal, în vreme ce Daniel îmi punea o mână pe spate.

„Linişteşte-te!”

— Domnişoară Farrell, eu nu încerc să vă creez probleme sau ceva de genul ăsta. Nu vreau decât să capăt o imagine cât mai bună despre starea de spirit a lui Annaleise din noaptea aceea.

Minciună!

— Când aţi fost dumneavoastră şi cu Tyler Ellison ultima oară... împreună? a întrebat el, rămânând cu ochii în carnet.

— Dacă mă întrebaţi ceea ce cred că mă întrebaţi, acesta e un gen de întrebare foarte personală.

— Conducem o anchetă legată de dispariţia unei persoane. Fireşte că e personal. Gândiţi-vă la fată, domnişoară Farrell!

„Gândiţi-vă la fată!”

— Anul trecut, am răspuns.

— Nu săptămâna trecută? Nu când v-aţi întors acasă?

— Nu! am răspuns eu.

— Vă întoarceţi acasă, iar Tyler pretinde că se desparte de Annaleise chiar în noaptea respectivă, după care ea e dată dispărută în dimineaţa următoare. Vedeţi şi dumneavoastră cum arată lucrurile!

Vedeam bine ce poveşti scorniseră deja, precum şi pe cea care voiau să le-o livrez pe tavă. Însă mai trecusem o dată prin asta. Cu toţii trecuserăm. Puştiul ăsta habar n-avea de nimic.

— Am înţeles că atunci când poliţia n-are niciun indiciu, devine disperată şi încearcă să găsească un sens chiar şi atunci când nu există niciunul. Că încearcă să unească puncte fără nicio legătură între ele pentru a alcătui o imagine pe care s-o poată înţelege. Indiferent că e adevărată sau nu.

Lui Daniel i-a sunat telefonul şi a răspuns la el fără să se mai scuze:

— Alo? a zis. Poftim?

A continuat să asculte, iar eu am rămas cu ochii la el, pentru a nu trebui să mă uit la detectivul Charles, a cărui privire fixă o simţeam dându-mi o gaură într-o parte a ţestei.

— Vin imediat acolo! a zis el. Apoi, către detectiv: Tatăl nostru nu se simte bine. Trebuie să plecăm. Mult noroc cu cazul! S-a întors apoi spre mine, adăugând: Vor să mergem acolo. Imediat!

— O, Dumnezeule! am exclamat, dând apoi fuga în casă, încuind uşile şi înhăţându-mi pantofii şi poşeta.

Daniel pornise deja maşina când am ieşit afară, discutând la telefon cu firma de asigurări pentru care lucra pe postul de consilier, explicând că nu va putea ajunge pe teren.

Daniel îşi câştiga existenţa evaluând pagube. Lucra de acasă, mergând oriunde îl trimiteau nenumăratele firme din regiune. Totul era o listă de bifat – exista o formulă pentru dezastre, necazuri şi tragedii. Totul avea o valoare şi un cost. Presupun că se obişnuise deja să sape în adâncurile faptelor, stabilind a cui e vina, cine a comis înşelăciunea. Sau descoperise că era chiar bun la ce făcea. După ce trecuse prin cazul lui Corinne, poate că era un mod de-a se linişti – să găsească logica în haos. Să găsească adevărul.

— Nu, a continuat el, n-am să reuşesc să ajung astăzi! Voi recupera mâine! Mda, îmi iau concediu medical.

A sunat-o pe Laura când ne aflam deja pe stradă. Detectivul stătea în maşina lui, luându-şi notiţe şi prefăcându-se că nu ne urmăreşte în timp ce ne îndepărtam.

•

Tata era legat cu curele, întins pe spate şi cu ochii pironiţi în tavan. Camera era plină de oameni, cu toţii angajaţi la clinică pe diferite posturi. Când eu şi Daniel am dat buzna înăuntru, doctorul a făcut un adevărat spectacol din a-şi pune degetele pe interiorul încheieturii tatei, care era moale şi legat cu o curea groasă de culoare ivorie.

— Ce dracu i-aţi făcut? am întrebat, trecând pe lângă doctor şi încercând apoi să desfac o curea cu care fusese prinsă cealaltă încheietură a tatei.

— Domnişoară Farrell!

Acum aveam şi eu o mână pe umăr, însă glasul părea mult mai îndepărtat.

— Domnişoară *Farrell*!

Glasul unei femei, ceva mai puternic acum, apoi mâna i s-a mutat pe încheietura mea, împiedicându-mi orice mişcare.

— E pentru propria lui siguranţă. Şi a noastră.

M-am uitat la mâna de pe încheietura mea, la degetele lungi şi la monturile crăpate ce duceau la încheietura noduroasă şi la braţul suplu. Daniel!

Abia atunci am reuşit să arunc o privire aşa cum trebuie la cei din încăpere. O asistentă ce părea zdruncinată bine, cu părul scos pe jumătate din coc. Mai erau încă doi bărbaţi înăuntru care nu păreau a fi doctori sau asistenţi şi care îl urmăreau pe tata cu atenţie. Şi femeia care-mi rostise numele, îmbrăcată în uniformă şi stând aproape de uşă.

— Acum e sedat, ne-a informat femeia. Dar nu ştim în ce formă se va afla când se va trezi.

Aerul era stătut şi rece şi părea extrem de impersonal. Niciun miros de-acasă. Medicamente, detergenţi de curăţenie, înălbitor. N-aveau cum să-i facă bine pentru memorie. El avea nevoie de mirosul podelelor de lemn şi al pădurii din spatele casei noastre. Avea nevoie de gazele de eşapament ale jafului lui de maşină şi al grăsimii de la Kelly’s Pub.

— Păi, când se va trezi legat cu curele, vă zic eu că n-o să fie deloc bine pentru el, am replicat.

Ea a strâns din buze şi a întins mâna în direcţia mea, fără să-mi ofere altă alternativă decât să i-o strâng.

— Eu sunt Karen Addelson, directoarea acestui loc. Nu cred că am avut plăcerea să ne cunoaştem, domnişoară Farrell. Haideţi, vă rog, în birou la mine, amândoi!

Nu mi-a dat drumul la mână, prinzându-mă, în schimb, şi cu cealaltă de cot.

— O să fie bine! Cineva va rămâne cu el.

Şi-a mutat mâna de pe cotul meu pe şalele mele, apoi m-a condus afară din salon. Daniel venind şi el alături de mine.

Karen Addelson era îmbrăcată elegant, aşa cum o făceam şi eu în Philadelphia. Fustă creion, balerini negri moderni, bluză croită să arate atât profesional, cât şi feminin. Mi-a dat drumul la mână în vreme ce mergeam în şir ordonat pe partea dreaptă a holului, lăsând loc pentru scaune cu rotile şi cărucioare de serviciu. Schiţând un zâmbet încordat, a aruncat o privire peste umăr ca să vadă dacă o urmam. Bluza îi era aproape transparentă, cu un maiou din mătase pe dedesubt, şi alcătuia un asemenea contrast cu chipul ei lipsit de orice machiaj şi cu părul adunat într-un coc strâns, că parcă nu reuşeam să o citesc în niciun fel.

Am urmat-o într-o încăpere cu flori în glastre pe ambele pervazuri ale ferestrelor panoramice şi cu o tejghea din spatele căreia o secretară ne-a adresat un zâmbet absent.

— Nu voi răspunde la niciun telefon, a informat-o Karen în vreme ce intra cu paşi mari în propriul birou.

Trei scaune tapiţate şi o canapea pe un perete, pupitrul ei fiind pe celălalt. Ne-a făcut semn spre canapea. Daniel s-a lăsat să cadă pe pernuţele acesteia, dar eu am rămas în picioare. Everett nu s-ar fi aşezat în veci aici – „Ţi-ai pierde avantajul, Nicolette”, mi-l imaginam şoptindu-mi la ureche. Aşa era Everett: mă învăţa mereu cum să mă descurc în anumite situaţii, ca şi cum m-ar fi putut modela şi transforma în egalul său. Mi-l imaginam pe tatăl său procedând identic cu el, învăţându-l cum să se comporte, şi un Everett în miniatură încuviinţând, învăţând, copiind, devenind.

Karen s-a aşezat pe scaunul din faţa canapelei, iar eu am rămas în picioare, lângă canapea, aproape de Daniel.

— Sunt îngrijorată, a început ea. Tatăl dumneavoastră a suferit un atac în această dimineaţă.

— Ce naiba înseamnă asta? a întrebat Daniel. Un atac?

— A devenit extrem de agitat...

— E din cauză că aici nu există nimic care să-l ajute să-şi amintească, am zis eu. Şi eu aş fi agitată dacă m-aş trezi într-un loc pe care nu-l cunosc.

— Posibil să aveţi dreptate, domnişoară Farrell, nu-i neg dreptul la asemenea senzaţii. Însă explozia lui a mers dincolo de simpla dezorientare. Mă tem că va trebui s-o numesc paranoia. Iar asta mă face să mă întreb dacă această instituţie chiar e locul potrivit pentru el. Poate că i s-ar potrivi mult mai bine un loc care să vin în întâmpinarea acestor nevoi speciale ale sale.

— Paranoia? a întrebat Daniel.

— Da! ţipa că-i urmăreşte cineva fiica şi că el refuză să rămână aici. Nu l-am putut controla. A devenit violent, insistând că trebuie să-l lăsăm să plece, ca să dea de dumneavoastră. Ca să vă *ajute.*

S-a uitat fix la mine, iar eu mi-am ferit privirea, închipuindu-mi-l ţipând după fiica lui – după mine. M-au cuprins toţi fiorii, de paranoia sau nu.

— A fost nevoie de doi oameni care să-l ţină pentru ca un doctor să-l poată seda. Dar tot ce zicea era „Fiica mea nu e în siguranţă”.

Îl simţeam pe Daniel privindu-mi chipul. Fiorul mi-a urcat în susul şirei spinării, golind parcă încăperea, dar şi stomacul şi plămânii mei odată cu ea.

— Dacă se referea la un eveniment petrecut în trecut, atunci aş putea înţelege, a continuat ea. S-ar potrivi destul de bine cu direcţia a ceea ce ştim noi despre starea lui. Aşa stau lucrurile? Aţi fost vreodată în pericol, domnişoară Farrell?

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el.

Cuvintele lui îmi reverberau în cap, ca şi cum le-aş fi auzit cu urechile mele.

— Ei bine, cum ziceam, halucinaţiile paranoice mă fac să mă întreb dacă acest loc e potrivit pentru el, a continuat ea, readucând în discuţie subiectul întâlnirii noastre.

— E vina mea, a intervenit Daniel.

— Poftim? a făcut Karen.

Ne-am uitat amândouă la el; obrajii îi ardeau ca şi cum lucrase prea mult în soare.

— Vecina noastră a dispărut. Annaleise Carter? Poate că aţi văzut la ştiri? I-am spus şi lui. Privind în urmă, îmi dau seama că a fost o greşeală. Pur şi simplu mi-a scăpat. Ea a dispărut în pădurea din spatele casei noastre, unde stă acum sora mea. Voiam ca el să afle de la mine, nu de la ştiri. N-ar fi trebuit să-i spun. Îmi pare rău! Nu e totuşi paranoia. E confuzie. O greşeală.

Karen şi-a plecat capul pe un umăr, analizând cuvintele fratelui meu. În cele din urmă, a încuviinţat din cap.

— E de înţeles. Supărător, ca să folosesc un eufemism. Vom continua să-l monitorizăm totuşi. Dacă se va transforma într-un tipar...

— Îmi pare rău! a adăugat el. Voi sta de vorbă cu el.

— Daţi-mi voie mie! am intervenit eu. Eu sunt cea la care s-a referit tata.

Mă bucuram că rămăsesem în picioare, mă bucuram pentru încrederea oferită de postura mea.

Karen s-a ridicat şi ea.

— Cred că e o idee bună.

— Fără curele! am adăugat.

•

Daniel a plecat la cantină ca să comande trei prânzuri care să fie apoi aduse în salonul tatei. Eu stăteam aşezată turceşte în scaunul din colţ, bând un suc acidulat de la automat, când s-a trezit tata. Înăuntru se mai afla şi un om de pază, lângă uşă, la cererea lui Karen.

— Bună, tată! am rostit cu prudenţă.

El şi-a frecat absent încheieturile, îngăduindu-mi să-i văd urmele roşii rămase pe oasele de la încheietură. M-am aplecat peste patul lui, astfel încât să mă vadă pe mine înaintea camerei care nu era a lui şi pe bărbatul pe care nu-l cunoştea.

— Eşti bine, am adăugat. Şi eu sunt bine.

S-a ridicat pe coate şi a tresărit.

— Nic? a zis, privirea concentrându-i-se, mijindu-i-se, cercetând împrejurimile.

— Te afli la Grand Pines şi eşti bine, eu sunt aici, cu tine, şi sunt bine.

A întins mâna şi şi-a aşezat-o pe obrazul meu.

— Nic, slavă Domnului! Nu e sigur pentru tine.

— Şşt, tată! am spus eu, uitându-mă la bărbatul de lângă uşă. Sunt bine!

Daniel a intrat cu prânzurile noastre în clipa aceea, ţinând în braţe trei cutii din polistiren.

— E şi Daniel aici, vezi? Suntem bine!

Tata s-a ridicat în şezut în pat la fel ca un copil după un coşmar, adică şi uşurat, şi îngrozit. S-a uitat la Daniel, apoi la mine şi la bărbatul de lângă uşă.

— O să ai grijă de ea? i-a zis lui Daniel.

Daniel a desfăcut cutiile, s-a uitat pe rând în ele şi apoi ne-a întins fiecăruia câte una.

— Da, tată! a răspuns, făcându-mă să simt un nod în gât. Nu poţi lăsa ca lucrurile să scape de sub control, da?

Tata şi-a frecat iar încheieturile, ca şi cum nu-şi putea aduce aminte dacă ceva anume trebuia să se afle acolo.

— Tată, a insistat Daniel, e foarte important!

M-am aplecat în faţă, întinzând un şerveţel în poala tatei.

— Tată, totul e-n regulă!

El a rămas privindu-l fix pe Daniel.

— Promite-mi! a insistat el. Promite-mi că o să ai grijă de ea!

Daniel era deja cu mâncarea în gură. Nimic nu-i putea alunga pofta de mâncare. A rămas cu ochii aţintiţi asupra tatei.

— Ştii că aşa am să fac, a răspuns el, mestecând.

Karen Addelson a intrat împreună cu doctorul.

— Cum stau lucrurile pe aici? Patrick? Te simţi mai bine?

— Poftim? A, da! Da! Şi-a înhăţat sandvişul ca şi cum juca un rol, adăugând apoi: Ea e fiica mea. V-aţi cunoscut? Nic, fă cunoştinţă cu Doamna Şefă! Doamnă Şefă, faceţi cunoştinţă cu fiica mea!

— Mă bucur să vă cunosc! am rostit atât eu, cât şi Karen. Acuma, Patrick, a continuat Karen, ce-ar fi să dăm totul uitării? Ia-ţi prânzul, apoi doctorul o să-ţi dea ceva! Vom discuta mâine mai în amănunt. Bine?

Eu am încuviinţat încurajator din cap. Daniel a încuviinţat şi el. Tata se uita de la unul la altul şi a încuviinţat şi el până ce ea a ieşit din salon, după care m-a strâns de încheietură.

— Promite-mi, Nic!

— Îţi promit! i-am zis.

Habar n-aveam ce-mi cerea sau cu ce eram de acord. Aveam senzaţia că aşa e cel mai bine pentru toţi.

•

Karen ne aştepta la recepţie.

— Îi vom face mâine o evaluare. Să stabilim care va fi cea mai bună abordare cu el. Haideţi să ne întâlnim din nou săptămâna viitoare! Mi-a întins cartea ei de vizită, adăugând: Ţinem legătura!

Eu şi Daniel n-am mai scos un cuvânt, păşind unul în faţa celuilalt, luându-ne la revedere de la recepţioneră, mulţumindu-i bărbatului care ne-a deschis uşa, până ce am ajuns iarăşi în maşina încinsă ca un cuptor, în care am mers cu geamurile coborâte la maximum până ce şi-a intrat în rol aerul condiţionat dinăuntru.

— Ce dracu s-a întâmplat acolo? am zis eu.

— Al naibii să fiu dacă ştiu, a răspuns el, rotindu-şi ambele mâini pe volan, în vreme ce soarele de la amiază se reflecta pe asfalt ca pe luciul unei ape.

— Chiar i-ai povestit despre Annaleise? Sau a fost doar primul lucru care ţi-a trecut prin cap?

— Nu! a zis el. Chiar i-am povestit.

— Deloc inteligent din partea ta.

— Nu! Deloc inteligent!

A oftat, expresia lui greu de citit devenind şi mai impenetrabilă.

— Ai greşit când ai făcut-o, am adăugat.

Rozul îi urca pe gât, în vreme ce nodurile degetelor i se albeau de încordare, ca şi cum sângele părăsea un loc şi năvălea în celălalt.

— Sunt şi eu perfect conştient, Nic. Perfect. O să revin mâine, ca să văd în ce stare se află.

— Bine! La ce oră?

S-a uitat iute la mine, apoi şi-a întors privirea la drum.

— Nu-ţi face griji! Mai fă nişte treabă pe lângă casă! O să-i duc actele de punere în vânzare, ca să le semneze.

— Casa încă nu e gata.

A strâns din fălci.

— De aceea probabil c-ar trebui să rămâi acasă.

Cam atâta cu efuziunea sentimentală pentru el. Aşa comunicam noi doi de fiecare dată. Prin lucrurile pe care nu ni le spuneam. Dezvoltaserăm un adevărat obicei după ce se îmbolnăvise mama, certându-ne în spaţiul liber rămas între cuvinte în legătură cu orice altceva în afară de ceea ce trebuia să ne spunem de fapt.

Era cu mine în ziua în care îi zgâriasem camioneta lui Tyler cu bandoul portierei pasagerului de la maşina mea, chiar în ziua în care ieşiserăm pentru prima dată împreună.

„Nu eşti niciodată atentă!” uriaşe Daniel, trântind tare portiera pasagerului.

„Tu ai parcat prea aproape!” urlasem şi eu, în timp ce Tyler evalua paguba.

Absolut nimic despre lista de lucruri care trebuiau rostite: faptul că tata se îndepărta tot mai mult de noi, faptul că Daniel renunţase la şcoală, ce se va întâmpla după ce moartea mamei. Nu, noi ne certam pentru cât de aproape parcam de maşinile celorlalţi, pentru o bucată de metal zgâriat sau dacă eu eram cea care întârziase ori venise el prea devreme.

Aşa crescuserăm noi doi. Aceasta era povestea mea şi a lui Daniel.

— Deja am anunţat că azi nu lucrez, a continuat el. Te ajut şi eu! Să facem lucrurile să înainteze.

Substratul cuvintelor: nu înaintasem deloc de una singură.

•

Eu mi-am dat seama prima. Că lucrurile nu mai erau cum le lăsasem. Am rămas în uşă, nemişcată, în timp ce Daniel trecea pe lângă mine.

— A intrat, am zis eu.

Daniel s-a răsucit cu faţa la mine.

— Poftim? Cine?

Am trântit uşa şi m-am rezemat de ea, răsuflând mult prea repede.

— Poliţistul acela! Futu-i, a intrat în casa noastră!

Am arătat spre locul în care luam masa, unde domnea haosul, dar era haosul *meu.* Sortasem şi aşezasem lucruri în cutii nu după genul obiectelor, ci după perioada de timp: lucruri din copilăria mea, lucruri mai noi, pe care nu le văzusem niciodată, şi lucruri pe care le puteam lega de amintirile de la optsprezece ani – atunci când a dispărut Corinne. Şi lucruri despre care nu eram sigură, împrăştiate pe blatul mesei.

Însă acele lucruri nu mai erau dispuse aşa cum le lăsasem. Cineva scotocise prin ele şi le mutase. Cartea de renovări în casă, pe care o găsisem într-un sertar din bucătărie, cu colţurile îndoite, şi pe care o lăsasem pe masă, acum era deschisă la pagina unde pusesem semn atunci când o închisesem. Bonuri cu data ştearsă, rearanjate în teancuri greşite.

— De unde ştii? E un adevărat dezastru aici?

— A fost aici, Daniel. Lucrurile au fost mutate. Jur!

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea, şi am rămas aşa, uitându-ne unul la altul, înăuntrul celuilalt, până ce el a zis:

— Verifică toată casa!

Am încuviinţat din cap şi am urcat scările două câte două, până în camera mea. Dacă poliţistul căuta ceva semne de-ale lui Tyler, n-ar fi trebuit să verifice aici? Însă camera era exact cum o lăsasem. Chiar şi sertarul de sus, pe care nu îl închisesem în graba mea de-a discuta cu poliţistul. Camera tatei era aproape goală, iar dressingul era sărăcăcios – papuci pe podea, umeraşe de metal goale, câteva haine de lucru.

Însă camera lui Daniel – cea în care se aflau vechile lucruri ale tatei – fusese scotocită. Cutiile, mutate şi stivuite, hârtiile lăsate pe afară, fără nicio încercare de-a le ascunde.

Am auzit paşii lui Daniel pe scări, apoi pe hol, după care răsuflarea greoaie peste umărul meu.

— Ce e? m-a întrebat.

— Aici! Cineva a răscolit pe-aici.

Daniel privea dezastrul creat. Vechea lui cameră. Dezordinea lăsată de tata.

— Deci nu cineva care să caute indicii despre Tyler, a zis el.

— Nu!

Daniel a prins cu un gest blând clanţa uşii. De când cu bâlciul, nu mai dăduse niciodată cu pumnii în pereţii, nici cu picioarele în pământ sau în propria maşină. Decât dacă voia să-l vadă cineva făcând-o. Ca să se întrezărească un tipar. Însă se străduia prea tare, nemaiîncăpând parcă în propria piele, abţinându-se parcă prea abitir. S-a întors încetişor şi a pornit în jos pe scări.

L-am urmat, privindu-l cum verifică ferestrele şi cum le împinge ca să fie sigur că zăvorul e tras cum trebuie.

— Ai încuiat?

S-a întors spre mine.

— Pentru că nu există niciun semn de pătrundere prin efracţie, Nic.

— Am încuiat, am rostit cu încetineală. Însă încuietoarea uşii din spate e stricată.

A făcut ochii mari, apoi a bombănit ceva doar pentru sine, străbătând cu paşi mari bucătăria şi verificând el însuşi uşa. A tras de clanţă, iar aceasta a cedat, exact cum spusesem şi eu.

— Ţi-am zis, doar, am adăugat, cu mâinile în şolduri.

Mâna îi rămăsese pe clanţă, răsucind, răsucind, în caz că ar fi obţinut un rezultat diferit.

— Era stricată de dinainte? Înainte să ajungi tu aici?

— Da!

— Eşti sigură?

— Dacă sunt sigură? Da, sunt sigură, Daniel! Dumnezeule!

Chipul i s-a înroşit atât de tare de furie reţinută, încât a pornit-o în direcţia cealaltă, începând să i se umple de puncte albe, umflate, ce-i împrăştiau furia.

— De ce dracu n-ai zis nimic? De ce nu te-ai ocupat să fie reparată? Tu ce dracu faci aici?

— Care ar fi fost diferenţa? Fii serios, Daniel, crezi că o încuietoare mai solidă ar fi împiedicat pe cineva hotărât să intre?

„Fii raţională! Fii calmă!” Cuvintele lui Everett, care însă erau inutile în familia noastră. Aşa funcţionam noi.

— Nu, Nic, dar ar fi o dovadă. Un geam spart, nişte amprente pe sticlă...

— Of, scuteşte-mă! N-o să irosească nimeni resurse pe o pătrundere prin efracţie într-o casă din care n-a dispărut nimic. Vor da vina pe copii. Nu-i pasă nimănui!

— O, ba *cuiva* îi pasă! m-a contrazis el.

Am înghiţit în sec. Am tras adânc aer în piept. Am încercat să mă concentrez, căutând o explicaţie rezonabilă.

— Poate a fost Tyler, am presupus eu. Încă mai are o cheie, de acum un an...

Daniel a scos un sunet adânc din gât, deşi nu mi-am dat seama dacă era din cauza mea sau a lui Tyler.

— Poate că voia să repare aerul condiţionat. Şi poate că...

Daniel şi-a azvârlit braţele în aer, făcând un pas spre mine.

— Ce? A fost distras de grămezile de nimicuri şi şi-a irosit toată ziua scormonind prin lucrurile tatei din vechea mea cameră?

— Nemernicule! am murmurat.

Am stins lumina din hol pentru a verifica aerul condiţionat, căci Dumnezeu ştie că îmi doream într-adevăr să am dreptate. Celelalte posibilităţi îmi dădeau o stare de ameţeală. Mă făceau să mă simt precum cineva care împunsese prea tare cutia aceea din secţia de poliţie, iar acesteia îi sărise capacul şi lăsase să se reverse ceva afară, iar acum numele umblau liber, prinse de un vârtej, malefice şi pline de disperare.

Tyler era singurul răspuns sigur. *Te rog, fii Tyler!*

Am răsucit în jos butonul aerului condiţionat şi am ascultat pereţii. Nimic. Nimic care să pornească, niciun fâşâit, niciun grilaj de aerisire care să huruie.

Lui Daniel i se albiseră nodurile degetelor. Era chiar lângă mine, iar glasul îi era straniu de coborât.

— Tyler lucrează. N-are nevoie să vină ca să-şi vâre nasul pe-aici sau să folosească o cheie când suntem noi plecaţi. Sunt sigur că ne poate convinge şi cu vorba bună să-l lăsăm să intre. Dar nu-i nevoie să zică nimic.

Mi-am proptit palmele în pieptul lui şi l-am împins uşor, pentru a-mi crea un pic de spaţiu. Încă doi centimetri. Aşadar, urma să

ne certăm iarăşi din cauza lui Tyler. Aceasta era măcar o ceartă al cărei curs îl ştiam deja pe dinafară.

— Ar fi sunat, mai întâi, a zis el. Te-a sunat? Când eu am tăcut, a insistat: Te-a sunat?

— Nu, dar acum... acum nu mai vorbeşte cu mine.

Daniel a lăsat să-i scape un râs ca un lătrat.

— Futu-i, e in-cre-di-bil! Chiar ai reuşit, Nic! Ai reuşit să o superi pe singura persoană care părea imună. Chiar ai reuşit să mergi prea departe! Felicitări!

— Eşti un nemernic!

— Iar tu eşti atât de-al dracului de proastă uneori, că mă scoţi din sărite!

A rămas privindu-mă ţintă şi eu l-am privit la fel, cu capul înclinat într-o parte – el, cu obrajii roşu-aprins şi gâtul plin de pete albe, cu pumnii încleştaţi, iar eu simţind ceva întunecat şi urât curgându-mi prin vene.

— Acum ai de gând să mă loveşti? l-am întrebat.

Răsufla cu greutate, plin de furie, iar terenul fragil pe care stăteam acum parcă s-a făcut ţăndări.

O întrebare care crea o enormă distanţă între noi şi totuşi ne şi atrăgea unul spre celălalt: *aici, exact aici.* Nodurile degetelor sale luând contact cu obrazul meu şi începutul sfârşitului a toate.

Daniel a făcut un ocol larg în jurul meu. A lăsat uşa din faţă deschisă larg.

•

M-am lăsat să cad pe lângă perete, strângând telefonul la piept.

Locul ăsta îşi făcea de cap cu mine. Mă făcea să uit de mine. L-am sunat pe Everett, însă a intrat direct mesageria vocală. Am sunat la birou şi am menţinut un ton exersat şi egal cât timp am discutat cu secretara, Olivia, care devenise una dintre cele mai bune prietene ale mele. O prietenă făcută prin intermediul lui Everett, totuşi, o prietenă.

— Pregăteşte martori, a zis ea. Mi-ar plăcea să sporovăim niţel, însă locul ăsta parcă e gata să se destrame săptămâna asta. Auzi şi tu?

Şi auzeam: telefoane sunând în fundal, zumzetul slab al vocilor. Ea a continuat:

— Iisuse Hristoase, câtă nevoie am de-o noapte în oraş cu fetele! Când te întorci? Căcat! Trebuie să închid! Îi spun că l-ai sunat!

Am rămas zgâindu-mă la telefon şi întrebându-mă pe cine să mai sun ca să-mi recapăt controlul. Adevărul e că nu mă pricep să-mi fac prieteni apropiaţi. Mă comport perfect în alte împrejurări, la întâlniri după muncă şi la adus lasagna la masa comună. Mă pricep de minune să fiu prietenă cu prietenii lui Daniel. Dar nu şi să fac schimb de numere de telefon şi să sun doar ca să stăm de vorbă.

Abandonez mereu oamenii. Felicitările de sărbători durează doar cât stau în acelaşi apartament, apoi mă mut şi nu mai las nicio adresă viitoare. Nu mai răspund la e-mailuri. Nu mai răspund la telefon. E un obicei. E mai uşor aşa. Sunt prietena dintr-un grup pentru care vor organiza o petrecere de rămas-bun, dar care nu va mai păstra apoi legătura. Am trepte de urcat, datorii de plătit, o viaţă de construit.

Şi cine mi-a rămas după atâtea mutări? Everett, de un an. Colega mea de apartament, Arden, dar care e doctoriţă, deci ocupată, şi fiecare decizie pe care o face ea e de viaţă sau de moarte, ceea ce face ca orice altceva să pară complet banal. Coordonatorul lucrării mele de licenţă, Marcus. L-aş putea suna pe el, şi să-mi vântur problemele ca din întâmplare. La un nivel superficial. Nu ceva de genul: „Prietena mea cea mai bună a dispărut când aveam optsprezece ani, şi totul se repetă, iar eu îmi pierd tatăl, şi cineva mi-a intrat în casă. Poate poliţiştii, poate nu”.

Există oameni pe care-i suni ca să le dai veştile: „Am cunoscut un tip. M-am logodit. Am un nou job”. Pentru a împărtăşi cu ei suişurile şi coborâşurile. Însă prieteni pe care să-i suni pentru chestii profunde, chestii care supravieţuiesc în spaţiile întunecoase din inimile noastre? Acei oameni nu mai există de mult timp pentru mine. Nu de când am plecat din Cooley Ridge.

•

Everett m-a sunat înapoi noaptea, pe când făceam curăţenie în casă – mânată în luptă de vina cauzată de mustrarea lui Daniel. Auzeam glasuri în fundal, care s-au estompat când el s-a îndepărtat.

— Bună, scuze! Credeam că e mai devreme. Nu dormeai, nu?

— Nu, i-am răspuns. Ce se petrece acolo?

— Chestii de drept plictisitoare. Plictisitoare, dar de neoprit. A oftat, apoi a continuat: Mi-e dor de tine! Cum merge treaba cu cererea?

— Hârtiile au fost depuse, iar acum aşteptăm o dată a înfăţişării. Mă ocup de casă. Cum merge cazul?

— Ei, ştii şi tu! Bucură-te că nu eşti aici! Eu sunt tot la birou. Te-ai înfuria.

Am verificat încuietoarea şi am văzut că se făcuse aproape zece.

— Mi-aş face apariţia acolo şi ţi-aş aduce cina.

— Dumnezeule, ce-mi lipseşti!

Apoi, alt glas – al unei femei. Mara Cross.

— Stai un pic! mi-a cerut el. Apoi, cu mâna pe difuzor: Ăăă, Pad Thai. Da! Mersi! După care, s-a întors la mine: Scuze! Comandăm de mâncare.

— E şi Mara acolo? l-am întrebat.

— E toată lumea aici, a răspuns el, fără să ezite nici măcar o secundă.

Everett avea o relaţie dureros de sănătoasă cu fosta – sau cel puţin aşa credea el. Însă zâmbetul ei era prea forţat când se uita la mine, iar atitudinea, mult prea ţeapănă când mergea alături de el, de la genunchi şi până la gât. Nu erau cu adevărat prieteni, în ciuda iluziilor pe care şi le făcea Everett. Olivia n-o suporta pe Mara, după cum vorbea cu ea şi apoi cu mine. De bună seamă că din acest motiv deveniserăm prietene.

Îl întrebasem acum mult timp pe Everett de ce se despărţise de Mara, pentru că ea zâmbea mereu, era atrăgătoare, deşteaptă şi mereu *prezentă.* „Eram incompatibili”, îmi răspunsese el, ceea ce, iniţial, pentru mine, nu avusese niciun sens. Păreau că se potrivesc de minune. Ba chiar erau egali. Ea avea opinii solide şi muncea şi mai multe ore decât el, şi erau în stare să discute despre aceleaşi subiecte: prejudicii, moţiuni şi apeluri. Cuvinte pe care le înţelegeam, dar care nu aveau niciun sens pentru mine.

Îmi plăcea să-mi închipui că nu se potriveau în alt sens – în pat. Ori de câte ori o vedeam, ori de câte ori o surprindeam uitându-se la Everett ca şi cum îl cunoştea prea bine, eu mă agăţam strâns de cuvintele „eram incompatibili”, imaginându-mi ceva ce denota stângăcie, ceva nesatisfăcător. Numele ei

devenise sinonim cu această imagine, iar eu mă trezeam sincer surprinsă când ea câştiga cazuri. *Ea? E aşa de stângace! Discursul ei a fost atât de incompatibil cu situaţia!*

Mai uşor decât să mă gândesc că nu trebuie să fiu niciunul dintre aceste lucruri: puternică şi cu opinii ferme, să domin încăperea. Altminteri, am fi incompatibili, sau cel puţin aşa funcţionează logica. Ce-o fi văzut el la mine? Pe cineva pe care să-l poată modela, crea, prezenta şi plasa în lumea sa exact aşa cum îşi dorea? Ce-o fi văzut la mobila mea vopsită şi la lunga noastră discuţie din apartamentul lui Trevor? O lespede brută? „Trebuie să porneşti de la nimic", îi spusesem eu. Poate că el o interpretase prea literal. Poate că nu ştia că eu eram deja ceva.

Cunoşteam lucruri despre Everett, la fel cum şi el cunoştea lucruri despre mine. Din ceea ce alesese să împărtăşească. Sau din momentele împărtăşite de familia sa, de genul „Ha-ha, îţi mai aduci aminte?" Scheletele lui unde sunt?

Avea prieteni, mai ales tipi, care variau de la genul nematurizat niciodată complet – insuportabili, dar nu periculoşi. Nici nu apucau să te bântuie. Nu erau un etalon. Spuneau poveşti despre Everett organizând petreceri cu bere băută direct din butoi sau despre momentul în care înghiţise un peştişor viu, lucru dezgustător, dar departe de dispariţia celei mai bune prietene şi a unei familii de suspecţi. Dacă n-ar fi dispărut niciodată Corinne, poate că ne-am fi întâlnit la un pahar de ceva când ne întorceam în oraş, poate că am fi împărtăşit poveşti de acest gen cu iubiţii noştri sau cu soţii noştri. „Iar apoi Bailey a vomitat pe adidaşii lui Josh Howell..."

Exista o diferenţă, un hău, între acel gen de poveste şi un trecut adevărat.

Oare exista ceva de genul ăsta şi în trecutul lui Everett?

Unde erau poveştile care îl defineau, cele care îl disecau, care îl prezentau aşa cum e în realitate?

Cine era bărbatul cu care fusesem de acord să mă mărit?

— Spune-mi ceva despre tine! i-am cerut eu. Ceva pe care nu-l mai ştie nimeni.

I-am auzit scaunul scârţâind când s-a lăsat pe spate; mi l-am închipuit scoţându-şi picioarele din pantofi şi aşezându-le pe lemnul închis la culoare. Cum îşi întinde braţele deasupra capului, cum i se întind nasturii cămăşii şi cum i se vede materialul alb al maiou lui de pe dedesubt.

— E vreun joc? a întrebat el, şi i-am simţit căscatul din voce.

— Sigur! i-am răspuns. Sau nu trebuie neapărat să fie.

— Bun! Să vedem! Bine! Să nu râzi! Am încercat să folosesc cardul tatei în gimnaziu ca să cumpăr materiale pornografice online. Nu mi-a trecut prin cap că extrasele de cont vor dezvălui o astfel de informaţie.

— Ce scârbos! am râs eu. Dar nu se pune. Tatăl tău ştie.

— Bleah! Nu-mi mai aminti! Tot nu-l pot privi în ochi când mă gândesc la ce-am făcut.

— Ce drăguţ eşti! Dar nu la asta m-am referit. Mă refeream la ceva mai grav, înţelegi? Ceva ce nu mai ştie nimeni.

Scaunul i-a mai scârţâit de câteva ori, însă nu credeam că-mi va răspunde. Însă apoi a făcut-o:

— Am urmărit cum murea un om, odată, a răspuns el.

Atmosfera din cameră s-a schimbat. Glasul i-a coborât, iar eu i-am simţit gura apropiindu-se de receptor.

— Eram în liceu. Avusese loc un accident pe autostradă, iar eu n-ar fi trebuit să ies. Se strânsese deja o mulţime de oameni în jur, dând ajutor. O ambulanţă era pe drum. Nu mi-am putut smulge privirea.

Da, mi-am zis în gând. *Iată-l! Iată-l pe Everett! O simte şi el?*

— Spune-mi mai mult! am insistat.

O răsuflare adâncă. Am auzit paşi, o uşă închizându-se, scaunul lui scârţâind din nou. N-am îndrăznit să-l întrerup.

— Nu ştiu dacă am tăria necesară pentru jobul meu, a continuat el. Îmi place să mă ocup de fapte şi de legi, şi cred că toată lumea are dreptul la cea mai bună apărare. La un proces corect. Îmi fac treaba cum se cuvine, să nu mă înţelegi greşit! Dar, uneori, există un moment. Un moment în care îţi dai seama că cel pe care-l aperi e vinovat. Şi nu mai există cale de întoarcere. Iar dreptatea e o sabie cu două tăişuri. Ca şi cum aş face dreptate cu „un elan neţărmurit”, ca să-l citez pe tata. Dar care e dreptatea adevărată, Nicolette? Care e?

— Cazul Parlito?

— Orice caz, a răspuns el, oftând. Sunt un avocat mai bun când nu ştiu.

— Poţi face altceva, am zis eu.

— Nu-i chiar aşa de simplu.

— Ba da, e! l-am contrazis. Nu-mi pasă cu ce te ocupi. Doar ştii asta, nu? Nu dau doi bani dacă eşti avocat sau nu.

S-a oprit.

— Corect! Dacă zici tu... Nu ne permitem toţi acest lux. Am treizeci de ani. Sunt *asociat.* Asta e viaţa mea.

— Ce vreau eu să zic e că nu trebuie să fie neapărat aşa.

Schimbă-ţi tunsoarea, lasă-i pe toţi în urmă! Mergi într-un loc nou şi nu mai privi niciodată înapoi! Poţi s-o faci! Putem s-o facem!

A râs, ca şi cum s-ar fi luat singur în derâdere. Punând o oarecare distanţă între el însuşi şi discuţia noastră.

— Ia zi-mi tu, Nicolette, tu ai vrut mereu să te faci consilier?

— Nici gând! Voiam să devin cântăreaţă de country.

— Stai niţel! Ştii să cânţi? Am senzaţia că asta e ceva ce-ar trebui să ştiu.

— Nici măcar un pic.

Râsul său era uşor ca bumbacul.

Adevărul era că eram un consilier groaznic când venea vorba de consilierea propriu-zisă. Spuneam lucrurile care nu trebuia, nu ofeream niciodată sfaturile care trebuiau. Dar eram o ascultătoare excelentă, aşa că învăţasem să nu vorbesc prea mult. Puteam ghida elevii către resursa necesară sau resursa necesară către ei, pentru a găsi ajutorul de care aveau nevoie. Vedeam ce ascundeau aceştia şi îi lăsam să mi-o arate. Îşi vărsau toate tainele adolescentine în biroul meu. Pe hârtie, eram un consilier excelent.

Poate că era din cauză că simţeau şi ei un spirit înrudit sau poate că vedeau ceva înăuntrul meu, aşa cum văzusem şi eu la Hannah Pardot – senzaţia că aceasta ştia mai multe doar pentru că fusese şi ea odată la fel ca noi.

Poate că ştiau că văzusem chestii întunecate. Şi că aveam să înţeleg.

Sau poate că simţeau că mă pricep de minune la păstrat secrete.

Chiar mă pricep.

•

Am încheiat apelul când a sosit mâncarea lui Everett, simţind deja că nu mai pot ajunge la el, într-o lume aflată mult prea departe de mine. Cu Tyler, fusese exact opusul. Trebuise să-i şterg numărul din telefon ca să îmi fie imposibil să-l mai sun din impuls după un pahar într-un bar, după o întâlnire ratată şi, mai ales, după una relativ reuşită.

Însă la doar o clipă după ce-am încheiat discuţia cu Everett, tot ce simţeam era distanţa dintre noi şi felul în care devenise ceva lipsit de consistenţă, o fărâmiţă pe care o creasem din speranţa că ceva atât de bun mi se întâmplase tocmai mie.

Am dormit pe sponci, până ce-am renunţat. Prea multe gânduri mi se învârtejeau prin minte, prea multe nume. M-am gândit la cine ar fi avut vreun motiv să ne intre în casă, ca să scotocească prin lucrurile tatei sau prin camera cea veche a lui Daniel. Lista se întindea de-a lungul a mai mulţi ani. Nu eram sigură dacă rezolvam ce se întâmplase atunci sau ce se întâmplase acum. Poate că tata avea dreptate, cum că timpul nu e ceva real. Ci doar un lucru pe care-l creăm ca să mergem mai departe. Doar o etichetă pentru a da un sens lucrurilor.

•

„Dacă aş fi un monstru”, ne zisese Corinne pe veranda din faţă, în timp ce ne legănam lanternele şi făceam umbrele să joace, „m-aş preface că sunt om”.

Bailey răsese, iar Daniel zâmbise. Ea se îndreptase spre el, îi luase bărbia în mână şi îi întorsese capul într-o parte şi-n alta, mijindu-şi ochii în timp ce privea fix în ai lui.

„Nu”, adăugase ea, „om şi pe dinafară, şi pe dinăuntru”.

Apoi se uitase la Bailey, trecându-şi degetele prin părul ei lung şi negru, făcând asta doar pentru că acolo se afla şi Daniel, iar ea era mereu pregătită de spectacol. Nasul ei îl atingea pe-al lui Bailey, iar Bailey nici nu tresărise. Învăţaserăm cu toţii că trebuie s-o lăsăm în pace.

„Lasă-te purtat de val, şi totul va fi bine în final. Există un plan pe care îl cunoaşte doar Corinne, iar noi jucăm cu toţii un rol în el”.

„Hmm”, zisese ea. „Nu, nu, nu aici, dar el a fost aici. Vine în vizită uneori. Ce te pune să faci, Bailey? Te pune să săruţi iubiţii celorlalţi?”

Asta eşti tu, Corinne, cugetasem eu, însă n-o rostisem cu voce tare. Nici Bailey n-o zisese.

„Te face să îţi placă?”

Acum mâna ei era pe spinarea lui Bailey, pe sub tricoul ei, cu trupul lipit de al lui Corinne, iar ochii lui Daniel deveniseră întunecaţi şi înceţoşaţi, aflându-se parcă sub o vrajă.

„Te face să visezi la el în toiul nopţii? Sau la băieţi care nu sunt ai tăi?”

Apoi se trăsese un pas îndărăt, întrerupând vraja. Bailey clipise de două ori, iar Daniel intrase în casă.

Corinne surâsese ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat. Mă prinsese de bărbie şi mă privise adânc în ochi. Eu mă văzusem reflectată în pupilele ei iluminate de lanternele care atârnau deasupra noastră, legănându-se în vânt. Clipise şi ea şi-şi lipise obrazul de al meu, întorcându-se cu faţa către Bailey, şi-mi şoptise la ureche: „Te-am găsit!”

Cu o zi înainte

ZIUA 8

Acum, că goliserăm garajul, îmi dădeam seama de ce încercase Daniel să-l modifice în anii precedenţi: ferestre pe ambele părţi şi lumină care se strecura de deasupra, grinzi expuse sub un acoperiş înclinat; un colţ păstrat pentru depozitare care ar fi fost perfect pentru o baie. Am rămas în uşă, uitându-mă la pereţii neterminaţi, pierdută în amintiri cu Daniel şi cu tata, cu Tyler şi cu tatăl lui, lucrând cu toţii aici în dimineţile de la început de iunie, cu zece ani în urmă. Înainte să se schimbe totul.

Huruitul slab al unui motor care apoi s-a oprit m-a făcut să ies cu spatele din garaj.

— Nic? a strigat un glas adânc din partea cealaltă a curţii.

Unul pe care iniţial nu l-am recunoscut. Îmi zgândărea memoria, trăgând de iţele acesteia, în vreme ce încercam să-l asociez cu un chip.

M-am răsucit şi am dat peste un bărbat care se dădea jos de pe o motocicletă, având soarele în spate şi chipul umbrit. Am pornit spre el, ferindu-mi ochii de soare, până ce tipul a devenit mai puţin umbră şi mai mult persoană. Acolo unde i se termina mâneca începea scrisul – elaborat şi unduitor coborându-i până pe degetele mari.

— Jackson? am întrebat, căci tot era prea departe ca să-i văd faţa.

A dat aprobator din cap.

— Da, salut! Bună! Scuze că trec aşa! Îl căutam pe Tyler.

— Nu-i aici.

Am rămas la marginea drumului şi am urmărit cum cuvintele de pe braţul lui păreau să se onduleze când îşi trecea degetele prin părul castaniu numai laţe. Dacă ştergeai tatuajele, îl tundeai şi-i schimbai hainele, devenea americanul clasic. Maxilar puternic şi pometi bine definiţi, umeri lăţi, constituţie suplă. Exista un motiv pentru care fusese al lui Corinne. O singură versiune mai rămăsese acum în interiorul său. Mâna stângă îi tremura uşor când şi-a dus ţigara la gură, evaluându-mă cu atenţie prin fumul acesteia.

— Eşti sigură? m-a întrebat.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Îi vezi cumva camioneta? M-am uitat peste umăr şi mi-am făcut mâna căuş în jurul gurii, strigând: Hei, Tyler, eşti aici? M-am răsucit cu faţa spre el, simţind mirosul tot mai înţepător al fumului, şi am adăugat: Da, sunt sigură!

— Nu-i de glumă! a zis el. L-am *tot* căutat. Şi nu sunt singurul. Nu l-am mai văzut de vineri.

Iar astăzi era luni. Şapte zile de când Annaleise fusese dată dispărută.

— Ce te face să crezi că eu l-am văzut?

Tocurile bocancilor lui s-au înfipt în pământ când s-a sprijinit de motocicletă.

— Lucrez într-un bar, Nic. Unde lumea vorbeşte. Un bar deasupra căruia locuieşte Tyler.

— Nu l-am văzut, Jackson. Jur! Nu l-am mai văzut de vineri.

A ezitat scurt, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul în ţărâna unde strada întâlnea iarba.

— Îi aud telefonul în interiorul apartamentului său. Şi... nu vreau să sun la poliţie. Dar mă întrebam... poate ai tu o cheie? Voiam doar să verific.

Am simţit un gol în stomac – nu-l mai văzusem pe Tyler de trei zile. Nu mai primisem nicio veste de la el. Îmi închipuiam tot soiul de explicaţii posibile pentru faptul că nu se mai arătase la faţă în ultimele zile, dar până acum niciuna dintre ele nu avea de-a face cu propria lui siguranţă.

— N-am nicio cheie, am răspuns.

Aveam înainte, apoi el se mutase. Deja mergeam îndărăt spre casă, ca să-mi iau cheile de la maşină.

— Stai să-mi iau şi poşeta!

Jackson a încuviinţat din cap.

— Da, sigur! a zis.

•

Luni dimineaţa, la ora nouă, barul era închis, lucru pentru care mă bucuram. Jackson insinuase că şi-aşa circulau suficiente zvonuri.

— Camioneta lui lipseşte, am zis eu, stând în parcarea cu pietriş din spatele barului.

Am ridicat privirea spre fereastră – jaluzelele erau coborâte.

— Ştiu. A lipsit tot weekendul. Însă telefonul...

— Nu, ai dreptate, am zis eu.

— Îl pot suna pe proprietar, dar nu vreau să atârn vreo tinichea de coada lui Tyler. Nu cu poliţia punând deja întrebări despre el. O parte din mine se gândeşte că pur şi simplu îi evită – eu asta aş face. Însă...

— Telefonul.

Care suna înăuntru, deşi nici urmă de Tyler.

— Corect! Telefonul!

Jackson a descuiat uşa de la intrare, iar zona holului mi s-a părut de-a dreptul claustrofobică aşa, cu barul întunecos şi încuiat dintr-o parte şi cu scara îngustă şi uşa de sticlă mânjită de praf. A încuiat uşa în urma mea şi mi-a făcut semn spre scări.

— După tine!

Paşii noştri reverberau la unison, holul mirosea slab a ţigări, iar mâna lui s-a frecat o dată de a mea pe balustradă. Scândurile podelei scârţâiau în holul de deasupra, iar Jackson a rămas în urma mea, făcându-şi de lucru cu telefonul.

— Dă-mi voie mie! i-am cerut.

Mi-am scos mobilul şi l-am sunat pe Tyler, ţinând aparatul pe lângă corp şi stând cu urechea lipită de uşă.

— Îl auzi? a întrebat Jackson, apropiindu-se mult prea mult.

— Da, îl aud!

Am închis ochii, căznindu-mă să aud mai bine. Distingeam picuratul ritmic al robinetului de la chiuvetă. Huruitul aerului condiţionat care se trezea la viaţă. Dar niciun pas. Niciun foşnet de aşternuturi. Niciun strigăt după ajutor.

— Nu-l aud, am spus.

— Asta ziceam şi eu.

Există o mare diferenţă între a ţi se spune la telefon că o persoană a dispărut sau a vedea afişe prinse de copaci ori o

imagine la ştiri, şi să primeşti confirmarea dispariţiei acesteia tu însuţi, în persoană, să-i *simţi* absenţa. E înţepătura unei senzaţii neliniştitoare care creşte şi se transformă într-o teroare pustiitoare. E un vid care se umple cu toate oribilele posibilităţi ce coexistă toate odată.

Am bătut iar la uşă, la fel cum procedasem şi în cazul lui Corinne de-atâtea şi de-atâtea ori – prin grote, întrebându-mă dacă rămăsese vreun colţişor pe care să-l fi trecut cu vederea, vreo încăpere ferită, rămasă nevăzută.

— Tyler, eu sunt! am strigat cu un glas tremurător din cauza panicii. Tyler!

Aveam pumnul încleştat când Jackson s-a desprins de uşă.

— Haide! a zis, pornind deja în direcţia scărilor.

M-a condus prin barul pustiu într-o cămară, de unde a luat o scară. A cărat-o fără efort pe uşă şi a ocolit prin parcare, după care a proptit-o direct sub fereastra lui Tyler.

— Tu eşti alibiul meu şi eu sunt al tău. Nu i-am spart casa. Doar îl verificam. Ai înţeles?

Am încuviinţat din cap unul spre celălalt, pecetluind o înţelegere.

A aruncat o privire la străzile din spatele nostru, acum goale. Mi-am pus palmele pe treptele scării, însă Jackson şi-a aşezat o mână pe umărul meu.

— Eu! Arăt ca un angajat de la utilităţi publice. Tu arăţi ca o fată drăguţă pe o scară. Pe mine nu mă va lua lumea la întrebări.

Detestam faptul că are dreptate, pentru că voiam să intru în acea cameră. Simţeam nevoia să mă conving cu propriii ochi că Tyler nu se află acolo – că viziunile din capul meu, cu trupul său lipsit de viaţă lângă telefonul ce tot suna, nu sunt reale. Că e în regulă, pe undeva. Simţeam nevoia să-i văd telefonul şi să ştiu de ce-l lăsase acolo, să mă uit în dulapul lui şi să ştiu unde plecase.

L-am urmărit pe Jackson suindu-se pe aparatul de aer condiţionat, apoi săltându-se înăuntru şi trăgându-l în interior odată cu el. Am rămas uitându-mă în sus, aşteptând, strălucirea puternică a soarelui de deasupra ferestrei făcând să mă usture ochii. Din pricina senzaţiei de nesiguranţă respiram cu dificultate.

Jackson s-a aplecat pe geam.

— E gol! a strigat.

I-a luat mult prea mult să aşeze aparatul de aer condiţionat la loc. După ce-a coborât, a strâns scara şi a mers înapoi în interior fără să scoată o vorbă.

— Ce-ai văzut acolo? Unde e? Ştii? l-am întrebat, ţinându-mă aproape de el.

L-am urmat tot drumul până la spaţiul de depozitare înainte să-mi răspundă:

— Neah, n-am vrut să-i scotocesc printre căcaturi. Nu-i acolo! Asta-i tot ce ştiu. Poate că a plecat în camping sau ceva de genul ăsta.

Inutilul Jackson Porter! Ar fi trebuit să mă urc eu. Eu i-aş fi căutat sacul de dormit şi bidoanele. I-aş fi căutat periuţa de dinţi. I-aş fi scotocit prin telefon. M-aş fi logat la calculatorul lui şi i-aş fi cercetat istoricul de căutări.

Sau poate că o făcuse şi Jackson. Şi poate că, pur şi simplu, nu voia să-mi zică.

Am rămas amândoi în mijlocul barului gol cu taburetele strânse pe tejghea, simţind cum panica din piept creşte tot mai mult.

— Ia! mi-a zis, dând jos un taburet. Hai să-ţi pregătesc micul dejun! Mai stăm niţel de vorbă.

M-am aşezat pe taburet, simţind cum adrenalina dispare odată cu ultimele mele rămăşiţe de energie. Prăbuşirea era abia la început.

— Cafea! am cerut. Tare!

A lăsat semnul cu închis spre stradă şi luminile stinse, aşa că tot ce-aveam era strălucirea soarelui prin geamuri. Ochii mi se obişnuiau cu întunericul.

— Serveşti micul-dejun la bar?

— Nu. Îmi fac micul-dejun doar pentru mine. Deschidem la prânz astăzi. Totuşi, dacă aprindem luminile, lumea va încerca să intre.

— Cam atâta cu economia de căcat!

— E mai mult decât de căcat, Nic.

A spart un ou şi l-a trântit direct în tigaie.

— Face foarte bine la afaceri.

— E chiar drăguţ, Jackson! Nu ţi se pare că profiţi de avantaj?

— Nu mi se pare în niciun fel. Doar dacă nu stai să te gândeşti prea mult. Cine sunt eu, ca să judec? Între timp, am cel mai stabil job din tot statul.

— Bravo ţie! am murmurat.

A lăsat să alunece un ou cu gălbenuşul lucios în sus pe o farfurie în faţa mea, iar eu l-am înţepat cu furculiţa, făcând lichidul să curgă în voie.

— Care-i problema? a întrebat. Nu-ţi plac ouăle?

Am băgat o bucăţică în gură, însă nu avea gustul care trebuia: metalic, cumva. Uşor nelalocul lui.

— Ţi-o mai aminteşti pe Hannah Pardot? l-am întrebat.

— Pe cine?

— Ştii doar. Femeia de la biroul statal care a anchetat dispariţia lui Corinne.

Cum de nu-şi mai amintea un asemenea lucru?

— A, da! Detectivul Pardot. Habar n-aveam care e prenumele ei. Uau, te-a lăsat să-i spui Hannah? Dumnezeule! Pesemne că îi plăcea cu adevărat de tine.

Nu, nu-i plăcea. Iar acum, că tot o pomenise, ea nu se prezenta niciodată cu numele Hannah, şi nici eu nu îi spusesem vreodată aşa. „Da, doamnă detectiv”. „Nu, doamnă detectiv”. „Mulţumesc, doamnă detectiv!” „Îmi pare rău, doamnă detectiv!” Cu toate astea, eu mi-o aminteam ca *Hannah* Pardot.

„Hannah vrea să stea de vorbă cu tine, Nic”. Acela era tata, stând în faţa uşii mele. „Nu eşti obligată, dar cred că ar trebui”.

„Deja i-am spus tot lui Bricks”.

„Atunci spune-i acelaşi lucru şi lui Hannah”.

Tot tatăl meu. „Îţi mulţumesc pentru ajutor, Hannah!” Era un bărbat foarte educat şi putea cita versuri întregi sau filosofi la momentul potrivit. Era un văduv care încerca să facă faţă. Fiul său îi lovise fiica, iar eu îi ascultam prin grilajul din baie.

„Ascultă, Hannah – pot să-ţi spun Hannah? Asta e o problemă de familie, asta-i tot. Am impresia că şi cazul lui Corinne se poate să fie o problemă de familie. Fata era mereu aici, încercând să scape de ceva”.

Tatăl meu era extrem de atrăgător în felul acela specific uneori profesorilor, cu costumele lor desperecheate, cu papioanele şi galoşii ieftini, şi părul pe care nu se sinchisesc să şi-l aranjeze. Avea un zâmbet blând şi ochi care străluceau datorită uşoarei agitaţii care-l stăpânea tot timpul zilei.

— Am auzit pe cineva spunându-i aşa, i-am răspuns lui Jackson. Nici de mine nu îi plăcea.

— Şi, ce-i cu ea? a întrebat el.

— O vor trimite încoace. Sau pe cineva asemănător. Iar dacă vom fi cu toţii aici, de cine crezi că se vor lua?

S-a oprit, şi-a vârât restul dejunului în gură şi la făcut să alunece mai uşor pe gât cu ajutorul unui pahar cu suc de portocale, apoi s-a şters pe faţă cu mâna goală.

— Ar trebui să plecăm toţi într-o călătorie lungă.

Am zâmbit.

— Da, asta n-ar părea absolut deloc suspect!

Mi-a luat farfuria din faţă şi le-a lăsat pe amândouă să cadă în chiuvetă, după care a dat drumul la apă fără să se uite la mine.

— Vreau să-ţi spun ceva. Nu-i nevoie să-mi dai niciun răspuns.

— Bine!

A rămas atent la apa care continua să curgă, părând captivat de felul în care atingea fundul chiuvetei argintii.

— Nu i-am făcut niciun rău lui Corinne. O iubeam.

— Ştiu!

A ridicat capul, iar privirea lui aproape că m-a zdrobit.

Am înşfăcat paharul, ca să am ceva de făcut cu mâinile.

— Chestia e, Nic, că bebeluşul nu era al meu.

Am încremenit. Cu ceaşca la jumătatea drumului spre gură.

— Tyler ţi-a zis şi ţie? a insistat el.

— Nu! am răspuns cu glas abia auzit.

— Nu ştiu dacă m-a crezut când i-am zis. Avea dreptate totuşi – nu puteam dezvălui aşa ceva. Tot ar fi fost un motiv. Gelozie, nu?

Am încuviinţat din cap, imaginându-mi-i pe Tyler şi pe Jackson lângă râu. „Fii isteţ”, zicea el.

— Dar nu ştiam, Nic. Nici măcar nu *ştiam...* Ea nu mi-a zis nimic. De ce nu mi-a zis?

Şi-a pus mâinile pe tejghea, chiar în faţa mea.

— Nu am făcut niciodată sex, Nic.

Simţeam cum mi se încing obrajii şi cum ceaşca îmi devine tot mai alunecoasă în mână.

— Bine!

A clătinat din cap, apoi s-a uitat la mine pe sub genele lungi.

— Mă crezi? Ea ţi-a zis? Ţi-a zis cine era?

— Nu mi-a zis nimic, i-am răspuns eu. Jackson, asta şi vor poliţiştii. Vor să începem să ne lăsăm iarăşi cuprinşi de îndoieli. Să ne punem întrebări unul altuia. Să scoatem iar tot la iveală. Las-o baltă. Las-o în pace!

A oprit robinetul, de pe mâini căzându-i picături de apă în timp ce le ţinea în sus.

— Nu pot. Ştii ce mi-a zis Corinne în noaptea aceea?

O văzuse după bâlci, ştiam asta, dar acum era pentru prima dată când recunoştea, şi nu eram sigură care e motivul.

— M-a implorat să o primesc înapoi, iar eu i-am zis nu. I-am zis că o terminasem cu ea. Că îmi găsisem pe altcineva. Am fost atât de prost, de încăpăţânat – oricum n-ar fi funcţionat niciodată, nu cu Corinne prin preajmă. Nu la vedere. Tot pe locul al doilea aş fi fost şi pentru ea, după Corinne.

— Bailey? am întrebat.

S-a desprins de bar şi s-a rezemat de dulapul cu sticle de tărie.

— Corinne ştia, mi-am dat seama. Mi-a spus că mă va primi înapoi, iar eu i-am zis nu. Ea singură şi le-a făcut, să ştii. Tăieturile de pe spate.

Am încuviinţat din cap. Pe atunci, nu ştiam. Dar acum, da.

— Doamne, ar fi trebuit să spun da! Mă gândesc tot timpul la asta. Eram doar un puşti idiot. Ar fi trebuit să spun da, iar ea încă ar fi fost aici.

— De ce-mi zici toate astea?

— Pentru că am încredere în tine.

A rămas unde era, însă surâsul său îl făcea să pară mai aproape.

— Pentru că nu i-aş spune nimănui cum în una dintre ultimele nopţi, Tyler se întoarce de la o întâlnire, se aşază la bar, şi apoi fratele tău vine şi el şi-i cumpără un rând şi-i cere, clar şi răspicat, să te lase în pace. Apoi sună telefonul lui Tyler, care afişează un ditamai zâmbetul şi-i spune lui Dan: „Cu *ea* ar fi trebuit să porţi această discuţie”. După care răspunde chiar acolo la telefon, exact acolo, taman în faţa lui Dan, ca şi cum s-ar împăuna. „Bună, Nic”, spune el, apoi îi cade faţa şi-ţi spune să te linişteşti, după care îşi lasă paharul pe tejghea şi iese naibii afară, iar fratele tău îl urmează după câteva minute. Şi o tulesc amândoi prin parcare în direcţia ta, după care este anunţată dispariţia lui Annaleise.

Mâinile îmi tremurau pe tejghea. Tot trupul îmi era încordat.

— Nu e...

— Sunt sigur că nu e, a spus el. Dar ştii cum se împrăştie rahaturile pe aici. Auzi o astfel de poveste sau cum Corinne m-a implorat s-o primesc înapoi, deşi era însărcinată cu copilul altcuiva – zici ceva de genul ăla, şi s-a terminat totul!

Am rămas tăcuţi, pretinzând că ne gândim la chestii normale, banale, ca şi cum el nu m-ar fi ameninţat şi mi s-ar fi confesat în acelaşi timp. După care, încep să râd.

— Urăsc locul ăsta!

— Ţi-e dor de el! a spus Jackson.

— Mi-e dor de el aşa cum foştilor condamnaţi le e dor de foştii colegi de celulă.

Ca de gheaţa de după pumn. Vin perechi-perechi.

— Crezi că te vei muta vreodată înapoi?

— Niciodată! i-am răspuns. Cum el continua să mă privească, am adăugat: Mă căsătoresc. Cu un tip din Philadelphia.

— Tyler ştie?

— Da!

— Dar el e cel pe care l-ai sunat după miezul nopţii. Nu, ai dreptate, nu e treaba mea!

Am surprins un poem de Poe urcându-i pe antebraţ, plus un citat din Kerouac trasat de-a curmezişul încheieturii. Ca şi cum şi-ar fi vârât nasul prin cărţile tatei, ar fi împrumutat cuvinte de acolo şi s-ar fi ascuns în spatele lor.

— Tre’ să plec! Mersi pentru micul-dejun!

— Mă bucur că te-am văzut, Nic!

M-am oprit în uşă, apoi m-am întors spre Jackson, care continua să mă privească.

— E moartă, Jackson! am adăugat.

— Ştiu!

•

Am trecut pe acasă pe la părinţii lui Tyler când mă întorceam; camioneta lui nu era nici acolo. Cu tot timpul pe care îl petrecuserăm împreună, nu-i cunoşteam prea bine părinţii. Tyler nu era genul care să aducă o fată acasă la el la cină. Stăteam înăuntru doar când era vremea urâtă. Aveam tot timpul camioneta lui la dispoziţie şi mai era şi pădurea. La prima vedere, ar putea părea că nu era nimic de făcut acolo, dar sincer, toată lumea e a ta. Iar pădurea era a noastră. Poiana

unde ne ridicaserăm un cort. Grotele, dacă eram cu prietenii. Şi râul. Petreceam o groază de timp aproape de râu, întinşi pe spate, cu degetele întrepătrunse.

Râul trecea printre casele noastre, lucru care acum pare mai degrabă metaforic decât fizic. Puteam ajunge de la mine de-acasă la Tyler dacă nu era râul. Practic, era posibil să treci peste el prin zonele mai înguste, urcându-te pe unul dintre copacii care căzuseră de-a curmezişul lui. Însă nu prea era la îndemână şi mai era şi oarecum periculos în întuneric. Un singur pas greşit şi cădeai în el. Într-o apă mai rece decât te-ai fi aşteptat, cu stânci ascuţite şi cu noaptea complet indiferentă la situaţia ta disperată.

Nu, era mai bine să luăm camioneta lui din faţa farmaciei şi să mergem împreună de-acolo. Iar drumul era şi mai scurt.

Am trecut prin faţa acelei farmacii în drum spre casă, apoi pe lângă şcoala generală, pe lângă secţia de poliţie, biserică şi cimitir. Simţeam că mintea îmi pluteşte departe când am oprit la semafor, ţinându-mi respiraţia până s-a făcut verde.

N-am intrat în casă sau în garaj; comisesem o eroare şi lăsasem uşa întredeschisă când plecasem cu Jackson în mare grabă. Am suit dealul din spatele casei mele, privind în jos, spre vale, şi imaginându-mi tot ce s-ar fi putut întâmpla acolo. Terenul familiei Carter era lângă al meu, dincolo de albia pârâului secat – puteam vedea o fâşie de alb de la garajul modificat, în depărtare; râul era ceva mai departe, complet ascuns acum. Iarna, după ce cad frunzele şi depinzând de unghi, îl poţi întrezări. Acum, tot ce poţi auzi e un vuiet scăzut şi regulat. Îl puteam auzi mult mai puternic după câteva zile de ploaie.

Uneori, îl mai găseam pe Daniel aici, deşi îmi închipuiam că locul era doar al meu. Obsesiile mele, locurile mele, de bună seamă că le aparţineau tuturor copiilor care trăiseră vreodată aici. Pesemne că şi Annaleise stătuse aici, urmărindu-şi lumea de la picioare. Pesemne că dăduse peste poiana, cu fortul ei, despre care credeam că ne aparţine numai nouă. Pesemne că ştia toate potecile din pădure, toate ascunzişurile, exact ca noi.

Am urmat-o pe cea pe care o cunoşteam cel mai bine – cea care mergea în linie dreaptă până la poiană. Odinioară credeam că lăstărişul călcat în picioare, ţărâna goală, erau rezultatul paşilor mei şi ai lui Daniel făcuţi de-a lungul timpului, însă

probabil că începuse cu ani în urmă şi avea să mai continue mulţi ani şi după noi.

Iată copacul cu o gaură în trunchi! Mi-am vârât mâna în el şi am scos la iveală câteva ghinde şi nişte pietricele pe care le ascunseserăm acolo cu câţiva ani mai devreme. Iată şi locul din colţ, unde suprafaţa era cea mai dreaptă şi unde eu şi Tyler ridicam cortul adus de el. Iată şi locul de întâlnire a doua trunchiuri de copac, unde eu şi Daniel adunam crengi mai lungi, pentru a-i ţine pe intruşi la distanţă!

Eu, Corinne şi Bailey preluaserăm la un moment dat poiana, cu mult înainte de băieţi, pe când încă ne mai jucam împreună, şi încercaserăm să-i determinăm pe Daniel şi pe prietenii săi să şi-o câştige înapoi. Corinne ţinea ridicat un băţ mare deasupra capului, prefăcându-se că e vrăjitorul din *Stăpânul Inelelor,* la care băieţii se uitaseră în living. Se transformase într-un eveniment de pomină: eu, Corinne şi Bailey apărându-ne domeniul, Daniel şi prietenii săi încercând să se strecoare înăuntru fără să fie prinşi, şi glasul tunător al lui Corinne, „Nu poţi trece!” transformându-se într-un hohot de râs. Ne jucaserăm până se făcuse întuneric, iar Corinne încercase să-i facă să-şi recunoască loialitatea faţă de ea ca Regină a Poienii, fluturându-şi toiagul prin faţa corpului şi legănându-şi şoldurile pe un cântec neauzit. În cele din urmă, Daniel o aruncase pe Corinne pe umărul său – era slăbănoagă şi mlădioasă, aproape măturând pământul cu părul, în vreme ce ea ţipa „Te blestem, Daniel Farrell!”, pentru că ea era, chiar şi pe atunci, Corinne Prescott.

Îi simţeam împresurându-mă aici înainte să se schimbe lucrurile – ca şi cum trecutul era viu, existând chiar lângă prezent. Daniel fusese primul care renunţase la acest loc. Mereu responsabil, prea matur, fără să mai aibă timp de chestii copilăreşti. Corinne şi Bailey n-au mai vrut nici ele să piardă vremea pe aici. „E distractiv doar dacă cineva se luptă cu tine să ţi-l ia”, spunea Corinne. „Altminteri, care mai e rostul?”

Am încercat să-mi aduc aminte de toţi cei care fuseseră aici cu mine. Daniel şi Tyler, Corinne şi Bailey.

Iar apoi am încercat să-mi închipui un străin care ne urmărea pe toţi.

Toate acele ocazii în care încercam să ne speriem unul pe altul cu diverse zgomote – un animal, o boare de vânt. „Un

monstru”, spunea Daniel, şi ne dădeam cu toţii ochii peste cap. „Nimic”, zicea Tyler, trăgându-mă mai aproape de el în cort. „Te apăr eu”. Dar dacă totuşi era ceva? Dacă monstrul era doar un copil care ne urmărea? Dacă era Annaleise, ghemuindu-se prin tufişuri? Am încercat să mă fac mică, să mă fac timidă, să mă fac *ea* şi să văd vieţile noastre desfăşurându-se prin ochii ei. Oare ce vedea ea? m-am întrebat. La ce se gândea? Cine eram eu prin filtrul privirii ei? M-am ridicat în picioare, rătăcind către mijlocul poienii, încercând să-mi imaginez cum arătam pe atunci cu toţii.

Eram atât de prinsă în amintirile altor persoane, de senzaţia celor care împărţeau acelaşi spaţiu cu mine, că la început nici n-am recunoscut senzaţia creată de cineva real. De cineva *acum.*

Plesnetul unei rămurele şi foşnetul lăstărişului. Perii de pe ceafa mea, care se ridicau drept răspuns.

Mă aflam în mijlocul poienii, vulnerabilă, şi am simţit ochi. Eram sigură că aud şi o răsuflare.

— Tyler? am strigat.

Detestam faptul că el era mereu primul care-mi venea în minte. Numărul pe care încercam să-l formez după miezul nopţii, după care mă opream. Numele pe care îl sunam când auzeam uşa de la intrare deschizându-se cu un scârţâit.

— Annaleise? am strigat cu un glas doar un pic mai puternic decât o şoaptă.

Mi-am scos mobilul, astfel încât, dacă *era* cineva, el sau ea să vadă că-l am.

Zgomote – paşi – imediat dincolo de punctul în care puteam vedea ceva, din adâncurile pădurii.

Am mers cu spatele, către copaci, îndreptându-mă spre casă. Am auzit ceva dintr-o parte şi m-am răsucit imediat în acea direcţie.

Ţineam telefonul cu ambele mâini. Şi aveam şi semnal. Un semnal splendid, în pădure, de la singura reţea de telefonie care acoperea această zonă. Altminteri, un abonament groaznic – nu schimba singur conexiunea la altă reţea, internetul era cel mult lent, însă acum eram singură în pădure şi *aveam semnal.*

Everett îmi luase o dată telefonul, când al lui era la încărcat în cealaltă cameră. Încercase să se uite la scorul unui meci, se enervase şi îmi zisese: „De ce foloseşti această reţea? E groaznică!”

„Ba nu e groaznică”, îl contrazisesem eu. Însă era.

Iar acum mi-am zis: *Pentru că. Pentru orice eventualitate. Pentru asta. Pentru aici.* M-am gândit la toate lucrurile mărunte de care trebuia să mă agăţ. Toate lucrurile mărunte pe care le luasem cu mine când plecasem. Un fir subţire, transparent, care ducea până înapoi acasă.

Am dus telefonul la ureche şi am sunat singura persoană care ştiam că va veni, fără să pună nicio întrebare.

Telefonul a sunat de două, de trei ori, iar eu începeam deja să mă panichez, când Daniel a răspuns.

— Sunt în pădure! l-am anunţat. În poiană!

— Bine! a răspuns el. Eşti în regulă?

Izul slab care plutea adus de briză – fum de ţigară. Împrăştiindu-se la fel de brusc pe cât îl simţisem.

— Nu ştiu! i-am răspuns.

Eram cu mâna pe trunchiul cu gaura, pipăind scoarţa aspră şi familiară, ce-mi oferea un oarecare sentiment de siguranţă.

Îi simţeam panica în respiraţie, imaginându-mi-l deja cum sare în picioare.

— Care-i problema? a întrebat el.

Privirea îmi rătăcea prin pădure, căutând sursa. Mi-am coborât glasul:

— Nu ştiu. E ca şi cum ar fi cineva aici.

L-am auzit înjurând înfundat.

— Vin acolo! Rămâi la telefon! Dă de înţeles că vorbeşti în continuare la telefon. Fă mult zgomot, Nic! Şi mergi direct spre casă.

I-ar fi luat douăzeci de minute să ajungă aici dacă ar fi fost acasă. Mai mult, dacă s-ar fi aflat pe undeva, pe teren.

Habar n-aveam despre ce să vorbim şi am ajuns să ne împărtăşim cele mai stupide chestii pe care mi le puteam imagina:

— Mă gândesc ca eu şi Everett să ne căsătorim în secret.

O idee complet fără sens.

— Nu suport ideea unei nunţi mari. Toţi oamenii aceia pe care nu-i cunosc – familia lui Everett cunoaşte pe toată lumea. Probabil că vor fi peste două sute de persoane din partea lui şi cinci din partea mea. Iar tata... Cum ar fi dacă în ziua aia el nici măcar n-ar şti cine sunt? Cum ar fi dacă nu ar vrea să mă

conducă la altar? Sau poate că ar trebui s-o organizăm undeva, departe, doar noi, familia. Într-un loc cald.

— Unde eşti acum? a întrebat el.

— Da! Sunt pe potecă, am ajuns la stejarul ăsta superb, ţi-l mai aminteşti?

Am ridicat o piatră ascuţită de pe potecă şi m-am răsucit cu iuţeală. Am auzit un zgomot în stânga. Foşnet de frunze. Am continuat să mă deplasez, mai hotărâtă, de această dată.

— Te aud! a zis el.

— Dacă familia lui Everett insistă asupra nunţii, presupun că vor veni şi Olivia – care lucrează cu Everett – şi Laura, desigur, dacă vrea. Şi poate va veni şi Arden, de la facultate.

Nu-mi mai veneau şi alte nume în minte.

— Să fie intimă, înţelegi? Dar să aibă semnificaţie.

— Continuă să vorbeşti! a zis Daniel. Sunt pe Fulton Road.

Am continuat să merg, să vorbesc, şi habar n-aveam dacă mai era cineva acolo, urmărindu-mă.

Eu şi Daniel nu discutam despre chestii personale, despre orice nu era esenţial, cel puţin acum. Dacă mă suna, avea un motiv. Dacă îl sunam, o făceam pentru a-i da o nouă adresă, pentru a-l informa în legătură cu planurile mele de Crăciun sau ca să-l anunţ că mă logodisem.

— Am fost odată, pe când lucram ca stagiar, la o nuntă; se căsătoreau părinţii unui fost elev de-ai mei. Tare ciudat a fost! Tatăl se recăsătorea, iar fiul îmi ceruse să particip şi eu. Probabil că a fost complet nepotrivit, acum, că mă gândesc la asta, un elev de optsprezece ani aducând o profesoară de douăzeci şi trei pe post de parteneră, dar atunci nu m-am gândit în astfel de termeni. Era vară, chiar după ce el absolvise, şi nu era practic o întâlnire – era doar faptul că el mă trecuse pe lista de invitaţi. Credeam că el voia să-mi spună totuşi ceva. În fine, nunta a fost ridicolă. Oamenii aceia erau putred de bogaţi, Daniel. Adică bogaţi e un eufemism. O nuntă care putea plăti studiile la facultate, care putea hrăni o ţară mai mică. Nu ştiu de ce mă invitase şi pe mine. Nu ştiu ce voia să văd acolo. Nu ştiu nici pe unde umblă acum.

— Sunt pe Cranson Lane. Vezi pe cineva?

M-am răsucit iar, dar tot nu mi-am dat seama de unde provenea acea senzaţie.

— Nu! Acum cred că ar trebui să-l caut. Şi să-l întreb. A mai fost un puşti, mai târziu, care mi-a zis că pur şi simplu *trebuie* să asist la meciul lui de fotbal. Oricum eram acolo – trebuia să participăm la un anumit număr de meciuri în fiecare semestru. Însă pe el nu-l interesa de fapt ca eu să-l văd jucând. Îmi arăta ceva. Minciunile pe care i le spunea tatăl său după meci. Presiunea. Dar el nu voia s-o spună direct, înţelegi? Uneori e mai uşor s-o arăţi.

— Unde eşti?

Am privit peste umăr, însă vederea mi se înceţoşase niţel din pricina adrenalinei sau poate a panicii.

— O, aproape am ajuns acasă acum! Trebuie să-l sun pe puştiul ăla. Shane nu ştiu-cum. Dumnezeule, nici măcar nu-mi mai amintesc numele lui de familie! Am participat la nunta tatălui său şi nici măcar nu-mi pot aminti numele lui? Încep să se amestece toate, la un moment dat. Pur şi simplu, sunt prea multe. Hei, văd deja casa!

— Nic! Intră în casă şi încuie uşile!

Aşa am făcut. Am lăsat piatra să cadă, simţind cum telefonul meu tăia aerul în timp ce dădeam nebuneşte din mâini, alergând. Am străbătut în fugă distanţa dintre pădure şi casă, trântind uşa în urma mea şi apoi încuind-o, aşa cum îmi spusese Daniel.

— Sunt înăuntru! l-am anunţat cu răsuflarea tăiată, după care m-am apropiat de geamul bucătăriei şi m-am uitat spre pădure.

N-am văzut nimic acolo. Niciun semn de viaţă.

— Te simţi bine?

— Sunt înăuntru! am repetat, cu mâna la inimă.

Calmează-te!

— Rămâi în casă! a zis el. Sunt aici!

SUV-ul lui albastru a înaintat până lângă garaj, apoi l-am urmărit coborând de la volan, însă n-a mers direct spre casă. A mers drept spre pădure.

Am dat iar fuga la uşa de la intrare.

— Daniel! Ce naiba faci?

— Rămâi în casă, Nic!

A început să fugă, îndepărtându-se de mine.

Ba pe naiba! N-aveam de gând să stau în casă, în timp ce el intra în pădurea din care eu doar ce ieşisem cuprinsă de panică. Am mers şi eu până la marginea ei şi am rămas unde începeau

arborii, încercând să respir egal şi încet. L-am urmărit transformându-se în mici fragmente – o bucăţică din el alunecând după un copac, un braţ ascuns de o ramură, paşii estompându-se în vânt. Am rămas cu privirea atentă la locul în care dispăruse de tot, încercând să-i transmit să revină.

Am aşteptat, răsuflând tot mai zgomotos, pulsul începând să mi-o ia razna, apoi am tresărit, speriată, când telefonul mi-a sunat în mână. Everett! Am atins butonul de respingere şi am auzit imediat paşi apropiindu-se.

— Daniel? am şoptit, lungindu-mi gâtul ca să văd mai bine. Apoi, mai tare: Daniel?

Am văzut mai întâi o chică de păr blond, apoi un umăr. O jumătate de chip şi picioarele lui lungi şi suple. A ieşit clătinând din cap şi vârându-şi ceva la spate, sub betelia pantalonilor.

— N-am văzut pe nimeni, m-a anunţat el.

— Ala e un *pistol*?

Nu mi-a răspuns. A continuat să se apropie de casă, aşteptându-se să-l urmez.

— Eşti sigură că ai auzit pe cineva? a întrebat el.

— De ce naiba ai un pistol?

— Pentru că locuim în mijlocul pustietăţii, iar poliţiştilor le ia prea mult să ajungă acasă la cineva. Toată lumea are o armă.

— Nu, nu toată lumea! N-are cum să fie sigur să te plimbi peste tot cu un pistol vârât în pantaloni.

Mi-a ţinut uşa de plasă deschisă, aşteptând până am intrat în casă, apoi a tras adânc aer în piept.

— Nic, eşti sigură? Spune-mi exact ce-ai auzit!

Nu-i puteam întâlni privirea.

— Eram în poiană, cea în care ne făceam forturi, şi am crezut că aud paşi.

M-am căznit să-i aud şi-n memorie, însă aveam senzaţia că e ceva forţat, că eu fac frunzele să foşnească, dând volumul mai tare.

— Am crezut că simt miros de fum de ţigară. Dar nu sunt sigură.

Poate că cineva mă urmărise, dar poate că nu fusese cazul. Cum zicea şi Daniel, pe acolo umbla un monstru. Nu e deloc exagerat dacă n-ai dormit suficient, dacă doar ce ai fost ameninţat, dacă cei pe care îi iubeşti încep să dispară. Atunci nu e foarte greu de crezut că monştrii există pe aici.

— Poate că ar fi trebuit să fii sigură înainte să suni şi să bagi dracului groaza în mine.

M-am uitat urât la el.

— *Eu* eram îngrozită.

A apelat la tehnica aia a lui cu trasul aerului adânc în piept, încercând să nu explodeze de furie la adresa mea. Mi-am simţit umerii încordându-se, aşa cum se întâmpla cu ai lui când era nervos.

— Ai ochii injectaţi. Ai dormit? m-a întrebat.

Vedeam bine că nu mă crede. Pe măsură ce timpul sărea între atunci şi acum, chiar şi eu începeam să nu mă mai cred.

— Un pic... Nu prea pot, de fapt, i-am răspuns. Nu pot dormi aici...

— Nic, doar ţi-am zis să vii să stai cu noi. Vino şi stai cu noi!

Am început să râd.

— Pentru că asta ar rezolva tot, nu-i aşa? Când ai făcut rost de pistol, Daniel?

A început să scormonească prin teancul de bonuri de pe masă, mijindu-şi ochii, apoi aşezându-le înapoi cum fuseseră.

— Laura mi-a povestit ce s-a întâmplat la petrecerea copilului. Se simte groaznic. Las-o să aibă grijă de tine! Mă scoate din minţi.

— Şi tu cum ai putea explica aşa ceva? De ce aş vrea brusc să stau la voi?

— Aerul condiţionat, a răspuns el, iar un colţ al gurii i-a săltat uşor, pentru scurt timp.

— Nu pot, Daniel! În plus, fără să te jignesc, dar Laura chiar e foarte băgăreaţă.

A clătinat din cap, dar nu m-a contrazis.

— Ascultă, mâine trebuie să merg pe teren, dar trec pe-aici dimineaţă, ca să văd cum eşti. Dacă nu dai de mine, ştii că poţi s-o suni pe Laura. Se descurcă şi ea.

— Corect!

— Nu-i acorzi suficientă încredere, Nic!

Am zărit conturul pistolului în vreme ce se îndepărta.

— E trăsătură de familie! am strigat după el, însă el doar a clătinat din cap în vreme ce continua să meargă. Daniel?

S-a oprit şi s-a întors spre mine.

— Îţi mulţumesc că ai venit!

S-a întors iar şi mi-a făcut cu mâna, dispărând apoi. Ajuns la maşină, şi-a aşezat braţele pe acoperişul acesteia.

— Ai depus declaraţiile?

— Una din două, am răspuns. Încă lucrez la cealaltă.

A încuviinţat din cap.

— Pistolul a fost al tatei, a adăugat. Am considerat că nu mai e sigur pentru el să-l păstreze. L-am luat de la el ca să nu-şi facă rău singur. Sau altcuiva.

•

Aşadar, aveam un tată care bea prea mult. Prin urmare, uneori nu mai venea acasă. Aşa că uita să meargă la cumpărături. Aşa că ne lăsa cu dispozitivele noastre. Aşadar, aveam noroc. În marea schemă a vieţii, zece ani mai târziu, o vedeam prea bine: aveam noroc amândoi.

Corinne nu avusese norocul ăsta. Dar noi nu o stinserăm niciodată. Hannah Pardot fusese cea care îl făcuse pe tatăl lui Corinne să cedeze, ea îl făcuse să plângă şi să-şi dezvăluie toate secretele. Hannah Pardot ştiuse cum şi unde să insiste. Pesemne din cauza a ceea ce îi spusese tatăl meu. „E o problemă de familie”, zisese el, coborându-şi vocea, pentru a-i da însemnătate.

Corinne mai avea doi fraţi mult mai mici. Ea avea unsprezece ani când părinţii ei îi făcuseră pe Paul Jr. – PJ, cum îi spunea Corinne – şi pe Layla, doi ani mai târziu. Erau doar nişte copilaşi, de şapte şi, respectiv, cinci ani, când dispăruse Corinne. Tăcuţi şi dârji, lucru neobişnuit pentru copii – asta îi spusese Hannah Pardot lui Bricks, şi asta le spusese şi Bricks tuturor celorlalţi. Hannah le punea întrebări, în timp ce ei stăteau pe canapeaua albă formată din bucăţi din livingul lor, în vreme ce mama lor le oferea limonadă, iar ei doi se tot uitau la tatăl lor, aşteptându-şi comenzile. Se uitau la tatăl lor când Hannah îi întrebase dacă sora lor mai mare li se păruse supărată sau tristă, ori dacă mai aveau ceva de spus. „Indiferent ce, oricât de mărunt ar fi fost”, le zisese ea. Absolut orice despre „starea ei de spirit”. Copiii se uitau la tatăl lor, întrebători. Se uitau la el ca şi cum el era răspunsul.

•

Mama lui Corinne o dusese pe aceasta la spital de două ori. Hannah Pardot citise rapoartele cu voce tare în faţa tatălui lui Corinne: o dată, pentru un cot dislocat – „m-am căţărat afară pe

geam”, ne spusese nouă Corinne, dându-şi ochii peste cap; altă dată, pentru o lacerare a locului unde începea părul – „am sărit în râu, ale naibii stânci alunecoase”.

„Da!” i-a zis tatăl ei lui Hannah Pardot. „Din cauza mea”. Suspinând şi vărsând lacrimi mari şi urâte. Hannah Pardot i-a chemat şi pe Bricks, şi pe Fraize înăuntru, pentru că era sigură că bărbatul avea să mărturisească tot.

Acesta nu era genul de beţiv care să rămână nu ştiu cât în bar, cum era tata, uitând cu totul de sine. El era genul care bea whisky în sufragerie şi găsea oameni pe care să se înfurie, în loc să se înfurie pe el însuşi.

„Nu am lovit-o!” a pretins el. „Nu am lovit-o niciodată”. „Nu”, a zis şi mama ei. „El nu a lovit-o niciodată. Doar a pedepsit-o”.

O împingea, dacă încerca să-i răspundă. O dată, a împins-o în jos, pe scări. O singură dată. Atunci s-a întâmpla faza cu cotul.

Strânsoarea lui era puternică şi de neclintit. Azvârlea cu farfurii în pereţi, aproape de capetele lor. O dată, a ratat. Era tot timpul ameninţător şi periculos, iar, la un moment dat, Corinne a devenit imună. Imună la zgomotul scos de o pasăre care se izbeşte de geam, bătând continuu din aripi la pământ.

Ieşea din casă, venea la mine, îmi spunea că ne făcuserăm planuri. Acum îmi dau seama de înţelesul cuvintelor ei. „Ce, ai luat-o dracului razna? Ne-am făcut planuri. Trebuia să dorm la tine”.

Într-un final, am încetat şi eu să-i mai cânt în strună. Am respins-o şi eu.

I-au căutat prin casă după urme de sânge. După probe. După semne că mai avusese loc vreun *accident* pe care tatăl ei să-l treacă sub tăcere.

Nu mi-o puteam închipui pe Corinne scornind poveşti la spital; „Am căzut. M-am strecurat afară pe geam şi am căzut”. Lăsându-şi tatăl să câştige. Pur şi simplu, nu mi-o puteam închipui pe Corinne aşa. Făcându-se mică şi cu privirea în podele. Puterea ei, mi-am dat eu seama, nu era nelimitată, aşa cum credeam cu toţii. Avea şi ea limite, iar când a plecat din casa aia, a refuzat să mai cedeze vreun milimetru. Era o trăsătură deja deprinsă: cum să forţeze, cum să manipuleze. Ştia pe ce drum să apuce. O învăţase de la propriul tată – „să nu forţezi prea tare; să cedezi un pic, dar nu de tot”. Întunericul trăieşte în toată lumea. Ea ştia acest lucru mai bine decât

oricine. Toată lumea are două faţete, iar ea privise adânc în a fiecăruia dintre noi până o găsise.

•

Văd o Corinne în fiecare an. O pot distinge clar din cealaltă parte a pupitrului meu. Tipul cu voinţă puternică, crud, adorat. Fata tristă, extrem de tristă, schiţată cu creionul, pe care o vezi numai atunci când îi îndepărtezi pe toţi cei care o înconjoară.

Nu-i îndepărta!

Te rog! Nu-i îndepărta!

E răutăcioasă, dar vă iubeşte, aş vrea să le spun. *Aşteptaţi răbdători, priviţi mai cu atenţie!*

Văd mânecile lungi şi ştiu ce se ascunde dedesubt.

Tava cu mâncare lăsată nemâncată, ignorată, în timp ce ea i-o retează abrupt cuiva.

Băieţii pe care îi respinge în mod repetat, sperând că aceştia se vor întoarce, pentru că nu se pot apropia de ea atât cât trebuie. Pentru că nu îi lasă ea.

Vreau s-o chem în birou la mine pentru absolut niciun motiv – ignorându-i pe cei care se chinuie prea tare ca să facă faţă presiunii şcolii sau cu părinţi care divorţează, ori pe cei care sunt practic disperaţi după atenţie. Eu o vreau pe *aceasta* fată, care nu îmi apare în dosare. Vreau s-o chem la mine doar ca să ştie că, pe măsură ce va creşte, iar toţi cei din jur o vor abandona – aşa cum se va întâmpla, în mod inevitabil –, eu voi fi aici.

De data asta, sunt aici.

•

A sunat Tyler, făcându-mă să tresar speriată, trează, chiar când reuşisem să adorm. Numele i-a apărut pe ecran, şi iată-l, o imagine în mintea mea, sigură şi aproape.

— Alo? Tyler?

M-am ridicat din pat şi am pornit pe hol, în caz că era în camioneta sa, în faţa casei, aşteptând în burniţa nemiloasă.

— Salut, Nic!

— Eşti bine? Eşti acasă?

Noaptea era întunecoasă, şi nu vedeam nici urmă de Tyler.

— Da. Jackson zicea că-ţi faci griji pentru mine.

— *El* şi-a făcut griji pentru tine. Adică, şi eu mi-am făcut. Pe unde-ai fost?

— Am avut de rezolvat nişte chestii.

— De ce nu ţi-ai luat telefonul cu tine?

O pauză, ca şi cum ar fi trebuit să-mi dau şi singură seama.

— L-am uitat.

Detestam faptul că Tyler mă minţea. N-ar fi trebuit să ne minţim unul pe altul. Poate că nu ziceam tot ceea ce gândeam, dar nu ne minţeam niciodată – eu îl făcusem să promită acest lucru.

— Tyler! am continuat. Vorbeşte cu mine! Te rog! Am crezut că ai păţit ceva. Am crezut...

M-am foit, neliniştită, în liniştea care-a urmat.

— Am fost în Mississippi, a răspuns cu un glas rapid şi grăbit.

Fără telefon, se înţelegea de la sine.

— Acasă la tatăl ei?

— Voiam doar să mă conving cu propriii ochi. Nici urmă de Annaleise, a adăugat. Nici urmă de nimic.

Am rămas la telefon, ascultându-i respiraţia.

În cele din urmă, a întrerupt tăcerea:

— Ai avut dreptate. Avem nevoie de un pic de spaţiu.

L-am simţit cum alunecă şi mai departe de mine în timp ce vorbeam unul cu altul.

— Tyler...

— Ai nevoie de ceva, Nic?

Pe un ton de politeţe profesională.

De ce aveam cu-adevărat nevoie? De la el? Pentru el?

— Doar să ştiu că eşti bine.

— Sunt bine! a răspuns el. Ne mai vedem, Nic!

•

Era ceva deopotrivă familiar şi neliniştitor la ploaia de aici. În oraş, bătea în ferestre şi în caldarâm, şi făcea să se reverse rigolele, ca şi cum ne-ar fi împresurat. Cauza ambuteiaje şi făcea holurile apartamentelor prea alunecoase. Însă aici, ploaia era doar o altă parte componentă a peisajului înconjurător. Ca şi cum ar fi fost fiinţa care vieţuia aici, iar noi, doar nişte simpli musafiri.

Mă făcea să mă simt măruntă şi trecătoare. Mă făcea să mi-o închipui pe mama exact în această casă, ascultând exact această ploaie. Exact aceleaşi molecule de apă reciclate şi refolosite, precum o diagramă circulară de la ora de ştiinţe. Iar înainte de asta, pe bunicii mei cumpărând acest teren, construind această casă din temelii, stând în faţa acestei

ferestre, ascultând exact acelaşi lucru. „Unele religii consideră că timpul e ciclic”, zicea tata. „Că există ere care se repetă. Însă altele cred că timpul este Dumnezeu. Un dar pentru noi, ca să ne dezvoltăm şi să existăm în el”.

Glasul tatălui meu mă liniştea când încercam să găsesc un înţeles al lucrurilor.

Pentru că ceea ce contează cu adevărat atunci când stai aici, înconjurat de munţi din toate părţile şi cu ploaia căzând, într-o casă construită de bunicul tău, e că îţi este foarte uşor să observi cât de lipsit de importanţă eşti de fapt.

Cât de rapid te-ai putea transforma din ceva în nimic.

Cum într-o clipă poţi fi o fată care râde în mijlocul unui câmp de floarea-soarelui, iar în următoarea, un chip care te va obseda dintr-un un afiş lipit într-o vitrină.

Cât de înfricoşător, de pustiu şi de gol, iar apoi, cât de izbăvitor!

L-am scos o dată pe Tyler în ploaie. Şi l-am întrebat: „O simţi?”

Mi-am împletit degetele cu ale lui şi i-am aşteptat răspunsul şoptit:

„Da!”

S-ar fi putut referi la orice – la răceala feţei lui, la apa de ploaie din pantofii lui, la cerul care-i şoptea despre iubire, despre singurătate şi despre mine. Însă îmi plăcea să cred că şi el simţea acelaşi lucru. Că el era persoana care înţelegea de fiecare dată.

Am încercat să adorm la loc. Am zăcut în pat, cu ochii închişi, concentrându-mă la zgomotul ploii bătând în acoperiş – trăgând nădejde că avea să-mi ţină mintea ocupată şi să mă atragă într-o binecuvântată uitare.

Însă Cooley Ridge îmi vorbea prin intermediul fiecărei picături, îndemnându-mă să mă trezesc.

„Rămâi cu ochii deschişi! Priveşte!”

Timpul se poate desfăşura în toate direcţiile şi-ţi poate arăta lucruri dacă-i îngădui. Poate că acesta era felul în care o făcea. Poate că asta încerca să-mi arate Cooley Ridge. Că timpul se străduia să-mi explice lucruri.

„Tic-tac!”

ZIUA 7

Casa părea mai luminoasă, mai vie, cu stratul nou de vopsea ales de Laura – un ton pal, în culoarea migdalelor, îl numise ea. Însă mobila fusese îndepărtată de lângă pereţi şi stătea în poziţii nenaturale, acoperită la întâmplare cu folii de plastic şi dându-i astfel întregului parter un aspect de casă a groazei de la un bâlci. Pesemne că devenisem deja imună la mirosul de vopsea ori ceva de genul ăsta. Abia când am ieşit afară, ca să arunc tot plasticul la tomberon, şi m-am întors în casă, m-a lovit – zidul de vapori, lipicios şi sufocant –, ceva pe care nici măcar deschiderea tuturor ferestrelor nu l-ar fi putut îndepărta. Era nevoie să dăm drumul la aer, ca să poată circula prin toate filtrele. Aveam nevoie de afurisitul de aer condiţionat!

Am aşezat ventilatoarele lui Daniel prin tot parterul, le-am pornit şi am lăsat ferestrele deschise.

Apoi am plecat. Un incendiu catastrofal pornind de la firele electrice n-ar fi fost cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla cu această casă.

•

La Grand Pines se organizează un brunch de duminică care ţine loc de eveniment de familie. Mergi la biserică, apoi vii în vizită la membrii familiei pe care i-ai trimis de-acasă. O zi a căinţei. În care-ţi poţi cântări propriile păcate. Vinovăţie stabilită cu ajutorul omletei.

Era un bufet, iar eu stăteam în urma tatei la coadă, făcându-mi tava să alunece pe barele de metal în spatele celei luate de el, sunetul scos de acestea semănând cu nişte unghii care zgârie pe-o tablă.

— Încearcă baconul! mi-a sugerat el, iar eu am adăugat supusă o fâşie pe farfuria mea. Sari peste ouă! a adăugat din colţul gurii. Biscuiţi! Ia doi!

Am luat unul – n-aveam deloc poftă şi nu voiam să-i irosesc, dacă tot nu erau chiar aşa de buni.

În rucsacul atârnat pe umăr aveam o hârtie semnată de un doctor pe care o luasem de la ghişeul din faţă. O declaraţie care atesta incapacitatea mintală a tatălui meu şi nevoia lui de un tutore. Mai aveam nevoie de încă una pentru tribunal, iar

doctorul de aici îmi dăduse deja datele de contact ale unuia care urma să vină în vizită în această săptămână.

Mă simţeam ca şi cum îl păcăleam pe tata, aşezând baconul pe farfurie, acceptându-i sfaturile, comportându-mă ca şi cum eram aici pentru mâncare, pentru a fi în prezenţa lui. Nu eram *neprezentă* aici pentru vreunul dintre aceste lucruri, însă acestea nu erau motivele principale. Mă întrebam dacă Daniel şi Laura îşi făcuseră deja un obicei din a veni să-l viziteze în timpul brunch-ului. Probabil. Tata a zâmbit când am ajuns, ca şi cum era cel mai natural lucru din lume ca eu să mă aflu aici, iar o parte a mea se întreba dacă nu cumva declaraţia era o greşeală. Dacă nu cumva situaţia lui se ameliora. Dacă nu cumva toate astea erau ceva reversibil – o chestie oribilă, dar temporară, care avea să dea, treptat, înapoi. *Iisuse, tată, îţi mai aduci aminte când nu-ţi mai aminteai cine suntem? Chiar că mi-ai tras o sperietură pe cinste!*

Ne-am aşezat la masa la care îl găsisem în urmă cu o săptămână – era, se pare, locul lui obişnuit.

— Ar trebui s-o vezi pe Laura, i-am zis. Am mers la petrecerea bebeluşului, ieri. Zici că e gata să plesnească.

A început să râdă.

— Ce au?

Ştia deja. Ar fi trebuit să ştie.

— Fată. O încuviinţare scurtă din cap din partea lui, aşa că am adăugat: Shana, am zis, iar privirea lui a rămas fixată în a mea, după care i-a alunecat uşor în lateral.

Spusesem un lucru greşit; acum urma să-l pierd. Urma să-i văd pe amândoi dispărând.

— Ştii, când mama ta m-a adus acasă pentru prima dată, m-am îndrăgostit.

Sau de data asta avea să mă ia şi pe mine cu el.

— De Cooley Ridge? am întrebat.

— Ei, dar nu trebuie să faci mutra aia, Nic! a rânjit el. Dar nu! Nu de Cooley Ridge! M-am îndrăgostit *de ea.* Pentru că vedeam tot ce ţinea de ea aici. Era ca o piesă de puzzle scoasă din întreg, dar, când am aşezat-o aici, unde îi era, de fapt, locul, a fost ca şi cum am înţeles. Era atât de frumoasă!

Cele mai limpezi amintiri cu mama sunt cele în care se estompa. Era bolnavă. Într-un scaun cu rotile, cu o pătură galben cu albastru pe picioare, pentru că îi era mereu frig, cu

Daniel ţinându-i o cană cu un pai în ea aproape de gură, amândoi devenind tot mai slabi, mai palizi, mai ascuţiţi. În poze, era splendidă. Înainte de cancer, fusese un amestec perfect de duritate şi blândeţe, şi mereu cu un surâs sincer şi cald pe chip.

— Chiar semeni cu ea. Şi tu, şi Daniel, chip leit cu ea, a adăugat el.

— Daniel seamănă cu tine.

Am încercat baconul, însă m-a copleşit ameţeala. L-am desfăcut în bucăţi mai mici, ca el să nu observe.

— Acuma, da, sigur, aşa spune lumea. Dar când eraţi amândoi mici, eraţi identici cu Shana. M-a privit din cap până-n picioare şi a adăugat: Imaginează-ţi cum ar fi fost ca ea să nu fi avut copii! N-ar mai fi rămas absolut nimic din ea.

— Bine! am zis.

Nu-mi plăcea cum se uita la mine, ca şi cum din ea ar mai fi supravieţuit ceva – o piesă de puzzle scoasă din întreg, o bucăţică din ea peste ochiul meu stâng, peste buza de jos, peste vertebrele şirei spinării. Privindu-mă cu atenţie, aşa cum făcea şi Corinne odată, până ce ajunsese să pretindă că poate zări monstrul din noi.

— Aproape am făcut-o, să ştii. Când părinţii ei au murit în acel accident, iar ea s-a trezit singură pe lume, mi-a spus că n-o să vrea niciodată să aibă un singur copil. Era ori niciunul, ori mai mult de unul. Nu încăpea discuţie. Tata şi-a mestecat mâncarea şi şi-a dat ochii peste cap, apoi a continuat: Tare încăpăţânată era! Mult timp, am crezut că n-o să fie niciunul. Chiar am crezut asta. Daniel ne-a luat prin surprindere, ştiai?

— Nu, nu ştiam!

Părinţii mei erau deja în vârstă când ne-am născut noi, însă am presupus că aşa îşi doriseră ei: carierele, mai întâi, apoi familia.

— Atunci ne-am mutat înapoi. Era disperată să te aibă cât mai curând posibil. Dumnezeule, mă scotea din minţi! Chiar nu înţelegeam de ce făcea aşa mare caz, însă era hotărâtă ca tot ce i se întâmplase ei să nu reprezinte soarta copilului ei. Singură, fără familie. Era de neclintit când afirma că voi vă veţi avea mereu unul pe altul. Acum, că nu mai e, îmi dau seama că avea, desigur, dreptate. Daniel avea nevoie de tine.

— Sunt sigură că el n-ar fi de acord cu această afirmaţie, am zis eu, râzând. Sunt o adevărată pacoste.

— Nu, nu, Nic! Eşti exact ce are el nevoie. Şi o ştie. Dar tu ştii totuşi cum e el.

Nu mai aveam subiecte de discuţie sigure. Doctori care trimiteau declaraţii care să-mi pronunţe tatăl incapabil din punct de vedere mintal. Fete dispărute. O casă plină de secrete. Copii făcuţi în mod accidental. Daniel. Iar peste tot existau ochi. Nu doar în pădure. Ci şi aici. Îmi simţeam privirea rătăcind, iar degetele mele băteau darabana pe masă. Puteam doar testa diverse subiecte cu tata, dându-le târcoale de la distanţă, zgâriindu-le doar suprafaţa. Ca să nu-l pun pe jar. Ca să nu forţez ieşirea la iveală a unor lucruri care trebuiau să rămână îngropate. Însă aveam nevoie ca el să ştie unele lucruri – aveam nevoie ca el să *înţeleagă.*

— Tyler a făcut nişte reparaţii prin casă pentru noi, l-am informat, ciugulind dintr-un biscuit.

— E bine! E un om bun!

— Nu l-ai plăcut niciodată când eram copii, l-am tachinat.

— Nu-i adevărat! Muncea din greu şi te iubea. De ce să nu-mi placă?

— Credeam că taţii de adolescente ar trebui să-i urască pe iubiţii fiicelor lor. E o regulă!

— N-am citit niciodată manualul ăla. Clar, a zis el, apoi s-a lăsat pe spătarul scaunului. N-am ştiut niciodată ce să fac cu tine, Nic. Cum să mă comport, adică. Ai ajuns bine, până la urmă, doar prin propriile forţe.

— N-am ajuns bine, l-am contrazis eu, pe jumătate râzând, în timp ce fărâmam biscuitul în bucăţele mărunte, imposibil de mâncat.

— Ba ai ajuns! Uită-te la tine! Uită-te acum la tine!

Trebuia să ghidez cu mare atenţie discuţia înapoi la subiect. Cu mare grijă.

— Tyler a zis că am obţine un preţ mult mai mare pe casă dacă am termina garajul, i-am zis eu. Îţi aminteşti când tu şi Daniel aveaţi de gând să vă ocupaţi de el?

M-a privit în ochi, zâmbind.

— Mi-a cerut s-o facem, a răspuns el, gândindu-se la lucrul care nu trebuia, exact la lucrul care nu trebuia. Sau mi-a zis. Îl ştii pe Tyler. Zicea că vrea să se însoare cu tine.

Am simţit cum mă încing la faţă, cum încep să mă furnice buricele degetelor, încercând, totodată, să-mi închipui discuţia. Nu ştiam asta, aşa că am fost luată complet prin surprindere.

— Aşa a zis, ai? Tu ce i-ai răspuns?

— I-am răspuns că eraţi doar nişte puşti, fireşte. I-am spus să vadă lumea mai întâi. I-am spus despre timp...

Privirea i-a alunecat într-o parte, şi deja simţeam cum mintea începe să-i plutească şi ea.

— Ce-i cu timpul? l-am întrebat, trăgându-l înapoi.

Asta l-a făcut să se concentreze din nou la mine.

— Că îţi arată lucruri, dacă îi îngădui.

Mi-am plecat capul pe un umăr.

— Asta era vorba mamei.

Când era bolnavă, şi eu plângeam, ea zicea că mă poate vedea, că ne poate vedea, pe mine şi pe Daniel, transformându-ne în nişte oameni superbi.

— Păi, eu i-am zis asta. Când era însărcinată cu Daniel, îşi făcea atâtea griji, şi acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu tine, aşa că ne-am obişnuit să inventăm tot soiul de poveşti...

Tata era iarăşi absorbit de amintiri. Îl pierdeam dacă nu-l readuceam iar în prezentul de acum.

— Tyler ce-a avut de zis la asta? l-am întrebat.

Poate că voiam într-adevăr să aflu. Să vizualizez discuţia lor, precum o muscă pe perete, cu Tyler stând pe canapea, iar tata, în fotoliul lui.

— Hmm?

A săltat capul şi a ridicat din umeri.

— N-a zis nimic. Nu-mi cerea permisiunea. Aşa că i-am zis: „Nu te înfuria când îţi va zice nu!”

Am zâmbit, auzindu-l.

— Credeam că trebuie să afli. Era ziua în care fata Prescott... În fine. Au urmat apoi lucruri mult mai importante, iar tu ai plecat după aceea. Însă voiam să afli despre asta. E un om bun. Un tip cumsecade. Cred că totuşi încă e mai furios pe mine. Pentru că nu i-am dat noul tău număr.

— Eşti un tată bun! am răspuns eu. Chiar eşti.

— Sunt un tată de tot rahatul, şi o ştii foarte bine. Dar am încercat să fac ce trebuie atunci când chiar conta. Nu sunt sigur cum a ieşit.

— Tată, uită-te la mine! S-a terminat! i-am zis eu.

L-am privit fix în ochi, forţându-l să-şi aducă aminte această discuţie.

— Orice s-a întâmplat atunci s-a terminat. Gata, e bun făcut. E timpul să scoatem casa la vânzare.

A tăiat biscuitul, apoi a aţintit cuţitul de întins unt spre inima mea.

— Mănâncă-ţi dejunul, scumpo! Începi să dispari.

*

Ştiam că răspunsurile privind dispariţia lui Annaleise ţineau de ce văzuse cu zece ani în urmă, chiar dacă poliţiştii nu erau chiar atât de siguri. Ştiam că răspunsurile urmau să vină toate odată. Că lumea nu avea să afle ce se întâmplase cu Annaleise până nu avea să afle ce se întâmplase cu Corinne, iar acest lucru era valabil şi pentru mine.

Trebuia să mă întorc în timp.

Trebuia să o fac cât timp ancheta încă se mai afla în stadiul de *găsiţi-o*. Înainte să se preschimbe în altceva, ceva mult mai rău.

Hannah Pardot îşi făcuse apariţia din afara oraşului cu zece ani în urmă, cu expresia ei stoică şi rujul roşu-aprins, într-o misiune. Ancheta se transformase din *găseşte-o pe fată* în *rezolvă cazul.* Adică două chestii diferite. Două presupuneri diferite.

La o săptămână după dispariţia lui Annaleise, deja simţeam cum începe schimbarea.

Trebuia să înţeleg cum arăta totul din punctul de vedere al lui Annaleise – absolut totul –, pornind de la începutul acelei seri din urmă cu zece ani. Pornind de la ce văzuse ea la bâlci.

•

Bâlciul nu are o intrare oficială. Are un câmp care se transformă într-o parcare ce şerpuieşte printre clădirile care odinioară erau grajduri şi care acum sunt folosite pentru a vinde bilete pentru tururi şi jocuri. Există un hambar de depozitare pentru echipamentul de prim ajutor într-o parte a gheretelor/boxelor pentru bilete, iar dincolo de el, nimic altceva decât copaci.

Dacă treci de vechile grajduri, spaţiul se deschide şi se transformă în câmpuri unde o dată pe an, timp de două săptămâni, gheretele se trezesc la viaţă, iar roata se ridică ameninţător, mândră şi maiestuoasă. Toamna, baloane cu aer

cald se înalţă în aer, legate cu frânghii de pământ. Era locul în care veneam ca să atingem cerul.

În seara aceea, aerul era plin de zgomote: copii care chiuiau sau se plângeau, părinţi râzând sau strigând. Muzică de la carusele, clopoţei de la gheretele cu jocuri. Adolescenţi strigându-se unul pe altul de la distanţă – de la o masă de picnic, din faţa toaletelor mobile, din vârful roţii. Mi s-a oprit răsuflarea când am văzut-o tocmai din parcare cum se învârte. Spre deosebire de majoritatea lucrurilor care păreau mai mici acum, că eu crescusem, roata părea şi mai mare. Mai de neatins. Am încercat să îmi imaginez o fată atârnând de exteriorul cabinei. Aş fi intrat în panică. Mi s-ar fi făcut rău. Aş fi fost furioasă.

O fată îmbrăcată în fustă care atârnă de exteriorul cabinei, în timp ce prietena ei cea mai bună îi şopteşte în ureche, iar iubitul ei priveşte de dedesubt. Poate că e adevărat ce se spunea, că ne-o făcuserăm cu mâna noastră.

Faptul că mă aflam aici parcă mă făcea să mă simt aproape de Corinne, cum nu o mai făcusem de multă vreme. Îi simţeam mâinile reci pe coatele mele, îi auzeam răsuflarea în ureche, îi miroseam guma cu mentă în răsuflare. Dacă aş mai fi putut închide ochii şi întinde mâna prin timp, ca să o prind de încheietură... Să o cuprind în braţe strâns, fără absolut niciun motiv... N-aş îndrăzni! N-am îndrăznit niciodată!

Cineva s-a lovit de mine – un copilaş de vreo trei ani, cred, izbindu-se de mine înainte să-şi schimbe direcţia şi să dea peste altcineva în nerăbdarea lui de-a ajunge mai iute înăuntru. Părinţii lui mi-au aruncat un „scuze” în grabă şi s-au repezit pe urmele lui. Soarele era coborât pe cer, aproape dispăruse cu totul, iar becurile înşirate pe câmp erau aprinse, în vreme ce eu rămăsesem în loc, urmărind agitaţia. Împrejurimile mi se păreau ţipătoare şi aproape orbitoare, făcându-mă să-mi închid pleoapele drept răspuns.

Am pornit printre gheretele cu bilete. Iarba fusese tăiată aici, rămânând mai mult solul expus, cu mici petice de verde. Foarte aproape de intrare, pe acest sol murdar, era locul în care mă prăbuşisem atunci. Aici era locul unde Daniel mă lovise în faţa tuturor celor rămaşi în roată. M-am răsucit, închipuindu-mi-o pe Annaleise stând sprijinită de această construcţie şi mâncând îngheţată de căpşuni. Urmărindu-ne pe toţi.

Pe mine, dând peste Tyler.

Pe Tyler, aşteptându-mă.

Şi pe Daniel, prinzându-mă de mână şi plesnindu-mă peste faţă.

Pe Tyler repezindu-se, pocnindu-l pe Daniel în faţă, apoi lăsându-se pe vine lângă mine. Mâinile lui, desprinzându-mi braţele răsucite de sub corp. „Te simţi bine? Nic, te simţi bine?”

„Nu ştiu. Nu şt...” Dând isteric din picioare în ţărână, ridicându-mă, sprijinindu-mă de Tyler, simţind cum lucrurile capătă iar contur clar, arsura loviturii, înţepătura momentului. „Mă simt bine”, ziceam eu. Mâinile lui erau peste tot. Îmi dădeau părul la o parte, de pe faţă, în jos, pe gât, pe braţe, pe talie. El arunca o privire peste umărul meu, cu maxilarul încleştat, şi atunci am văzut-o pe Corinne alergând spre noi. Bailey era mai departe, făcându-şi şi ea loc privi mulţime.

Nu ştiu dacă Annaleise mai era încă acolo. Nu m-am mai uitat. Poate că trecuse deja de ieşire. Poate că fugise în spatele clădirii, urmărindu-ne cu privirea ei de nepătruns printre boxele pe care acum le vedeam clar. Da, ea ne confirmase alibiul, însă mă întrebam dacă nu cumva fusese martoră şi la ceea ce urmase.

Ţin minte că Tyler m-a ridicat în picioare, m-a mai verificat o dată, întrebându-mă din nou şi din nou dacă sunt bine.

„Stai aici!” mi-a zis.

S-a apropiat de fratele meu, şi-a lăsat o mână în jos, apoi s-a aplecat spre el şi i-a zis ceva la ureche. Daniel s-a uitat direct la mine, drept prin mine, iar eu a trebuit să-mi feresc privirea.

„Nic”, m-a implorat el de la depărtare, însă Corinne era deja acolo.

„Bailey, du-te şi adu nişte gheaţă!” a strigat Corinne când aceasta s-a apropiat de noi, iar eu simţeam deja cum simpla ei prezenţă prelua controlul, făcând ceea ce trebuie.

După aceea, am plecat. Am plecat de acolo, luându-l şi pe Tyler cu mine, şi am găsit şopronul unde se oferea primul ajutor, unde un bărbat stătea pe un scaun pliant, cu un gogoloi de tutun într-un colţ al gurii.

— Sunteţi bine, copii? ne-a întrebat el, fără să se ridice.

— Aveţi gheaţă? a întrebat Tyler.

Bărbatul a deschis un frigider micuţ de la picioare, apoi a folosit o cană de plastic pentru a vârî nişte gheaţă într-o pungă sigilabilă, pe care mi-a întins-o.

Tyler m-a mai verificat o dată şi m-a întrebat dacă mă simt bine, plimbându-şi mâinile peste tot.

„Tyler”, i-am zis. „Mâna ta!”

Două noduri îi erau zgâriate, ca şi cum lovise în unghiul greşit muchiile ascuţite ale lui Daniel, iar degetele îi erau golite de culoare. L-am întrebat pe bărbatul de acolo dacă are plasturi.

Acesta s-a uita la mâna lui şi a adăugat:

„Ar putea fi rupte”.

„E-n regulă!” a răspuns Tyler, trăgându-mă după el. „Hai să mergem!”

Însă vedeam că bărbatul ar fi putut avea dreptate; deja se umfla şi se înroşea, iar Tyler îşi ţinea mână atârnând moale într-o parte.

„Tyler...”

„O să iau şi eu o pungă cu gheaţă”, a bombănit el.

„Măcar spal-o un pic!” l-am îndemnat, iar el a încuviinţat din cap.

„Bine! Nu pleci, bine?”

„Sunt chiar aici!” i-am răspuns.

Însă în clipa în care a dispărut, tot ce am mai văzut a fost imaginea cu Daniel zăcând grămadă jos, cu nasul plin de sânge, şi felul în care îmi rostise numele. Felul în care se uitase la mine. Trebuia să stau de vorbă cu el. Trebuia să discutăm amândoi. Despre asta. *Chiar acum.* Chiar şi pe atunci, îmi dădeam seama câtă importanţă avea acest moment precis. Cum viitorul nostru, al tuturor, atârna în balanţa acestei discuţii.

Am plecat spre cercul de pământ ca să-l găsesc pe Daniel, însă acolo nu mai era nimeni. M-am gândit că poate cineva îi dăduse pe toţi afară sau poate chiar asmuţiseră paznicii pe noi. Am trecut de grajduri şi nu l-am văzut nici în parcare.

Am dat să mă întorc înăuntru, la Taylor, şi atunci am auzit cuvintele rostite de Corinne pe un ton scăzut, de undeva de unde nu o puteam vedea. Am trecut de grajduri, în dreapta – glasul şi râsul ei mă atrăgeau în acea direcţie.

Am văzut-o mai întâi pe Corinne. În spatele clădirii, chiar în afara bâlciului, ţinând un şerveţel de hârtie ud pe faţa fratelui meu. Capul lui se sprijinea pe umărul ei. Cealaltă mână a ei era

vârâtă sub tricoul lui, aproape de betelia pantalonilor, trasându-i linii pe piele. Am urmărit cum buzele ei se lipesc de maxilarul lui şi cum îi şopteşte ceva la ureche. Iar din întreaga ei postură, după felul în care fratele meu stătea rezemat relaxat de zid, mi-am dat seama că nu era prima oară. Ştiam că el m-a văzut pentru că şi-a mişcat iute mâinile, deşi fără efect, ca s-o îndepărteze, înainte să mă întorc şi să plec. Şi am auzit cuvintele ei retezând abrupt spusele fratelui meu când acesta a împins-o. Însă era prea târziu.

El minţea, şi acum o ştie foarte bine. Ştie că şi eu am minţit pentru el. „Niciodată", spusesem. „Niciodată".

M-am întrebat dacă i-a văzut şi Annaleise. Dacă era pe-acolo, pe undeva, printre copaci. Sau ghemuită printre maşinile din parcare. Era prea tânără ca să plece acasă singură. Ar fi avut nevoie de un adult. Aşa că trebuie să fi fost pe undeva, prin jur.

Mă întrebam cum trebuie să fi arătat pentru ea la vârsta de treisprezece ani – ce-o fi crezut că se întâmplă de la distanţă, din ascunzişul ei? Şi dacă o fi revăzut acele fapte în minte ca adult, oare amintirea o fi suferit schimbări între timp? O fi ajuns să înţeleagă altcumva lucrurile? Crezusem că eu eram singura care ştia despre Corinne şi Daniel, dar poate că nu fusese aşa.

N-am ştiut niciodată cu exactitate ce se întâmplase între ei doi sau cu Bailey, după aceea. Am dat fuga înapoi înăuntru, spre locul de lângă şopron, înainte ca Tyler să iasă înapoi afară. Am plecat apoi cu camioneta lui, iar el m-a lăsat pe mine să conduc din cauza mâinii rănite, şi am trecut pe lângă un grup de copii, care au râs de Tyler.

„La naiba, îţi laşi gagica să conducă în locul tău camioneta?" Iar o fată a adăugat: „Aşa da, asta e iubirea adevărată!"

Nu ştiam cum de s-au despărţit Corinne şi Daniel, când sau unde s-au întâlnit Corinne cu Jackson sau de ce a ajuns Daniel s-o conducă pe Bailey acasă. N-am îndrăznit să întreb. Niciunul dintre noi n-a întrebat.

•

Am rămas privind îndelung lumea de la intrare, încercând să-mi închipui cum ar fi putut arăta asemenea clipe prin intermediul lentilelor unui aparat foto. Ce-aş fi văzut dacă acest moment ar fi încremenit în loc? Ce-aş fi gândit? Despre mama care-şi prinde copilul de braţ, chiar înainte să se piardă în mulţime; despre tinerii de la coadă la Tilt-A-Whirl, sărutându-se

când nu se uită ceilalţi; despre femeia cu păr lung şi negru, care ţine de mână o fetiţă, încremenită şi ea în mijlocul mulţimii şi privindu-mă la rândul ei.

Chipul acesta mi s-a limpezit în minte, prinzând contur, aşa că m-am pus în mişcare, pornind în direcţia ei.

— Bailey? am strigat.

Bailey. Chipul ei întorcându-se de la mine, părul negru trasând un arc în vreme ce îşi răsucea trupul...

Nu în biserică, ci în asemenea momente poate că ajungeam să cred în Dumnezeu sau ceva de genul acesta. Într-o ordine în mijlocul haosului, într-un înţeles. Că ne lovim de oamenii care trebuie, că-i întâlnim pe cei ce ne iubesc, că există un motiv suprem pentru toate. Bailey stătea în mijlocul bâlciului exact în noaptea în care mă aflam acolo. Bailey, pe care nu o mai văzusem de când absolvisem facultatea. Bailey, care fusese acolo, cu noi, în noaptea în care o luase totul razna.

Tot trupul mă furnica din pricina senzaţiei că îmi era menit să fiu acolo, că universul aşeza piesele pentru mine, că timpul chiar îmi arăta ceva.

Ştiam că mă văzuse şi ea, că încremenise şi ea la fel ca mine, însă acum se mişca deja prin mulţime. Eram deja la jumătatea drumului, făcându-mi loc printre copiii care fugeau către următoarea distracţie.

— Bailey! am strigat încă o dată.

S-a oprit când aproape ajunsesem lângă ea, apoi a privit peste umăr şi s-a prefăcut surprinsă că mă vede.

— Nic? Uau! Nu ne-am mai văzut de mult, nu-i aşa? a adăugat ea.

Ne uitam una la alta, fără să zică niciuna ceva, în timp ce fetiţa continua să o ţină de mână.

— Ai o fiică? am întrebat, zâmbindu-i fetiţei.

Aceasta stătea agăţată de piciorul lui Bailey, cu chipul pe jumătate ascuns şi cu un singur ochi căprui uitându-se în sus, la mine.

— Unde-i tati? a întrebat micuţa, cu faţa înclinată către mama ei.

— Nu ştiu! i-a răspuns Bailey, cercetând mulţimea cu privirea. Ar trebui să fie pe aici.

— N-am ştiut că te-ai căsătorit, am adăugat eu.

— Ei bine, ţi-a scăpat. Deja sunt divorţată. Mă rog, în curs de. A cercetat iar mulţimea, presupun că în căutarea fostului, după care a continuat: Dar tu? a întrebat, continuând să caute cu privirea. Măritată, copii?

— Nu şi nu, am răspuns, deşi credeam că nu ascultă.

— Acolo! a murmurat, ridicându-şi mâna deasupra capului. Peter!

Peter era proaspăt bărbierit, proaspăt tuns şi avea un maxilar pătrăţos, fiind mai înalt decât media, şi mi-a displăcut de cum l-am văzut. Poate din felul în care mergea, ca şi cum ştia despre sine însuşi că e ceva la care merită să te uiţi. Poate din felul în care rânjea la Bailey, în timp ce fiica lor fugea spre el, ca şi cum ţinea scorul la ceva, iar ea pierdea.

— Ai întârziat! a zis Bailey, întinzând spre el o geantă supradimensionată. Lecţia ei de înot e la zece.

— Ştiu, a răspuns el, apoi s-a uitat la mine şi a zâmbit. Bună, sunt Peter!

Am ridicat dintr-o sprânceană spre el până ce i s-a şters zâmbetul.

— Bun, păi, hai să mergem, scumpa! S-o lăsăm pe mami să se distreze!

Bailey s-a lăsat pe vine, a prins-o pe fetiţă şi a îmbrăţişat-o strâns.

— Ne vedem mâine, iubita! i-a zis ea, apoi s-a ridicat cu încetineală şi i-a urmărit adâncindu-se în mulţimea din interiorul bâlciului. Păi, mă bucur că te-am văzut, Nic! Trebuie să plec!

— Trebuie să te întreb ceva. Despre Corinne.

A făcut ochii mari. Apoi s-a răsucit şi a pornit către ieşire.

— Bailey!

A prins-o din urmă şi am continuat alături de ea pe lângă Tilt-A-Whirl, cabinele acesteia apropiindu-se periculos de mult de marginea şinei înainte să fie smucite înapoi.

— Nu, Nic! Am terminat-o cu aia! *Toţi* am terminat-o. Am închis ochii strâns.

— Bailey, răspunde-mi doar la nenorocita de întrebare şi plec!

Vorbeam cu ea aşa cum ar fi făcut-o şi Corinne, cuvintele ieşind afară înainte să le pot opri.

Iar ea aştepta, aşa cum o făcea de fiecare dată. Aproape că nu mai voiam să insist, dar trebuia să ştiu.

— Annaleise Carter. Ţi-o mai aminteşti?

Şi-a încrucişat braţele la piept.

— Am auzit c-a dispărut.

— A încercat vreodată să discute cu tine? Despre Corinne? Despre noaptea aceea?

A început să clatine din cap, apoi s-a oprit. Ochii îi străluceau.

— Ce e? am întrebat-o.

— A fost ciudat, a răspuns ea. Adică, abia o cunoşteam pe-atunci. Şi nici nu mai locuiesc aici. Însă acum câteva luni am dat peste ea la piaţa aceea a fermierilor din Glenshire?

Bailey mereu termina propoziţiile în felul ăsta, ca şi cum ne scuza pe noi pentru ceva ce era posibil să nu ştim. Am încuviinţat din cap, aşteptând-o să continue.

— Sau bănuiesc că ea a dat peste mine. N-aş zice că am recunoscut-o. Dar ea a zis „Bailey? Bailey Stewart?", ca şi cum fuseserăm prietene. Sincer, cred că atunci a fost prima oară când a stat vreodată de vorbă cu mine.

— Ce voia? Te-a întrebat despre Corinne?

— Nu, absolut deloc, a răspuns ea, apoi şi-a încreţit chipul. M-a întrebat dacă vreau să luăm prânzul împreună. M-a mai întrebat dacă am cumva nevoie de o bonă pentru Lena. Era ca şi cum voia... să-mi fie prietenă.

— Te-ai dus? Să luaţi prânzul? I-ai cerut să o facă pe bona?

— Nu! Sunt prea bătrână pentru astfel de prietene... pentru oameni de acasă. M-a privit în ochi şi a completat: Am crescut, Nic. Nu mai sunt aceeaşi fată.

— Îţi aminteşti...

A ridicat o mână.

— Ai zis o singură întrebare. Ai zis că o să pleci...

Glasul i-a şovăit şi şi-a pierdut toată încrederea, gura i-a rămas întredeschisă, iar privirea ei urmărea ceva peste umărul meu.

Am zărit spatele unui bărbat care mergea singur. Cu o ţigară în mână, părul căzându-i claie peste faţă. Era ceva extrem de familiar la felul cum mergea, cu umerii cocoşaţi în faţă.

— E cumva Jackson? am întrebat eu.

— Hmm?

Părea dispusă să reia discuţia.

— O, habar n-am! Nu l-am mai văzut de o eternitate.

— Din ce-am auzit, lucrează la Kelly's, am zis eu, iar ea a ridicat din umeri.

— Nu mai merg acolo.

— N-a făcut-o el, Bailey, am adăugat.

Bailey s-a tras îndărăt un pas, ajungând să stea cu spatele lipit de un chioşc ce vindea hotdogi.

— Ştiu asta, a răspuns, ceea ce m-a surprins.

Cuvintele *ei* fuseseră cele care îl transformaseră într-un suspect. Răspunsurile *ei* date lui Hannah Pardot. Acuzaţiile *ei.*

— Atunci, de ce i-ai făcut pe toţi să creadă că el a făcut-o?

— Mi-au spus că era gravidă! Jackson a minţit despre asta. Apoi au venit poliţiştii, în căutare de răspunsuri. Eram doar o puştoaică! a ţipat ea.

— Ba nu, aveai optsprezece ani. Toţi aveam optsprezece ani. Tot ce ai zis s-a transformat în dovadă. *Tot.* L-ai distrus.

— Toţi aveau un motiv, Nic. Dacă n-a fost el, tu cine crezi că ar fi putut fi?

Bailey era mai inteligentă pe cât o credeam eu pe atunci. Însă era la fel de capabilă de-a veni cu o diversiune pe cât mi-o aminteam.

— Pe bune? Care era motivul tău, Bailey? Doamne, eşti fantastică!

Dar credeam că ştiu. Bărbatul care mergea în spatele nostru. Jackson Porter. „Ce te convinge monstrul să faci? Te faci să visezi la ei? La băieţii care nu sunt ai tăi?”

— N-am fost *eu.* Ea era monstrul. Nu-ţi dai şi tu seama acum? Ne e mai bine tuturor fără ea, a zis Bailey.

— Nu spune asta!

Adevărul e, eu chiar credeam că Bailey avusese noroc. Pentru Bailey Stewart, viaţa alături de Corinne ar fi putut să o ia în două direcţii diferite. Bailey era superbă – atrăgătoare într-un mod natural. Însă Cooley Ridge era doar al lui Corinne. Ea atrăgea toată atenţia. Aşa că Bailey ori i se putea supune lui Corinne, lăsând-o pe aceasta să o manipuleze cum voia, ori Corinne ar fi distrus-o. Bailey avusese noroc că era slabă. Că putea fi modelată şi manipulată cu atâta uşurinţă. Existau lucruri şi mai rele decât să fie un preş pentru şters picioarele.

Însă Bailey mai avea şi o latură întunecată care îi permitea să fie manipulată, care voia să iasă afară. Avea noroc că era iubită de Corinne.

„Adevăr sau provocare, Bailey!”

Corinne muta paiul de la suc dintr-un colţ al gurii în celălalt.

Provocare, *am zis eu în gând.* Alege provocarea!

„Adevăr”, a zis Bailey.

Surâsul lui Corinne a devenit şi mai larg.

„Jackson sau Tyler? Şi explică!”

Nu exista un răspuns corect. Niciodată nu exista unul.

„M-am răzgândit”, a zis Bailey. „Provocare”.

„Nu, nu, nu, Bailey, draga mea! Adevăr sau poţi pleca. Acuma, spune-mi, pe care dintre iubiţii noştri ţi-ar plăcea să-l faci al tău?”

M-am lăsat pe spate pe coate, urmărind-o pe Bailey cum se foia stânjenită. Corinne mi-a surprins privirea şi-a rânjit.

„Acceptă mereu provocarea, Bails”, am zis eu.

„Pe Tyler”, a răspuns Bailey, cu pomeţii pătaţi cu roşu.

Am început să râd.

„Mincinoaso!”

Ea şi-a fixat privirea asupra mea.

„Tu primeşti un bilet de liberă trecere peste tot, Nic. Lumea crede că eşti mai bună decât eşti, de fapt, datorită lui. Acesta e *motivul meu. Tyler”.*

Corinne a început să râdă.

„Bine jucat, Bailey!”

A tras-o spre ea pe Bailey, a înconjurat-o cu braţele dintr-o parte şi a strâns-o.

— Dumnezeule, ce mult te iubesc! Pe amândouă vă iubesc! Sunteţi groaznice!”

Detestam faptul că acum Bailey nu se comporta deloc tipic ei. Că o putea numi monstru pe Corinne, ca şi cum ar fi putut înlătura orice altceva.

— Spune-ţi ţie însăţi tot ce vrei, Bailey! Mereu ai fost o mincinoasă foarte pricepută.

— Nu te purta de parcă n-ai şti la ce mă refer. Am auzit-o, a zis Bailey. Am auzit ce-a zis în vârful roţii.

Am clătinat din cap, prefăcându-mă că nu-mi amintesc.

— Cine zice aşa ceva? a întrebat ea. Era bolnavă, Nic. Şi molipsitoare.

— Nu ştiu la ce te referi, am insistat eu.

A râs, ca şi cum eu eram acum gluma.

— Tre’ să plec!

— Stai un pic! i-am cerut. Te pot suna mai târziu? Ne putem întâlni undeva. Departe de toate astea?

Adică de bâlci, de roata care se înălţa ameninţător deasupra noastră în timp ce vorbeam, făcându-ne să ne purtăm aspru una cu cealaltă şi să intrăm în defensivă.

— Nu! a răspuns ea. Las-o baltă!

Bailey ştia mai multe, eram sigură. Îmi doream să fie şi Everett aici, să o încolţească, să o convingă să-şi dezvăluie secretele, să se absolve de vină. Am înşfăcat un şerveţel din cea mai apropiată gheretă, am găsit un pix în geantă şi mi-am mâzgălit numărul pe el.

— Dacă te răzgândeşti, eu mai rămân o vreme în oraş! Dau o mână de ajutor cu tata.

A făcut şerveţelul să alunece în buzunarul de la spate. Dumnezeule, chiar era superbă! Fiecare mişcare a trupului ei părea atent coregrafiată.

— La revedere, Nic!

— Fiica ta e splendidă! am adăugat.

A dat să plece, şi-a aruncat părul peste umăr şi mi-a mai aruncat o ultimă privire arzătoare.

— Sper că nu e şi ea ca noi!

Am auzit caruselul în urma noastră, schimbând vitezele, metal pe metal, în vreme ce cabinele s-au oprit brusc şi au început să se învârtă în direcţia opusă. Chiotele de încântare din interior. Am încercat să mă concentrez la asta, la fiecare sunet individual, ca să nu trebuiască să mă gândesc la mine, la Bailey şi la Corinne, în vârful roţii.

Pesemne că îi păream chiar jalnică lui Bailey, stând acolo şi prefăcându-mă că nu ştiu la ce se referea când acel cuvânt şoptit începuse să devină tot mai puternic peste ani. Astfel încât uneori, când mă gândeam la Corinne, era singurul lucru pe care-l auzeam.

Mâinile ei reci pe coatele mele. Răsuflarea ei în urechea mea. Râsul lui Bailey, încordat şi neliniştit, în fundal. Mirosul gumei mentolate a lui Corinne. Degetele ei jucându-mi pe piele. „Sari!” îmi zisese.

Îmi zisese să sar.

Cu o zi înainte

ZIUA 6

Mai aveam câteva ore până să trebuiască să ajung la petrecerea bebeluşului Laurei, care era organizat în pivniţa bisericii. Însă de fiecare dată când mă gândeam la acea încăpere, mi-l imaginam pe agentul Fraize împărţindu-ne în echipe de căutare şi vedeam imagini cu Annaleise şi cu Corinne atârnate pe pereţi, interschimbându-se acum în mintea mea.

— Aşadar, ne vedem acolo diseară?

Daniel era în faţa casei, cu un aparat de spălat cu presiune, urcat pe a doua treaptă a unei scări sprijinite de zidul lateral.

— Am zis că vin.

— Dă-mi lista! a cerut el, cu mâna întinsă.

— Serios? Acum n-ai altceva de făcut decât să lucrezi la casă? Să o pregăteşti pentru vânzare?

A întins mâna pentru a doua oară spre mine.

— Haide, oricum nu am voie să fiu acolo!

Am întins şi eu mâna ca să-i dau hârtia, iar el a citit iute ce scria pe ea.

— Aparat de spălat cu presiune, am înţeles. Mă ocup întâi de tencuială, apoi de vopsit, dacă vine şi Tyler să m-ajute.

— Vine şi Tyler?

— Nu ştiu! Aşa trebuia, dar n-am mai primit nicio veste de la el, a răspuns Daniel, aţintindu-şi iar privirea la mine. Aşa că fă-mi o favoare şi trage toată mobila pe care poţi s-o tragi departe de pereţi. Mă ocup eu de obiectele mai mari. Du-te şi ia foliile de plastic din portbagaj!

S-a întors la spălatul casei. Chiar o făceam. Vindeam casa. O pregăteam. Ne vedeam de vieţile noastre. Mergeam mai departe.

— Nic! a zis el. Portbagajul! Du-te!

Parcă pluteam în vreme ce mă apropiam de maşina lui, parcă eram ameţită de tot. Somnul venise greu în ultimele câteva nopţi, şi-i făcea ceva aiurea minţii mele – ca şi cum aveam mult prea multe lucruri de rezolvat şi nu mă mai puteam agăţa de nimic solid. Am scos foliile de plastic din portbagaj, simţind mirosul ameţitor, şi le-am strâns la piept, astfel încât îmi fluturau în faţă. Mă închipuiam sufocându-mă în ele sau întinse pentru a proteja un loc al crimei. Mama întindea pe jos folii de

plastic, pentru ca eu şi Daniel să putem picta pe şevalete în bucătărie, iar pe urmă, acestea ajungeau acoperite de picături şi de dâre, de puncte colorate – un fermecător accident.

Nu mai puteam respira. Le-am dat drumul la capătul scărilor către verandă, iar Daniel s-a întors ca să se uite la mine.

— Nic, ce naiba? a exclamat el, ca şi cum eram cea mai mare dezamăgire a vieţii sale.

— Nu mă simt bine!

A oprit aparatul şi a coborât de pe scară.

— Păi, dacă tot nu m-ajuţi aici, a zis el, atunci du-te la biserică şi dă o mână de ajutor acolo!

Am încuviinţat din cap.

— Cred că mă voi întoarce târziu. Am planuri după aceea.

— Ai planuri după aceea?

— Da, am răspuns. Am planuri.

Planuri care constau din dorinţa de-a mă afla oriunde altundeva în afară de aici.

— Poţi rămâne cu mine şi cu Laura diseară. Vopseaua scoate vapori. Nici eu n-aş vrea să-i inspir, să fiu în locul tău.

— Poate! am zis eu, iar el a dat din cap în semn de aprobare.

— Bine! Atunci, ne vedem mai târziu!

•

Poate că de vină era apropierea bisericii de secţia de poliţie sau poate era cimitirul din spatele ei, acolo unde mama era îngropată alături de bunicii mei, însă parcă era ceva neliniştitor la această construcţie, cu stranele ei de lemn mirosind a pământ şi cu felul în care trebuia să înaintezi pe culoarul îngust şi apoi pe lângă altar ca să poţi ajunge la treptele către pivniţa din spate. Am petrecut fiecare duminică aici când eram copil, însă am încetat să mai vin după ce-a murit mama, la fel ca Daniel, de altfel. Tata nu venea deloc. Duminica, era prea ocupat să doarmă după beţia de dinainte – sau să doarmă, pur şi simplu. Iar Tyler nu venea decât dacă îi ceream eu să vină cu mine. Acum nu mai era nimic pentru mine sub acoperişul cu turlă deasupra.

Biserica era doar un alt loc din fosta mea viaţă aici. Chestia pe care o făceam în fiecare duminică dimineaţă, urmată de snacksurile de la CVS alături de Corinne şi de Bailey şi de oricine altcineva mai umbla alături de noi în acel moment. Ne aşezam pe capotele maşinilor în timpul verii sau ne înghesuiam în

magazin când se strica vremea, Luke Aberdeen aflându-se de obicei la casă şi rămânând cu ochii pe noi, nu fără motiv.

Ultima dată când fusesem la biserica de aici se întâmplase la nunta lui Daniel şi-a Laurei, acum trei ani. Aceeaşi senzaţie neliniştitoare o avusesem şi-atunci. Stăteam în picioare lângă altar, într-o rochie roz pe care Laura o alesese doar ghicindu-mi măsurile, căci eu nu i le trimisesem niciodată. Era un pic prea lungă – ajungând până la nivelul pulpelor, în loc să cadă doar niţel dincolo de genunchi –, prea strâmtă la piept şi lăsând să se vadă nişte găuri mari la subraţ. Mă simţeam complet nelalocul meu. Arătam nelalocul meu.

Mă strecurasem apoi în această pivniţă, aşteptând mulţimea. Tyler mă găsise jucând darts de una singură, în camera de recreere. Îi auzisem paşii de după colţ, apoi îl auzisem aruncându-şi sacoul pe primul scaun întâlnit în cale, în vreme ce ţinteam cu un ochi închis.

„Drăguţă rochie!” spusese el.

„Mai taci!”

„Vrei să ieşim de-aici?”

Îmi arătase o ieşire secretă – un şir de trepte printr-un dulap din spate, un oblon antifurtună şi un lanţ cu un lacăt enorm, care-l ţinea legat. Însă Tyler avea codul de când lucrase aici, după o inundaţie. El avea o cale de scăpare din orice.

Daniel nu mă iertase pentru că lipsisem la petrecerea de după.

— Nic! a scheunat Laura când m-a văzut, desprinzându-se de lângă sora ei mai mare şi mama ei, care atârnau tot soiul de podoabe.

Am zâmbit.

— Daniel a zis că ţi-aş putea fi de ajutor aici.

— O, Doamne, da! a spus ea, apoi s-a aplecat spre urechea mea: Mama e *nebună.* Katie încearcă să o ţină ocupată, dar ea parcă a luat-o razna. Nu-mi dau seama dacă e doar cuprinsă de entuziasm sau îngrozită că va deveni bunică.

Am încuviinţat prea repede. Existau momente mărunte, precum acesta, când suferinţa dădea năvală parcă de nicăieri. Era vicleană şi alunecoasă, aşa că nu-ţi dădeai seama până ce nu era deja acolo. Venea odată cu cele mai simple şi mai lumeşti sarcini: mama nu ar fi atârnat niciodată ghirlande roz la petrecerea mea. Eu nu m-aş fi aplecat în veci la urechea cuiva şi

să-i şoptesc pe un ton conspirativ „Mama e nebună”. Ea n-avea să devină niciodată bunică.

Laura a tras rapid aer în piept, frecându-şi burtica de parcă tocmai ce-ar fi primit o lovitură.

— Stai să-ţi aduc nişte punci!

— Nu, mersi! Doar dă-mi ceva de făcut!

— Bine! Ăăă, Katie? a strigat ea peste umăr. Ce poate şi Nic să facă?

Am lăsat-o pe Katie să mă pună la curent cu detaliile. Atârnarea unui semn, dispunerea jocurilor, aşezarea brioşelor aşa cum trebuie pe măsuţele pliante. Privirea ei tot continua să se abată către tabla pe care o folosiseră poliţiştii în colţ – imaginea lui Annaleise încă era prinsă de perete, alături de o împărţire în pătrate a pădurii, fiecare căsuţă având desemnată câte o literă. Bricks şi agentul Fraize ne întâmpinaseră pe toţi aici şi ne împărţiseră în grupuri. Eu fusesem desemnată în Echipa C, care trebuia să caute pe terenul familiei Carter, mergând până la râu. Daniel era în A, adică terenul familiei Piper (inclusiv casa abandonată – nimic acolo, ne spusese el după aceea), al lui McElray şi al nostru. Tyler era în E, ceea ce însemna zona din apropierea casei familiei Carter – avea de căutat în zonele vecine şi pe terenul din spatele şcolii generale. Şi să nu credeţi că nu ne-am dat seama.

Am hotărât să încep să dau eu tot jos de pe perete, depozitându-le cu faţa în jos pe masă.

— Mulţumesc! a zis Katie. Mă simţeam aiurea să le dau jos, dar cine ar vrea să se uite la ele în timpul unei petreceri pentru un bebeluş?

A clătinat din cap. Avea părul exact ca al surorii sale, lung şi fin, însă al ei era încărcat de un puf care-l făcea să se înfoaie către creştet. Katie era deja divorţată de două ori, însă i-am văzut un inel pe deget.

— Felicitări! i-am zis.

— A treia oară e cu noroc, a răspuns ea cu un glas cântat. Şi tu? Am auzit că te-ai logodit cu un avocat trăsnet din nord?

Îi simţeam privirea arzătoare pe degetul meu gol.

— Da! Inelul e totuşi la curăţat.

— Dacă ai nevoie de sfaturi despre nuntă, ştii la cine să apelezi! a adăugat ea, râzând.

— Mersi, Katie!

O oră mai târziu, locul arăta ca un omagiu adus vatei pe băţ, iar invitatele începeau să sosească.

— Oh! a exclamat Katie. Masa pentru cadouri!

A aruncat câteva cutii ambalate pe masa din colţ, pe care încă se mai aflau împrăştiate câteva bomboane mentolate în ambalaje roz cu verde.

— Eu mi-am lăsat cadoul în camera de recreere, i-am spus lui Katie.

La camera de recreere se ajungea trecând prin bucătărie, fiind lipită de băi, aşa că am auzit pe cineva trăgând apa când am intrat să-mi iau punga cu cadoul. Am închis ochii şi am vârât mâna înăuntru, pentru a-l pipăi pentru ultima oară.

Mersesem la magazinul Babies „R” Us cu intenţia de-a găsi cadoul perfect, însă fusesem copleşită cu totul de enormitatea acelui loc. Raioane peste raioane – o întreagă industrie dedicată conceperii şi creşterii de fiinţe umane minuscule iar eu habar n-aveam de unde să încep. Şi nici ce voiau sau îşi doreau Laura şi Daniel nu ştiam. Am verificat micul chioşc de lângă uşă, în căutarea registrului lor, însă păreau să nu aibă unul, aşa că am cumpărat un mic costum – o minusculă rochiţă roz cadrilată, alături de o căciuliţă roz şi nişte şosete roz la fel de minuscule. Mai târziu, am întrebat-o pe una dintre profesoarele de la serviciu care fusese cadoul ei preferat pentru bebeluş. „O pompă pentru alăptare”, mi-a răspuns ea. „O, şi să nu cumperi haine!”

În seara aceea, în vreme ce îmi ambalam lucrurile pentru depozitare, am deschis singurul sac pe care îl luasem cu mine de acasă. Lucrurile mamei, stând pui şi simplu acolo, depozitate pentru cine ştie când. Lucruri prin care mai scotoceam uneori, fără a le folosi vreodată. Lucruri pe care le luasem totuşi cu mine. Le lăsasem într-un sac de plastic gri în tot acel timp, temându-mă prea mult că le-aş fi putut distruge sau că cineva ar fi putut da buzna în apartamentul meu cel jalnic şi să le fure.

Iar acum mi-am dat seama că uitasem să iau o felicitare. La naiba!

Laura a ieşit de la toaletă, cu capul înclinat într-o parte şi cu părul căzându-i pe ambii umeri.

— Pentru mine? a întrebat.

— Am uitat felicitarea, am zis eu.

— O, e-n regulă!

A venit să ia punga de la mine, însă nu puteam să i-o dau – nu o puteam lăsa să se piardă în marea de cadouri de pe masă. Şi-a apropiat mâinile de braţele mele.

— Acum o pot deschide?

Am încuviinţat din cap, iar ea a zâmbit. Am ţinut punga, în vreme ce ea dădea ambalajul de hârtie la o parte, scoţând mai întâi costumaşul roz, zâmbetul lărgindu-i-se tot mai mult. Apoi a vârât mâna mai adânc, chipul strâmbându-i-se când a simţit metalul rece, degetele frecându-i-se pesemne de gravura de pe el. A scos afară cutia de bijuterii din argint cu numele mamei săpat în capac. Era un dar de la tata oferit în ziua nunţii. *Shana Farrell,* scria cu nişte litere perfecte – elaborate, însă uşor de citit; formal, dar deloc pretenţios.

Laura nu a zis nimic. O lacrimă i s-a rostogolit pe obraz în timp ce urmărea cum se lovea lumina de suprafaţa cutiei.

— O, Nic! a exclamat, ducându-şi mâna la gură şi, mai apoi, la burtică.

— O, nu face asta! O, Dumnezeule! Să nu naşti acum! Nu sunt pregătită cum trebuie.

A zâmbit şi a clătinat din cap.

— Nu o pot primi! Îţi aparţine!

— Eu n-o să am niciodată o Shana Farrell, am răspuns. Te rog! Ea ţi-ar fi oferit-o ţie dacă ar mai fi fost aici. Doar ştii!

Era adevărat. Chiar mi-o imaginam făcând asta, o simţeam stând exact în locul ăsta, întinzând braţul spre Laura şi netezindu-i părul.

A clătinat iar din cap, dar a păstrat cutia în mâini.

— Mulţumesc! a adăugat.

— Laura?

Katie şi-a iţit capul în cameră.

— Invitatele sunt toate aici, scumpa. Eşti bine?

Laura şi-a şters obrajii, apoi m-a prins de mână şi m-a strâns.

— Vom avea mare grijă de ea, Nic. Vii şi tu?

— Într-un minut. ia-o înainte! am îndemnat-o.

Am mai rămas câteva secunde în baie, care fusese mereu locul meu preferat pentru un plâns zdravăn.

•

Petrecerea era în plină desfăşurare, prietenele Laurei ţinând pahare cu punci, grupate laolaltă şi având în mâini brioşe şi sandvişuri miniaturale. Mama şi sora ei reumpleau tăvile şi se

mişcau pline de naturaleţe de la un grup la altul. Lumea plasa pariuri asupra datei naşterii pe o bucată de hârtie de pe masa pentru cadouri. Am rămas rezemată de tocul uşii, pregătindu-mă pentru spectacol.

Zâmbeşte! Fii prietenoasă! Pentru Laura.

— Nu cred că există o legătură de rudenie, am auzit-o spunând pe una dintre prietenele ei, în timp ce scotea hârtiile de sub masă.

Aceasta fusese în clasă cu Laura în liceu; o ştiam. Mă rog, ştiam câte ceva despre ea. Aceeaşi nuanţă a părului, vopsită într-un roşcat-închis. Monica Duncan. Sau ăsta era numele ei de domnişoară.

— Annaleise nu semăna deloc cu Corinne Prescott.

Stăteau aproape de harta de căutare împărţită în pătrate şi de poza lui Annaleise, pe care le dădusem jos şi le ascunsesem tocmai pentru a evita mâinile prea băgăcioase sau cuvintele prea îndrăzneţe – adică tot ce uram la acest loc.

Laura stătea în partea cealaltă a grupului lor, cu spatele la noi, însă a aruncat o privire peste umăr şi a zis:

— O, termină şi tu, Monica!

Au aşteptat ca Laura să se întoarcă la loc, iar Monica şi-a coborât vocea:

— Ce? a zis ea. E adevărat! Nu-ţi mai aduci aminte? Fata aia venea la petrecerile noastre pe când avea doar paisprezece ani – *paisprezece* –, toţi procedau aşa. Nu-ţi mai aduci aminte?

Laura s-a uitat iar peste umăr, şi atunci am văzut-o cum se înroşeşte la faţă, în vreme ce studia camera cu privirea. Eu m-am retras în bucătărie.

— Se dădeau la iubiţii noştri, se purtau de parcă tot oraşul era al lor – adică, oare ce credeau că avea să se întâmple? Dacă aşa erau la paisprezece ani, imaginează-ţi-i la optsprezece! Stai, nici măcar nu trebuie să ne imaginăm. N-au fost doar zvonuri.

Nu-mi venea să cred că vorbeau aşa la petrecerea pentru bebeluşul Laurei. Laura, care era căsătorită cu Daniel, un suspect neoficial în cazul acela. Laura, cumnata celei mai bune prietene a lui Corinne.

— Annaleise era o fată tare liniştită! Nu făcea niciodată valuri. Îşi ştia locul. Fata aceea, Prescott, însă, ea era cu totul altceva. Era un adevărat dezastru gata să se declanşeze. Oare cine de-aici o fi rămas surprins?

— Habar n-am, a răspuns altcineva. Annaleise *se pare* că se întâlnea cu Tyler Ellison. Am auzit un râs agitat, apoi: Aşa că poate nu era chiar atât de liniştită!

Au început să râdă toate.

— Martin zicea că poliţia a venit acasă la Tyler în această dimineaţă. Pentru a-l lua la întrebări. Dar nu era acasă, a adăugat a treia femeie din grup.

Doamne, zvonurile astea, teoriile conspiraţiei! *Aşa începe totul. Aşa încep oamenii să hotărască cine e vinovat şi cine e nevinovat.* Era momentul să ies de-aici, să le fac să înceteze datorită prezenţei mele şi pentru că aveau maniere frumoase, tipice celor din Sud, la urma urmei.

— Se poate, vă rog, să nu mai discutăm despre asta la petrecerea mea? a întrebat Laura.

— O, dar nu voiam să te supărăm, dragă! a răspuns Monica, punând un braţ în jurul mijlocului Laurei. Ce voiam eu să zic e că noi nu avem niciun motiv de îngrijorare. Nu e acelaşi lucru. Nu există niciun tipar. Niciun motiv să credem că există vreo legătură, a şoptit ea.

Bănuiesc că încă nu auziseră despre mesajul trimis de Annaleise agentului Mark Stewart, în care îl întreba despre cazul lui Corinne. N-avea să mai dureze totuşi mult. Am ieşit de după colţ, îndreptându-mă spre bolul cu punci. Monica a adăugat:

— Corinne, ea a primit ce merita. Asta a primit, exact ce merita, chiar aşa.

Laura a pălit şi s-a uitat direct la mine.

— Monica! a zis ea.

— Ce e? a răspuns Monica.

Laura s-a desprins de grup şi a pornit spre mine, dar eu m-am tras îndărăt în cameră.

— Oh! Ups! am auzit-o zicând pe Monica.

Pur şi simplu nu aveam cum să rămân la această petrecere fără să creez o scenă. Făcând-o de ruşine ori pe Laura, ori pe prietenele ei.

Laura era la fel de palidă când m-a urmat în bucătărie.

— Îmi pare rău! am zis, căutându-mi poşeta. Trebuie să plec!

— Nic, nu pleca! Te rog!

Am găsit cureluşa poşetei mele negre şi mi-am petrecut-o peste umăr.

— Felicitări, Laura! am adăugat.

Aveau dreptate. Locul meu nu era aici. Îmi ştiam locul, şi nu era aici – nu era în Cooley Ridge.

Laura n-a putut ţine pasul cu mine. Am dispărut în dulapul ce servea pe post de debara, apoi am suit treptele din spate, aducându-mi aminte combinaţia din urmă cu trei ani – „Zece-zece-zece, lumea e mult prea credulă”, spusese Tyler –, şi am trecut de uşa neîncuiată a pivniţei ce ţinea loc de adăpost pentru furtună, făcându-mă nevăzută.

•

Corinne nu era de vină pentru toate, dar nici chiar aşa nevinovată nu era. Asta sugerase Monica – şi toată lumea de acolo. Corinne suscita pasiune şi furie, dorinţă lascivă şi mânie. Cineva nu se mai putuse abţine. Însă era evident că şi-o făcuse cu mâna ei. Asta îţi zici ca să te poţi convinge pe tine însuţi: „N-o să fiu niciodată eu”.

„Nu-şi ştia lungul nasului”.

„Suscita prea mult înflăcărare”.

De obicei, bărbaţii sunt cei care comit o crimă în vâltoarea pasiunii. Degetele li se strâng din propria voinţă în jurul gâturilor noastre prea subţiri. Braţele lor muncite se rotesc într-un arc, neintenţionat, desigur, lovindu-se de pometii noştri fragili. Pasiune. Ardoare. Instinct.

Femeile sunt mai calculate. Trec totul pe o listă nevăzută cu insulte, adună jignire peste jignire, construiesc un caz, se retrag în ele însele.

Pasiunea e apanajul bărbaţilor. Statisticile spun că un atac neplănuit vine de obicei din partea lor. Aşa că ancheta a pornit de acolo: Jackson, Tyler, Daniel, tatăl ei.

Însă poliţiştii au procedat greşit începând de acolo, de la statistici. Trebuiau să înceapă cu Corinne, trebuiau să o cunoască pe ea mai întâi. Atunci ar fi înţeles că poate nu există nimic mai plin de pasiune decât să iubeşti pe cineva în pofida a ceea ce-ţi doreşti de fapt. Nu conta cine eşti. Dacă o iubeai pe Corinne, totul era pasiune.

Ceea ce voiau detectivii erau fapte. Nume. Întâmplări. Ranchiune şi jigniri care să dea în clocot şi să se transforme în faptul că o fată îşi pierduse viaţa lângă un bâlci de ţară. Hannah Pardot o scosese la lumină pe *acea* Corinne – pe cea adevărată. Însă nu mai ştiam dacă mai avea sau nu vreo importanţă. Dacă aceea era mai reală decât cea pe care o ştiam eu, cea care trăia

în capul meu. O imagine obsedantă, înceţoşată, ce se învârtea într-un câmp de floarea soarelui. N-am înţeles-o complet niciodată, însă era cea mai reală persoană pe care o ştiam.

„Sari!”, mi-a zis. Apoi s-a aplecat spre mine, aşa încât să o aud doar eu, şi mi-a şoptit: „Dacă aş fi în locul tău, eu aş sări”.

Dar n-am sărit.

Faptele. Faptele erau fluide, se schimbau, în funcţie de punctul de vedere al fiecăruia. Faptele erau uşor de distorsionat. Faptele nu erau întotdeauna corecte.

„Ce-ar fi făcut ea?” ar fi trebuit să întrebe ei.

După ce eu am zis nu.

După ce Daniel a împins-o de lângă el.

După ce Jackson a abandonat-o.

Ce-ar fi făcut ea după ce am respins-o toţi în aceeaşi zi? Dacă nu mai avea deloc la cine să se ducă? Ce-ar fi *făcut* ea?

Îi pot simţi degetele reci pe coate şi şoapta preschimbându-i-se în ţipăt: „Sari!”

Vrei să crezi că nu tu eşti cea mai tristă persoană de pe pământ. Că cineva stă mult mai rău decât tine, că cineva e acolo, cu tine. Că cineva suferă alături de tine prin bezna cea de nepătruns.

„Sari!” a zis ea, de parcă cu nu aveam niciun viitor.

Dar se înşela. Se înşela enorm.

Pentru că atunci când am stat la marginea cabinei din roata cea mare, cu răsuflarea tăiată de vânt şi cu Tyler aşteptându-mă dedesubt, totul a devenit cum nu se poate mai limpede pentru mine.

•

Vreau să îi povestesc cuiva despre noaptea aceea. Despre Corinne. Despre ce a zis.

Despre mine.

Dar nu ştiu cum. E imposibil, sincer. Nu sunt lucruri separate. Vin în perechi. Un eveniment devine legat de altul şi nu ai cum să depeni o poveste fără să o legi de alta. Se vor împleti mereu în mintea ta.

Cu două zile înainte de bâlci, stând în baia ei, Corinne ţinea testul în mână.

„Nouăzeci de secunde”, a zis atunci, fără să mă lase să văd.

Ticăitul ceasului de pe noptiera din dormitor.

„Tic-tac, Nic!”

„Mă bucur că ţi se pare de glumă”, am zis eu.

„Momentul adevărului!”

S-a uitat ea prima, iar eu am simţit imboldul subit de a i-l smulge din mâini.

A zâmbind şi l-a răsucit.

Două linii albastre, iar golul din stomacul meu a crescut mai mult ca oricând. M-am prăbuşit în genunchi pe gresia de un alb perfect, rezemându-mă de vasul de toaletă. Ea m-a frecat uşor pe spate, între omoplaţi.

„Şşş!” a zis. „Va fi în regulă!”

Am rămas pe podea şi am urmărit-o cum îndesa adânc testul în cutia de Schittles vârâtă deja în coşul de gunoi.

„Nu-ţi face griji, a adăugat, gura strâmbându-i-se într-o jumătate de zâmbet, şi mama m-a născut pe când avea optsprezece ani!”

N-ar fi trebuit să o las să mă convingă să fac testul chiar atunci, în baia ei, stând în picioare lângă mine. N-ar fi trebuit să fie ea prima. Nu înaintea lui Tyler.

„Trebuie să plec!” i-am zis.

Nu m-a oprit când am ieşit clătinându-mă din baia ei, din casa ei, pornind spre râu, unde m-am aşezat jos şi am rămas holbându-mă la apa furioasă şi am plâns, căci ştiam că nimeni altcineva nu mă putea auzi. L-am sunat pe Tyler ca să ne întâlnim acolo, apoi am reuşit să mă opresc din plâns înainte să-i spun.

Două zile mai târziu, îl văd pe Tyler din vârful roţii, şi cred, preţ de o singură clipă, că am tot ce îmi pot dori.

Corinne m-a provocat să ies afară din cabină, iar eu am vrut s-o fac. Voiam să ştiu dacă-i atât de simplu să renunţi, să zici nu. Voiam să simt aerul rece dând năvală, puterea, speranţa – tot ce putea fi viaţa mea.

Însă apoi i-am simţit răsuflarea în ureche; „Sari!” mi-a zis, iar în momentul acela mi-a fost frică de ce putea face Corinne. De cât întuneric era, de fapt, în adâncul ei. Viaţa mea era doar o parte a jocului pentru ea. O piesă de mutat, să vadă cât de mult mă puteam îndoi. Cât de mult trebuie să mă fi urât, să ne urască pe toţi, de fapt, dincolo de tot ce arăta.

Mi-era teamă că mă va împinge ea, că Bailey nu va spune niciodată, că toată lumea va considera că îmi doream să mor, când în acel moment nu-mi doream nimic mai mult pe lume

decât să trăiesc. Pentru Tyler cel de dedesubt şi pentru toată viaţa pe care o puteam avea împreună, toate posibilităţile care se întindeau în faţa mea, toate odată, în aceeaşi clipă.

Dar apoi sunt dezechilibrată, iar lumea se înclină şi devine strâmbă, şi simt înţepătura pumnului în faţă.

Corinne dă fuga şi devine martoră la distrugere.

O fată care mănâncă îngheţată se uită la noi, o amintire care nu dispare niciodată pentru ea.

Braţul mi se duce instinctiv la burtă când cad în ţărână, pentru că doar ce am aflat cât de fragil e totul, cât de paralizant de trecători suntem cu toţii, că acel ceva începe deja pentru mine. Ceva de care merită să mă agăţ.

•

Am petrecut restul după-amiezii de după petrecerea Laurei la râu, din nou, până ce s-a făcut întuneric. Până ce am ştiut că Daniel va fi plecat la casa lui. Până ce casa avea să fie iarăşi goală, iar pereţii, umezi şi lipicioşi, emanând vapori de vopsea sufocanţi.

Am ignorat apelurile lui Daniel, trimiţându-i, în schimb, un scurt mesaj cu *Sunt acasă.*

Vii încoace? mi-a răspuns el.

Nu! Merg la culcare, i-am scris.

Dar n-am mers la culcare. N-am făcut nimic.

Mi-am îngăduit să am această noapte pentru a-mi părea rău pentru mine însămi. Doar o singură noapte. Pentru a jeli pentru Corinne şi pentru mama, pentru Daniel şi pentru tata, pentru mine şi pentru Tyler, şi pentru toate lucrurile pierdute.

Mâine, am să m-adun. Mâine, nu voi mai plânge. Mâine, am să-mi aduc aminte că trebuie să merg mai departe.

Cu o zi înainte

ZIUA 5

N-ar trebui să fiu aici. N-ar trebui să fiu aici. N-ar trebui să fiu aici.

Mă legănam pe canapea, stând în faţa televizorului cu o ceaşcă de cafea proaspăt făcută în mâini, cu hainele de ieri pe mine şi simţind materialul ţeapăn şi acuzator lipit de piele.

Alarma ceasului a sunat în dormitor, şi deja îmi puteam imagina ordinea desfăşurării lucrurilor din următoarele clipe: îl va lovi de două ori ca să-l oprească, după care va înjura de mai multe ori în timp ce se va năpusti la duş, va arunca nişte haine pe el, îşi va trage o şapcă peste părul încă ud şi îşi va umple cana de drumeţii cu cafeaua reîncălzită de ieri.

Eu stăteam pe canapea, cu picioarele strânse sub mine şi sorbindu-mi cafeaua proaspătă din cana lui cu ECC.

În schimb, Tyler a ieşit direct din dormitor, ca şi cum auzise televizorul, cu toate că dădusem sonorul aproape la minimum. Stătea îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri negri, cu ochii albaştri complet treji. I-am admirat pieptul şi abdomenul bronzate. Mai pusese ceva kilograme pe el de când fusesem ultima dată acasă, însă nu se vedea prin haine. Eu eram singura care putea băga de seamă schimbările din ultimii zece ani – trasând fiecare contur cu degetele, ca un fel de memorie a muşchilor –, la fel cum şi el putea observa în cazul meu.

M-am silit să rămân atentă la ecran şi am făcut semn cu cana spre el.

— Ascultam ştirile, i-am zis, urmărind cum se mişca gura reporteriţei.

Aceasta stătea în faţa unui afiş cu Annaleise Carter, trecând încă o dată în revistă faptele: fusese văzută ultima oară de fratele ei, intrând în pădure. Acum se intra deja în a doua zi de căutări, inclusiv cu elicoptere. Nici urmă de ea. Nu era exclus nimic. Nu se ivise nimic nou.

— Credeam că poate ai plecat, a zis Tyler, care era aproape lipit de canapea.

Am rămas cu ochii la ecran.

— Am nevoie să mă duci cu maşina acasă. Am făcut cafea, am adăugat eu. Proaspătă. În bucătărie.

— N-ai putut să dormi?

Glasul lui plutea prin apartament în vreme ce deschidea un dulap. Nu era cine ştie ce – livingul, dormitorul şi bucătăria cu insula în mijloc. Laptopul său stătea închis pe măsuţa de cafea.

— Nu prea, am răspuns, ceea ce nu era în întregime adevărat.

Căzusem într-un somn adânc şi liniştit aproape imediat – cel mai bun somn de când mă întorsesem aici. Zgomotul făcut de cei care plecau din bar la închidere fusese cel care mă trezise, iar apoi nu mai izbutisem să reiau de unde mă oprisem, doar Tyler putea face aşa ceva, să mă facă să plutesc departe de propria minte, să uit de tot de mine. Ultimele câteva ore le petrecusem fiindu-mi rău de la stomac.

El a ridicat pătura mototolită rămasă pe locul de lângă mine şi a atârnat-o pe spătarul canapelei, unde se aflase şi seara trecută. Apoi s-a aşezat lângă mine, niţel prea aproape – cu cana în mână, cu braţul drept pe după mine şi plimbându-şi absent mâinile prin părul meu. Simţeam cum mă eliberez treptat de tensiune, cum propriul trup mi se relaxează complet. Am închis ochii preţ de o clipă, ascultându-l pe Tyler cum îşi sorbea cafeaua.

Asta! Noi! Exista un anumit sentiment de linişte. Ceva în care să te poţi pierde prea uşor timp de un weekend.

Mi-a sunat telefonul rămas pe măsuţă şi l-am luat imediat, aşteptându-mă la Daniel şi simţind cum îmi fuge tot sângele din obraji când am văzut numele lui Everett pe ecran. Am lăsat cana jos şi am răspuns.

— Stai că te sun eu imediat înapoi! i-am zis înainte să izbutesc să-i aud glasul. În zece minute.

— Sunt în drum spre birou, a răspuns el. Încerc iar la prânz.

— Bine! Pe mai târziu, atunci!

Am închis şi m-am lăsat pe spate în canapea, cu capul în mâini.

Tyler s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să mă pregătesc pentru muncă, a zis el. Te las în drum!

A plecat spre baie, dar s-a oprit în uşa dormitorului.

— Fă-mi o favoare: nu-l suna în secunda în care am intrat în duş!

Mi-am mijit ochii la spatele lui.

— N-aveam de gând.

— Da, bine!

— Nu fi aşa! i-am zis eu. Nu...

S-a răsucit cu faţa la mine, cu o mână pe clanţa uşii şi cu cealaltă gesticulând în direcţia mea.

— Îmi ceri mie să nu fiu aşa?

— Eram supărată! m-am apărat.

— Ştiu, eram aici!

— Nu gândeam.

— Asta e o prostie!

S-a uitat cu asprime la mine din uşă, apoi spre dormitor. Eu mi-am concentrat iar toată atenţia la gura reporteriţei.

— Nu vreau să mă cert cu tine, am adăugat.

— Nu, ştiu exact pentru ce m-ai vrut.

Aspru şi dur, însă tare departe de expresia de pe chipul lui. Tot ce se întâmplase azi-noapte, expus pe un platou limpede, lipsit de echivoc în lumina zilei şi indubitabil greşit.

— Îmi pare rău! Dar ce vrei de la mine?

Ochii i s-au făcut şi mai mari, chiar dacă acest lucru nu părea posibil.

— Doar nu vorbeşti serios! a zis el. A clătinat din cap şi şi-a trecut o mână peste faţă, apoi a continuat: Pentru ce, mai exact, îţi pare rău, Nic? Sunt doar curios. Pentru asta, de acum? Pentru anul ce-a trecut? Pentru cel de dinainte? Sau pentru că m-ai părăsit fără să-mi zici nici măcar un nenorocit de cuvânt?

M-am ridicat şi eu, tremurând din tot corpul din cauza adrenalinei.

— O, nu face asta tocmai acum! Nu scoate asta la iveală taman acum!

Asta era înţelegerea noastră nerostită. Nu aduceam vorba despre ea. Nu ne puteam uita înapoi şi nici înainte.

După ce absolveam eu, planul era să aşteptăm un an. Să strângem nişte bani şi să plecăm împreună. Însă a dispărut Corinne şi s-au dus dracului toate planurile noastre. Daniel a sistat renovarea casei şi mi-a dat banii de care s-a putut dispensa. Eu am plecat singură – un an la colegiul comunitar, apoi m-am transferat la o facultate de patru ani cu cămin pentru studenţi, împrumuturi şi un campus cu propria organizare, complet izolat de restul lumii. Un loc sigur şi îndepărtat.

— Sau îţi pare rău că ţi-ai schimbat numărul de telefon? a continuat Tyler, apropiindu-se cu un pas. Pentru că te-ai întors apoi acasă după cinci luni, ca şi cum nimic nu se întâmplase?

— Nu pot să fac asta! am zis eu. Eram nişte copii, Tyler! Abia nişte copii.

— Nu înseamnă că nu era real, a spus el, glasul înmuindu-i-se. Ne-am fi putut descurca.

— Am fi putut. Poate. Există o mulţime de ipoteze în asta. Nu am făcut-o, Tyler. Nu am izbutit să o facem.

— Pentru c-ai dispărut! La propriu.

— N-am dispărut, am plecat.

— Tu ai fost cea care azi era aici, iar mâine nu mai era. Care e diferenţa? A trebuit să-mi spună *fratele* tău, Nic!

— Nu mai puteam rămâne, am răspuns, glasul abia răzbătându-mi până la el.

— Ştiu, a zis şi el. Dar nu era un lucru temporar. O promisiune temporară. Eu am vorbit serios când ţi-am spus ce ţi-am spus.

M-a lăsat pe mine să-i conduc camioneta, căci mâna lui era lovită rău. Continuam să-i ating chipul cu degetele, aşteptându-mă să găsesc ceva nou, ceva mai solid decât o urmă roşie şi o buză umflată.

„Pe bune, Nic, chiar eşti bine?" a întrebat el.

„Da!" i-am răspuns. „Am terminat-o de tot cu ei. Şi cu Daniel, şi cu Corinne. Am terminat-o cu jocurile ei. Am terminat-o cu tata. Am terminat-o cu locul ăsta".

„Trage pe dreapta!" mi-a cerut el.

„Unde?"

Străzile erau întunecoase şi sinuoase, şi nici vreun refugiu nu se vedea, asta dacă era vreunul pe undeva. Însă existau mici puncte de belvedere pentru admirarea văii – cu balustrade înfipte bine în jurul unor mici dreptunghiuri ce se iţeau deasupra stâncilor de dedesubt.

„Oriunde!"

Însă credeam că ştiu de ce voia să trag pe dreapta, şi nu voiam să fiu surprinsă în lumina orbitoare a farurilor.

„Aproape am ajuns la grote", am zis eu.

I-am tras camioneta în parcare, am scos-o de pe drum şi am trecut pe buza stâncilor, până în poiană, ascunsă aproape în întregime de un pâlc de copaci.

Am oprit motorul şi mi-a desfăcut centura de siguranţă, însă el nu m-a tras mai aproape de corpul său. Nici nu s-a întors cu faţa spre mine, la început.

„O să am eu grijă de tine, doar ştii asta!" a zis el. „O să mă port frumos cu tine. O să te iubesc mereu, Nic!"

„Ştiu că aşa o să faci", am zis eu, şi era singurul lucru de care eram absolut sigură.

El a vârât mâna în torpedou şi a scos de acolo un inel. Era simplu. Minunat. Perfect. Două benzi din argint împletite una în jurul alteia. Un şir de pietricele albastre acolo unde se uneau.

„Mereu”. E genul de lucru pe care-l spui atunci când mereu a fost doar câţiva ani. Când nu trec zeci de ani înainte să te preschimbi în acele păpuşi matrioşca.

Încă exista o mică parte copilăroasă în mine care se încăpăţâna să spere, crezând că aş fi putut avea, cumva, totul. Că Tyler putea deveni Everett, că Everett putea deveni Tyler. Că puteam fi toate versiunile mele, îndesate una în alta, şi că puteam găsi pe cineva care să le vrea pe toate. Dar astea-s doar copilării! Înainte să ajungi să-ţi dai seama că fiecare pas e o alegere. Că trebuie să oferi ceva ca să câştigi ceva. Că totul e pus într-o balanţă, că dorinţele sunt cântărite, în ordinea celor la care ţii cel mai mult – şi a ceea ce eşti dispus să cedezi ca să le obţii.

Cu zece ani în urmă, făcusem eu acea alegere pentru amândoi, smulgând plasturele şi luând şi pielea odată cu el. *O ruptură curată,* îmi spusesem atunci. Dar lui nu îi oferisem niciodată acea alegere, nu îl lăsasem niciodată să aibă şi el un cuvânt de zis. „Ai dispărut”, îmi spusese apoi...

— Am plecat, şi îmi pare rău, dar s-a întâmplat acum zece ani, am spus eu acum. Nu mă pot întoarce în timp şi nici desface cumva ce s-a făcut.

— Tot continui să te întorci, Nic.

Nu eram sigură dacă se referea la Cooley Ridge sau la el.

— Ai să întârzii!

A trasat încet, dar cu forţă, nişte dâre invizibile prin aerul dintre noi.

— Mă scoţi din minţi! a fost răspunsul lui, după care a pornit iar spre baie.

Am auzit duşul pornind, apoi uşile dulapurilor trântindu-se, şi mi-am dat seama că-şi pierduse de tot stăpânirea de sine în spatele uşii închise.

Aşa se întâmplă – bărbaţii îşi pierd controlul în momente de pasiune. Noi îi facem să şi-l piardă. Nu e vina lor.

Am închis ochii şi m-am rezemat de blatul de lângă frigider, simţind cum mi se înfig unghiile în palme, apoi am numărat încet până la o sută.

Trebuia să ieşim pe uşa din faţă, aflată lângă intrarea în bar. Am rămas cu capul plecat, să nu fiu văzută din maşinile aflate în trecere. L-am urmat pe Tyler la camioneta lui parcată în spate, apoi am rămas cu capul lipit de geam după ce am plecat de acolo.

N-am mai scos un cuvânt pe drumul înapoi spre casă. El a tras maşina pe aleea din faţă, iar eu am mai zăbovit niţel cu degetele pe mânerul portierei, uitându-mă pe geam.

— O să fii în regulă aici? m-a întrebat.

Casa. Îngustă şi înclinată şi aşteptându-mă pe mine. Dincolo de ea, terenul familiei Carter şi căutarea unei fete dispărute. M-am dat jos din maşină, însă apoi el a coborât geamul.

— Nic?

Am mai rămas o secundă cu spatele, apoi am întors capul spre el în vreme ce continuam să mă îndepărtez. Pierdea fiecare iubită cu care era combinat ori de câte ori mă întorceam acasă, iar fantoma mea îl urmărea pretutindeni în acest oraş. Nu ştiam de ce o făcea – dacă el chiar credea că de data asta o să fie diferit. Că de data asta o să rămân. Îi frângeam inima de fiecare dată când plecam, şi eu eram cea care putea pune capăt acestei situaţii. Un dar. Un dar cu care îi eram datoare pentru tot ce-l făcusem să piardă.

Nu mă mai puteam întoarce după tot ce se întâmplase. Distanţa nu făcea decât să crească.

— Nu ne mai putem vedea, i-am zis.

— Sigur, e-n regulă, a replicat ca şi cum nu mă credea.

— Tyler, eu ţi-o cer! Te rog! Nu mă mai pot vedea cu tine! Linişte, în timp ce el strângea mai tare volanul.

— Îţi distrug viaţa, Tyler! Nu-ţi dai şi tu seama?

Tăcerea şi privirea lui m-au urmărit prin toată curtea, în sus pe treptele verandei, până ce uşa de la intrare s-a închis de tot în urma mea.

Presupuneam că, dacă ar fi stat şi el să cugete pe îndelete, şi-ar fi dat seama că exact asta făceam.

•

Casa părea diferită. Nesigură, necunoscută, plină de prea multe posibilităţi care existau simultan. Prea multe glasuri care-mi şopteau din pereţi. Garajul care se vedea prin geamurile livingului, atât de nepăsător în lumina soarelui, şi dincolo de el, pădurea care se întindea la nesfârşit în depărtare.

Nu, nu puteam fi în regulă aici.

Am plecat cu maşina la biserică şi am coborât în pivniţă, acolo unde agentul Fraize organiza un grup de zece ori mai mic de oameni decât fuseseră cu o zi înainte. Mi-a dat o hartă cu o secţiune înconjurată cu un evidenţiator portocaliu, apoi m-a îndrumat spre doi copii cu părul negru care ciuguleau din bunătăţile coapte ieri.

— Bună! am zis către spinarea fetei.

Ea s-a întors şi mi-a răspuns cu o bucată de prăjitură în gură:

— Bună!

Era ceva mai mare decât crezusem iniţial – mai mică însă decât fusesem eu pe atunci, însă nicidecum un copil.

— Vii cu noi?

„Noi” fiind ea şi un tip cam de aceeaşi vârstă, cu nişte tuleie de barbă de două zile pe un chip altminteri complet neremarcabil. Fraţi, am ghicit după culoarea părului.

— Aşa se pare, i-am răspuns.

— Eu sunt Britt, a continuat ea. El e Seth.

Şi-a coborât privirea la hartă, iar atunci am văzut că rădăcinile firelor îi erau castanii, cu câteva nuanţe mai deschise decât restul părului. Deci poate că nu erau fraţi.

— Ne-au pus să urmăm firul apei, aşa se pare. Ar trebui să fie destul de simplu.

— Să parcăm la CVS, a adăugat Seth. Am nevoie de nişte Advil sau ceva de genul ăsta.

A tresărit, aşteptând o remarcă.

— Mahmureală, a şoptit Britt, vârându-i în gură o bucată de prăjitură cu degetele.

•

Am mers pe urmele camionetei lui Seth şi l-am aştept să iasă din magazin. Pe lângă Advil sau ceva de genul ăsta, mai luase şi nişte bomboane, aşa că ambalajele foşnitoare ne-au însoţit tot drumul când am traversat strada şi am pătruns în pădure. A continuat să mestece zgomotos până ce am ajuns la o cotitură a râului, apoi tot ce-am mai putut auzi a fost susurul apei.

Am continuat pe marginea apei, rămânând cu ochii pe luciul acesteia, în căutare de obiecte care s-ar fi putut ascunde dedesubt. Apa nu era adâncă, aşa că puteam zări pietrele şi rădăcinile de sub suprafaţa ei chiar şi la umbră. Am ajuns într-un luminiş unde soarele ardea cu putere şi mi-am mijit ochii pentru

a mă apăra de strălucirea astrului care se reflecta prea puternic de suprafaţa apei, înceţoşându-mi vederea.

— Te simţi bine?

Britt m-a strâns cu degetele de braţ pe sub mânecă exact în clipa în care am simţit cum încep să mă înclin.

— Da! am răspuns. Verificam să văd dacă o fi căzut în apă.

Britt m-a tras mai departe de margine.

— Ai grijă! a adăugat. Am auzit că, până la urmă, vor trimite oameni şi prin apă, dar dacă e acolo – a arătat mai în josul malului –, nu e ca şi cum ar mai conta cât de repede o vom găsi.

Seth şi-a mai desfăcut o bomboană şi a vârât ambalajul în buzunarul pantalonilor.

— Ea ar găsi totul foarte potrivit, pun prinsoare, a zis el. Tipic Ofeliei. Artistic. Plin de *înţelesuri.*

— Eraţi prieteni cu ea? am întrebat.

Fata a dat din cap a aprobare.

— Da, aşa s-ar zice. Doar că nu cu adevărat. Adică, eram, să zicem, înainte de-a deveni Annaleise de la Şcoala de Arte.

— Cum era înainte?

— La fel ca noi, restul, a răspuns fata, apucând apoi pe o cărare bătătorită aflată ceva mai departe de râu, conducându-mă într-acolo.

— Mereu am considerat că era tăcută, am spus eu.

— Annaleise? Cred că da. Dar şi nu, totodată. Isca agitaţie în legătură cu arta ei. Adică, a făcut picturile murale pentru piesa noastră de teatru de la şcoală şi-a reuşit să ascundă toate acele mici detalii neplăcute în ele. Nu le-am depistat decât după aceea. Era ca un fel de „omagiu” adus tuturor celor pe care îi detesta la şcoală.

Seth a râs, însă Britt nici măcar nu zâmbea.

— Totul foarte subtil – suficient cât să poată să nege. Iar dacă noi am fi făcut gură, atunci ar fi însemnat să recunoaştem ceva, înţelegi? Mergea pe holuri cu surâsul ăsta al ei odios, ca şi cum scăpa complet nepedepsită, iar noi ştiam că aşa era. Avea o anumită răutate în ea.

Toţi o avem. Corinne ne-o arătase.

— Deci nu, a adăugat Seth, nu eram prieteni.

— Aveţi idee unde ar fi plecat?

Seth îşi mesteca bomboana cu măselele din spate, ronţăind-o în timp ce vorbea:

— Pun pariu că n-a fost niciodată în pădure, a răspuns el.

— Fratele ei spunea... am început eu.

— Fratele ei, m-a întrerupt Seth. Un răhăţel bun de nimic. Vrei să ştii de ce Bryce stătea cu geamul deschis după miezul nopţii într-o seară de luni? Probabil pentru ca maică-sa să nu simtă mirosul de iarbă.

— Eu am auzit că se lăsase, a adăugat Britt.

Un copil fără nicio perspectivă, exact opusul surorii sale. Şi urmărindu-i imaginea dispărând prin fum.

— Nimeni nu are cu adevărat încredere în el, dar nu e ca şi cum ai mai avea pe altcineva după care să te iei, a spus Seth.

— Deci nu îl crezi? Că ea pur şi simplu a dispărut în pădure?

— După miezul nopţii? Tipa pleacă la plimbare în pădure cu poşeta la ea? Fii serioasă! a zis Britt.

— Atunci de ce eşti aici?

Seth a ridicat din umeri, apoi şi-a mai desfăcut o bomboană.

— Pentru că ni s-a dat zi liberă dacă facem asta.

Pesemne că Britt îmi observase expresia.

— În plus, mai sunt şi elicopterele. Dacă e pe undeva, pe aici, o vor găsi.

Am ridicat privirea spre coroanele pline de frunze, apoi am coborât-o la apa ce curgea pe lângă noi, sperând că asta era o minciună pe care fata asta şi-o spunea ei înseşi pentru a-şi oferi o scuză că nu-i păsa deloc.

E foarte uşor să te pierzi în aceste păduri. Te poţi pierde cu totul în ele. Poţi trăi o întreagă istorie secretă în ele, un deceniu întreg, chiar, fără niciun martor.

•

Am venit la acest râu în iarna după ce-am plecat de-acasă, fiind prima dată când mă întorceam în oraş.

Mă înscrisesem la o şcoală aflată la 160 de kilometri către est, folosind banii de la Daniel pentru a închiria un apartament ieftin împreună cu alte trei persoane. Îmi luasem un job la biroul de înmatriculări auto, care devenea cu normă întreagă pe timpul verii. Am revenit acasă în vacanţa de Crăciun de o săptămână, care s-a transformat în două din cauza unei furtuni de zăpadă care m-a împiedicat să plec.

Mi-am pus ghetele de iarnă şi geaca lungă, plus o căciulă peste părul proaspăt vopsit roşcat. Am înaintat cu greu spre râu,

în timp ce plămânii îmi ardeau din cauza gurilor mari de aer, iar ţurţurii scânteiau pe mal.

Şi am văzut că nu eram singură.

Am mers încetişor pe maluri diferite, până ce am ajuns la buşteanul trântit în locul în care se îngusta râul. L-am urmărit pe Tyler încercând să-şi menţină echilibrul pe trunchiul de copac şi am râs când a alunecat, prinzându-se cu degetele învelite în mănuşi.

Am zâmbit când a ajuns pe partea mea.

— Îmi place părul tău, a zis el.

— Nu-i nevoie să minţi.

Mănuşile îi miroseau a lână şi-mi iritau pielea, la fel şi tuleiele de pe falca lui. Buzele îi erau crăpate şi însetate, iar pielea îi emana căldură cu tot frigul de afară. Am făcut un pact al tăcerii în ziua aceea. Că nu vom mai vorbi despre lucrurile care se întâmplaseră deja, că nu vom mai discuta niciodată despre tot ce pierduserăm amândoi.

•

Britt şi Seth au urmat râul până ce s-a bifurcat, adică până în locul care pe hartă marca finalul zonei noastre de cercetare. Seth s-a răsucit pe călcâie, dar eu am rămas holbându-mă la cele două poteci, aducându-mi aminte unde duceau. Una, în spatele grotelor. Cealaltă şerpuia pe lângă terenurile deschise ale bâlciului, trecând apoi foarte aproape de motelul Riverfall, în toată glorioasa lui dărăpănare.

— Hei, Nic! a zis Britt.

Îi dădusem numele meu? Oare ştia cine sunt?

— Trezeşte-te, surioară!

— Eu o să continui, i-am răspuns.

— Ba pe naiba! a făcut ea. N-ai primit un exemplar cu regulile? Rămânem împreună. Ne întoarcem împreună. Dăm raportul împreună.

I-am urmat înapoi până la şosea. I-am urmat înapoi ca să îi dăm raportul agentului Fraize. Apoi am luat unul dintre fluturaşi! cu dispărută şi am pornit singură cu maşina către motelul Riverfall.

•

Motelul Riverfall era o fâşie de douăzeci de camere identice, aşezate imediat în spatele şoselei, cu o parcare cu locuri trasate pieziş în faţa fiecărei uşi. Era galben şi într-o stare avansată de

degradare, însă erau totuşi maşini parcate în faţă. Probabil datorită bâlciului. Poate erau niscaiva muncitori. Ăsta era locul în care se cazase Hannah Pardot toată vara în urmă cu zece ani. Treceam pe aici doar ca să văd dacă maşina ei mai e sau nu parcată.

Am oprit în zona recepţiei, apoi am intrat şi l-am urmărit pe bărbatul din spatele tejghelei smulgându-şi privirea de la o telenovelă pe care nu s-a deranjat să o oprească.

— Te pot ajuta cu ceva? m-a întrebat.

Am lăsat fluturaşul cu Annaleise pe tejghea şi i-am simţit privirea fixându-mă cu atenţie, apoi am răsucit hârtia ca să poată sta cu faţa spre el.

— Ai văzut-o pe femeia asta?

— Pe Annaleise Carter? Poliţiştii au venit deja aici. Neah. N-am văzut-o niciodată.

Deja îşi întorsese capul spre televizor.

— Bine, mulţumesc!

Am bătut la fiecare uşă, dar nu am primit răspuns de la aproape niciuna, chiar dacă în faţa unora erau parcate maşini. Lumea îşi dorea intimitate, lumea avea secrete de păstrat.

La cea de-a treia cameră, am auzit paşi şi am văzut o umbră pe sub uşă, astfel încât am înţeles că cineva se uita la mine prin vizor, însă clanţa nu s-a răsucit. Am răsucit fluturaşul şi l-am ridicat până în dreptul vizorului.

— O caut pe această fată, am spus.

Uşa s-a deschis. Camera mirosea a stătut şi a acreală, ca şi cum în covor s-ar fi impregnat alcool şi lapte.

Lumea era plină de oameni care doreau să ofere informaţii, care uneori inventau din dorinţa de-a crea o pistă, însă lumea mai era plină şi de oameni care n-aveau nici cea mai mică intenţie să se afle în preajma poliţiştilor. Care vedeau lucruri şi le păstrau ascunse. Un grup de oameni care puteau ajunge la adevăr dacă şi-ar fi dorit cu tot dinadinsul. Bărbatul n-a deschis complet uşa, însă i-am văzut faţa, acoperită de barbă şi ciupită de vărsat. Nu ştiam de ce se afla aici şi, sincer, nici nu-mi doream să aflu.

— Nu sunt de la poliţie, am adăugat. Sunt doar prietenă cu ea. O caut. M-am gândit că poate a venit aici. Ai văzut-o?

Privirea lui m-a cercetat lent din cap până-n picioare, evaluând totul, de la tenişii plini de noroi până la tricoul vechi şi

părul ce-mi cădea într-o coadă prinsă la spate. A înclinat din cap şi s-a apropiat niţel de mine.

— Poate, a răspuns prin uşa crăpată. O prietenă, zici? Şi-a apropiat faţa şi mai mult, cu ochii atenţi la mine. I-am întâlnit privirea, refuzând să dau înapoi.

— Nu! i-am răspuns. Nu chiar o prietenă. Dar trebuie să dau de ea.

Atunci a zâmbit, dezvăluind dinţi galbeni, dar drepţi, ca şi cum avusese aparat de îndreptat la un moment dat.

— Poate că a fost o fată pe care am văzut-o fugind din pădure. Poate că a deschis fereastra unei camere de aici, din capăt. Poate că a intrat înăuntru. Totuşi, asta nu-i treaba mea.

— Îţi mulţumesc! i-am zis când închidea uşa. Îţi mulţumesc!

Vezi, Annaleise? Mereu priveşte cineva.

Am mers paralel cu clădirea şi am încercat fereastra, care nu era încuiată. Am intrat pe geamul motelului şi m-am trezit într-o cameră goală, unde nu se vedea nicio urmă de Annaleise. Am verificat duşul, şifonierul, sub pat. Absolut nimic. Am închis ochii şi mi-am închipuit-o alergând prin pădure, apoi strecurându-se în această cameră, exact cum procedasem şi eu. De ce se afla aici? Ce voia?

Un loc în care să răsufle. Un loc în care să-şi adune gândurile. Un loc în care să-şi întocmească un plan. Nicio adâncitură în saltea, niciun prosop atârnat aiurea în baie.

Am ridicat receptorul telefonului şi am ascultat tonul. Informaţii. Aş fi sunat un operator. Dacă n-aş fi avut telefonul cu mine, aş fi sunat să cer un număr. Am verificat carnetul de lângă telefon şi am distins câteva puncte mai adânci în el, dar nimic altceva. Nu puteam vedea niciun număr, asta dacă ea scrisese vreunul.

Am apăsat butonul de reapelare.

Telefonul a sunat de patru ori, apoi: „Aţi sunat la familia Farrell. Momentan, nu suntem acasă, dar vom reveni noi de îndată ce ne întoarcem acasă”. Glasul Laurei. Annaleise sunase acasă la fratele meu. Fusese aici, în acest motel, de unde îl sunase pe fratele meu, apoi dispăruse.

•

Am condus acasă. L-am găsit pe Daniel lucrând, udând pământul de lângă garaj cu furtunul şi încărcându-şi maşina cu gunoaie.

— Vreo veste? l-am întrebat, făcându-mi mâna streaşină la ochi pentru a mă apăra de strălucirea puternică a soarelui din curtea din faţă.

— Nimic!

A înfăşurat furtunul rămas liber pe o rolă, continuând să-l strângă pe lângă zidul lateral al casei.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul.

— Daniel, de ce nu mi-ai zis despre Annaleise?

S-a oprit brusc, apoi a dat drumul rolei şi şi-a întors privirea spre mine.

— Vrei să zici că nu mă crezi?

Ce *anume nu mi-ai spus despre Corinne?* Oare avea să-mi spună ceva? Sau avea să se ţină în continuare de declaraţia oficială?

— Poţi sta de vorbă cu mine, am adăugat.

A ridicat iar rola de jos. Dinspre pădure se auzeau glasuri, iar capul i-a ţâşnit brusc în acea direcţie.

— Poliţia caută prin pădure, a adăugat el. Ai mâncat ceva? Laura mi-a dat ce-a mai rămas de la masă. Du-te în casă, Nic!

Am încuviinţat din cap şi am intrat în casă. Am încălzit tocana într-o cratiţă pe aragaz, urmărindu-l pe Daniel pe geam. Mi-am dat seama cum de ştia că era vorba de poliţie fără să-i vadă, de fapt: îi urmărise. Stătuse acolo, afară, urmărind pădurea şi ascultând.

Ce *anume nu mi-ai mai spus, Daniel?*

Comunicam unul cu altul prin pauzele dintre cuvinte. Şi mă întrebam: oare ce spunea el acum?

Cu o zi înainte

ZIUA 4

Ploaia se oprise în cele din urmă, însă de pe frunze continuau să cadă picături de apă, izbind acoperişul ca şi cum ar fi măsurat timpul: „Tic-tac, Nic!” Ceasul din bucătărie arăta ora cinci dimineaţa, dar tot nici urmă de Daniel sau de camioneta lui Tyler.

— Ai primit vreo veste de la el? am întrebat, umplând un pahar cu apă de la robinet.

— Cum să primesc vreo veste de la el, Nic?

Ne uitam amândoi la mobilul lui Daniel aşezat pe masa din bucătărie. Mâinile îmi tremurau în timp ce îi întindeam lui Tyler paharul cu apă. Degetele au pătat fundul paharului cu praf fin în vreme ce dădea pe gât apa, iar cu cealaltă mână îşi freca insistent ceafa în sus şi-n jos. Cerul începea să se lumineze la orizont.

— Trebuie să ajung acasă, a continuat el.

Era acoperit cu praf şi mizerie, iar mâinile îi erau albe, la fel ca ale mele.

— Trebuie să mă schimb înainte de căutare. Am nevoie şi de un afurisit de duş. Pot lua maşina ta? O să ţi-o aduc mai târziu, când Dan îmi aduce camioneta înapoi.

Mi-a dat înapoi paharul, iar eu am golit restul de apă.

— Nu sunt sigură cum ar arăta chestia asta. Maşina mea acasă la tine. Lumea o să vorbească.

— Lumea vorbeşte mereu.

— Acum e diferit.

— De ce, din cauză că eşti logodită? Putem fi în continuare prieteni, nu?

Nu fuseserăm niciodată prieteni. Nici înainte şi nici după. Nici măcar nu ştiam de unde să încep.

— Deoarece prietena ta a dispărut, am răspuns. Fii isteţ, Tyler!

A tresărit brusc, ridicând capul. „Fii isteţ!” Apoi s-a lăsat pe spate, rezemându-şi capul de frigider.

— Nu-mi vine să cred ce se petrece. Spune-mi că nu se petrece!

— Se petrece.

— O să devin suspect dacă ea nu apare, nu-i aşa? a întrebat el.

— Tyler, tu o să fii *suspectul.*

La fel cum fusese şi Jackson. „Iubitul” – era cea mai simplă explicaţie.

El a închis ochii strâns, făcându-mi să îmi doresc să-mi trec degetele prin părul lui sau să-mi apăs degetele mari la baza craniului său, aşa cum obişnuiam să fac ori de câte ori venea cu gâtul ţeapăn de la lucru.

— Foloseşte duşul meu! i-am zis. Pot găsi ceva de purtat în camera tatei. N-ar trebui să mergi aşa acasă.

Şi-a coborât privirea la hainele de pe el, la picioare, apoi la mâini.

— Da! Bine!

Am curăţat podeaua cu cârpe umede – în încercarea de-a şterge toate dârele, toate urmele de paşi –, după care le-am azvârlit pe toate în maşina de spălat. Am auzit geamătul ţevilor şi apoi zgomotul făcut de perdeaua de la duş când a tras-o într-o parte, în timp ce eu am început să scotocesc printre lucrurile vechi ale tatei.

Hainele de muncă ale tatei ar fi fost prea mici pentru Tyler; trebuia să se mulţumească cu nişte pantaloni de trening jerpeliţi care nu mai încăpuseră pe lista cu lucruri de mutat şi cu un tricou vechi şi pătat cu care tata muncise de câteva ori prin curte.

M-am strecurat în baie, unde umezeala care acoperea deja oglinda mi s-a lipit instantaneu de piele.

— Eu sunt! l-am anunţat, lăsând hainele pe marginea chiuvetei.

— Hei! a răspuns el. Stai niţel!

Am rămas cu spatele lipit de uşă, urmărind cum se mişca perdeaua cu dungi cenuşii şi negre şi conturul neclar al siluetei lui. Mi se părea mai uşor să vorbim cu perdeaua între noi, fără să trebuiască să ne privim direct unul pe altul.

— Am o locuinţă nouă, a adăugat apoi.

— Unde?

— Deasupra, la Kelly’s. Nu-i cine ştie ce. Un simplu apartament. Dar am o canapea şi o pătură, aşa că poţi sta cu mine, Nic. Fără nicio obligaţie. Nu trebuie să rămâi neapărat aici.

Am râs, iar sunetul a părut aspru.

— E o idee groaznică, din mult prea multe motive.

— N-ar fi cea mai rea din această săptămână, a urmat el în vreme eu îi adunam grămada de haine murdare.

Am deschis uşa băii, simţind curentul de aer mai rece când am păşit afară.

— Îţi bag hainele la spălat. Să-mi laşi şi mie nişte apă caldă!

Când m-am întors în camera mea, el era deja îmbrăcat cu hainele tatei şi îşi usca părul cu prosopul meu. Se uita pe geam

la garaj, iar eu m-am apropiat de el, imitându-l. S-a întors cu faţa spre mine şi şi-a folosit degetul mare ca să-mi şteargă o dâră de mizerie de pe faţă.

— Nu înţeleg ce se petrece, am spus, simţind cum mă podidesc în mod neaşteptat lacrimile, iar Tyler mi-a ridicat faţa spre el. Cum...

— Hei, m-a întrerupt el. Nu-ţi face asta singură! S-a rezolvat deja. Bine?

Am încercat să-i las cuvintele să-mi ajungă la propria minte – „Te apăr eu”, la şaisprezece ani; „Te iubesc”, la şaptesprezece; „Mereu”, la optsprezece –, însă depărtarea era prea mare. Nu mă mai puteam întoarce acolo. În schimb, sunetul familiar făcut de camioneta lui Tyler care vira pe alee m-a trezit din reverie.

— S-a întors Daniel! am zis eu, pornind cu paşi mari prin cameră şi năpustindu-mă în jos pe scări.

Daniel a înaintat pe alee, în timp ce eu am sărit pe treptele de la intrare, cu Tyler la un pas în urma mea. Daniel a coborât de pe scaunul pasagerului fără să se uite la noi, apoi i-a aruncat cheile lui Tyler şi a pornit direct către maşina lui.

— Tre’ să plec! a zis el, fără să ne privească în ochi.

— Daniel, stai un pic! i-am cerut eu.

— Trebuie să plec! a repetat el.

Am mers prin curte după el, însă n-am mai ştiut ce să-i spun când l-am ajuns din urmă. Am ridicat privirea spre Tyler pentru ajutor, însă el deja încărca lucruri în camioneta sa, cărând ustensilele şi folosind o prelată ca să le acopere.

— Ce i-ai zis Laurei? am întrebat.

Daniel a deschis portiera.

— Că am fost aici. Că am muncit până târziu.

— Ne vedem la căutare! a strigat Tyler, sărind apoi în maşină.

Am reuşit să ajung în casă înainte să vomit, acoperind cu bilă chiuveta din bucătărie deja plină de stropi de apă şi de praf alb, fin.

Am curăţat bucătăria, am făcut un duş cu apă opărită şi am dat şi podelele cu mopul.

Când uscătorul şi-a terminat programul, am împăturit hainele lui Tyler şi le-am îndesat în sertarul de jos al dressingului meu gol, departe de priviri curioase.

•

Ne-am adunat în curtea bisericii. Toată lumea era acolo, aproape tot oraşul Cooley Ridge luându-şi zi liberă şi înghesuindu-se în camera de recreere, dar umplând practic şi bucătăria sau adunându-se chiar şi pe trepte.

Ne aliem în vremuri de criză. Ne unim când are loc o tragedie. Îţi moare cineva şi îţi aducem de mâncare un an întreg. Dispari şi vom răscoli pământul până te vom găsi.

Bricks stătea în picioare în faţa mulţimii, cocoţat pe un scaun. Părul începea să i se rărească, lucru pe care îl puteai observa pentru că îl purta tuns aproape zero.

Trebuia să stau pe vârfuri, făcându-mi loc cu coatele prin mulţime ca să văd încotro făcea el semn. Ce tot zicea acolo? Am început să surprind fragmente de discuţii, pierzând şirul cuvintelor lui Bricks.

„Dispărută. Corinne Prescott. Plecată. Răpită. Monştri”.

— ... în pătrate.

Am simţit o mână pe umăr. Trebuia să mă concentrez. *Laura.* M-am uitat la ea peste umăr, iar ea a înălţat dintr-o sprânceană.

„Bine?” a şoptit ea.

Am încuviinţat din cap. Bricks arăta spre o hartă a oraşului Cooley Ridge, cu pădurea de la margine şi cu râul ce şerpuia prin ea.

— Ce se spune? a continuat Laura în şoaptă. Că s-a rătăcit pe acolo?

Am simţit broboane fine de sudoare pe corp. Nu-l vedeam pe Daniel, dar trebuia să fie prin apropiere dacă Laura se afla aici. Nici Tyler nu se vedea. Bricks ţinea în sus mapa în care ne semnaserăm cu toţii.

— V-am desemnat câte un pătrat fiecăruia şi un conducător de echipă, a anunţat el, ridicând un dreptunghi de culoare purpurie. Când vă strig pe nume, urmaţi-l pe agentul Fraize aici de faţă.

A început să ne împartă în echipe, iar Laura s-a aplecat spre mine.

— Toţi munciţi prea mult la casa aia. Chiar ar trebui s-o lăsaţi mai uşor! Amândoi!

— Ştiu, am zis, rămânând atentă la Bricks.

— În plus, a adăugat ea, Daniel ar trebui să dea cu vopsea în camera bebeluşului. Serios! De-acum pot naşte în orice clipă.

Am sucit brusc capul.

— Nu-ţi face griji, nu chiar *acum*!

— Ar trebui să fii măcar aici? am întrebat-o.

— Nic Farrell...

Mi-am făcut loc prin mulţime, urmându-l pe agentul Fraize, fără să-i ştiu pe cei din grupul desemnat altfel decât după numele de familie. Eram opt persoane în echipă.

— Pământul va fi ud, a zis el. Aşa că fiţi atenţi pe unde călcaţi! Şi rămâneţi mereu cu ochii pe persoana de lângă voi. Mişcaţi-vă toţi ca unul, în acelaşi timp. Şi fiţi atenţi să fiţi strigaţi când ieşiţi afară. Nu avem destule staţii, aşa că...

A cercetat grupul din priviri, apoi i-a înmânat staţia radio unui bărbat mai în vârstă pe care l-am recunoscut a fi tatăl cuiva cu care fusesem colegă de şcoală.

— Anunţaţi prin staţie dacă găsiţi ceva!

— Vă rog! am zis eu, iar agentul Fraize s-a uitat pieziş la mine, îndreptându-se deja către următorul grup.

Dacă mă recunoştea, nu o trăda.

— Aţi luat legătura cu tatăl ei? Cu prietenii ei de la facultate?

— Da, ne ocupăm deja! Ştim şi noi cum să conducem o anchetă. Sau mai ai ceva de adăugat? Nu ştiam că te-ai mutat înapoi, Nic.

Perii de pe ceafă mi s-au ridicat instantaneu.

— Nu m-am mutat. Doar stau o vreme în oraş.

S-a oprit, gândurile rătăcindu-i parcă în altă parte, scormonind prin bucăţile lipsă.

— Stai în casa cea veche a tatălui tău?

— Da!

— Din întâmplare, nu cumva ai văzut ceva în pădure azi-noapte? Sau să fi auzit ceva neobişnuit? Nimic de genul ăsta?

Am clătinat din cap.

Nu, domnule, nu, domnule, nu, domnule!

El a mai zăbovit o clipă cu ochii la mine.

— Atunci, daţi-i bătaie! a zis agentul Fraize, cercetând iar mulţimea înainte să se îndrepte către grupul următor.

Ştiam exact pe cine căuta.

•

Am început din apropierea părţii din spate a casei lui Annaleise, pornind în direcţia râului. Căutarea s-a dovedit o muncă plictisitoare şi anevoioasă, senzaţie exacerbată de o doamnă în vârstă care nu putea ţine pasul cu restul. Ne mişcăm

în ritm de melc, apoi ea se oprea ca să cerceteze îndeaproape orice i se părea nelalocul lui. O piatră care părea mutată din loc, o grămăjoară de crenguţe, un semn pe un copac. Bărbatul pus în fruntea grupului de faptul că purta staţia radio îi tot reamintea femeii:

— Suntem în căutarea *ei*! Nu cercetăm un loc al faptei.

Nu stăteam suficient de aproape unul de altul ca să purtăm discuţii în şoaptă; şi oricum trebuia să ascultăm cu atenţie. După strigăte de ajutor şi chestii de genul ăsta. Din când în când, fata de la marginea grupului striga:

— Annaleise? Annaleise Carter?

Pentru că putea exista mai mult de o singură Annaleise rătăcită în această pădure.

Când am ajuns aproape de râu, am dat peste altă echipă de căutare.

— Am mers prea departe, am zis eu.

Conducătorul nostru, Brad, a cercetat harta.

— Neah, trebuia să ajungem până la malul râului. Ei au ieşit din zona lor. Hei! Aţi ieşit din zona desemnată!

— Poftim? a ţipat un bărbat.

— Am zis că nu vă aflaţi unde trebuie!

Ţipau unul la altul de la depărtare, apoi cei doi conducători de grup au pornit unul către celălalt, cu hărţile în mâini şi contrazicându-se. M-am aşezat pe o buturugă, aşteptând. Era o pierdere de vreme. Habar n-aveam dacă echipele acopereau zonele care trebuie. Nu toată lumea cunoştea pădurea. Nu toată lumea ştia să recunoască anumite semne distincte.

— Cred că am găsit ceva!

Bătrâna stătea ghemuită peste o movilă de frunze, la vreo trei metri de râu. Fata de lângă mine şi-a dat ochii peste cap. Bătrâna a ridicat ceva ce scânteia în soare, ridicându-l deasupra capului şi mijindu-şi ochii.

— Ce-i asta? a întrebat ea.

M-am ridicat în picioare, înaintând cu încetineală în direcţia lor.

— O cataramă, a răspuns cineva. Pentru o zână. E minusculă.

— Oh! a exclamat femeia. De la o brăţară, poate?

A răsucit-o în mâini. Avea pe ea două litere suspendate în interiorul unui cerc cu marginile acoperite de pământ.

— Iniţialele sunt MK, deci nu poate fi a ei.

— Of, pentru numele lui Hristos! am zis eu. Chiar trebuie să adunăm fiecare gunoi pe care îl găsim în pădure? E ridicol!

— Ai măcar voie să atingi aia? a întrebat un tânăr care probabil văzuse prea multe seriale cu poliţişti.

Bătrâna s-a încruntat, a lăsat-o la loc jos şi a mişcat frunzele în jurul ei, să pară cât mai natural.

— Chiar n-are niciun rost, am continuat eu, apoi am ridicat catarama şi am răsucit-o în mâini. E de la lesa unui câine. Fata asta avea vreun câine?

— Nu cred, a răspuns puştiul.

Brad ne-a făcut semn să ne întoarcem.

— Haideţi! ne-a zis. Să revenim de unde am pornit!

I-am urmat pe ceilalţi de la câţiva paşi distanţă, cercetând cu privirea pământul din jur pe măsură ce înaintam. Am strecurat catarama în buzunarul de la spate. Nu era de la vreo lesă, de la un colier sau de la vreo brăţară. Am recunoscut logoul. Era de la o poşetă.

*

M-am întors pe ocolite acasă, după ce m-am oprit la CVS, am cumpărat un suc, am mers la toaletă şi am aruncat catarama în coşul de gunoi, iar apoi i-am făcut cu mâna lui Luke Aberdeen în drum spre ieşire.

•

Stăteam în faţa casei, cu capul plecat pe un umăr şi încercând să mi-o imaginez prin ochii unui străin. Nimic special, nimic care să facă pe cineva să se uite de două ori. Picioarele au început să mi se cufunde într-o băltoacă de noroi, aşa că mi le-am scos afară, puterea de sucţiune prinzându-mi tenişii înainte de a-i putea trage odată cu picioarele. Am pornit către verandă, făcând paşi lenţi şi calculaţi, ca şi cum tălpile mi se lipeau de pământ. Am rămas în faţa verandei, impunându-mi să intru.

Secretele pe care această casă le păstrase încuiate bine le includeau şi pe-ale mele. Pe ale lui Daniel, pe ale tatei şi pe ale celor din generaţiile trecute care locuiseră în ea. În pereţi, sub podele, în solul de dedesubt. Mi-am imaginat-o pe Corinne luând o canistră de benzină şi pe mine scăpărând un chibrit şi apropiindu-l de marginea plină de aşchii a verandei, stând amândouă prea aproape în vreme ce lemnul se ondula şi pocnea, casa luând foc şi transformându-se în moloz, fum şi

cenuşă. Văpăile întinzându-se până la creanga prelungă a unui copac şi incendiind şi pădurea.

— Ce faci?

Am privit peste umăr şi l-am văzut pe Tyler coborând din camioneta lui, picioarele mişcându-i-se la fel de lent pe cât se mişcaseră şi ale mele.

M-am răsucit înapoi spre casă – spre fereastra de deasupra pantei acoperişului.

— Îmi imaginam un foc, i-am răspuns.

— Ah! a făcut el, lipindu-şi mâna de şalele mele când m-a ajuns din urmă.

Se uita şi el la aceeaşi verandă plină de crăpături, la aceeaşi fereastră, şi mi l-am putut închipui proiectându-şi exact aceeaşi imagine în minte.

— Când ai mâncat ultima oară? m-a întrebat.

— Habar n-am.

— Hai cu mine! Am comandat de mâncare.

•

Barul era liniştit, dar nicidecum gol. Tyler stătea între mine şi uşă, acoperindu-mă cu totul când am trecut prin holul de la intrare, ţinând sub braţ punga cu mâncare chinezească. L-am urmat pe treptele înguste, apoi am luat punga de la el cât a descuiat uşa pe care a ţinut-o deschisă cu piciorul pentru mine.

— Aşadar, asta e! mi-a zis el.

Am lăsat punga cu mâncare pe insula din bucătărie aflată imediat în dreapta mea. Locuinţei părea că i-ar fi prins bine niscaiva obiecte mai moderne, un strat nou de vopsea, vreun preş sau două peste podeaua de lemn ponosită, însă pe de altă parte părea să i se potrivească perfect. Avea exact ce-i trebuia lui: canapea, televizor, bucătărie, dormitor. Dacă un lucru anume conta pentru Tyler, acela era că nu făcea lucruri de dragul altcuiva. A scos mâncarea din pungă şi a aşezat-o pe farfurii de ceramică, în vreme ce eu rătăceam prin apartament, observând detaliile.

Patul era perfect făcut. Era de mărime medie, iar pătura era simplă, de culoare bej. Şifonierul din copilărie stătea într-un colţ, dar mai era încă unul nou, care era atât de diferit de primul, încât, cumva, păreau să se potrivească. Uşa de la baie era deschisă – spumă de bărbierit pe chiuvetă, săpun pe un suport.

Am verificat şi dulapul în drum spre ieşire. Doar haine de bărbat, cu echipament de campat într-un colţ.

— A trecut inspecţia? a strigat el când m-am întors în bucătărie, apoi mi-a întins o farfurie peste insulă.

— Ai luat felul meu preferat! am zis eu.

— Ştiu că l-am luat!

A pornit spre canapea, s-a lăsat să alunece pe podea, cu spatele lipit de pernele acesteia, şi a aşezat două beri pe măsuţa de cafea din faţa lui.

M-am aşezat şi eu lângă el pe podea.

— Nu prea eşti fanul scaunelor, din ce văd.

— Nu stau decât de şase luni aici. Scaunele sunt următoarele pe listă, a răspuns el, vârându-şi orez prăjit în gură. Nic, a continuat, arătând cu furculiţa spre farfuria din faţa mea, chiar trebuie să mănânci ceva!

Stomacul mi s-a strâns când m-am uitat la grămăjoara de mâncare. Am luat o înghiţitură de bere şi m-am rezemat cu spatele de canapea.

— Ce fel de poşetă avea Annaleise? l-am întrebat.

L-am simţit pe Tyler încordându-se lângă mine.

— Nu vreau să vorbesc despre Annaleise.

— E important! Trebuie să ştiu.

— Bine! Era...

S-a oprit, dus pe gânduri.

— Nu ştiu, era negru-închis.

— Dar nu cunoşti marca?

— Nu, categoric nu cunosc marca! Ai de gând să mă lămureşti de ce mă întrebi?

— Grupul meu a găsit ceva. O cataramă. De la o poşetă Michael Kors. Jos, lângă râu. Am inspirat adânc şi am adăugat: Sunt destul de sigură că e a ei.

A lăsat farfuria să alunece pe măsuţa de cafea, apoi a luat câteva înghiţituri de bere din sticlă.

— Şi unde e acum această cataramă?

M-am uitat la el, drept în ochii injectaţi.

— În coşul de gunoi din baia femeilor de la CVS.

Şi-a apăsat cu degetele şaua nasului.

— Nic, nu poţi să faci aşa ceva! Nu te poţi implica în anchetă, pentru că lumea va începe să se întrebe de ce o faci! Eu chiar cred că ea e bine.

— Eu chiar cred că *nu* e! l-am contrazis. Cred că atunci când dispare cineva, se întâmplă pentru că acel cineva nu e bine, Tyler.

— Hei! a făcut el. Să nu plângi!

— Nu plâng! i-am răspuns, culcându-mi capul pe braţ şi ştergând dovezile. Scuze! Dumnezeule! Abia am apucat să adorm în – cât, aproape trei zile? —, şi simt că mă prăbuşesc.

— Nu te prăbuşeşti! a zis el. Eşti aici, cu mine, şi eşti în regulă!

Am început să râd.

— Asta nu e definiţia lui în regulă. Mă simt de parcă lumea întreagă se clatină. Mă simt de parcă sunt gata să o iau razna. De parcă sunt cocoţată pe o stâncă şi nici măcar nu-mi dau seama că stau chiar pe marginea ei.

— Dar îţi dai seama că asta înseamnă exact faptul că nu o iei razna.

Am clătinat din cap, dar am luat totuşi o gură de rulou cu carne de porc, pe care am înghiţit-o forţat.

— Tu eşti bine? l-am întrebat.

— Nu prea!

Farfuriile noastre stăteau pe masă, lângă sticlele de bere pe jumătate goale.

— Nu ştiu ce caut aici, am continuat.

— Suntem doi prieteni care doar iau cina împreună după o zi extrem de naşpa.

— Chiar suntem? Prieteni, adică?

— Suntem orice vrei tu să fim, Nic.

— Nu zice asta!

— Ce anume?

— O minciună.

— Da! a zis el, apoi şi-a rezemat capul de canapea lângă mine, făcându-mi şi mie loc.

M-am aplecat spre el, apoi el m-a cuprins cu un braţ şi am rămas aşa, uitându-ne amândoi la ecranul gol al televizorului.

— Dacă era de la poşeta ei, am continuat, ea nu e bine.

Ar trebui să fiu pe afară. Ar trebui să-i caut poşeta.

— Nic, trebuie să te linişteşti!

L-am simţit expirând încet, cu gura foarte aproape de fruntea mea.

Am rămas tăcuţi amândoi, însă zgomotul făcut de cei care plecau din bar plutea până la noi, pătrunzând pe geam.

— Nu ştiu ce să fac în privinţa casei.

Făcusem o greşeală când luasem o gură de mâncare. Am tras aer adânc în piept, încercând să nu intru în panică.

— Nu pot dormi în casa aceea, am adăugat.

— Atunci, nu dormi! a zis el. Canapeaua asta e extensibilă. Poţi dormi în patul meu. Chiar trebuie să te mai şi odihneşti.

— Lumea va...

— Doar la noapte. Nu ştie nimeni că eşti aici.

Mi-am culcat capul pe umărul lui. Am închis ochii, simţindu-i degetele plimbându-se absent aproape de rădăcina părului meu, lucru care mi s-a părut dintr-odată prea intim, chiar dacă abia mă atingea.

Dar poate că nimic nu era mai intim pe lume decât faptul că cineva îţi cunoaşte toate secretele, absolut pe toate, şi tot stă lipit de tine, îţi cumpără mâncarea preferată şi îşi plimbă absent degetele prin părul tău, ca să te ajute să adormi.

— Apropo, a reluat el, îmi place părul tău!

Am zâmbit, încercând să nu mă gândesc la ce va urma. Poate că într-o bună zi m-aş întoarce aici, iar el ar fi plecat. Într-o bună zi, aş intra în pădure şi dispărea cu totul, fără să las în urmă altceva decât catarama de la o poşetă. Până la urmă, am ajunge cu toţii într-o cutie de la secţia de poliţie sau sub pământ, iar lumea ar călca peste noi, ar trece pe lângă noi şi nu ar mai rămâne nimeni care să ne dea de urmă.

Am ridicat capul de pe umărul lui şi m-am suit peste el, astfel încât îi cuprindeam trupul cu picioarele, mâinile mi-au alunecat pe gâtul lui, în jos, iar degetele au început să se joace prin părul lui.

— Stai! Nu cred că e... Nu de asta am...

Mi-am tras tricoul peste cap, apoi i-am văzut privirea alunecând spre cicatricea de pe umărul meu şi apoi mai departe, aşa cum se întâmpla de fiecare dată.

Tyler m-a prins de coapse, ţinându-mă nemişcată. Şi-a lipit fruntea de umărul meu gol, respirând adânc.

Dacă există o senzaţie anume legată de întoarcerea acasă – ceva liniştitor şi nostalgic: o mamă care face de mâncare, un animal de companie care doarme la piciorul patului, un hamac vechi legat între pomii din curte –, pentru mine, asta e: Tyler! Să

ştiu că există cineva care a văzut toate versiunile mele; care le-a urmărit pliindu-se şi înghesuindu-se una în alta; care cunoaşte toate alegerile pe care le-am făcut, toate minciunile pe care le-am rostit, toate lucrurile pe care le-am pierdut, şi totuşi...

— Ai de gând să mă faci să mă rog de tine? l-am întrebat.

I-am simţit răsuflarea în locul dintre umărul şi gâtul meu şi buzele mişcându-se în timp ce vorbea:

— Nu, niciodată! mi-a răspuns, apoi mi-a tras capul spre al lui.

Pentru că asta e ceea ce-l face special pe Tyler: întotdeauna îmi oferă exact ce-i cer.

Cu o zi înainte

ZIUA 3

Annaleise a fost declarată în mod neoficial dispărută când s-a deschis secţia de poliţie în această dimineaţă, însă furtunile care-şi făceau de cap prin munţi au împiedicat căutarea astăzi. Avea 23 de ani şi dispăruse doar de o zi, însă împrejurările stârniseră curiozitatea poliţiştilor: fratele ei spunea că o văzuse dispărând în pădure cândva, după miezul nopţii. Mama lui Annaleise venise la ea ca să meargă împreună la o şcoală postuniversitară în jurul prânzului, dar fata nu era acolo. Când o sunase, intrase direct mesageria vocală. Îi dispăruse şi poşeta.

Şi mai era şi mesajul de pe mobil. Cel trimis agentului Mark Stewart, în care îl întreba dacă ar putea stabili o întâlnire pentru a discuta despre cazul lui Corinne Prescott.

Tyler a venit acasă la mine imediat după micul-dejun, îmbrăcat cu pantaloni de camuflaj şi cămaşă. Umbla de colo-colo la parter, lăsând urme de apă de ploaie pe podea.

— Mesajul ăla va pune pe toată lumea pe jar.

— Poliţiştii au vreo idee de ce l-a trimis?

— Nu, din câte am auzit eu. Oricum nu contează. Dar e o coincidenţă al naibii de mare, nu crezi?

A deschis gura să zică mai multe, dar am auzit amândoi scrâşnet de pneuri pe pietrişul udat de ploaie.

— A venit cineva! am zis eu, apropiindu-mă de fereastră.

Un SUV roşu, pe care nu-l ştiam, a tras pe aleea mea şi a parcat în spatele camionetei lui Tyler. O femeie cam de vârsta tatei a coborât din el – cu părul grizonant, la fel ca al lui, cu chip rotund şi blând – şi a ridicat o umbrelă deasupra capului, menţinându-şi privirea aţintită la pădure în vreme ce se apropia de treptele verandei. Era mai solidă decât Annaleise, însă ochii îi erau la fel de mari şi de neliniştitori.

— Mama lui Annaleise! am zis eu, îndreptându-mă spre uşă.

Mi-am lipit urechea de lemnul acesteia, urmărindu-l pe Tyler cum se holbează la zidul de lângă mine de parcă ar fi putut vedea prin el.

— De ce te afli aici, Tyler? *De ce te afli aici?*

El a clipit de două ori înainte să răspundă:

— Repar aerul condiţionat, a răspuns el.

— Atunci, du-te şi repară-l! am şuierat înainte să deschid uşa.

Mama ei stătea cu faţa către alee, cu umbrela încă sus, chiar dacă acum era protejată de acoperişul verandei; ploaia picura de pe spiţele umbrelei într-o mişcare cu încetinitorul.

— Bună ziua, doamnă Carter!

Am deschis uşa de plasă şi am rămas în prag.

S-a întors cu faţa spre mine, iar privirea i-a rămas cu o clipă în urmă. Se uita la aleea mea, către camioneta lui Tyler.

— Bună dimineaţa, Nic! Mă bucur că eşti acasă!

Manierele mai întâi, la orice oră.

— Şi eu! Am auzit despre Annaleise. Vreo veste?

A clătinat din cap şi a lăsat umbrela să-i atârne pe lângă picior.

— Fiul meu spune că a văzut-o intrând în pădure. Aşa e ea, vezi bine! Îi place să fie singură, iese adesea să se plimbe. Am mai văzut-o pe acolo; aşa că nu e chiar neobişnuit. Dar noi două aveam planuri ieri... şi telefonul ei... în fine! Şi-a lipit buzele una de alta, adăugând: Ar fi fost cam târziu, după miezul nopţii. Întrucât suntem vecine, voiam să verific. Vreo şansă s-o fi văzut? Sau pe cineva? Orice?

— Nu, îmi pare rău! Am făcut curat prin casă şi am adormit devreme. N-am observat nimic.

A încuviinţat din cap.

— Scumpo, aceea e cumva camioneta lui Tyler Ellison?

— O, da! Fratele meu l-a angajat să facă nişte treburi prin casă pentru noi.

— Nu am numărul lui şi voiam să stau de vorbă cu el. Îmi dai voie?

A înaintat un pas, forţându-mă să mă dau înapoi, şi a intrat în casă, lăsând umbrela desfăcută jos, afară.

— Sigur, merg să-l chem! Scuze pentru căldură! E de la aparatul de aer condiţionat. S-a stricat. De asta e el aici. Tyler? am strigat din hol. Tyler, a venit cineva să te caute!

El a coborât scările, şi, înainte să-i văd chipul, înainte ca el să ne vadă, a zis:

— Cred că e ventilatorul de la condensator. Dacă o să cumperi o piesă nouă, pot... O, bună! a adăugat, încetinind.

— Am încercat să dau de tine! a spus doamna Carter.

— Îţi cer scuze, eram la muncă! Avem un proiect cu un termen-limită stupid. Ba chiar am o şedinţă la zece, la biroul grefierului. Cred că deja ar trebui să pornesc într-acolo.

— Desigur! Mă întrebam doar dacă ai primit vreo veste de la Annaleise...

— N-am primit.

Ea a mai făcut un pas în casă.

— Când ai văzut-o ultima dată? Ce ţi-a zis?

Tyler s-a oprit, şi-a scos şapca, şi-a trecut mâna prin păr şi apoi şi-a pus-o la loc.

— Am mers la un film după cină, luni seara. Am condus-o cu maşina acasă puţin după ora zece. Trebuia să mă trezesc de dimineaţă a doua zi.

— A pomenit ceva? Ce avea de gând să facă?

— Nu, n-am mai văzut-o de atunci.

— A pomenit cumva că mergem să ne interesăm de nişte cursuri postuniversitare?

— Nu, a răspuns el.

— Ştii cumva ce căuta în pădure?

— Nu, îmi pare rău!

Întrebările ei veneau cu rapiditate, dar răspunsurile lui Tyler veneau şi mai rapid.

— Îmi pare foarte rău! am intervenit, deschizând uşa de plasă. Te rog să ne anunţi dacă primeşti vreo veste!

— Bine! a zis ea, smulgându-şi privirea de la Tyler. Dacă nu apare până mâine, vor organiza o căutare...

Glasul i s-a stins.

— Vom şi noi acolo! a spus Tyler. Dar sunt sigur că e în regulă!

Femeia şi-a ridicat umbrela, privirea plimbându-i-se de la mine la Tyler şi înapoi în timp ce ieşea cu spatele din casă.

•

Mama lui Corinne venise să mă vadă la o săptămână după ce dispariţia ei, după ce scotociserăm pădurea, râul, grotele.

„Spune-mi doar, Nic! Spune-mi lucrurile despre care crezi că nu vreau să le ştiu. Spune-mi, ca să o putem găsi!” îmi aminteam senzaţia că voiam să îi spun ceva, să îi ofer ceva. Îmi aminteam că mă gândeam că era atât de tânără, prea tânără ca să piardă o fiică deja ajunsă la maturitate.

Dar clătinasem din cap, căci nu ştiam. Asta se întâmpla înainte ca Hannah Pardot să facă lumină asupra lui Corinne, şi tot ce trebuia să-i spun mamei ei era „Avea o anumită răutate. O întunecime a ei. Mă iubea şi mă ura, iar eu simţeam la fel”. Nu i-am putut spune aşa ceva femeii distruse de pe veranda casei mele, nu cu tatăl meu în bucătărie, nu cu Daniel în camera lui de la etaj, ascultând probabil prin geamul deschis.

„Spune-mi ceva!” insistase ea. „Crezi că e în regulă?”

O farsă de o săptămână ar fi fost prea mult, chiar şi pentru Corinne.

„Nu!” îi răspunsesem.

Pentru că asta, de asemenea, era ceva ce puteam să îi ofer.

Un an mai târziu, pe când ancheta începea să devină o amintire ştearsă pentru toţi ceilalţi, doamna Prescott divorţase. Îşi luase copiii şi plecase din Cooley Ridge. Nu ştiu unde s-au dus. Undeva unde nu sunt păduri în care să pătrunzi sau grote în care să te-afunzi. Sau un râu pe care să-l traversezi şi buşteni de pe care să aluneci. Unde un bărbat nu o împinge pe scări şi nici nu azvârle cu farfurii prea aproape de capul ei. Unde copiii care i-au rămas să nu fie subiect de bârfă în oraş şi unde, trag nădejde, nu vor fi niciodată abandonaţi.

•

Tyler a rămas lângă mine pe verandă în timp ce mama lui Annaleise se îndepărta cu maşina.

— Trebuie să plec! a zis el. Trebuie să particip la o şedinţă despre monitorizarea terenurilor, dar am să revin mai târziu!

— Bine, pleacă!

Stătea prea aproape de mine, ca şi cum avea de gând să mă sărute pe frunte, aşa că a trebuit să modific gestul în ultima clipă. M-a cuprins cu un braţ pe după umăr şi m-a strâns lângă el, aşa cum ar fi procedat şi Daniel.

— Nu te uita aşa la mine! Nu te pot lua cu mine la muncă!

— Nu ţi-am cerut să mă iei!

— Nu, dar te-ai uitat *exact aşa* la mine.

I-am dat un ghiont în braţ.

— Du-te!

S-a răzgândit şi m-a tras totuşi la pieptul lui, după care a spus:

— Totul e-n regulă!

Voiam să rămânem aşa pentru totdeauna. Nimic nu era nici măcar aproape de a fi în regulă, însă asta era chestia la Tyler – mă făcea să cred că ar fi putut fi.

Am rămas agăţată de el mai mult decât ar fi putut să fie considerat potrivit pentru o fată logodită şi un tip cu o iubită dată dispărută.

— Mă întorc diseară! a adăugat el, desprinzându-se.

— Poate n-ar trebui, i-am spus.

— De ce nu? Mama ei doar ce-a trecut pe-aici şi mi-a văzut camioneta. Oricum vor apărea zvonuri.

— Iubita ta dispărută chiar n-ar trebui să fie motiv de glumă.

— Nu e dispărută. Doar că nu mai e aici. Şi cred că e mai sigur să spun că, atunci când îşi va face iar apariţia, am terminat-o cu ea.

— Of, Doamne, termină cu glumele!

A oftat.

— Nu ştiu ce altceva să fac, Nic!

Am dat din cap spre el şi l-am strâns de mână. Apoi l-am urmărit cum pleacă.

De îndată ce camioneta lui a dispărut din vedere, m-am întors înăuntru şi am tras afară sertarele din bucătărie, aruncându-le conţinutul pe jos şi încercând să recompun viaţa tatălui meu din ultimii zece ani.

•

Ploaia ar fi trebuit să alunge zăpuşeala, dar n-a fost aşa. Era o ploaie fierbinte, ca şi cum s-ar fi condensat din umiditate pură, iar aerul ar fi devenit incapabil să o mai suporte. Singurul lucru pe care îl făcea era să ne împiedice să căutăm prin pădure.

După prânz, am mers cu maşina la bibliotecă, m-am aşezat la unul dintre calculatoarele din colţ şi am deschis site-ul Pagini Aurii, căutând liste cu magazine de amanet. Mi-am notat numerele şi adresele celor aflate la maximum o oră de condus, după care am mers în curtea din spate a bibliotecii, care era, de fapt, curtea din spate a unei case înconjurate de un zid înalt de cărămidă, cu flori înşirate pe margini şi bănci în mijloc. Era pustie, din cauza ploii. Am rămas cu spatele lipit de zid, chiar sub buza acoperişului aflat deasupra unui refugiu îngust, în vreme ce apa curgea şiroi la cincisprezece centimetri în faţa mea, şi am format primul număr de pe listă.

— Amanetul First Rate, a răspuns un bărbat.

— Caut ceva, i-am explicat, menţinând un glas coborât. Ar fi trebuit să sosească ieri, la un moment dat, probabil. Sau poate astăzi.

— Aş avea nevoie de ceva mai multe informaţii, a replicat bărbatul.

— E un inel, am continuat. Cu diamant de două carate. Cu montură din pietre preţioase.

— Avem câteva inele de logodnă, a spus el, dar n-a sosit nimic de genul ăsta în ultima perioadă. Ai depus o plângere la poliţie?

— Nu, încă nu!

— Pentru că dacă nu depui, dacă ţi-a fost furat şi se va ivi prin vreun magazin pe undeva, noi n-o să ţi-l înapoiem pur şi simplu. Acesta e primul pas, scumpa!

— Bine, mulţumesc! i-am răspuns.

— Până una, alta, nu vrei să ne laşi un număr, în caz că apare?

Am ezitat.

— Nu. Mulţumesc pentru ajutor!

Căcat! Am îndesat lista adânc în poşetă, ca s-o împiedic să se ude, şi m-am întors prin bibliotecă la maşină. Trebuia să-l caut eu însămi. Să umblu pe şosele prin ploaie, scormonind prin magazine janghinoase aflate pe la colţuri de stradă. *Mă întrebam, doar,* aveam să le spun. *Eram în trecere. Firma mi-a atras atenţia, atâta tot.*

•

Cinci ore mai târziu, şi îmi era foame. Nu găsisem inelul, eram nervoasă şi ştiam că parţial se datora faptului că nu mâncasem

nimic, dar era şi din pricina inelului şi a faptului că maşina lui Daniel se afla pe aleea casei, iar eu aveam nevoie de linişte. Aveam nevoie de timp de gândire, pentru a vedea ce e de făcut mai departe. Aveam nevoie să înţeleg.

Am alergat prin ploaie, ţinându-mi poşeta deasupra capului.

— Daniel? am strigat imediat ce-am închis uşa în urma mea.

Singurul zgomot care se auzea era de la ploaia care izbea acoperişul, vântul care bătea în geamuri şi bubuitul îndepărtat al tunetului.

— Daniel? am strigat de la baza scărilor.

Iar n-am primit niciun răspuns, aşa că am urcat câte două trepte o dată până în holul de la etaj şi l-am străbătut cu paşi repezi, strigându-i numele.

Camerele erau pustii.

Am coborât la parter ca să-mi iau telefonul, l-am sunat pe mobil şi am auzit tonul familiar undeva, în casă. Mi-am dezlipit telefonul de ureche şi am urmărit sunetul până în bucătărie, unde i-am văzut telefonul pe marginea mesei, lângă portofel şi chei.

— Daniel! am strigat şi mai tare.

Am smucit de uşa din spate şi am deschis-o, privirea avântându-mi-se spre pădure. Cu siguranţă n-ar fi trebuit să umble pe afară pe o asemenea furtună. Am aprins lumina de pe veranda din spate şi am ieşit în ploaie, strigându-l pe nume. Am coborât pe trepte şi am luat-o de-a lungul zidului lateral al casei, dar nici urmă de Daniel. Am alergat la maşina lui, chiorându-mă pe geam, udă fleaşcă. Am văzut câteva unelte pe bancheta din spate, dar nimic ieşit din comun. Apoi am auzit un bufnet ascuţit, ca un ciocan, pe fondul unui tunet – venind din garaj. O lumină slabă părea să iasă pe o fereastră laterală. Mi-am umbrit ochii, ferindu-i de ploaie, şi m-am apropiat.

Uşile culisante ale garajului erau închise, iar Daniel atârnase ceva peste geamuri, acoperindu-le. Am bătut cu putere în uşa laterală.

— Daniel! am ţipat. Eşti acolo?

Zgomotul a încetat.

— Du-te în casă, Nic! a strigat el prin uşă.

Am bătut iar.

— Deschide nenorocita asta de uşă!

A deblocat clanţa şi a deschis uşa. Mâinile îi erau acoperite de cretă albă, iar podeaua era crăpată şi sfâşiată – bucăţi de ciment erau aruncate într-o parte, dezvăluind pământul de dedesubt.

— Ce dracu-i asta? am întrebat, ocolindu-l şi intrând înăuntru. Ce dracu faci aici?

El a închis uşa în urma mea.

— Ce ţi se *pare* că fac? Sap. Şi-a trecut o mână pe faţă, făcând creta albă să-i curgă în josul obrajilor odată cu sudoarea, apoi adăugat: *Caut.*

— Ce anume... cauţi? l-am întrebat.

— Tu ce crezi, Nic?

Ceva îngropat. Ceva care zace îngropat de zece ani aici.

— Şi tu crezi că e *aici? Ştii* tu asta?

L-am împuns cu un deget în piept, însă el a dat îndărăt.

— De ce ştii asta, Daniel? Daniel, uită-te la mine!

— Nu ştiu, Nic! Nu ştiu sigur!

— Chiar aşa? Pentru că desfaci în bucăţi afurisita de podea. Pari al naibii de sigur de ceea ce faci.

— Nu, dar deja am săpat sub casă şi în grădină, iar ăsta e singurul loc care-mi mai trece prin minte. Eram gata să turnăm podeaua în ziua în care a dispărut Corinne. Dar nu am apucat să terminăm.

— Şi nu aţi mai terminat?

— Nu, nu am mai terminat. Am presupus că au terminat Tyler şi tatăl lui, dar nu mai ştiu sigur cine a terminat-o. Şi nu ţi se pare un pic deconcertant?

Pe chip îi jucau tot soiul de umbre. Eu tremuram din pricina ploii şi-mi doream să mă aflu oriunde altundeva în afară de-aici.

— Acuma, dispari de-aici! mi-a cerut el. Du-te şi vezi ce face Laura! Spune-i că lucrez la casă! Spune-i să nu-şi facă griji!

Am alergat prin ploaie, înapoi în casă, apoi am început să umblu de colo-colo la parter. Am format numărul lui Tyler, iar el mi-a răspuns de la primul apel.

— Bună! a zis el. Doar ce-am terminat aici! Sosesc imediat, bine?

— Daniel a luat-o razna. Sapă în garaj.

O ezitare, apoi glasul i-a coborât mult:

— Ce face?

— Sapă prin tot garajul, însă nu ştie cine a terminat podeaua acum zece ani.

Am strâns telefonul mai tare, aşteptându-l pe el să-mi ofere o explicaţie mai sigură, un răspuns care să aibă sens.

Tăcere.

— Tu ai fost, Tyler? Tu ai turnat cimentul? Cu tatăl tău?

— Dumnezeule, s-a întâmplat acum zece ani! Chiar nu-mi mai amintesc.

— Păi, gândeşte-te! i-am cerut. Tu l-ai turnat?

I-am auzit răsuflarea la celălalt capăt înainte de-a răspunde:

— Chiar nu cred c-am fost noi, Nic.

— Daniel a luat un baros şi o lopată şi *sapă* pe toată proprietatea. Şi-a pierdut minţile.

— Stai un pic! a adăugat el. Vin acolo!

•

Am aşteptat cele 45 de minute până a apărut Tyler, aşa încât să ne putem ocupa amândoi de Daniel. Nu mă puteam întoarce acolo şi purta o discuţie cu el de una singură – habar n-aveam cum să discut cu el despre oricare alt subiect. Era paranoic. Era înnebunit. Avea cu el un baros, şi nu ştiam dacă-l credeam în privinţa motivului pentru care sfărâma podeaua.

Am ieşit pe verandă când am auzit camioneta lui Tyler. A scos ceva din spatele maşinii şi a pornit direct către garaj, iar eu am luat-o după el.

— Ce dracu-i aia? l-am întrebat.

El era deja la uşă şi bătea în ea. Daniel a tresărit când a deschis-o şi mi-a aruncat o privire urâtă peste umărul lui Tyler.

— L-ai sunat pe Tyler? Ce naiba, Nic?

Atunci a văzut şi el ce avea Tyler în mână, la fel cum văzusem şi eu. Un afurisit de ciocan pneumatic.

— Lasă-l să termine, Nic! Dacă tot a început, a zis Tyler, plimbându-se prin cameră, evaluând totul, apoi apropiindu-se. Bun! Să-i dăm drumul!

Mi-am azvârlit braţele în aer.

— V-aţi ieşit naibii amândoi din minţi!

— Trebuie să ştim! a zis Daniel.

— Nu, nu trebuie! am spus eu.

Îmi strângeam capul în mâini, căutând să înţeleg, să găsesc răspunsuri.

— De ce se întâmplă asta? Cum de se întâmplă asta?

Daniel a înfipt lama lopeţii în beton.

— Nu pui întrebările care trebuie. Vrei să afli „de ce” şi „cum anume”, aşa că te sufoci cu ele! Fii atentă la ce zice tata: „Nu vindeţi casa!” Ce crezi că vrea să spună? La asta se referă. La podeaua din garaj. Nu eu am turnat-o. Eu am ajuns o zi mai târziu, şi era deja *turnată.*

— Asta nu înseamnă neapărat că el a fost. Nu înseamnă că el a făcut-o, am zis eu, ieşind furioasă din garaj.

Am trântit uşa în urma mea, acompaniată de bubuitul tunetului şi înăbuşind zgomotul scos de ciocanul pneumatic. Daniel golise complet garajul şi toate materialele dinăuntru stăteau în spatele acestuia, direct în ploaie. Ustensilele de grădină, uneltele, roaba.

Am înhăţat roaba şi am împins-o pe uşă, blestemându-i în barbă pe ei, pe mine, pe tata şi mai cu seamă pe Corinne, că în primul rând dispăruse. Tyler şi Daniel s-au oprit ca să se uite la mine când am deschis iar uşa. Am început să adun bucăţi de beton şi să le arunc în roabă.

— Ei bine? Ce să fac cu astea?

Stăteam cu mâinile proptite în şolduri, încercând să mă concentrez la sarcina mea. Doar la sarcină.

Tyler mi-a întâlnit privirea.

— În spatele camionetei mele, mi-a răspuns.

Am ieşit cu roaba în ploaie, am săltat prelata şi am azvârlit bucăţile de beton sub ea, mâinile devenindu-mi albe, la fel ca ale lui Daniel. Când m-am întors spre garaj, Tyler stătea la câţiva paşi distanţă, uitându-se la mine.

— Ar trebui să-i iei locul lui Daniel! a zis el.

Ploaia îi cădea din păr, udându-i hainele şi alcătuind un mic torent între noi.

— El te-a trimis să-mi spui asta?

S-a mai apropiat câţiva paşi, dar nu-i puteam ghici expresia în întuneric şi în ploaie.

— Da, el m-a trimis! Încă un pas, apoi: Ascultă, s-ar putea să nu fie nimic!

— Dacă ai crede asta, n-ai fi aici.

A venit şi mai aproape, apoi şi-a aşezat o mână pe camionetă, în spatele meu. Şi-a plecat capul, scoţând o răsuflare pe care i-am simţit-o pe frunte, apoi şi-a sprijinit fruntea de a mea preţ de o clipă.

— Sunt aici pentru că m-ai chemat. Pur şi simplu!

În clipa următoare, buzele i se frecau de ale mele în ploaie, eu fiind cu spatele lipit de camioneta lui, iar degetele mele îi rătăceau prin păr, trăgându-l imposibil, disperat de aproape, până ce am auzit iar ciocanul pneumatic pornind.

— Îţi cer scuze! a zis el, desprinzându-se de mine. Mi-aş dori să ne putem întoarce!

Îmi tremurau mâinile. Îmi tremurau toate, iar ploaia bătea şi mai aprig.

— Chiar ar trebui să mergi înăuntru! a spus el, pornind înapoi spre garaj, cu capul între umeri.

Ar fi trebuit să-l ascult. Voiam să-l ascult. Mai mult decât orice pe lume.

Dar nu era corect, pentru ei sau pentru Corinne. Trebuia să fiu martoră! Trebuia să-mi plătesc datoriile.

În următoarele ore, Daniel şi Tyler au desprins bucăţi din podea, iar eu le-am cărat cu roaba în camioneta lui Tyler, până praful alb a ajuns să ne acopere pe toţi.

Nimeni nu scotea un cuvânt măcar. Nimeni nu s-a mai apropiat de vreunul dintre ceilalţi.

Podeaua era făcută bucăţele, iar Tyler stătea în spate, cu mâinile în şolduri, răsuflând greu de ostenit ce era. Pământul era dezgolit şi ne aştepta. Tyler a luat o lopată din camionetă, Daniel a folosit-o pe cea din colţ, iar eu am folosit cazmaua din spate, mărunţind solul până ce a devenit uşor de săpat şi de transformat în bolovani.

Singurul zgomot erau răsuflările noastre, lopeţile lovind pământul, ţărâna lovind ţărâna şi ploaia, şi tunetele.

Iar dintr-o amintire îngropată adânc în memoria mea, cuvintele lui Corinne în ureche, aroma de gumă cu mentă, degetele ei reci şi pielea mea de găină în vreme ce săpam mai adânc, lovind ceva ce nu era nici pământ, nici piatră.

Mi-am vârât degetele înăuntru, am atins ceva de plastic şi m-am tras iute îndărăt. Mi-am folosit mâinile tremurătoare pentru a da la o parte nişte ţărână. Era o prelată albastră, precum cea aflată exact în această clipă în spatele camionetei lui Tyler.

Fireşte că eu am fost.

Eu am fost, cu mica mea lopată şi colţul garajului.

Eu am fost, şi totul se potrivea – eu trebuia să fiu cea care o găseşte.

M-am ridicat prea iute, iar imaginile au început să mi se învârtă prin faţa ochilor când m-am lipit cu spatele de perete. Tyler şi Daniel s-au oprit şi ei, apropiindu-se apoi pentru a vedea ce dezvelisem. Au rămas în picioare, în jurul locului pe care doar ce-l părăsisem. Daniel a folosit latul lamei pentru a mai îndepărta nişte ţărână de pe prelată şi a o împinge un pic, dezgolind un colţ de cuvertură.

Daniel a tras iute aer în piept.

— O, futu-i!

Ţesătură albastră şi aţă galbenă.

Pătura pe care mama o purta în jurul picioarelor pe când stătea în scaunul cu rotile. Păr lung, de culoare nedefinită, încurcat şi revărsându-se pe deasupra.

Ca şi cum oricine ar fi aşezat-o acolo, în pământ, n-ar fi îndurat să ştie că îi va fi frig.

•

Mama n-a murit în această casă. Aşa avea intenţia, însă bănuiesc că, la un moment dat, şi-a pierdut şi intenţia de-a trăi. Intenţia e un lucru drăguţ, însă-i o chestie bazată uneori mai mult pe speranţă decât pe realitate.

Era iarnă, iar odată cu iarna soseşte şi răceala, şi ne-a luat pe toţi. Pe tata l-a luat primul, lucru care nu se întâmpla de obicei, din ce-mi aminteam; eu şi Daniel am făcut amândoi odată vărsat de vânt, şi-mi aduceam aminte cum mama ne cufunda pe amândoi în băi cu terci de ovăz, stropindu-ne cu calamină, însă nu-mi mai aminteam care dintre noi a fost primul. Însă de răceala asta îmi amintesc foarte clar: tusea seacă a tatei răsunând în noapte, masca de spital pe care o treceam peste urechile mamei şi pe el dormind pe canapea. Iar apoi a fost doborât şi Daniel, după care şi eu, apoi a urmat ea.

Răceala ne-a luat repede pe toţi în primire, însă la ea s-a transformat în pneumonie. I-am făcut bagajul şi am dus-o la spital, lichidul din plămâni nu i s-a mai retras, perfuziile nu i-au mai fost de niciun ajutor şi a murit brusc.

Era în stadiul terminal – fusese în stadiul terminal; totuşi, moartea ei a venit pe neaşteptate. Ne-a luat pe toţi pe nepregătite. Bănuiesc că doar mi-am închipuit ultimele cuvinte înţelepte de la mama, ceva important de care să mă agăţ, ceva demn de o poveste pe care să le-o spun copiilor mei. Ceva cu greutate, care să-mi aparţină numai mie.

M-am simţit jefuită.

Era din vina tatei. Până şi el o ştia. Presupun că dacă ar fi să fiu sinceră cu mine însămi, ştiu că a fost vina unui virus şi a cancerului, înainte de aia. Şi că l-ar fi putut lua de la oricare dintre noi. Dar dacă tata ar fi mers înapoi, la origine – lucru pe care desigur că l-a făcut, dat fiind că era genul de persoană care urmărea orice fir, indiferent în ce vizuină de iepure l-ar fi dus s-ar fi încheiat cu el.

Poate că ştia de unde îl luase, virusul ăla. De la un elev de la şcoală, de la un coleg din cancelarie. De la bărbatul de la casă din cafenea sau de la femeia care îl întrebase în ce direcţie să o apuce. Poate că şi el putea da vina pe cineva. Poate că văzuse această persoană împreună cu iubita sau râzând lângă maşina lui, ori privind absent pe geam, şi a cugetat: „Tu mi-ai omorât soţia”. Iar ei n-au aflat niciodată. Câte persoane sunt responsabile pentru drama cuiva şi nici măcar n-o ştiu!

•

La asta mă gândeam când am văzut cuvertura. Asta am făcut ca să mă protejez preţ de încă o clipă. M-am concentrat la propria furie, la propria mamă, la cine era de vină – greşeala, caracterul neaşteptat, poate chiar şi amara lipsă de importanţă şi nu la ce anume zăcea sub pătură.

Un foşnet de plastic când Daniel a mişcat iar prelata, apoi m-a lovit cu propriul ei caracter neaşteptat. *Corinne.*

M-am năpustit afară din garaj, cu genunchii în iarbă şi cu voma pe pământ. M-am şters la gură cu dosul mâinii.

Daniel stătea lângă mine, cu mâna pe umărul meu. M-am scuturat, dându-i mâna la o parte. El a târât furtunul din partea laterală a casei, chiar dacă deja ploua, pentru a curăţa mizeria. Şi, pentru prima dată, pentru singura dată, mi-am dorit să putem discuta despre ceea ce se întâmpla în clipa asta. Sau măcar să aducem vorba. Să o recunoaştem. *Ce-ar trebui să facem? Ce?* Gura mea a schiţat C-ul, însă niciun alt sunet nu i-a mai urmat.

Daniel alcătuia deja o listă: *Curăţă mizeria.*

— O vom arde, a anunţat el.

— Şi apoi ce, a zis Tyler din interior, să chemăm poliţiştii aici, ca să găsească un cadavru? Să pornească o anchetă?

În prag, în lumina slabă, abia distingeam silueta lui Tyler – care continua să se holbeze la pătură, lucru care implica pe

cineva din această casă. Şi prelata de plastic, şi podeaua de beton, care îl puteau implica pe el.

A înjurat, izbind cu piciorul uneltele de pe jos. A trecut furibund pe lângă noi şi a smuls prelata ce acoperea spatele camionetei. A aruncat-o apoi peste plasticul scos la iveală, folosind lopata pentru a o îndesa bine pe la margini. Eu am rămas afară, în timp ce Daniel l-a ajutat pe Tyler să rostogolească prelata pe partea cealaltă.

Daniel a desfăcut colţul pentru a verifica şi a sfârşit în iarbă, lângă mine.

— E Corinne? l-am întrebat.

Iniţial nu mi-a răspuns, ci doar şi-a frecat gura cu un braţ, scuipând ce-i mai rămăsese în gură, lucru care reprezenta el însuşi un răspuns. Un cadavru cu păr lung, ascuns sub garajul nostru. Fireşte că ea era!

— Sunt hainele ei, a zis, apoi s-a înecat şi a vomitat iar în iarbă.

— Nic, l-am auzit pe Tyler, rămâi cu ochii la pădure!

Am rămas cu ochii la pădure. Am încercat să nu bag de seamă prelata făcută sul şi pătura de dedesubt, şi pe Corinne înfăşurată în ea, cărată acum afară din garaj şi dusă în spatele camionetei lui Tyler. Am încercat să nu mi-o imaginez pe fata care fusese sau momentele în care stătuserăm exact în acest loc, cu adevărul îngropat la doar câţiva centimetri adâncime.

Daniel şi-a lăsat o mână pe umărul lui Tyler, apoi i-a smuls cheile din mână.

— Nu e responsabilitatea ta! i-a zis.

Tyler şi-a trecut o mână peste faţă.

— Avem nişte şantiere de construcţie.

— Asta n-o să ţi se întoarcă împotrivă, a adăugat Daniel. Mulţumesc!

— Daniel! am intervenit eu.

— Cunosc o mulţime de locuri, Nic! E zona mea. Şi e plină de locuri abandonate.

Făceam asta. Chiar o făceam. Mutam un cadavru, fără să avem habar cum ajunsese acolo. M-am gândit la poliţişti şi la avocaţi, şi la toate modurile în care faptul că trupul ei ajunsese sub această casă ar fi putut să fie răsucit pe toate părţile. Iar apoi m-am gândit la Everett, care încerca să facă rost de înregistrările apelurilor telefonice din cazul Parlito.

— Lasă-ţi telefonul aici! i-am spus eu. Are GPS.

— E în bucătărie, a răspuns Daniel. Apoi, înclinând din cap către mizeria din iarbă: Te ocupi tu de asta?

Se uita la Tyler, întrucât în mine nu putea avea încredere, din câte se părea. Tyler a încuviinţat din cap.

A plecat cu maşina, iar eu am început să plâng, sperând că ploaia îmi va oferi o acoperire.

— Am nevoie de maşina ta, a spus Tyler, prefăcându-se că nu observă.

A rămas cu privirea aţintită la garaj când mi-a vorbit.

— Pentru ce?

— Balastru. Beton. Trebuie să turnăm o nouă podea.

— N-ar trebui să aşteptăm până dimineaţă?

— Nu cred că-i o idee bună! Trebuie să curăţăm locul. Să îl nivelăm. Te poţi ocupa tu?

Era o sarcină. O sarcină pe care o puteam îndeplini.

— Bine! i-am spus. Da!

Încetează cu plânsul!

Concentrează-te la bucăţile de beton! Concentrează-te la praf! La aparatul de spălat cu presiune! La tunete!

Concentrează-te la micile detalii lipsite de importanţă!

Lasă deoparte ce s-a întâmplat!

Adună-te, Nic!

Adună-te şi treci la treabă!

„Tic-tac!”

Cu o zi înainte

ZIUA 2

Era un pic trecut de miezul nopţii. O nouă zi, mi-am zis. Lungul drum înapoi spre casă era deja în urmă. Eu şi Cooley Ridge, obişnuindu-ne încet unul cu altul încă o dată. Aveam să prind câteva ore de somn înainte de răsăritul soarelui şi să văd totul într-o nouă lumină, apoi urma să văd ce pot face ca să-l conving pe tata să vorbească, să-şi amintească ce văzuse. Aveam de gând să-l abordez dintr-un nou unghi. Să ajung la originea lucrurilor. Să aflu ce ţinuse ascuns, îngropat, în ultimii

zece ani. Fantoma lui Corinne, învârtindu-se şi estompându-se în mintea mea.

Trebuie să stăm de vorbă! Fata aia! Am văzut-o pe fata aia!

Am stins lumina de pe hol, iar casa a rămas complet cufundată în întuneric. Am pus mâna pe perete, simţind locurile în care vopseaua era sărită pe la colţuri. Cinci paşi de aici până la scară. Ştiam drumul cu ochii închişi.

Căcat, inelul! Uitasem iar de inel. Îl lăsasem în mijlocul mesei din bucătărie, ca să nu se piardă printre produsele de curăţat.

Doi paşi îndărăt până la întrerupător, scândurile uşor desprinse de la intrarea în bucătărie şi licărirea slabă a ceva în noapte. Am lăsat lumina stinsă şi m-am apropiat de fereastră.

O umbră se mişca pe deal. O vedeam de aici, pentru că ţinea o lumină în faţă. O rază subţire săgeta printre copaci. Mi-am lipit faţa de geam. Cobora dealul, iar preţ de o fracţiune de secundă, inima mi-a tresăltat în piept şi m-am gândit: *Tyler, ca de fiecare dată!*

Însă umbra era prea mică. Prea subţire. În curtea mea din spate, părul ei blond a fost luminat de razele lunii, iar ea şi-a stins lanterna cu degetele ei delicate.

Mi-a trecut prin minte, în timp ce ea se uita la ferestrele întunecate, că nu mă putea vedea urmărind-o.

Strângea sub un braţ un fel de pachet albicios, în timp ce o urmăream cum se apleacă, dispărând apoi din vedere. După care s-a auzit sunetul discret de hârtie împinsă pe sub uşa din spate. Nu voia să intre, chiar dacă a încercat să-l împingă de mai multe ori. Apoi s-a ridicat, iar clanţa a început să se răsucească uşor. *Ce n-ai...*

Mâna mi s-a avântat din instinct spre clanţă, deschizând uşa înaintea ei. Apoi am apăsat întrerupătorul, învăluindu-ne pe amândouă în lumină. A tresărit speriată, strângând plicul la piept, cu ochii mari şi nevinovaţi. A clipit cu încetineală, cu o expresie stoică.

— Bună! am zis, făcând un pas îndărăt pentru a o lăsa să intre. Annaleise!

„Cu ce te pot ajuta?” sau „Care-i treaba?” păreau replici nepotrivite acum, că îmi dădeam seama cât de târziu e şi că ea tocmai se pregătea să-mi deschidă uşa din spate fără să bată mai întâi.

A păşit înăuntru cu băgare de seamă, strângând plicul între degete cu atâta putere, încât încheieturile îi erau albe.

— E pentru mine? am întrebat-o.

Mi-am văzut numele scris cu nişte litere mari, pentru care folosise un pix cu bilă. Doar *Nic.* Nimic altceva.

— E o scrisoare cu „Ia-ţi labele de pe iubitul meu”? Ascultă, te-aş fi putut scuti de călătorie! Eu şi Tyler am terminat-o! Îţi aparţine în întregime!

Şi-a dres glasul şi a slăbit strânsoarea din jurul plicului.

— Nu, nu e! a răspuns, scoţându-şi telefonul mobil din buzunarul de la spate şi aşezându-l pe masa din bucătărie, la care s-a aşezat şi ea, picior peste picior şi făcându-şi de lucru cu degetele în poală. Nu despre asta e vorba!

Ochii ei mari i-au întâlnit pe ai mei, iar surâsul i s-a lărgit foarte mult, luându-mă complet prin surprindere – cât de diferită era această Annaleise de fata de treisprezece ani pe care mi-o aminteam eu! A desfăcut plicul şi l-a răsucit cu gura în jos, răsturnându-i conţinutul pe masă.

Am văzut mai întâi coala de hârtie scoasă la imprimantă, „costul tăcerii” şi „preţul stickului de memorie” şi „lasă-l la casa abandonată a familiei Piper”, iar mintea mea s-a chinuit să ţină pasul cu imaginile întunecate, înceţoşate, împrăştiate pe masa din bucătărie.

— Nu înţeleg! am zis, atingând cu degetele suprafaţa lucioasă a restului hârtiilor.

Poze. Nuanţe de negru şi cenuşiu, granulate şi pixelate. Totul întunecos. Atât de întunecos! M-am aplecat spre ele, dar n-am putut distinge aproape nimic în afară de modul în care lumina străluce a prin geam şi contururile crengilor copacului. Însă ştiam că e casa mea.

— Nu... Ce-i asta? am întrebat-o.

— Înţelegerea noastră, a răspuns ea cu glas ferm şi atent măsurat.

M-am aplecat şi mai mult, concentrându-mă la lumina din spate, la modul în care se reflecta în ceva – ceva aflat jos, pe verandă. O movilă – un preş? O pătură? O umbră se afla într-o parte a imaginii. Iar la marginea păturii, ceva arămiu şi mlădios. Păr. *Păr.* Păr arămiu, revărsându-se din pătura închisă la culoare. Am aruncat poza înapoi pe masă şi am smucit brusc din cap.

— Ce...

— Întrebare greşită! „Cine?” Mie îmi pare a fi trupul lui Corinne Prescott. Să ştii că nu există limită de prescriere a crimelor, a adăugat ea, în timp ce pe chipul meu îşi făcea loc o oribilă înţelegere.

Iată, aici, în sfârşit, răspunsul pe care îl căutaserăm atâta timp cu toţii. Iată unde era cadavrul lui Corinne Prescott – acasă la mine!

— Şi crezi că...

M-a întrerupt cu o fluturare din mână.

— Nu cred nimic. De fapt, tu o să mă plăteşti ca să nu cred absolut nimic.

M-am folosit de arătător şi de degetul mare pentru a ridica o poză, căznindu-mă să văd silueta dintr-o parte. Distingeam un braţ... o umbră întunecată... dar nimic altceva. Preţ de o clipă, m-am gândit: *Daniel.* Pentru că acolo se aflau o fată cu păr lung, veranda noastră din spate, şi era întuneric. Dar la fel de bine ar fi putut fi şi tata – ba nu, ar fi putut fi *oricine.* Poate că, pur şi simplu, nu voiam eu să fie ei.

— Partea aceea va cădea în sarcina poliţiei, a adăugat ea, bătând cu degetul în umbra dintr-o altă poză.

— De unde ai făcut rost de astea?

Încăperea parcă se golise de aer, iar glasul îmi suna subţire şi extrem de îndepărtat.

— Le-am avut mereu, doar că n-am ştiut de ele, mi-a răspuns ea.

Trebuia să mă concentrez la cuvintele ei, care alunecau prin cameră precum fumul.

— Am cumpărat acest nou aparat cu o săptămână înainte să dispară Corinne. Mă jucam cu setările lui, încercând să-mi dau seama cum se fac poze noaptea. Casa ta mi se păruse mereu un loc bântuit, aşa cum se iţea printre copaci. A ridicat din umeri şi a continuat: Poate din pricină că murise mama ta, dar apoi s-au dus şi florile. Credeam că e cumva... molipsitor.

Ca şi cum moartea pornea dinspre centru, răspândindu-se.

— Aşa că am făcut aceste poze în noaptea de după bâlci, dar n-am putut vedea nimic. După care, în ultimul an de liceu, am făcut rost de un nou program şi mi-am luat şi un calculator nou, pe care am transferat tot – ca să sortez toate chestiile vechi.

Dar am început să mă joc cu setările şi cu programul, şi iată ce-a ieşit la iveală!

Cât despre pozele Polaroid, iată că umbrele ies la iveală!

— Pare că ţi s-a făcut rău. Chiar n-ai ştiut? a întrebat Annaleise. N-ai bănuit niciodată?

Urma să mi se facă rău. Simţeam că nu mai e suficient aer în cameră. Annaleise văzuse aceste poze când avea optsprezece ani, o vârstă primejdioasă. Băieţii şi patima lor incontrolabilă, impulsivă şi gata oricând să se dezlănţuie. Fetele, cu dorinţa lor incontrolabilă pentru ceva de neatins. Altceva.

— Nu! am răspuns, încercând să-mi vin în fire. Apoi, către Annaleise: Pleacă dracului de-aici!

Şi-a plecat capul pe un umăr.

— Crezi că n-o să le zic?

Şi-a luat telefonul, cu un surâs răutăcios şi fluturându-şi degetele peste tastatură...

— Aşteaptă! Stai un pic! Ce faci?

A răsucit telefonul, astfel încât să pot vedea.

— Am fost la şcoală cu fratele lui Bailey Stewart. Agentul Mark Stewart?

Privirea a început iar să mi se înceţoşeze. M-am silit să mă concentrez la ecran.

Am câteva întrebări despre cazul Corinne Prescott. Putem stabili o oră ca să discutăm?

— Ai timp până când se trezeşte şi vede asta, mâine-dimineaţă, ca să te răzgândeşti.

Gâtul mă ardea. M-am uitat încă o dată la imagine. Asta se întâmpla. Se întâmpla dracului de-adevăratelea! Camera bâzâia de atâta electricitate statică.

— De unde să ştiu că n-ai să trimiţi astea chiar şi-aşa?

— Pentru că, a zis ea, încă nu le-am trimis.

— Încă?

— I le-am lăsat tatălui tău cu ani în urmă, alături de acelaşi bilet, a răspuns ea, apoi s-a aplecat în faţă pe scaun. Şi a plătit. *Plăteşte.* De ce crezi că o face, Nic?

Tatăl meu plătea pentru plăcerea ei. De ce plăteşte cineva? Trebuie să-ţi plăteşti propriile datorii.

Am ridicat iar biletul: îmi tremura în mână.

— Nu-ţi pot plăti o asemenea sumă.

Zece mii pentru tăcerea ei. Douăzeci de mii pentru stickul de memorie.

— Tyler zicea că te căsătoreşti. Că inelul tău valorează mai mult decât toată casa asta. Că eşti consilier psihologic pentru o şcoală privată de fiţe şi că eşti în vacanţă pe timpul verii.

— N-am niciun ban, Annaleise. Nu am nimic pe numele meu. Pun pariu că valorez mai puţin chiar şi decât tine.

Şi-a dat ochii peste cap şi s-a ridicat, dar tot de sus în jos trebuia să mă uit la ea.

— Eşti aici ca să vinzi casă, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap.

— Atunci, o să-ţi acord un pic de timp.

Şi-a lăsat telefonul să-i alunece înapoi în buzunar.

— Ai luat-o dracului razna! i-am spus. Tyler ştie că eşti chiar atât de ţăcănită?

Şi-a ridicat palmele în sus, la fel cum făcusem şi eu la geam când se uitase la mine.

— Am nevoie de o cale de scăpare, Nic!

— Ia-ţi un job! am sfătuit-o, apoi mi-am adus aminte de banii daţi de fratele meu ca să scap de-aici.

Eu avusesem pe cineva. Avusesem un ajutor.

— Da, mă ocup de asta! A rămas în faţa uşii şi a adăugat: Două săptămâni, Nic! Îţi acord două săptămâni.

— Nu pot...

— Fii serioasă!

A înşfăcat inelul din mijlocul mesei.

— Pun pariu că ăsta singur face cât toată suma, n-am dreptate?

Nu-i puteam răspunde. Nu ştiam. Şi l-a strecurat pe arătător.

— O să-l ţin eu la adăpost până plăteşti.

— Faci o mare greşeală! Nu-l poţi lua!

A deschis uşa.

— Sună la poliţie. Te provoc! O să-l păstrez ca pe o asigurare.

Chiar mă provoca?

Ce-o să faci, Nic? Trecutul sau viitorul? O să fugi sau o să rămâi ca să-ţi plăteşti datoriile?

Nu înţelegeam de ce-mi făcea Annaleise aşa ceva. De ce credea că *poate.* Era o fată liniştită, timidă, singuratică.

Asta vedeam la ea recompunând fragmentele de amintiri pe care le aveam cu ea.

Şi ea ce vedea, oare, la mine?

Pe mine de cealaltă parte a uşii, după ce murise mama, în vreme ce ne aducea mâncare, iar eu stăteam acolo, tăcută şi frântă. Pe mine la bâlci, în vreme ce Daniel mă lovea, iar eu rămâneam la pământ, slabă şi zguduită.

Tristă, tăcută şi împinsă de colo-colo.

Mă vedea ca pe o fată distrusă.

Dar nu ştia despre celelalte părţi ale mele. Nu mă ştia deloc.

•

După ce am parcat camioneta lui Tyler în spatele grotelor şi după ce el mi-a pus acel inel pe deget, iar eu m-am suit în poala lui...

Am văzut-o pe Corinne. Am văzut maşina lui Jackson oprindu-se în parcarea din faţa grotei, uitându-mă peste umărul lui Tyler, printre copaci. „Ce e?” a zis el. „Nimic”, i-am răspuns eu. „Doar Jackson şi Corinne. Ignoră-i. N-au cum să ne vadă”.

Am văzut-o pe Corinne deschizând portiera şi ţipând ceva la Jackson. Am auzit glasul înăbuşit al lui Jackson ţipând ceva drept răspuns, după care l-am văzut plecând, cu cauciucurile scârţâind. Prin pădure, pe acolo a plecat ea către casa mea. Însă a dispărut la o curbă, mergând pe marginea şoselei.

„Să mergem după ea?” a întrebat Tyler, răsucit în scaun şi urmărind toată scena.

Însă eu eram deja prea sătulă de cuvintele ei, spunându-mi să sar şi văzând-o cu fratele meu, ceea ce mi se părea ca ultima trădare după ce mă lovise. Ea s-a dus să-i oblojească lui rănile, nu mie. Ea ştia, şi totuşi s-a dat de partea lui.

„Ignor-o!” i-am zis lui Tyler, întorcându-i capul spre mine, iar Tyler s-a supus cu mare bucurie.

Am plecat acasă la scurt timp după aceea. Am scos camioneta pe şosea, proiectându-i luminile puternice în întuneric, cu inelul lui Tyler pe deget. Am luat ultima curbă şi acolo, cu degetul scos în faţă, cu fusta fluturând în vânt, stătea Corinne Prescott.

Stătea la marginea drumului, fără nimic la ea. Îşi lăsase geanta acasă la mine ceva mai devreme, o manevră tipică pentru Corinne ca să vadă cine va plăti în locul ei. Ca să vadă dacă i-ar putea convinge pe vânzători să scoată ei bani din buzunar în locul ei sau dacă ne-ar putea convinge pe unul dintre noi. Plătisem eu în locul ei pentru roata din parc. Plătisem

pentru tot. Pentru că-n vârful limbii lui Corinne se afla un adevăr pe care nu eram încă dispusă să-l împart. Un atu. Şantaj emoţional. O provocare.

Bailey şterpelise câteva sticluţe de whisky din colecţia tatălui ei. A scos una dintre ele în vârful roţii, a luat o gură, apoi i-a dat-o lui Corinne, iar Corinne mi-a dat-o mie, cu sprâncenele ridicate. Eu am luat-o din mâna ei şi am dus-o la gură, simţind arsura tăriei pe limbă, gata să-mi coboare pe gât. O hotărâre a început să mi se formeze în minte chiar în acel moment, aşa că în schimb am scuipat lichidul înapoi în sticlă.

Ea a rânjit la mine.

„Tyler e aici”, m-a informat, arătându-mi-l în mulţime.

M-am aplecat peste margine odată cu ea.

„Tyler!” l-am strigat.

Ea a mai luat o gură, după care şi-a vârât o pastilă de gumă mentolată în gură.

„Adevăr sau provocare, Nic!” a zis ea, legănând înainte şi înapoi cabina, în vreme ce Bailey chicotea alături.

„Provocare!” am răspuns eu prea repede.

Erau prea multe adevăruri, prea aproape de suprafaţă.

„Te provoc să te caţări pe marginea cabinei! Te provoc să continui drumul aşa! Pe dinafară!”

Iar mai târziu, cu degetul ei mare iţindu-se în faţă, întâlnindu-mi privirea prin parbriz: „Te provoc să conduci mai departe. Te provoc să te prefaci că nu m-ai văzut aici. Te provoc!”

Annaleise nu ştia: alegeam mereu provocarea.

•

Ştiam în continuare numărul lui Tyler pe dinafară. Mi-a răspuns la telefon şi mi-am dat seama după zumzetul din fundal că se afla în bar.

— Bună, Nic, care-i treaba?

Lumina din bucătărie se lovea de suprafaţa lucioasă a fotografiilor, făcându-mă să-mi închid ochii strâns.

— Ştiai că iubita ta îl şantaja pe tata?

— Poftim? a întrebat el.

— O, da! am răspuns. Vrei să ştii cum am aflat? Doar ce-a fost acasă la mine, încercând să mă şantajeze.

— Linişteşte-te! Stai un pic. Cum?

— Iubita ta! Afurisita ta de iubită! Are poze, Tyler!

M-am uitat iar la ele pe masă şi mi-am înăbuşit un suspin, trăgând aer în piept.

— Poze cu o fată. O fată moartă. O afurisită de fată...

— O, Dumnezeule! a făcut el. Vin imediat!

M-am uitat atât de mult la poze, încât am început să le văd în ceaţă. Încercând să înţeleg ce era cu ele. Ce însemnau. Totul era neclar şi indescifrabil. Însă era veranda mea. Iar acolo mai era şi o fată înfăşurată într-o pătură.

Ceea ce era suficient.

•

Aşteptam pe treptele din faţă, în toiul nopţii, când camioneta lui Tyler a tras pe alee, apoi l-am condus direct în bucătărie.

— Uite! i-am zis.

A ridicat o fotografie, a apropiat-o de faţă, apoi a răsucit-o pe toate părţile.

— Nu înţeleg! a zis. Annaleise ţi-a dat astea?

— Le are de cel puţin cinci ani!

— E...

— Tu ce crezi, Tyler? Normal că e, am adăugat, înăbuşindu-mi încă un suspin. Ce dracu o fi căutat pe veranda mea?

Dar nu asta îmi răspunsese tata când îl întrebasem?

„Ea a fost pe veranda din spate, însă doar pentru o clipă...”

— A cui umbră e aia? l-am întrebat.

Vrând să aflu dacă tata era cel care o aşezase acolo sau dacă el îşi dădea acum seama din poze. Pentru că dacă nu era tata, atunci era...

— Nic?

Uşa de la intrare s-a deschis brusc, iar eu m-am repezit la poze, strângându-le într-un teanc pe masă, în timp ce înăuntru intra Daniel.

— Ce dracu se petrece? a cerut el să afle.

Tyler s-a frecat pe faţă, uitându-se de la unul la altul.

— Stătea chiar lângă mine la bar, s-a scuzat el. Îmi pare rău!

— Ar trebui să pleci, i-am zis, cu spatele lipit de masă şi încercând disperată să ascund pozele.

— Nic! Îndepărtează-te de masă! mi-a cerut Daniel.

Dar eu mă gândeam tot la umbră şi la cei doi oameni cărora ar fi putut să le aparţină

— Du-te acasă la Laura! l-am îndemnat.

Eram gata să cedăm cu toţii. Să scoatem totul la iveală. Era timpul să înţelegem.

Ridul dintre ochii lui Daniel s-a adâncit, iar paşii săi au căpătat un ritm lent, ca într-un vis, ca şi cum nu era sigur dacă voia să plece sau să vadă ce se afla pe masă. A întins braţul pe lângă mine, a ridicat o poză de deasupra şi şi-a mijit ochii în vreme ce o tot apropia şi depărta de faţă.

— Ce-i asta? a întrebat. Apoi, mai tare, ca şi cum era vina mea: Ce-i asta?

Iar apoi Tyler îl împingea pe Daniel din faţa mea, iar eu îl împingeam pe Tyler, pentru că trebuia să fac şi eu *ceva.*

— Sunt imagini cu Corinne! am strigat cu putere, în vreme ce lacrimile îmi înţepau ochii.

Daniel continua să se holbeze la poză, cu mâna tremurând, iar privirea i s-a ridicat încet, foarte încet, pentru a o întâlni pe a mea. Am rămas uitându-ne unul la altul peste colţul întunecat al fotografiei. Chiar şi acum îmi venea greu să-l întreb. Încetişor, am mimat din buze: *Tu?*

A clătinat din cap o singură dată.

Tyler s-a răsucit şi s-a uitat la Daniel peste umăr, apoi la mine.

— Cine-i acolo? a întrebat, arătând spre umbră.

— E tata, a răspuns Daniel.

Trebuia să fie, pentru că altminteri era el.

— Ştiai despre asta? l-am întrebat.

— Nu! a răspuns Daniel, încruntându-se la poză. Nu, jur!

„Pădurea are ochi”.

— De unde le ai? a adăugat Daniel.

Tyler nu zicea nimic, ci doar se uita la peluză, în adâncurile pădurii.

— De la Annaleise Carter, i-am răspuns.

Chipul lui Daniel a devenit dur.

— Arde-le! a zis.

— Are un stick de memorie, am zis eu. Tata a mai plătit. Iar acum, fata vrea să plătesc şi eu. I-a trimis un mesaj agentului Stewart, întrebându-l despre Corinne, şi mi-a zis că am timp până ce el va vedea mesajul ca să iau o decizie. A trebuit să spun da.

Simţeam iar lacrimile dându-mi târcoale, aşa că m-am silit să le înăbuş.

Daniel îşi freca faţa cu o mână în sus şi-n jos, clătinând din cap.

— Bine! a zis pe un ton lent. Bine, spune-mi! Ce doreşte?

— Zece ca să păstreze tăcerea. Stickul de memorie ni-l va da pentru douăzeci.

— *De mii?* a lătrat Daniel. De unde naiba crede ea că putem face rost de 20.000 de dolari?

Tyler şi-a coborât privirea în podea, dar nu înainte ca eu să mă uit la el niţel prea mult.

— Deoarece, Daniel, vindem casa, şi ştie toată lumea.

— Avem nevoie de bani, a continuat Daniel. Nu ne putem permite să o plătim să tacă şi să achităm şi azilul tatei.

— Ştiu şi eu asta.

— Chiar ştii? a întrebat el.

Super! Acum urma să ne certăm pentru ceva ce n-avea absolut nicio legătură cu pozele cu Corinne Prescott moartă. Urma să ne certăm din cauza faptului că eu nu înţelegeam nişte aspecte financiare de bază, pentru că nu mă interesaseră deloc chestiunile de familie în ultimii zece ani, pentru că lăsasem toată responsabilitatea în cârca lui, ca de fiecare dată.

— Sunt doar imagini, a intervenit Tyler. Şi nişte imagini în care chiar e greu să distingi ceva. Nu dovedesc nimic.

— Doar că sunt suficiente pentru a lansa o anchetă, am zis eu.

— Bine, bine! a spus Daniel, începând să umble prin cameră. Ei bine, avem un pic de timp. Chiar şi după ce primim o ofertă pentru casă, ar putea dura luni întregi să batem palma. Am avea niţel spaţiu de manevră. Vorbesc eu cu ea! Vom vorbi cu tata. Găsim noi o soluţie!

Am început să râd, adânc, din piept, cu ochii plini de lacrimi. Apoi am ridicat mâna stângă.

— Mi-a dat două săptămâni. Şi mi-a luat şi inelul.

— Poftim? a ţipat Tyler.

— Da! Ca o asigurare, am adăugat. Crede că poate astfel îi voi aduce banii mai repede. Crede că nu-l voi da dispărut.

— Cât valorează? a întrebat Tyler.

— Doar nu vorbeşti serios! Doar nu-i pot spune să-l vândă şi să păstreze banii! E evaluat şi asigurat, şi crede-mă, Everett n-o s-o *lase pur şi simplu baltă*!

— Everett! a murmurat Tyler.

— Sincer, Tyler, am continuat, ea crede că am bani din cauza ta.

— E ridicol! Nu-i stă deloc în caracter, a zis Tyler.

— Eşti sigur? Dar ce îi stă, atunci, în caracter?

Cu toţii avem două feţe. Am învăţat asta de la Corinne.

— Sun-o! a intervenit Daniel.

— Poftim?

Panica îmi făcea glasul subţire, mult prea subţire.

— Sun-o! Convinge-o să vină încoace! Căcatul ăsta se termină chiar acum! a decis Daniel.

— O, bine! am zis eu. „Auzi, scumpa, ştii că tu i-ai tot şantajat pe cei din familia Farrell? Putem discuta niţel despre asta?”

Tyler se uita fix la mine când şi-a dus telefonul la ureche.

— Alo! a început el. Te-am trezit?

Şi-a smuls privirea de la mine şi a ieşit din cameră.

— Ştiu că e târziu. Îmi pare rău! Trebuie să te rog ceva! Alţi câţiva paşi, apoi l-am auzit iar: Mi-am lăsat camioneta acasă la familia Farrell, pentru ca Dan să care nişte resturi la groapa de gunoi dimineaţă. I-am lăsat cheile, dar acum cred că s-ar putea să-mi fi lăsat şi portofelul. Nu-l găsesc pe nicăieri.

Şi-a sprijinit fruntea de geam în timp ce asculta.

— Poţi da tu o fugă până acolo şi să vezi dacă e? Vrei să rămân la telefon? Bine! Mulţumesc!

A închis. Nu ştiam ce urma să se petreacă, dar se petrecea exact acum, indiferent că eram sau nu pregătiţi. Am rămas toţi trei în bucătăria prea îngustă.

— Stinge luminile! a cerut Daniel.

Tyler a venit în spatele meu în întuneric.

— Îmi pare rău! a şoptit el.

— Să-i dăm bătaie! a adăugat Daniel.

•

Am văzut-o venind de lângă colţul casei de care stăteam lipită, cu poşeta atârnată pe umăr, cu pantalonii ei de yoga şi cu părul strâns în coadă, ca şi cum tocmai s-ar fi dat jos din pat. Avea o lanternă şi a străbătut curtea din spate cu paşi mari, aproape de marginea acesteia, îndreptându-se direct spre alee. Am văzut momentul în care şi-a dat seama: când a observat nu doar camioneta lui Tyler, ci şi maşina lui Daniel în spatele ei. A încetinit şi s-a oprit, iar eu am văzut-o cugetând ce să facă. A făcut un pas în spate, neştiind cum să procedeze.

— Stai! am zis eu.

Îi dădusem roată şi ajunsesem în spatele ei, iar Tyler stătea lângă camionetă. A deschis portiera şi a aprins proiectoarele de deasupra, astfel încât să ne putem vedea mai bine unul pe altul. Distingeam silueta ei, dar nu şi faţa – aşa încât nu-mi dădeam seama dacă era surprinsă sau speriată, şucărită sau tristă. Nici pe Daniel nu-l vedeam pe nicăieri.

Annaleise îşi tot sucea capul de la mine la Tyler şi înapoi.

— Ce dracu? a zis, dar ştia.

Ştia *exact* „ce dracu”.

— Ai făcut o greşeală! a spus Tyler. Inelul. Dă-i-l înapoi!

Ea şi-a aranjat mai bine poşeta pe umăr şi şi-a încrucişat braţele pe burtă.

— Ţi-a zis? l-a întrebat. Despre poze?

— Ai făcut o greşeală, a repetat el.

— Serios, Tyler? A aruncat o privire peste umăr şi a continuat: Unde-i Dan? De ce nu sunt surprinsă? Eşti şi tu pe acolo? Apoi, mai tare: Ştiţi la ce concluzie am ajuns până la urmă? Aţi minţit *toţi* în noaptea aceea, nu-i aşa? Toţi! Ştiaţi! Cu toţii acopereaţi pe cineva.

L-am văzut pe Tyler săltându-şi brusc capul şi cum i se încordează tot trupul.

— Pozele acelea nu dovedesc nimic. Însă şantajul e ilegal, am spus eu.

— Pentru asta sunt scrisorile anonime, a zis ea. Plicuri anonime, cu poze cu o fată moartă pe veranda ta din spate.

— Dă-mi inelul şi stickul de memorie, iar eu am să mă prefac că nu i-ai amărât viaţa tatălui meu!

— Pe bune, Nic? Doar ai să... renunţi? Cum aşa?

— Annaleise, termină cu prostiile! Dă-i dracului inelul înapoi şi dispari din vieţile noastre! a repezit-o Tyler.

„Vieţile noastre”.

Ea a început să râdă, un râs răutăcios şi dur.

— Tyler, fii serios! *Un* membru al familiei Farrell e un criminal.

— Te înşeli! i-a spus el. Nu poţi dovedi nimic cu nişte poze neclare care probabil că au fost modificate, ştergându-li-se momentul exact în care au fost făcute. Ştii ce *poţi* dovedi? Şantajul. Ai luat bani de la un om tulburat, cu mintea vraişte, ani de-a rândul. Nu mai ai niciun viitor, Annaleise.

— Nici asta nu puteţi dovedi. Dar ştii ce anume *e* o dovadă? Un cadavru. Te-ai gândit vreodată la asta?

Am încremenit.

„Ea a fost pe veranda din spate, însă doar pentru o clipă”.

Unde a dispărut? Unde a dus-o?

— Mi-ai furat inelul. Asta o pot dovedi.

S-a auzit un zgomot în spatele ei, de la marginea pădurii, iar ea s-a răsucit exact când Daniel a ieşit dintre copaci.

— Vom găsi o soluţie. Dar nu în felul ăsta, a zis el.

Mereu cel rezonabil, mereu cel responsabil.

— O, iată-te şi pe tine, mereu cel corect! Dar eşti doar un ipocrit nenorocit!

— Dă-i inelul înapoi şi putem sta de vorbă! a insistat Daniel.

Trupul ei era rigid. Eram cu toţii într-un impas. Două infracţiuni, şi niciunul dintre noi nu putea suna la poliţie fără să-l târască şi pe celălalt în mizerie.

— Nu-l am la mine, a zis ea, săltându-şi mai sus cureaua poşetei de firmă.

Daniel a încuviinţat din cap.

— Atunci să mergem să-l iei!

— Bine! a cedat ea, îndepărtându-se încetişor de noi.

A făcut câţiva paşi în faţa lui Daniel, în vreme ce eu şi Tyler îi urmam îndeaproape, el cu mâna pe şalele mele, promiţându-mi că „Totul e-n regulă, o vom rezolva, avem totul sub control”. Nu ştiu dacă de vină a fost faptul că noi trei veneam în urma ei şi se simţea speriată ori dacă a simţit că rămâne fără opţiuni, că lumea întreagă şi tot viitorul se destramă lent, dar implacabil, însă când a pătruns între copaci – *pârâitul unei crenguţe, întunericul ca o mantie* –, a rupt-o la fugă.

— Futu-i! a înjurat Tyler şi a ţâşnit după ea.

— Rămâi aici, Nic! mi-a cerut Daniel, apoi a luat-o şi el la fugă printre copaci, dar într-o altă direcţie.

Am rămas pe deal, cu ochii la casele amândurora – într-un întuneric deplin în afară de proiectoarele de pe camioneta lui Tyler. M-am furişat mai aproape de a ei, aşa încât să-i pot vedea mai bine uşa din faţă. Şi am rămas cu urechile ciulite la pădure. Atentă la monştri, la demoni şi la ochi. La o luptă, o şoaptă sau un ţipăt.

M-am lăsat pe vine când am auzit paşi apropiindu-se încet de mine. Muşchii mi s-au încordat, gata să ţâşnesc.

— Nic?

M-am liniştit la auzul vocii lui Tyler.

— Aici, sus! am zis. Ai găsit-o?

— Nu! Tu?

Am clătinat din cap, iar el s-a lăsat pe vine lângă mine, cu ochii la casa ei.

S-au mai scurs încă douăzeci de minute până să se întoarcă şi Daniel din direcţia opusă.

— Am pierdut-o! ne-a anunţat el, întinzând o mână de parcă ar fi vrut să prindă o nălucă. Am ajuns până la râu, apoi am pierdut-o.

— O să se întoarcă, a zis Tyler.

— Du-te! i-am spus lui Daniel. Du-te acasă la Laura!

Daniel şi-a verificat ceasul şi s-a încruntat.

— Sună-mă când se întoarce Annaleise!

Şi-a îndesat mâinile adânc în buzunare în vreme ce se îndepărta.

— Şi tu! i-am zis lui Tyler. Du-te acasă! O s-o aştept eu.

— Neah, a făcut el, aşezându-se lângă mine în vârful dealului. Eu nu plec nicăieri.

•

Am rămas acolo până a răsărit soarele, dar ea nu s-a întors.

Am mers în bucătărie, unde am făcut un ibric de cafea, în timp ce Tyler umbla încolo şi-ncoace.

— Futu-i! *Futu-i!* tot zicea el.

Eu mă uitam pe geam, rozându-mi unghiile. Senzaţia aceea ca de pârâitură statică, de parcă zvâcnea ceva continuu, apăsându-ne cu putere, se simţea extrem de pregnant în aer – senzaţia că urma să se întâmple ceva. Iar noi aşteptam să se întâmple. Sirene, poliţia, un telefon de le ea, ceva, *orice.* Am aprins un foc şi am aruncat pozele în flăcări, urmărind cum se umpleau de băşici şi se îndoiau, dorindu-mi să dispară mai repede. Cum tot nu se întâmplase nimic în momentul în care Daniel s-a oprit pe la noi în drum spre lucru, am început să cred că nici n-avea să se mai întâmple.

— Ceva? a întrebat Daniel.

— Nu s-a întors, i-am răspuns eu. Ce i-ai zis Laurei?

— Nimic! a spus el. Nici măcar n-am avut ocazia. Dat fiind că nu m-am întors acasă, ea a plecat. Probabil s-a dus să stea la sora ei. Dumnezeule! Acum mă tratează cu tăcere.

— Spune-i şi tu că ai fost aici! l-am sfătuit eu.

— Şi ce-ai păţit de-a trebuit să stau aici, cu tine? a întrebat el, iar eu am oftat.

— Sunt sigură că o să găseşti tu ceva.

— Futu-i mama mă-sii! a înjurat el, trecându-şi o mână prin păr.

Apoi a mai înjurat de câteva ori în barbă, strângând marginea mesei cu putere şi trăgând adânc aer în piept, în încercarea de-a se calma.

— Trebuie să stăm de vorbă cu tata.

— Vorbesc eu cu el! i-am zis lui Daniel.

— Trebuie să procedezi cu grijă, a spus el, şi atunci am înţeles.

Nu puteam îngădui ca tata să facă o fixaţie pentru asta, nu-l puteam lăsa să se piardă în ea, nu-l puteam lăsa să se lase acaparat complet de ea. Trebuia doar să zgârii suprafaţa, s-o abordez pe ocolite, să-l întreb pe bucăţele.

— Duceţi-vă la muncă! le-am zis. Amândoi! Totul e ca înainte. Totul e sub control. Sunaţi doar dacă aflaţi ceva!

Am urmărit locuinţa pustie a lui Annaleise până la amiază. Am urmărit cum mama ei a bătut la uşă, apoi cum a venit iar să bată. Am urmărit-o scoţând o cheie din buzunar şi intrând în casă. Până ce a ieşit afară, rămânând în uşă, cu telefonul în mână şi zgâindu-se la pământul de la picioare. Am tot urmărit-o până în clipă în care şi-a dat seama că fiica ei dispăruse.

•

Am rămas încordată ca un arc tot drumul până la Grand Pines, muşchii zbătându-mi-se de la prea multă energie, chiar dacă nu mai dormisem de mai bine de-o zi. Nu-mi mai simţeam picioarele; mă furnicau de la oboseală.

Le-am spus numele la intrare şi am fost condusă de un tânăr însoţitor până la salonul pustiu al tatei.

— Se tot plimbă pe-aici, mi-a spus el. O fi prin curte. E o zi splendidă! Am auzit că mâine vom avea totuşi parte de nişte furtuni nasoale.

Băiatul se sprijinea de fereastra de lângă mine şi l-am văzut urmărindu-mă în imaginea din geam. Privirea i-a coborât repede la mâna mea.

— Bună! a adăugat apoi, întinzând mâna spre mine. Eu sunt Andrew. Lucrez aici.

Avea ochii albaştri şi pesemne că era mai tânăr decât mine, dar avea un zâmbet drăguţ, care de bună seamă că avea acelaşi efect peste tot.

— Nicolette, am răspuns. Locuiesc în Philadelphia, de fapt.

— Păcat! a zis el. Mai stai o vreme în oraş?

— Nu, i-am răspuns, apoi am arătat spre geam. Acolo!

Tata citea o carte pe o bancă aproape de marginea curţii, coatele odihnindu-i-se pe pantalonii maro, ca şi cum era adâncit în gândire, căutând un înţeles mai profund în cuvinte.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, Andrew!

M-am silit să schiţez un zâmbet scurt în vreme ce ieşeam din cameră.

Afară, în curte, câteva femei stăteau în jurul unei măsuţe de cafea pe care se aflau cutii de polistiren cu prânzul lor. Doi bărbaţi jucau şah. Câteva persoane se plimbau în ceea ce păreau a fi cercuri lente, nesfârşite, în jurul unui perimetru prestabilit. Am luat loc pe banca pe care stătea tatăl meu.

— Bună, tată!

Şi-a smuls capul din carte, privind în direcţia mea.

— Ce citeşti? l-am întrebat.

— Nabokov, a răspuns el, arătându-mi coperta. Pentru semestrul următor.

Nu era aici. Dar nici departe nu era.

Mi-am dres glasul, urmărindu-l cu coada ochiului.

— Ieri, am continuat, mi-ai spus că ai văzut-o pe prietena mea, Corinne. Cu multă vreme în urmă. Pe veranda din spate.

— Ţi-am zis eu aşa ceva? Nu-mi amintesc s-o fi făcut.

Şi-a plimbat degetul mare pe marginea paginilor, răsfirându-le încetişor.

— Da! am replicat eu. Mă întrebam, doar... Mă întrebam dacă ştii cumva cum a ajuns acolo.

Nu mi-a răspuns, cu capul încă în carte. Însă privirea nu-i rătăcea peste rânduri; rămânea fixă, căci mintea îi era la altceva.

— Beam prea mult, a continuat el.

— Ştiu că beai. E în regulă!

— Adică, am plecat să te iau. M-a sunat cineva. În legătură cu tine. Cu fiica mea şi o acrobaţie în roata cea mare. Am răspuns că nu pot veni. Dar am venit. M-am înfuriat, aşa că m-am suit în maşină şi am pornit la drum, pentru că totul o lua razna, şi în

final s-a ajuns la asta. A lăsat cartea jos şi a strâns din ochi, apoi a continuat: Mergeai tot mai departe, forţând limitele, pentru că eu nu te opream niciodată. Nu te-am oprit niciodată. Aşa că m-am suit în maşină. Aveam de gând să fiu *tată.*

Am început să clatin din cap, căci nu-mi plăcea încotro se îndrepta discuţia. Şi era prea mult. Prea direct. Nicio ascunzătoare, pe nicăieri, pentru niciunul dintre noi.

— Aşa că am ajuns la curba aceea de dinainte de grote, şi m-am gândit: „Nu aşa se comportă un tată. Conducând beat. Nu aşa se comportă”. Aşa că am tras pe dreapta. Pur şi simplu... am tras pe dreapta.

— Unde anume, tată?

Cuvintele mi-au ieşit ca o şoaptă înecată.

— Chiar înainte de grote, unde se află un refugiu, o fundătură. Am tras pe dreapta şi am parcat. S-a uitat la mine şi a continuat: Nu plânge, păpuşico! Nu eram într-o stare prea grozavă. Aveam nevoie de nişte aer proaspăt. Pur şi simplu, aveam nevoie de niţel aer proaspăt.

Voiam să se oprească.

— Aveam geamurile coborâte – aveam nevoie să trag un pui de somn.

Şi-a împreunat palmele în poală, bătând darabana cu degetele pe nodurile celeilalte mâini.

— Am auzit oameni ţipând...

Trebuia să aflu. Sosise vremea.

— Tată, am spus. Ce-ai făcut?

Am simţit cum i se încordează tot corpul, cum i se cutremură o parte din muşchi.

— La ce te referi? A privit în jur, mijindu-şi ochii, şi a adăugat: Locul ăsta e o vizuină de iepure.

Iar Corinne era iepurele. Noi o urmăriserăm în jos, tot mai adânc, şi mai adânc, iar ea ne abandonase aici.

Apoi, tata mi-a zis:

— Nu-mi place aici! Trebuie să pleci! Vreau să pleci acum! Nic, trebuie să pleci!

M-am ridicat în picioarele, simţind aerul tot mai greu, în timp ce cuvintele sale păreau nişte pârâituri statice. Amintirile mele, învârtindu-se şi înceţoşându-se la fel ca noi în acele poze, precum fantomele noastre. Nu l-am putut privi în ochi atunci când am plecat.

•

Camioneta lui Tyler era pe aleea mea din faţă, însă el nu era în casă. L-am găsit în spate, stând pe marginea verandei, cu picioarele pe iarbă.

— Ceva? l-am întrebat.

— Nu! Ai fost la tatăl tău?

M-am aşezat lângă el. Mi-am tras genunchii la piept şi mi-am coborât mult capul, până ce n-am mai văzut decât firele de iarbă în umbra mea.

— Nu înţeleg ce s-a întâmplat. Nu înţeleg acea imagine. Nu are niciun sens. El a zis că s-a oprit aproape de grote. A zis că a fost „acolo”. Dar asta e tot ce-a zis. Atât.

Tyler s-a întins şi m-a prins de mână.

— M-ai minţit?

— Nu te-am minţit, Nic! a răspuns el.

— Dar... tu ce crezi că i s-a întâmplat lui Corinne?

Mi s-au ridicat perii pe ceafă când mi-am închipuit-o pe această terasă, la doar câţiva centimetri distanţă – cu părul ieşindu-i din pătură, şi umbra ce zăbovea la marginea cadrului.

S-a uitat scurt la mine şi m-a strâns mai tare de mână.

— Tu nu înţelegi? Nu mă interesează deloc ce s-a întâmplat cu ea.

— Păi, atunci cred că e timpul să te intereseze. Am tras aer adânc în piept şi am continuat: Există poze, iar ea e moartă. Aşa că, spune-mi! Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Tu n-ai făcut nimic greşit. Îţi dau cuvântul meu! Las-o baltă!

Am încuviinţat din cap şi l-am lăsat să-mi cuprindă umerii cu braţul. Şi mi-am îngăduit să-l cred.

•

Trebuie să povestesc aşa, pe bucăţi. Trebuie să-mi găsesc singură drumul. Drumul *înapoi,* către ce s-a întâmplat. Trebuie să vă arăt toate lucrurile minunate de dinainte să devină urâte.

Trebuie să înţelegeţi că ea era dusă de-a binelea.

Întâi şi-ntâi, trebuie să-mi dau cuvântul către voi că am iubit-o.

Corinne stătea pe marginea şoselei, cu degetul mare scos în faţă. Eu n-am încetinit.

„N-ai de gând să opreşti?” m-a întrebat Tyler.

„Nu!”

Privirea mi-a fugit la ea; avea degetul îndreptat în jos, şi se uita direct la mine. Am apăsat şi mai tare pedala de acceleraţie – *Să te fut, Corinne!* — şi ea a clipit. O singură dată. O singură dată, şi deja păşea pe şosea, chiar în faţa camionetei.

Tyler şi-a dus mâinile în faţă chiar în timp ce eu apăsam cu putere pedala de frână – şi suceam tare de volan şi strângeam din ochi, în vreme ce cauciucurile scârţâiau, încercând să-şi păstreze aderenţa. M-am simţit tăiată în două de centura de siguranţă, şi nu mai puteam să răsuflu în timp ce ne răsuceam, iar geamul se crăpa, după care s-a auzit geamătul metalului când ne-am oprit.

Încercam să-mi revin, când adrenalina a făcut să-mi revină toate simţurile dintr-odată, cu forţă, după care m-am trezit că erau prea multe lucruri de procesat simultan. Eram cu faţa în direcţia opusă, lipiţi de parapetul de pe margine, mult prea aproape de limita drumului. O creangă pătrunsese prin parbriz, chiar în faţa mea, capătul acesteia sfâşiindu-mi umărul, unde avea să-mi rămână cicatrice. Glasul lui Tyler, complet lipsit de sens, fără să ajungă, de fapt, până la mine. Nu mă puteam mişca. Nu simţeam nimic.

Până ce am putut – totul, dintr-odată.

Am simţit un val de ameţeală şi de durere pornind din stomac şi urcându-mi în sus, pe spate. Dădeam disperată din mâini, deşi fără efect, ca să apăs butonul centurii de siguranţă. A trebuit s-o facă Tyler în locul meu. Eram prea aproape de margine, gata să ne prăvălim în jos, aşa că Tyler m-a tras pe partea lui.

Urechile îmi ţiuiau, iar pământul continua să se învârtă sub mine sau eu mă învârteam, căutând-o pe Corinne. Am pus mâna pe capota camionetei şi mi-am dat seama că motorul mergea în continuare, iar tabla era fierbinte la atingere. Mă furnica tot corpul.

„Unde e?” am şoptit.

Tyler avea şi el palmele lipite de capotă, în timp ce braţele îi tremurau atât de tare, încât ai fi zis că e gata să-şi ia zborul.

„Corinne!” am zbierat. „Răspunde-mi! Ce dracu e-n neregulă cu tine?”

Cuprins de panică, Tyler a verificat sub camionetă, iar eu am simţit că tot ce aveam în stomac îmi urcă până-n gât. Drumul era întunecat şi pustiu, pădurea era şi mai întunecată, iar farurile noastre erau aţintite înapoi către grote.

„Corinne!” am ţipat iar, îndoită de mijloc în timp ce-i strigam numele.

Tyler s-a chiorât peste buza prăpastiei, apoi a dat fuga un pic pe şosea, înainte de-a reveni la mine.

„N-o văd!” a zis.

„Am lovit-o? *Am lovit-o?* Nu, nu, nu!” am zis, începând să alunec, panicată toată, în jos pe stânci.

M-am împiedicat, lovindu-mă tare de muchiile ascuţite ale acestora şi încercând să mă prind cu palmele de piatra rece. Prăpastia era întunecoasă şi abruptă, iar în umbrele din adâncuri nu se zărea nicio formă.

„Opreşte-te, Nic! Opreşte-te!”

Tyler m-a urmat în jos pe stânci. Nici urmă de ea.

„De ce-ar face aşa ceva? De ce-a sărit în faţa mea?”

„Ştiu, am văzut şi eu!”

M-a prins de braţe, ca să mă împiedice să mă avânt şi mai în jos.

„Umărul tău”, a zis, apăsându-şi mâna pe el, însă durerea adevărată era în burtă, radiindu-mi până pe spate.

Mâinile îmi tremurau cu putere.

„A păşit drept în faţa mea. Or să mă creadă, nu?”

Strânsoarea de pe braţul meu i-a slăbit o clipă, când un muşchi i-a tresărit pe faţă.

„Sună la 911!” i-am zis, căci nu reuşeam să dau de ea şi nici nu-mi răspundea.

Şi-a scos telefonul cu mâna teafără şi m-a privit adânc în ochi exact în clipa în care m-am simţit străbătută de un nou val de durere.

„Eu conduceam”, a zis el.

„Poftim? Nu! *Eu* conduceam. Uită-te la mâna ta! N-ar fi trebuit să conduci!”

„Tu ai băut! Aşa că n-ai putut”.

„N-am înghiţit nimic, jur!”

„Duhneşti toată! Nu, eu conduceam”.

„Cum naiba poţi să aduci măcar vorba despre asta în clipa de faţă? *Eu conduceam*”. Acum ţipam: „Nu tu! N-o să te las să zici! M-a văzut lumea plecând de-acolo. Îţi aminteşti?”

A clătinat iar din cap şi şi-a lăsat telefonul să-i alunece la loc în buzunar. Am auzit mişcare printre copaci, aşa că mi-am smucit brusc capul în acea direcţie.

„Corinne?” am strigat.

Niciun răspuns. Nicio mişcare.

Tyler şi-a mijit ochii spre copaci.

„E doar vântul”, a zis.

„Unde e, Tyler?”

M-a privit în ochi, însă lumea continua să se învârtă cu mine.

„N-ai lovit-o”, a spus apoi. „E doar unul dintre jocurile ei perverse”.

„Unde e, atunci?”

„Se ascunde. Se joacă cu noi. Râde chiar în secunda asta. Pentru că e dusă cu capul”.

Am închis ochii, imaginându-mi-o. Mi-o imaginam cu mare uşurinţă. Total tipic ei. *Fireşte* că ar fi făcut-o. Fireşte că ar fi încercat să distrugă orice lucru bun din viaţa mea.

„Pot aranja camioneta”, a rostit el aproape neauzit.

Am inspirat adânc când a venit un nou val de durere, apoi am încuviinţat din cap.

Iar în clipa aceea am luat amândoi o decizie, am făcut un pact. Am împins o piesă de domino, care a pus la rândul ei ceva în mişcare.

„Rămâi aici!” a adăugat, dându-mi cheile de la grote. „Du-te şi aşteaptă-mă acolo! Merg să iau maşina tatălui meu. Mă întorc după tine!”

„Pot ajunge de aici”, am zis şi eu. Cunosc drumul!”

Dar nu aveam să ajung la timp acasă. Când încă un val de durere mi-a străbătut tot corpul, am ştiut că pierdeam totul în această noapte.

El s-a uitat peste umăr, cu tot trupul încordat.

„Eşti sigură?” m-a întrebat.

„Da!” am răspuns.

Am aşteptat până l-am auzit în camionetă, apoi am rupt-o la fugă. Am pornit în direcţia grotelor, pentru că de acolo ştiam cum să ajung acasă. Însă mi-o tot închipuiam strigând „Veniţi să ne găsiţi!” şi repezindu-se în adâncuri, aşa cum făcea de fiecare dată, aşa cum o făceam mereu împreună. Am descuiat lacătul care ţinea lanţul – oare ea l-ar fi încuiat? Dacă se juca cu mine... *Da,* mi-am zis, *cu siguranţă ar face-o.* Apoi m-am strecurat înăuntru, strigându-i numele în timp ce prindeam sfoara. I-am strigat numele în beznă iar şi iar.

„S-a terminat cu gluma, Corinne!”

Am dat drumul sforii, folosindu-mă de telefon pentru a lumina spaţiul din faţa mea, căutând-o în beznă, extrem de sigură că îi puteam auzi răsuflarea, dar fără să văd absolut nimic. Pe nimeni.

Încă un val de durere, iar spaima a lăsat loc furiei. Mă distrugea fără ca măcar să tresară.

Am strâns iar funia, în timp ce mă întorceam afară.

Abia mult mai târziu în noaptea aceea, când aveam să rămân complet singură, mi-am dat seama că pierdusem inelul de la Tyler.

•

De bună seamă că îmi sărise în cale. De bună seamă că se ascunsese. De bună seamă că fusese omorâtă altfel – vreo altă maşină, într-un alt accident, aruncându-se de sus pe stâncile de dedesubt. Nu se poate ca tatăl meu să ne fi auzit şi să fi ştiut că eu fusesem acolo. Nu se poate ca el s-o fi găsit după ce plecaserăm noi. Nu, el nu luase cadavrul şi îl mutase ca să nu mai poată fi găsit, pentru ca viaţa mea să nu fie distrusă.

Tyler îmi jura că nu făcusem nimic rău. Aşa că trebuie să fi fost altceva.

Altminteri, e prea brutal în toată simplitatea sa.

Zece ani mai târziu, trecutul e tot aici. O imagine devine mai clară. O amintire capătă limpezime. Ceva îmi şopteşte în întuneric: „Uită-te, Nic, vezi?”

Era timpul să deschid ochii.

Cu o zi înainte

ZIUA 1 –

Noaptea

Eram obosită după drumul lung petrecut la volan şi vizita la tata, dar şi murdară după o întreagă după-amiază de şmotruit prin casă, însă tot mai aveam o groază de treabă de făcut. *Fii tu cea responsabilă!* m-am îndemnat în gând. Însă deja eram – pur şi simplu îmi doream să vadă şi Daniel acest lucru. Făcusem

promisiuni, încheiasem târguri şi luasem decizii pe care Daniel cu greu ar fi putut să le înţeleagă.

Chiuveta din bucătărie şi scurgerea se acoperiseră de rugină. Am scotocit prin cutia cu rezerve a lui Daniel şi am turnat dizolvant de rugină în scurgere, ascultând sfârâitul reacţiei chimice.

Mi-am tras pe mâini mănuşi groase de cauciuc galbene şi am luat o perie, însă inelul mi se tot răsucea pe deget, iar piatra se agăţa pe interior de cauciuc ori de câte ori îmi flexam încheieturile. Am scos mănuşa şi mi-am tras inelul de pe deget, apoi l-am lăsat pe mijlocul mesei din bucătărie, pentru a nu-l scăpa din ochi. Ceva care să mă lege de lumea de afară, o reamintire a faptului că lăsasem cu totul în urmă Cooley Ridge.

Am atacat chiuveta şi hiaturile, vag satisfăcută de propria persoană, punându-mă meticulos pe frecat şi lustruit, ca să fac totul să lucească. Ţârâitul telefonului a reprezentat o binevenită uşurare.

— Alo?

— Bună! Scuze că te sun atât de târziu! a spus Everett.

M-am lăsat să cad pe scaunul din bucătărie, smulgându-mi cu dinţii mănuşa.

— Nicio problemă! Ştiu că eşti ocupat.

— Aşadar, ai ajuns!

— Am ajuns!

— Cum merge până acum? a întrebat el.

— Cam aşa cum mă aşteptam. Tata e la fel, Daniel e la fel. Am trecut şi am lăsat hârtiile pentru doctor. Acum mă ocup deja de casă.

M-am ridicat şi m-am apucat să mai strâng câteva lucruri, înainte să pornesc spre treptele care duceau la etaj.

— Cât durează până o scoţi pe piaţă?

— Nu ştiu sigur. Nu vreau s-o scot înainte să o punem cum trebuie la punct. Prima impresie e totul.

Am văzut că se făcuse aproape miezul nopţii şi am căscat.

— Culcă-te şi tu! m-a îndemnat el.

— Mă pregătesc.

Am stins luminile de la parter, ieşind de-a-ndărătelea din cameră. M-am întors cu faţa spre fereastră, ca să mă uit la copacii şi la munţii iluminaţi de razele lunii, stând în picioare în întuneric. *Adio!* am urat în gând.

Iar preţ de o secundă mi-am închipuit că văd licărul unei lumini printre copaci.

— O să încerc să-l conving pe tata să semneze de bunăvoie hârtiile. Nu mi se pare corect să i-o luăm pur şi simplu, am adăugat.

— Păi, a zis Everett, propriul lui căscat făcându-mă să zâmbesc, fă ce ai de făcut!

— Mereu fac.

•

Cu zece ani în urmă, am mers împiedicându-mă prin această pădure, încercând să ajung acasă. Căutând disperată siguranţa acestor pereţi – *doar să ajung acasă.* Ca şi cum acel lucru ar fi putut preveni inevitabilul. Maşinile tatei şi a lui Daniel nu erau aici, iar eu am alergat prin curte, apăsându-mi burta cu o mână şi simţind dureri în ambele. Becul de pe verandă se legăna în toate părţile, iar uşa de plasă scârţâia, în timp ce eu înghiţeam guri mari de aer, singură în toată casa.

Eram singură.

Pot face faţă restului nopţii doar în străfulgerări scurte. Nu sunt singură ce înseamnă acest lucru, că mă pot uita înapoi la Corinne vreme de minute întregi, dar nu şi la asta. Trebuie să o abordez pieziş, zgâriind piesele ici şi colo. Fără să o privesc direct în ochi. Nu am mai spus-o niciodată. Acesta e singurul mod în care ştiu cum să o fac.

Ajung acolo.

•

Dezbrăcându-mă de haine în baie într-un acces de panică nebunească, încercând să opresc ceva asupra căruia nu aveam niciun control – furioasă că nu puteam –, iar furia lăsând loc pentru ceva liniştit şi gol în clipa în care m-am dat bătută. Când mi-am amintit că lumea nu avea să se muleze conform dorinţelor mele, că nu avea să o facă niciodată şi că în mod sigur nu va începe să o facă tocmai acum.

Dând drumul la apă fierbinte, lăsându-mi hainele pe podea, cuprinzându-mi genunchii cu braţele şi aşezându-mă în cadă, cu capul rezemat pe braţe, cu ochii strâns închişi, lăsând apa să mă lovească peste tot.

Două zile. Se întâmplase cu un ipotetic două zile în urmă în baia lui Corinne, şi doar ce luase formă şi se preschimbase în

ceva real, dătător de speranţă, în mintea mea, iar acum dispăruse cu totul. Ca şi cum nici nu existase vreodată.

•

Daniel, bătând la uşă un pic mai târziu.

„Nic? Eşti în regulă”. Alte bătăi, apoi: „Te aud acolo!” Ţinându-mi răsuflarea, ca să mă pot opri din plâns. „Răspunde-mi sau intru!”

Clanţa răsucindu-se şi un curent de aer rece, apoi Daniel trăgându-şi răsuflarea, în vreme ce umbra lui stătea lângă hainele mele trântite grămadă pe podea.

„Eşti în regulă?”

Lăsând să-mi scape o răsuflare prelungă, însoţită de un suspin.

„Nu, nu sunt în regulă”.

„Spune-mi ce să fac! Spune-mi cum te pot ajuta!”

Tyler îi spusese lui Daniel că sunt însărcinată după ce-l lovise. Ştiam după enormul regret cu care mă privise Daniel.

„E prea târziu!”

„Ieşi din cadă, Nic! Nu te pot ajuta decât dacă ieşi din cadă”.

„Nu vreau ajutorul tău!”

Iar el:

„Îmi pare rău! Îmi pare rău!”

Umbra lui retrăgându-se. Uşa închizându-se.

Apa răcindu-se până la urmă, eu ridicându-mă în picioare şi înşfăcând un prosop de pe bară.

Hainele mele pe podea şi maşina de spălat mergând la parter. Eu înfofolindu-mă cu o pijama de flanel pe care o foloseam iarna, prăbuşindu-mă în mijlocul patului, auzindu-l pe Daniel la telefonul din camera sa.

„Nu, Tyler, nu înţelegi! Trebuie să vii!”

Eu strigând prin baia dintre camerele noastre:

„Nu poate!”

Daniel închizând, stând în pragul camerei mele, arătând la fel de neajutorat şi de pierdut pe cât mă simţeam şi eu.

„Ce să fac? Ce pot să fac?”

Eu, plângând iar – totul din noaptea aceea e prea amestecat – şi dorindu-mă să mă întorc cu ani în urmă, cu un deceniu, într-o vreme în care părea să existe orice posibilitate. Spunând:

„O vreau pe mama!”

Cea mai nerezonabilă dintre cereri.

Şi Daniel, cu o expresie de nepătruns, cu bărbia săltată în sus, cu nasul umflat şi cu ochii uşor vineţi, spunând în vreme ce venea să se aşeze lângă mine:

„Ei bine, doar pe mine mă ai!”

Tyler a ajuns totuşi. Pe jos. Peste râu. L-am auzit mai târziu la parter, cu Daniel.

Aveam să-i spun pe hol, în picioare. Aveam să mă opresc din plâns.

Pierdusem inelul de la el. Pierdusem tot. Şi nu mai eram sigură dacă oferta lui mai era sau nu valabilă. Dacă vorbise serios. Era mai uşor să mă prefac că pur şi simplu nu se întâmplase niciodată.

•

Tot ce se află în acea cutie din secţia de poliţie îmi aparţinea mie: testul de sarcină, inelul, chiar şi poveştile. Şi, într-un fel, se şi potrivea. Fata aceea s-a şters din amintire acolo unde şoseaua face o curbă, în ultima noapte a bâlciului de ţară. A dispărut. Şi-a schimbat părul şi accentul, numărul de telefon şi adresa. Şi nu a mai privit înapoi.

Fă ce ai de făcut, Nic!

Adună-te!

Ia-o de la capăt!

PARTEA A III-A

Mergând mai departe

E destul de adevărat ce spune filosofia; că viaţa trebuie înţeleasă în sens invers. Însă apoi uităm celălalt principiu: că ea trebuie trăită în celălalt sens.

SØREN KIERKEGAARD

Două săptămâni mai târziu

ZIUA 15

Sirenele se auzeau slab în depărtare, însă zgomotul lor devenea tot mai puternic, iar Tyler se afla la jumătatea camerei, în timp ce cuvintele sale – „cadavru la Ferma Johnson” – îmi răsunau în minte. Îmi imaginam floarea-soarelui. Fantoma lui Corinne, învârtindu-se pe câmp. Cadavrul ei odihnindu-se acum acolo, zece ani mai târziu.

Însă Daniel zisese că o dusese la un loc unde lucra el. Nu putea fi Corinne.

— Annaleise? am întrebat. E moartă?

— Da! a răspuns el. Pur şi simplu zăcea în mijlocul câmpului.

— A fost împuşcată? am întrebat, căci Daniel ştia unde ţinea tata pistolul, şi tot el era cel care o urmărise prin pădure.

Pentru că eu găsisem acea cataramă de curea lângă râu, unde Daniel spusese că o scăpase, iar el avea cheia ei, care trebuie să se fi aflat în poşeta lui Annaleise.

Tyler a încuviinţat din cap.

— A găsit-o o familie – copiii au fugit să facă poze şi…

Şi-a fluturat degetele prin aer, lăsând fraza neterminată.

— Un tip cu care lucrez, soţia lui munceşte ca dispecer, şi ea e cea care a primit apelul. Am încercat să ajung primul acolo când am auzit. Am încercat.

— O, Dumnezeule! am exclamat. Daniel?

— Nu ştiu, Nic, a răspuns el, însă a evitat să se uite la mine când a zis-o.

Pesemne că Everett era deja la aeroport. Nu-l puteam suna ca să-i cer sfatul încă o dată – nu după asta, nu după tot ce se întâmplase.

Ce-o fi *fost* în mintea lui Daniel? Cadavrul, toate dovezile, toate duceau direct la el. Şi *Annaleise...* Jackson îmi zisese că existau zvonuri, că Laura îl părăsise pe Daniel pentru o vreme din cauza lor. Că zvonurile se transformau în fapte, în motive, în mâinile altcuiva. Ştiam că fratelui meu îi pica frecvent cu tronc persoana care nu trebuia – se mai întâmplase o dată –, dar nu mi-l puteam închipui pe Daniel lăsând-o pe Annaleise să-l fotografieze dacă într-adevăr o văzuse. Numai că cineva răscolise prin calculatorul ei târziu în noapte, ştergând poze vechi de câteva luni. Eu îi auzisem paşii prin pădure, îi văzusem umbra acasă la ea. Cineva care ştia cum să umble pe întuneric, prin această pădure, chiar şi cu ochii închişi. Daniel. Pesemne că Annaleise le făcuse când nu era el atent sau când dormea. Precum acele poze pe care le văzusem în dosarele ei, poze cu fete surprinse fără ca ele să ştie. Care habar n-aveau că cineva le urmărea. Annaleise, cu ochii ei mari ascunşi în spatele camerei, pierzându-se în fundal. Nu ştiai niciodată că ea te surprinde.

Ar fi trebuit să se poarte cu mai multă înţelepciune.

Daniel o prinsese din urmă la râu şi îi înhăţase poşeta, iar atunci se rupsese catarama. El îi luase poşeta şi telefonul. Probabil că le îngropase pe undeva sau le aruncase la el în maşină, căci ştiam că nu le avea cu el când ne întâlniserăm iarăşi în spatele casei. Păstrase cheia casei ei, care acum era dosită bine în papucul tatălui meu. Adăugaţi-l pe fratele meu în fragmentele lipsă şi povestea începe să prindă formă.

Pesemne că o găsise şi...

Dar nu. *Staţi puţin!* Ştiam că Annaleise reuşise să scape de el. Urmase cursul râului. Ajunsese la motel şi se strecurase pe fereastra din spate, înainte să-l sune iar pe Daniel. De la telefonul motelului, pentru că al ei rămăsese în poşetă.

Nu mai înţelegeam deloc. De ce îl sunase pe Daniel acasă la el? Doar încerca să *scape* de el. Probabil că oricum Daniel era acolo. Nu mai avea niciun sens. Însă am stat şi eu acolo, în acea cameră de motel, şi am apăsat butonul de reapelare, după care am auzit robotul: glasul Laurei, vesel şi primitor, jucându-mi în cap: „Aţi sunat la familia Farrell...”

Laura! Nu mobilul lui Daniel. Annaleise sunase acasă, ştiind că Daniel nu se află acolo.

O sunase pe Laura. Mâna mi s-a dus singură la gură, înţelegând totul.

— Nu e Daniel! am şoptit.

Tyler a dat aprobator din cap, uitându-se la dezastrul din jurul său, însă nu mai eram sigură dacă mă credea sau dacă avea impresia că toate astea se întâmplau doar în mintea mea, căci mă agăţam de o rază de speranţă.

Însă simţeam cum prinde totul formă – puteam vedea cum piesele se aliniază în sens invers.

Toată lumea lui Annaleise se micşora până la un singur punct, şi asta trebuie să fi fost singura carte care-i mai rămăsese. Singura ei cale de scăpare. Să-i spună Laurei. Să-i spună despre soţul ei cel periculos şi familia lui cea periculoasă. Nu mai avea nevoie să scoată la iveală pozele pentru şantaj dacă o putea convinge pe Laura să se implice.

„Unde e soţul tău în clipa asta? Îţi spun eu. Mă urmăreşte prin pădure, ca să mă reducă la tăcere. Are poşeta mea. Şi telefonul meu. Nu e sigur pentru tine. Cineva din casa aia a omorât-o pe Corinne Prescott. Trebuie să ştii şi tu asta”.

Am încercat să mi-o închipui pe Laura răspunzând la telefon şi ascultând-o pe Annaleise. Oare o crezuse? O ascultase? Daniel spusese că Laura nu era acasă când se întorsese el – că probabil plecase acasă la sora ei. Că era supărată. Că o mai făcuse şi înainte, dacă e să dăm crezare zvonurilor.

Dar dacă nu plecase? Dacă, în schimb, răspunsese la telefon şi ascultase? Ce-ar fi *făcut* în cazul ăsta?

Dacă fratele meu spunea adevărul: că o urmărise pe Annaleise până la râu, după care o pierduse? Mâinile lui se întinseseră după ea, degetele lui prinseseră marginea poşetei şi trăseseră de ea. Cureaua se rupsese, poşeta căzuse pe jos, catarama se pierduse în noroi. Tot ce îi mai rămăsese lui

fuseseră poşeta, telefonul şi cheia ei. Iar el le ascunsese pe toate şi aşteptase.

Iar pe măsură ce au trecut zilele şi ea n-a mai apărut, pesemne că el a început să simtă că ochiurile plasei încep să se strângă în jurul său. Toate secretele, ameninţând să iasă la lumină – cele de atunci şi cele de acum. Se folosise de cheie ca să caute dovezi acasă la ea, ca să-i scormonească prin dosare, ca să se şteargă pe el însuşi din trecutul ei, pe măsură ce ancheta avansa tot mai mult. Ascunsese cheia în biroul său pentru orice eventualitate, acolo unde credea că nu avea să caute Laura – şi unde am găsit-o eu. Singurul lucru pe care încerca să-l muşamalizeze fratele meu era presupusa lor aventură. El ştia, la fel de bine ca mine, încotro putea ducea asta.

Însă, cumva, Annaleise a sfârşit moartă într-un câmp de floarea-soarelui. Pur şi simplu a rămas *zăcând acolo.*

Daniel ar fi îngropat-o. L-ar fi cărat cadavrul pe vreun şantier de construcţii. Însă Laura...

Am închis ochii şi am văzut cum prinde totul formă:

Laura o ia pe Annaleise de la motel – „Unde eşti? Vin să te iau” –, cu pistolul tatălui meu în torpedou. Laura o duce cu maşina la Ferma Johnson, departe de oraş, conducând pur şi simplu la întâmplare – „ca să putem sta de vorbă” – şi ascultând cum Annaleise aruncă tot soiul de acuze asupra familiei soţului ei. Laura, care începuse deja cu reproşurile. Despre zvonurile legate de Annaleise, sau poate multe altele, ceea ce o făcuse să îl părăsească pe Daniel pentru o vreme cu câteva luni în urmă; iar acum, *asta.* Femeia asta, care ameninţa să distrugă tot ce plănuise Laura. Laura, care era însărcinată în opt luni şi care avea o viaţă întreagă în faţă: una care îl includea şi pe Daniel. Era atât de aproape, încât o şi vedea. Viaţa pe care şi-o dorea, viaţa care i se cuvenea.

Laura, care nu putea săpa într-o grădină, darămite să îngroape singură un cadavru, însă care avea nevoie de un loc în care să scape de această femeie care-i ameninţa familia.

Daniel avea dreptate – o subestimasem pe Laura. Subestimasem cu câtă patimă îmi iubea fratele, familia, cu câtă patimă îşi iubea viitorul. Subestimasem până unde erau dispuşi să meargă cei de aici unul pentru altul.

Subestimasem cât de tare voiam să mă întorc aici.

•

Tyler se uita pe geam, căci sirenele se auzeau tot mai aproape. Tot corpul i s-a cutremurat.

— Am încercat să ajung primul acolo, Nic. Am *ajuns* primul acolo. Încercam să găsesc inelul, dar am auzit sirenele şi am fugit... Nu mai aveam timp.

— E-n regulă! i-am zis.

Sirenele se tot apropiau, mişcându-se cu hotărâre, iar Tyler tremura în mijlocul bucătăriei.

— Nu, nu e-n regulă!

Mâinile îi tremurau şi ele. O atinsese? Probabil că o atinsese.

— Au găsit...

Şi-a trecut o mână peste faţă.

— Au găsit inelul? am întrebat, simţind că mi se înceţoşează privirea, dar el a clătinat din cap.

— O scrisoare.

— Ea a trimis o scrisoare?

— Nu! Nu! Era îndesată sub betelia pantalonilor de pe ea. Eu n-am văzut-o. Am auzit sirenele şi am fugit.

— Atunci, de unde ştii? l-am întrebat.

Fugise de acolo, aşa zicea. Şi părea că de acolo condusese direct aici.

— Ştie toată lumea! a răspuns. Jackson a sunat chiar înainte să ajung aici. Ca să fie sigur că aud şi eu. A tresărit, apoi şi-a prins capul în mâini şi a continuat: Ca să fie sigur că aud şi eu despre bucata de hârtie împăturită şi adresată Departamentului de Poliţie din Cooley Ridge. M-a fixat cu privirea, conchizând: Niciun plic. Ca şi cum avea intenţia să o lase undeva pentru ei. O scrisoare anonimă.

Mi-am imaginat o foaie banală de hârtie smulsă dintr-un carnet din motel şi pe ea mâzgălind disperată un bilet. Mi-am imaginat-o îndesându-şi-o în pantaloni când Laura a venit să o ia de acolo, plănuind să o trimită mai târziu.

— Ce scria în ea? am şoptit.

Toate posibilităţile oribile îmi reverberau în minte. Toate motivele pentru care Daniel mă sunase cuprins de panică, spunându-mi să ies.

Nimic nu rămâne ascuns în locul ăsta.

Tyler a ezitat, apoi a răspuns cu glas coborât:

— Că vor putea găsi cadavrul lui Corinne Prescott pe proprietatea lui Patrick Farrell. Şi că îi sfătuieşte să-i ia serios la puricat pe Nic Farrell şi pe Tyler Ellison.

Am simţit cum totul corpul începe să-mi tremure, oglindind reacţia lui Tyler.

— O, Dumnezeule!

Annaleise nu intenţiona să fie legată de scrisoare. Un bilet anonim către Laura. Conta pe amândouă, într-un efort disperat de-a scăpa cu faţa curată.

— Ascultă-mă, sunt sigur că cineva mi-a văzut camioneta. Familia care a găsit-o aştepta la marginea drumului. Chiar dacă nu m-au văzut ei, altcineva a văzut camioneta. Mă pot lega de acel câmp. Sunt acoperit de polen. Nu arată bine deloc pentru mine. Trebuie să plec. Am o cabană în Tennessee. Nu e trecută pe numele nimănui, e doar o căsuţă pe care am construit-o singur cu ani în urmă. Trebuie să dispar o vreme. Am fost şi-am pregătit-o în weekend, pentru orice eventualitate.

Tyler fusese în câmpul de floarea-soarelui cu cadavrul lui Annaleise şi biletul care ne implica pe amândoi. Poate că putea scăpa de chestia cu Annaleise. Poate că putea dovedi că n-are nicio legătură cu moartea ei. Însă nu şi dacă nu dezvăluia ce se întâmplase cu zece ani în urmă. Corinne se întoarce la noi.

La mine.

Camioneta lui, pe care o condusesem eu. El ştiuse mereu. Însă mă lăsase să cred că nu fusese vina mea. Că altceva trebuie să i se fi întâmplat lui Corinne pe marginea drumului, după ce plecaserăm noi. Mă lăsase să cred că sunt nevinovată.

Cutia e plină cu minciuni, însă niciuna nu posedă acelaşi tip de putere. Nu există nimic mai primejdios, nimic mai puternic, nimic mai necesar şi mai esenţial pentru supravieţuire decât minciunile pe care ni le spunem nouă înşine.

L-am împuns cu un deget în piept, o rugăminte disperată urcându-mi în gât şi ieşind ca un icnet:

— Ai jurat că nu am omorât-o eu. Ai jurat că n-am făcut nimic greşit. Ai jurat!

A închis ochii şi a tras încet aer în piept – timpul se întinde, se opreşte, îmi acordă încă o clipă, una singură.

— Nu ai omorât-o tu, Nic! S-a aruncat singură în faţa camionetei. S-a sinucis. *Ea* a făcut-o.

„Există un moment când afli”, spunea Everett. „Când nu mai poţi oferi o explicaţie. Şi nu te mai poţi întoarce niciodată acolo”.

Până în clipa în care am văzut acele poze, încă ar fi putut exista toate posibilităţile. Ea plecase. Fugise. O lovise altcineva. Sărise în prăpastie.

Sărise.

O credeam în stare de un asemenea gest. O auzeam şoptind în vârful roţii. O vedeam păşind în faţa maşinii mele. După ce Hannah Pardot începuse să îi disece existenţa, o credeam în stare de mult mai multe. Corinne Prescott era cea mai calculată persoană pe care o ştiam. Ar fi fost în stare.

Însă cu fusesem – eu fusesem la volan, Corinne era moartă, iar Tyler era cel care avea să plătească pentru asta.

— Pleacă de aici, Nic! Chiar acum! Condu până la Philadelphia. Încă mai ai timp! Nu privi înapoi!

Nu, brusc am văzut ce trebuie să fac.

Cum să-i cer oraşului Cooley Ridge să mă primească înapoi. Cum să-mi plătesc absolut toate datoriile.

Acum e rândul tău, Nic.

— Tu n-ai fost niciodată la Ferma Johnson, am zis eu. Oricine zice că ţi-a văzut camioneta se înşală. Ai fost aici. Ascultă-mă, Tyler! Ascultă-mă şi fă exact cum îţi spun!

•

Sirenele deveneau tot mai insistente, însă Tyler se înşela, mai aveam timp. Puteam face eu ca timpul să lucreze în favoarea noastră. În clipa de faţă, ne putea salva.

Vedeam foarte clar acum, datoriile pe care le aveam de plătit. Zece ani. Acesta era costul. Acesta era târgul. Corinne fusese cântărită şi evaluată, şi i se stabilise o valoare. Cei zece ani pentru care luptasem. Asta era datoria. Ca o clipire. Ca şi cum nu era absolut nimic.

Plăteşte-ţi datoriile, la fel ca toată lumea!

Tatălui meu, pentru că-i ascunsese cadavrul. Lui Jackson, pentru că nu o primise înapoi. Lui Tyler, ajutorul meu.

Dreptatea a toate, acest compromis, ca un registru al faptelor corecte şi greşite. O puteam simţi pe Corinne în această casă. Cum de nu-mi dădusem seama până acum? Fireşte că fusese aici. Fireşte.

Iar acum era foarte clar că o voi face. Că voi plăti. Dar nu către Corinne.

— Intră în duş, i-am zis.

— Nic, e prea târziu...

— Lasă-ţi hainele în baie şi intră în duş.

— E miezul zilei, iar asta nu e casa mea! N-are absolut niciun sens! Am venit să-mi iau la revedere.

L-am prins de braţ.

— Ştiu că aşa e. Iar eu îţi spun să intri în nenorocitul de duş, Tyler! Te rog să ai încredere în mine!

Am folosit un prosop de hârtie ca să şterg noroiul pe care îl lăsase prin toată bucătăria, în vreme ce sirenele se auzeau tot mai aproape. Veneau încoace. Veneau după noi.

— Fugi! i-am zis, iar el a fugit.

I-am lăsat bocancii de lucru în fundul dressingului tatei, ca şi cum erau ai lui. Am luat cheia din papuc şi am vârât-o în gura de ventilaţie, cât de adânc am putut.

Apoi am fugit în baie. Hainele lui erau pe jos, aşa cum îi cerusem. Le-am adunat şi am fugit cu ele în spălătoria de la parter, amestecându-le cu un morman de-ale mele, apoi am dat drumul maşinii. Hainele lui Tyler din ultima săptămână erau încă într-un sertar al şifonierului lui, aşa că le-am aruncat pe podeaua dormitorului. Le-am scos şi pe-ale mele pe podea.

— Bine, am zis, păşind în baie. Totul e în regulă!

Primul lucru pe care îl văd ei e totul. Primul lucru pe care-l rostim. O anchetă ia naştere şi se stinge conform primelor impresii. Povestea capătă formă proprie pornind de acolo.

Primul lucru pe care trebuie să-l vadă ei suntem eu şi Tyler ieşind împreună din duş. E în primul rând povestea pe care şi-o doresc ei. Motivul pentru care vor să-l prindă pe Tyler. Pe mine şi pe el împreună, şi pe Annaleise moartă din cauza noastră. În schimb, acum gelozia va reprezenta motivul lui Annaleise.

•

Am auzit bătaia în uşă şi am văzut din baie cum pătrund luminile pe fereastra dormitorului, împroşcând cu raze roşii şi albastre peretele opus. Am înşfăcat un prosop şi m-am înfăşurat în el, apoi i-am întins unul lui Tyler ca să facă la fel. Mi-am aruncat un halat pe mine şi am coborât iute la parter, unde am deschis uşa pentru Mark Stewart, agentul Fraize, Jimmy Bricks şi

tipul acela de la Poliţia Statală – oare cum se numea? Detectivul Charles? N-avea importanţă! Chiar deloc.

Din păr îmi picura apă în tăcerea care a urmat. Mark Stewart a roşit, ferindu-şi privirea de la halatul meu.

— Ce s-a întâmplat? i-am întrebat. S-a întâmplat ceva rău? Tata e bine?

Tyler a coborât scările în urma mea, acoperit şi el de picături de apă şi încheindu-se la pantaloni.

— Care-i treaba? a întrebat, deşi părea şi el încremenit. Ce se petrece?

— Nic! Tyler!

Agentul Fraize a înclinat uşor din cap către fiecare dintre noi.

Detectivul se încrunta în spatele său.

— Credeam că nu vă mai întâlniţi unul cu altul, a adăugat el.

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Tare greu de crezut că asta ar fi treaba ta!

— Să minţi în timpul unei anchete...

Cuvintele lui s-au pierdut atunci când o maşină a tras în spatele lor. Mi-am lungit gâtul ca să văd maşina lui Daniel peste umărul lui.

— De ce se află Daniel aici? am întrebat apoi. Are de gând cineva să-mi spună şi mie ce căutaţi toţi aici?

— Avem câteva întrebări! Ne-ar plăcea să ne acorzi permisiunea să aruncăm o privire primprejur, a zis detectivul Charles.

Tyler mi-a pus o mână pe umăr.

— Despre ce-i vorba?

— Mă tem că vă aducem veşti proaste, a răspuns Bricks. Am găsit-o pe Annaleise. Moartă.

Tyler a strâns în pumn materialul halatului de pe mine.

— Aşa că aţi venit să mă luaţi la întrebări? a întrebat el.

— Nu! i-a răspuns celălalt. Nu de aceea am venit încoace.

Detectivul Charles s-a uitat iar peste umăr, la Daniel, care venea grăbit spre noi, şi la camioneta lui Tyler, parcată în spatele maşinii mele.

— Când ai ajuns aici, domnule Ellison? Dacă nu te deranjează că te întreb.

Am încercat să calculez cât timp trecuse de la plecarea lui Everett, în încercarea de-a-i oferi lui Tyler un alibi cât mai bun posibil.

— Cam cu o oră în urmă? Poate ceva mai mult? am răspuns eu, uitându-mă la Tyler.

Privirea lui a rămas aţintită în a mea, cu buzele uşor desfăcute, ca şi cum îmi urmărea povestea derulându-se în propria-i minte şi căpătând formă.

A încuviinţat şi el din cap.

— Da! Cam aşa! a zis şi Tyler.

Daniel şi-a făcut loc prin grupul de bărbaţi, încercând să-şi ascundă surpriza în vreme ce ochii îi fugeau când la mine, când la Tyler, apa continuând să se scurgă de pe trupurile noastre, sub privirile tuturor.

— Everett e pe drum încoace, a anunţat el. L-am prins chiar când ajungea la aeroport.

Am simţit un gol enorm în stomac, iar Tyler s-a încordat tot lângă mine.

Daniel s-a răsucit apoi către detectiv.

— Avocatul nostru ne-a zis să nu spunem nimic. Să nu vă lăsăm înăuntru.

Şi-a ridicat palmele în sus – „N-a fost ideea mea, doar urmam ordinele”.

— Îmi pare rău!

*

I-am lăsat pe Daniel şi pe Tyler pe verandă cu poliţiştii şi m-am dus să mă îmbrac, deschizând totodată fereastra dormitorului. Am auzit paşi pe verandă, în timp ce Bricks şi agentul Fraize dădeau ocol casei, oprindu-se ca să se zgâiască înăuntru pe geamuri. Ochi, peste tot ochi.

Detectivul Charles se afla aproape de garaj, chiorându-se şi el pe geamuri, din când în când lăsându-se pe vine ca să cerceteze ceva aflat pe pământ. Inima îmi bubuia cu putere, şi nici măcar nu-l puteam întreba pe Daniel despre Laura, dat fiind că era ocupat să stea de pază pe veranda din faţă.

N-a mai durat mult şi a revenit şi taxiul lui Everett, lăsându-l la jumătatea aleii. A rămas încremenit când a coborât din taxi, apoi a mai durat o secundă ca să-şi scoată bagajul. Pentru a se aduna, ştiam prea bine. Evaluând scena din faţa ochilor. Fratele logodnicei sale şi încă un bărbat pe verandă. Două maşini de poliţie şi o maşină fără însemne pe stradă. Poliţişti în şi fără uniformă, umblând încolo şi încoace pe proprietatea mea.

Am ieşit afară, iar privirea lui Everett a întâlnit-o pe-a mea când a auzit scârţâitul uşii de plasă. S-a prezentat poliţiştilor în maniera lui tipică, oficială şi politicoasă, de cetăţean din *Philadelphia,* ceea ce nu era chiar cea mai potrivită abordare, după părerea mea, însă efectul a fost cel scontat.

— Aveţi un mandat pentru cele două construcţii? l-a întrebat pe detectiv înainte să vină la mine.

Everett, avocatul. Everett, eficientul.

— Suntem pe cale să obţinem unul, i-a răspuns acesta.

— Deci răspunsul e nu, a replicat Everett.

— Am dori să le punem câteva întrebări. Sunteţi liber să asistaţi. Mandatul va fi eliberat, vă asigur.

— Super! Atunci, *în acel moment,* vă puteţi întoarce. Nu vă vor răspunde la întrebări, aşa că trebuie să vă retrageţi. De pe proprietate, domnilor! Apoi, către mine: Intră în casă, Nicolette!

Nu s-a mişcat nimeni, nici măcar eu.

— Bun, sau rămâneţi pe proprietate, iar eu voi depune o plângere la adresa statului.

Nu aşa se fac lucrurile pe aici! Ne făcea pe toţi să părem vinovaţi. Aparenţele reprezintă totul.

— Nu e proprietatea mea, am intervenit eu. Deocamdată. Nu ştiu ce şi-ar dori tatăl meu...

— Nicolette, s-a răstit Everett, treci în casă!

Bricks a ridicat din sprâncene, dar a dat înapoi. Tot grupul a pornit uşurel către maşini. Dar n-au plecat. Maşina fără însemne a rămas pe stradă; agentul Fraize discuta cu detectivul pe geam.

— Înăuntru! a rostit Everett, făcându-ne tuturor semn să-l urmăm. Iar tu eşti...? a întrebat în timp ce uşa se închidea în urma sa.

— Tyler Ellison.

Liniştea care a urmat a fost lungă şi chinuitoare, până ce Daniel a început să umble încolo şi încoace, distrăgându-i atenţia lui Everett.

— Nu pleacă, am anunţat eu.

— Aşteaptă un mandat ca să intre în casă, iar între timp, se asigură cu toţii că nu scăpaţi de nimic de aici. Iisuse Hristoase! a exclamat apoi Everett, lăsându-şi gentile să cadă lângă uşă. Se sinchiseşte cineva să mă pună şi pe mine la curent cu furtuna asta de rahat? Doar ce-am plecat, pentru numele lui Dumnezeu!

Reţetele stăteau nedesfăcute pe masă, şi l-am văzut observând atât părul meu umed, cât şi picioarele goale ale lui Tyler.

— Au găsit cadavrul lui Annaleise, am răspuns eu. A fost împuşcată.

L-am văzut pe Daniel încordându-se.

— Şi mai avea şi o scrisoare la ea. În care ne acuza de dispariţia lui Corinne.

— Pe *cine* acuza? a întrebat Everett. Pe tatăl tău? Sau pe voi, toţi?

— E complicat, Everett.

— Pune-mă la încercare! a replicat el.

Nu îl puteam privi în ochi. Îmi dădeam seama că voia să înţeleagă. Îmi dădeam seama că încă spera.

Însă trebuie să-ţi plăteşti datoriile.

M-am întors către Daniel, care stătea sprijinit de perete.

— Ar trebui să te duci acasă. Ar trebui să verifici ce face Laura! am zis apoi.

Mă întrebam dacă el ştia. Dacă bănuia. Probabil că ştia că din biroul lui lipsea cheia; poate că pur şi simplu presupunea că o găsise Laura şi că o luase, pedepsindu-l în tăcere. Doar ea umblase pe afară în noaptea aceea. Mă întrebam dacă avea să o întrebe. Sau dacă avea să meargă acasă şi să-şi caute pistolul. Dacă avea să spună ceva cuiva.

M-am apropiat de el şi l-am luat în braţe.

— Îţi mulţumesc că ai venit! am adăugat. Apoi, cu gura lipită de urechea lui: Ai mers acasă după ce ai fost la bar. Laura era acolo. Aţi rămas împreună.

Şi-a mutat mâinile pe spatele meu, apăsându-şi capul mai aproape de umărul meu, pentru a-mi arăta că ascultă.

— Ai grijă ca pistolul tatei să nu fie găsit niciodată!

Am simţit trupul lui Daniel schimbându-şi postura în clipa în care a înţeles totul. Nu s-a uitat la mine, ci a rămas cu capul plecat, apoi şi-a trecut o mână prin păr şi a pornit încet spre uşă.

L-am urmărit plecând, în vreme ce agentul Fraize a ridicat o mână când Daniel s-a apropiat de maşina lui. L-am urmărit pe Daniel depărtându-şi încetişor mâinile de şolduri.

— Ce îi fac?

Mi-am lipit palmele de geam când agentul Fraize a început să-şi plimbe palmele în susul şi-n josul trupului lui Daniel, înainte de-a face un pas în spate şi-a da aprobator din cap.

— Se pare că mandatul ar fi pentru o armă, a răspuns Everett. Se asigură că nu pleacă de aici cu ea. O scurtă ezitare, apoi: Există vreo armă pe aici, Nicolette?

— Poftim? am făcut eu, întorcându-mă spre el. Nu, nu există nicio „armă” pe aici, Everett.

El s-a uitat iar pe geam, mijindu-şi ochii pentru a şi-i feri de soare.

— E timpul să-mi spuneţi şi mie ce dracu se petrece aici!

Am făcut un pas în lateral şi m-am întors spre Tyler, care stătea pe canapea fără să scoată niciun cuvânt.

— Ar trebui să pleci şi tu acasă! i-am zis.

El a clătinat din cap şi a aruncat o privire scurtă către Everett, apoi a zis:

— O să rămân afară, în faţă.

Uşa de plasă s-a trântit în urma lui, apoi l-am văzut aşezându-se pe treapta de jos, cu bărbia în mâini.

Everett m-a urmat când am intrat în bucătărie. Stătea mult prea aproape de mine când m-am răsucit spre el.

— Bun! Iată ce s-a întâmplat: Annaleise Carter e moartă, i-am zis, şi a încercat să ne doboare şi pe noi odată cu ea. A lăsat un bilet în care le spunea poliţiştilor că ar trebui să mă cerceteze pe mine pentru ce s-a întâmplat cu Corinne. Un bilet în care spunea că e posibil ca aici să se afle cadavrul lui Corinne.

— Şi de ce ar fi vrut Annaleise să facă una ca asta? De ce ar fi făcut aşa ceva?

— Pentru că era dusă cu capul. Lumea e plină de persoane duse cu capul, Everett. Ştii câte văd zilnic? Iar acelea sunt doar cele pe care le pot *vedea.*

— Dar Annaleise e moartă, Nicolette. Cineva a omorât-o cu biletul acela asupra ei. Tu nu vezi cum arată asta?

— O, ba văd! Crezi că sunt idioată?

— Vor obţine un mandat. Un *mandat de percheziţie.* Ce crezi că vor găsi?

— Habar n-am! i-am răspuns.

Everett a venit mai aproape, iar eu m-am tras un pas îndărăt.

— Ce spunea tatăl tău? De ce voiai ca poliţiştii să stea departe de ei? De ce voiai ca el să păstreze tăcerea?

— Stai aşa! am zis, proptindu-i o palmă în piept.

Am deschis frigiderul şi am scos o cutie de suc, câştigând timp pentru a-mi limpezi gândurile.

El s-a oprit, lăsându-şi mâinile să cadă pe lângă corp.

— Bun, hai să mă exprim altfel! a continuat el. Vei fi chemată la bară. Un avocat va întreba: „Ce s-a întâmplat cu Corinne...”

— Prescott, am completat eu.

— „Ce s-a întâmplat cu Corinne Prescott?” Ce-i vei răspunde, sub jurământ, la bară?

Am înclinat cutia de suc spre gură, dar el n-a renunţat. Acidul îmi fâsâia pe buze.

— Păi, am zis eu, bănuiesc că voi invoca al Cincilea Amendament.

— Aici nu e un serial cu poliţişti, Nicolette. Iar al Cincilea Amendament e admis doar ca să te aperi.

M-am uitat pe fereastră şi mi-am coborât vocea:

— Everett? Eşti legat sub jurământ, da? E confidenţial?

Am lăsat băutura pe masă, cu privirea aţintită asupra lui, urând felul în care se holba la mine, cu capul înclinat într-o parte. Oare ce căuta? Ce avea să vadă?

S-a împleticit îndărăt, sau poate l-am împins eu – mâinile îmi erau străbătute de energie, amorţite, habar n-aveam.

— Nicolette, ce-ai făcut? a şoptit el.

Everett trăia într-o lume care nu se atingea de a mea. Într-un loc în care vedea nedreptăţile altundeva – într-un loc mai prejos decât locul său în lume. Busola lui morală nu se clătina. Lumea lui era în alb şi negru. El nu putea privi în adâncurile întunecate, nici nu le putea lua acasă cu el, nici nu le putea iubi. El nu accepta niciodată monstrul în inima sa. Oare el ar ascunde un cadavru de dragul fiicei sale? L-ar muta pentru sora sa? Lumea lui Everett era doar pe hârtie, pentru că el nu fusese niciodată pus la încercare. Ce îmi spusese despre el însuşi? Acel lucru teribil pe care nimeni altcineva nu-l ştia despre el?

Că văzuse pe cineva murind.

Iar *eu* ce făcusem? voia el să ştie acum. Atât de multe lucruri! O omorâsem pe Corinne – era singura explicaţie rămasă, indiferent a cui fusese vina. O abandonasem pe marginea drumului. Îi minţisem pe poliţişti şi atunci, şi acum. Trăisem cu ea îngropată sub casă. Fugisem de Tyler şi de acasă din cauza ei. Îi lăsasem pe ei să adune bucăţile.

Însă nu-i datoram lui Everett acel adevăr.

„Plăteşte-ţi datoriile”, insista ea. „Plăteşte-le pe toate”.

M-am gândit la apartamentul meu cu mobilă vopsită şi la biroul cu placheta mea pe el, trezindu-mă şi simţindu-l pe Everett lângă mine în dormitorul lui întunecos.

— M-am culcat cu Tyler, l-am anunţat.

Toată postura lui Tyler a devenit mai rigidă, iar atunci mi-am dat seama că îl luasem prin surprindere. Nu se aştepta la asta. Am aşteptat câteva secunde, nenumărate secunde, să se aşeze totul.

— Mai zi-mi o dată! a rostit el.

M-am tras îndărăt, simţind peretele rece, indiferent.

— M-am culcat cu Tyler, am repetat, cu inima bubuindu-mi în piept şi toată pielea furnicându-mă.

Tyler era afară, iar aici, acum, eram doar noi. Am aşteptat să văd ce va face Everett. Dacă avea să se năpustească afară şi să-l pocnească pe Tyler. Dacă avea să mă prindă de umeri şi să mă scuture zdravăn. Să-mi arunce cuvinte grele, care să mi se întipărească în memorie. Dar el doar a închis ochii şi şi-a plecat capul, în vreme ce dădea înapoi. Everett nu era aşa. El n-ar fi omorât pe nimeni, nici n-ar fi mutat un cadavru, nici n-ar fi minţit ca să alunge tensiunea sau vina. El era o persoană mai bună decât noi, toţi.

— O să mi se facă rău, a zis el.

Să ne lăsăm pe amândoi să credem că totul se întâmplase deoarece comiseserăm o infidelitate.

•

Şi-a chemat un taxi – a trebuit să-mi ceară mie telefonul, pentru că al lui nu avea semnal – şi până şi faptul că a rostit acele cuvinte părea să-l omoare. Nu s-a uitat deloc la mine cât timp a aşteptat maşina, nici nu mi-a vorbit cât am stat la masă în faţa lui, răpăind în tăblie cu degetele.

Am auzit amândoi când taxiul a tras în faţa casei. Şi-a luat bagajul şi a pornit spre intrare, iar când a ieşit pe uşă, nici măcar nu s-a uitat la Tyler. Nicio sămânţă de scandal în trupul lui.

— Îmi pare rău! am zis în vreme ce stăteam în capătul verandei, lângă uşa de plasă.

Nu, nu a fost aşa. Când a plecat, m-a prins de braţ mai sus de cot şi mi-a şoptit la ureche cum că mă iubise cu adevărat, şi

încă ceva, ceva de genul „Cum ai putut?” sau „Sper că eşti bucuroasă!” – vreo platitudine fără importanţă –, însă nu l-am putut auzi cum trebuie, căci eram atentă la degetele sale ce apăsau şi tot apăsau în pielea mea, înfigându-se în tendoane, ciupind un nerv, genunchii cedându-mi în vreme ce gura mi se căsca într-un ţipăt mut.

Apoi a plecat, iar vânătaia deja se forma.

•

M-am aşezat lângă Tyler pe trepte, urmărindu-l plecând.

— Te simţi bine? m-a întrebat.

— Haide! am zis eu. Hai înăuntru!

Aveau să se întoarcă. Asta zisese Everett. Aveau să se întoarcă şi cu un mandat de percheziţie pe deasupra, iar acum erau cu ochii pe noi. De îndată ce uşa s-a închis în urma noastră, m-am lipit de Tyler, simţindu-i braţele cuprinzându-mă încet.

— E o cheie în gura de ventilaţie. Trebuie să scăpăm de ea, am spus.

Eu şi Tyler am hotărât să o aruncăm în toaletă şi să tragem apa, folosind o ventuză pentru a ne asigura că nu va veni înapoi pe ţeavă. Dar mai întâi am studiat complicatul model al literei *A* de pe lanţul cheii şi i-am zis că o găsisem acasă la Daniel – i-am spus tot ce credeam despre Daniel şi Laura. I-am şoptit tot, acoperită de zgomotul apei curgând, în vreme ce el îşi curăţa noroiul de pe bocanci.

Acum am observat că exista o linie subţire ce despărţea lanţul cheii, aşa că am tras din instinct cele două jumătăţi în direcţii diferite. Apoi s-a desfăcut un capac, scoţând la iveală un stick de memorie.

Inelul meu pentru acest stick de memorie. În final, se dovedea că îmi plătisem şi această datorie.

M-am întrebat când anume simţise Annaleise ivindu-se acea legătură de nerupt dintre ea şi Corinne. Dacă se întâmplase după ce văzuse imaginile. Sau înainte. Dacă totul începuse cu mult timp în urmă, în noaptea aceea de la bâlci.

Mi-am închipuit-o pe Corinne uitându-se într-o parte după ce Daniel o împinsese şi văzând-o acolo pe Annaleise, care îi urmărea, privirile lor rămânând fixate una la alta cu o secundă mai mult decât trebuia. Mi-am închipuit-o pe Annaleise văzând-o pe Corinne plângând, complet singură, poate, un lucru la care noi nu fuseserăm martori. Sau poate pe Corinne uitându-se

atent la Annaleise şi văzând ceva întunecos şi terifiant în adâncurile fiinţei ei. Ceva care le unea.

Sau poate că fusese scurt şi unilateral, precum majoritatea momentelor cărora le acordăm importanţă. Poate Corinne nici nu o observase stând acolo, dar poate Annaleise văzuse ceva ce-i trebuia. O asemănare sau o alinare. Faptul că până şi Corinne se poate prăbuşi. Chiar şi cei puternici sunt singuri. Chiar şi cei adoraţi sunt trişti. Speram că o iubise în acel moment – când nimeni altcineva n-o făcuse.

Sau poate că totul se întâmplase mult mai târziu. Când văzuse cum pozele capătă claritate.

Ştiu cum e să pleci, să te întorci, să nu-ţi mai găseşti locul. Să simţi distanţa dintre tine şi tot ce-ai cunoscut vreodată. Însă Annaleise nici acolo nu îşi găsise locul. Nu se putea desprinde suficient. Un copil singuratic, o femeie şi mai singuratică. Aşa că se întorsese la ce ştia mai bine.

Vrei să crezi că nu eşti tu cea mai tristă persoană din lume.

Annaleise se regăsise aici, în aceste imagini. Fata tristă şi singuratică. Se regăsise în fotografia aceea veche şi întunecoasă, acoperită cu o pătură. Dar tot voise mai mult. Să se regăsească în Jackson şi în Daniel, în Bailey şi în Tyler. Să se extragă din vina tatălui meu. Încă o legătură, când îmi făcusem eu apariţia. Să se găsească în mine.

Mi-o imaginez pe Annaleise uitându-se cu mare atenţie, cu spaimă, tânjind chiar, la imaginea trupului nemişcat al lui Corinne. „Eu sunt tu?” întreabă ea. „Asta devenim cu toţii? Aşa ne ştergem şi dispărem?”

Pădurea are ochi, monştri şi poveşti.

Noi suntem ea la fel de mult pe cât şi ea este noi.

•

Încă o maşină a oprit pe stradă, însă după ce a mai trecut ceva timp. Licuricii licăreau prin curte. Detectivul Charles a suit treptele verandei, cu mandatul în mână, enumerând ceea ce căuta.

Everett avusese dreptate – căutau un pistol. Un pistol şi un cadavru. Am păşit într-o parte, recunoscătoare că arsesem toate registrele şi chitanţele tatei. Istoria datoriilor lui către mine, banii lui pentru tăcerea lui Annaleise. „Am întârziat”, îmi zisese la Grand Pines. Întârziase cu banii de mită. „Fiica mea nu e în siguranţă”.

Mark Stewart a luat loc la masa la care mâncam alături de mine şi de Tyler, ca o dădacă, însă a refuzat să ne privească pe vreunul dintre noi.

Eu am ieşit pe veranda din faţă după o oră, când o nouă echipă şi-a făcut apariţia cu tot soiul de maşinării. Au desfăcut în bucăţi noua podea a garajului, ca şi cum cimentul proaspăt era o dovadă suficientă. Au săpat prin grădină. Au adus un câine care să adulmece pe restul proprietăţii, de la stradă până la albia pârâului secat. Însă au plecat cu toţii, până la urmă.

Iar seara târziu, pe când stăteam în bucătărie împreună cu Tyler, iar poliţiştii desfăceau casa bucată cu bucată, în cameră a intrat Hannah Pardot. Părul îi era mai lung, cârlionţii vopsiţi într-un negru şi mai închis, iar rujul roşu îl schimbase cu unul maro-mat. Trupul îi părea mai moale, dar chipul îi era mai dur. Şi tot nu zâmbea.

— Nic Farrell, a început ea. Ne întoarcem totuşi la asta.

Ca şi cum nu trecuse nici măcar o zi de atunci. Iar noi abia reluam o discuţie rămasă în mijlocul frazei cu doar o clipă în urmă.

— Nu e nimic aici, am replicat eu.

S-a aşezat pe scaunul din faţa mea şi a continuat:

— Annaleise Carter, îmi aduc aminte de ea. A fost alibiul fratelui tău, îţi aminteşti? Pentru voi toţi, de fapt.

— Îmi amintesc.

A scos la iveală o foaie de hârtie vârâtă într-o pungă sigilată. Dovada luată de la locul faptei.

— A fost ucisă având acest bilet la ea, Nic. Explică-mi asta!

„Te provoc!”

Ţinea în mână un mic pătrat de hârtie acoperit cu un scris de mână ordonat – o foaie ruptă probabil dintr-un carnet de la un motel. Însă cerneala se scursese din pricina ploii, înmuind hârtia şi găurind-o în câteva locuri.

— Am venit acasă, Tyler a părăsit-o, ea a dat vina pe amândoi. Nu era deloc o persoană plăcută, doamnă detectiv.

Hannah şi-a înclinat capul într-o parte când detectivul Charles a venit şi s-a postat în spatele ei.

— Ne-ai minţit în legătură cu relaţia ta cu Tyler, a zis el. Ori ai minţit atunci, ori minţi acum. Oricum ar fi, nu te credem.

— Tu ai minţit primul, domnule detectiv! Ai stat în curtea din faţa casei mele, jucând un rol de toată jena. Spunându-mi că nu vrei să-i creezi probleme lui Tyler. Te rog!

Hannah s-a încruntat la el, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra mea.

— Explică-mi, atunci! Cine, în afară de voi doi, acuzaţi de ea în acest bilet, ar mai fi avut vreun motiv să o omoare?

— O, dar voi nu o cunoaşteţi deloc pe Annaleise, aşa-i? i-am întrebat. Annaleise avea o groază de duşmani. M-am întors iarăşi către Hannah: Întreabă-i pe cei cu care a mers la şcoală! Îi plăcea să îi pârască, să le dezvăluie secretele. Ca şi cum îi provoca să facă ceva ca să se răzbune pe ea. Sunt sigură că s-a amestecat în vreo tărăşenie cu care în mod normal n-ar fi trebuit să aibă nicio legătură. Credea că e cu mult mai bună decât toţi ceilalţi. Disec-o şi pe ea, cum ai făcut şi cu Corinne! Ai să vezi!

— Chiar aşa? a întrebat Hannah Pardot.

— Da! a răspuns Tyler.

„Voi auziţi ce spun eu aici? Suscita atâta furia, atâta patimă! Nu e de blamat, dar nici complet nevinovată nu e”.

„Ea şi-a făcut-o cu mâna ei, ascultaţi la mine!”

— Bun, hai atunci să ne concentrăm la detalii, da? Ştii cum merg treburile. Hannah a aşezat reportofonul între noi pe masă, adăugând apoi: Unde eraţi amândoi în noaptea în care a dispărut?

— Chiar aici, făcând curăţenie în casă, am răspuns eu.

— Cineva care poate depune mărturie pentru tine?

— Tyler. L-am sunat, iar el era la bar, dar a venit încoace. S-a despărţit de Annaleise exact în timp ce stătea în faţa mea, în această cameră, făcând exact ce trebuia să facă. Apoi a rămas aici toată noaptea.

— Deci voi sunteţi alibiul celuilalt, am dreptate?

Tyler s-a lăsat pe spate în scaun.

— Jackson Porter era cu mine când m-a sunat Nic. M-a văzut plecând. Ştia că vin încoace.

Hannah s-a aplecat peste masă.

— Tatăl tău are un pistol înregistrat pe numele său.

— Are?

— Da! Ai idee pe unde ar putea fi?

— Nu l-am văzut pe nicăieri, am intervenit, ridicând din umeri. L-am mutat la azil anul trecut. Broasca uşii din spate a rămas stricată o vreme – trebuie să o repar. Ba chiar cineva a dat târcoale pe aici în urmă cu o zi. L-am privit cu atenţie pe detectivul Charles, conchizând: Ar fi putut să fie oricine.

Hannah îşi mişca falca într-o parte şi-n alta.

— Cimentul din garaj era proaspăt turnat. Ce-aţi făcut acolo, Nic? Tyler? Bănuiesc că i-ai dat o mână de ajutor.

— L-am finisat, a răspuns Tyler.

— Ca să-l aducem pe tata acasă, am adăugat eu, zâmbind către ea. Lui i-a plăcut mereu de tine, Hannah.

Ea s-a încruntat.

— Credeam că te măriţi cu un avocat din Philadelphia.

— Ai văzut tu vreun inel? am întrebat-o, iar ea s-a foit în scaun.

— Ai depus actele pentru a deveni tutorele lui ca să vindeţi casa. Am văzut hârtiile.

Mintea a început să-mi plutească departe, însă doar pentru o clipă. Am clătinat din cap, zâmbind în barbă.

— Nu, nu ca să o vindem. N-am pus niciun semn. Nu e scoasă la vânzare. Avem o înfăţişare la tribunal pentru tutelaj. O să-l aduc acasă, ca să stea cu mine.

Ca şi cum acest fusese planul meu de la bun început.

Distanţa, ca şi timpul, doar un lucru pe care-l creăm noi.

Toate piesele căzând într-un splendid crescendo – şi aliniindu-se pentru a mă aduce pe mine, în siguranţă, acasă.

Trei luni mai târziu

Undeva, există o boxă plină cu mobilier vopsit. Iar când banii se vor termina şi nu vor mai putea da de mine pentru că n-am lăsat nicio adresă de redirecţionare a corespondenţei, îl vor scoate la licitaţie sau îl vor căra direct la tomberonul din parcarea din spatele clădirii.

Acea persoană va dispărea. Doar o fantomă în amintirile lor.

Mi-am schimbat numărul. E mai simplu aşa.

N-am mai găsit inelul. Poate că l-a găsit fratele lui Annaleise, înainte de apariţia poliţiştilor. Poate că l-a ascuns mama ei, pentru a se feri singură de ceva ce nu înţelege. Poate că-i

îngropat în poşeta ei, alături de toate celelalte lucruri, oriunde le-o fi lăsat Daniel. Poate că se va ivi într-o bună zi sub forma unei maşini noi, a unui garaj renovat sau a unui an de facultate.

Nimic nu rămâne pierdut pentru totdeauna.

•

Au luat la puricat viaţa lui Annaleise, apoi au pus din nou bucăţile laolaltă. I-au disecat pe îndelete familia şi pe cei cu care a mers la şcoală, urmărind toate pistele până la facultate, săpând adânc în trecutul ei. Cât despre mine, eu am terminat cu vorbitul. Nu mai era nevoie să vorbesc. Măcar atâta ştiam de la Everett.

Tyler n-a mai vorbit nici el, apoi nici Jackson, nici Daniel şi nici Laura, până am ajuns să ne transformăm cu toţii, pe nesimţite, într-un oraş lipsit de glas. Şi cine ne poate blama după ce s-a întâmplat ultima oară?

Se vorbea în şoaptă despre noi. Însă cu şoaptele ne puteam descurca.

Dacă toată ancheta legată de Annaleise ar exista într-o cutie, îmi închipui că asta e tot ce-aţi putea vedea: o scrisoare împăturită, adresată Departamentului de Poliţie din Cooley Ridge; un raport al medicului legist cu ce anume a descoperit: o rană de glonţ în piept, sânge scurs din ea, simplu şi curat; toate celelalte dovezi, şterse; convorbirile telefonice, de care Daniel a scăpat cu faţa curată – „I-am spus să nu mai sune. Mă hărţuia” –, în vreme ce-şi legăna bebeluşul în braţe; şi minciuni: „Era acasă cu mine”, a jurat Laura. „A venit acasă de la Kelly’s imediat după miezul nopţii. Am rămas împreună. Eu am stat sus, la etaj, cu arsuri de la sarcină. El mi-a făcut paste, ca să-mi liniştească stomacul. Am rămas împreună tot restul nopţii”.

•

Casa era şi ea pusă la punct. Am terminat mai întâi garajul, pentru tata. Uneori credeam că poate nu e nimic în neregulă cu el – se simţea mai bine acasă, înconjurat de lucruri pe care le cunoştea. Dar uneori, începea să rătăcească, pornind aiurea prin oraş. Mereu îl aducea înapoi cineva. Iar alteori intra dimineaţa în casă şi se aşeza la masa din bucătărie şi mă striga Shana, ca şi cum ar fi trăit într-un alt moment. În zilele acelea, privirea lui rătăcea către burta mea, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva de genul „Sper că e fată de data asta. Are şi el nevoie de o soră. Pe cineva pe care-l protejeze. Care să-l facă un om mai bun”.

*

S-a întâmplat la o săptămână după ce l-am adus acasă pe tata, când am băgat de seamă că eram în urmă cu patru zile cu pastilele. Abia două săptămâni mai târziu am observat aceeaşi greaţă, aceeaşi moleşeală în oase pe care le simţisem în baia lui Corinne cu două zile înainte să se schimbe totul.

Tyler renova câte o cameră pe rând, construind o locuinţă pentru noi. Dormitorul meu avea să fie camera copilului. Vechiul dormitor al lui Daniel avea să devină biroul lui Tyler. Trebuia să refacă de la zero camera părinţilor mei înainte să pot dormi în ea – să o vopsească iar, să pună mochetă pe jos şi să aducă mobilier nou. M-am gândit la Laura, la caznele prin care îl făcuse pe Daniel să treacă, şi am crezut că înţeleg.

În pofida oboselii, tot mai întâmpinam adesea probleme cu dormitul. Uneori, nu pot să fac diferenţa dintre noapte şi zi, dintre somn şi trezie.

Iar alteori începe să-mi tremure mâna dreaptă. Aşa că mi-o apăs pe burtă, pentru a o menţine nemişcată. Încă mai sunt speriată. Încă mai am senzaţia că totul e prea aproape de suprafaţă. Că nu va fi nevoie decât de un ghiont, şi toată povestea noastră se va nărui, va crăpa, ne va trăda pe toţi.

Dar încă nu e cazul.

Şi cred că vom fi bine.

Cum de mai pot dormi? După tot ce s-a întâmplat?

Nu ştiu pe cine ar mai ajuta să spun totul acum: Corinne era superbă, dar şi un monstru, iar odată o iubisem. Dar, în final, o abandonasem, la fel ca toţi ceilalţi. În final, mă făcuse s-o omor.

Gata! Iată mărturisirea mea! Însă ea era cea mai calculată persoană pe care o cunoşteam – ştia exact ce face. Cu siguranţă ştia. Aşa dorm noaptea.

Uneori, mă gândesc doar la ea. Şi la noaptea aceea, când s-a năpustit spre mine. Uneori, când adorm, îi văd ochii în lumina farurilor, pironiţi în ai mei.

În acele nopţi, la fel ca acum, Tyler mă trage mai aproape, aşa cum numai el ştie.

Dacă există o senzaţie de acasă, atunci aceasta e. Un loc în care nu există niciun secret, unde nimic nu rămâne îngropat: nici trecutul, nici tu însuţi. Unde poţi fi orice versiune a ta, unde totul se răsfrânge înapoi, în timp ce mergi pe-aceleaşi scări, pe-aceleaşi holuri, prin aceleaşi încăperi. Unde simţi fantoma

propriei mame când iei loc la masa din bucătărie, unde auzi cuvintele tatălui tău rotindu-se şi învârtindu-se în timp ce luaţi cina împreună, iar fratele tău trece pe la tine, urându-ţi să te simţi un pic mai bine, un pic mai puternică. Doar ca să vadă ce mai faci. Şi Tyler. Tyler, fireşte.

Sunt patru pereţi din care ricoşează tot ce ai fost vreodată şi tot ce ai făcut vreodată, şi mai sunt şi oamenii care rămân în pofida a toate. Cu toate. Pentru toate.

Unde poţi înceta să te mai temi de adevăr. Să îi îngădui să fie o parte din tine. Îl iei în pat cu tine. Îl priveşti în faţă, ţinând un braţ în jurul tău.

Adevărul, atunci.

Adevărul e că mi-e groază de tot ce pot să pierd şi de cât de aproape voi fi mereu să pierd totul. Dar s-a mai întâmplat o dată. Şi-am supravieţuit.

Îmi place să cred că asta a văzut în mine Everett şi că asta ştie şi Tyler. Că eu supravieţuiesc. E singurul lucru. Dar e şi totul.

Adună-te!

Ia-o de la capăt!

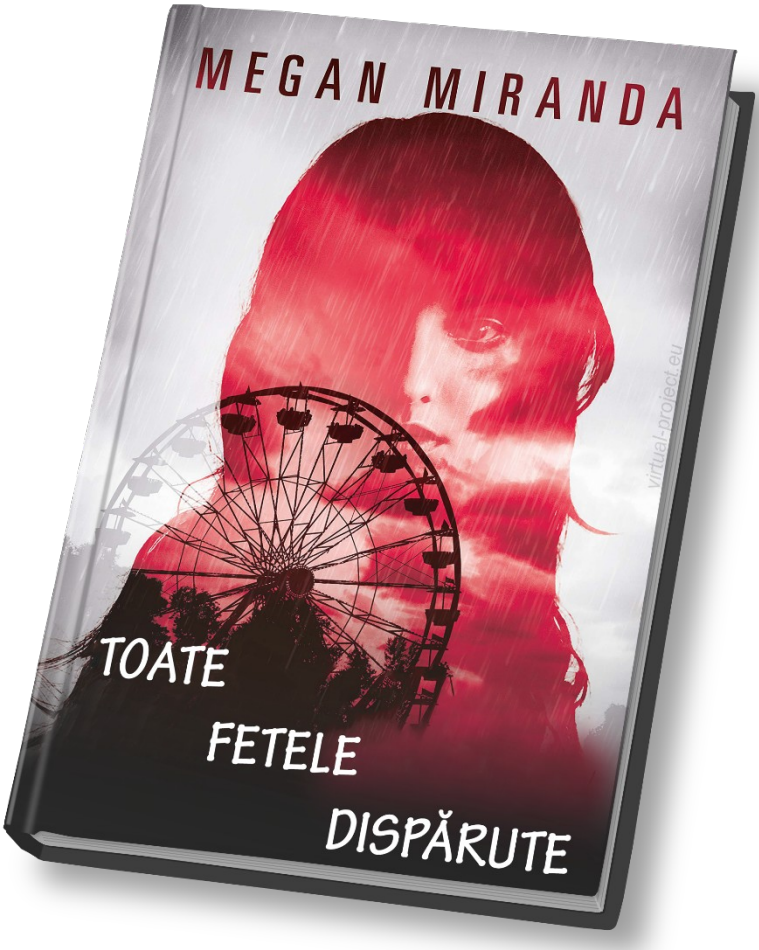

virtual-project.eu

violin